

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUNE HARDING

STRONGER THAN GOLD

BOOK THREE OF THE GOLD SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

St'ao "gca Tka" Altın

Tkc Altın Scaics

Nook 3

J'''c Haadi "g

Co "t'c "t's

Tetikleyici uyarı

Altından Daha Kalın ve Altından Daha Parlak'ın Özeti

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Sonsöz

Evler

Teşekkür

Eder

Taiggca waa "i "g

Tetikleyici uyarı: Bu kitap cinsel içeriklidir. Kitaptaki olayları bozabilecek tetikleyici uyarıların listesi için lütfen aşağıya bakınız.

.....

-
-
-
-
-
-

Baskın/itaatkar ilişki, esaret, çarpıcı, aldatma, tek eşli olmama.

S "ÃÃam oç Tkickca Tka" Gold, a "d Naigkt'ca Tka" Gold

Reyah, Diyar'ın dört kralından biri olan Kaspian Burke'ün göz alıcı eski fahişesidir. Kaderin bir cilvesi olarak kendisini Kaspian'ın çocuğuna hamile bulur, ancak Reyah gerçek mirası hakkında Kral'a yalan söylemektedir ve bebeğini korumak için onunla evlenmeyi kabul eder.

Saraya yapılan acımasız bir saldırının ardından Burke, Reyah ve müstakbel varisi bir güvenli eve göndermeyi gerekli görür ancak yolculuk planlandığı gibi gitmez. Reyah ve kraliyet muhafızlarının generali Callan Briggs, manyak Lazio'nun liderliğindeki kötü şöhretli bir sokak çetesi tarafından esir alınır. Reyah bebeğini kaybettiğini düşündükten sonra teselliye Callan'da arar ve ikili arasında fiziksel bir ilişki başlar. Sonunda Callan'a Kuzeyli olduğunu ve Diyar'daki insanların düşmanı olduğunu açıklar ve bebeğini kaybettiği için Kral tarafından Diyar'dan atılacağına ve uzaklara gönderileceğine inanır.

Yakalanmalarından günler sonra saray, Reyah ve Callan'ı aramaları için kraliyet muhafızlarını gönderir ve Lazio, Reyah'ın önemli biri olduğunu keşfeder, ancak aynı zamanda kraliyet ailesinin bir başka önemli üyesi olan Burke'ün kız kardeşi Yates'i de ele geçirmiştir.

Üçü sonunda, Yates'in romantik bir ilişki yaşadığı, özel yetenekleri olan gizli bir kadın grubu olan Kız Kardeşlik'ten Idona tarafından kurtarılır. Saraya geri dönmeden önce iyileşirken Reyah ve Callan birbirlerine karşı giderek artan hisleri konusunda dürüst olurlar ve ilk başta paylaştıkları fiziksel yakınlığın inkar edilemeyecek kadar güzel ve gerçek bir şeye dönüştüğünü anlarlar. Ne yazık ki Reyah daha rahatsız edici bir haber keşfeder: Kala Muata'nın lideri öz kardeşi Kieran'dır.

Callan ve Reyah sonunda sarayın korumasına geri dönmeyi başarır ve Burke'le yeniden bir araya geldikten kısa bir süre sonra Reyah'a, Diyar'a yaptıkları saldırılarla ilgili olarak Kala Muata üyeleriyle yüzleşmek üzere kuzeye, eski memleketlerine kadar kendisine eşlik edeceğini bildirir. Reyah gidip geçmişinin hayaletleriyle yüzleşmekten korkmaktadır, ancak Burke ona başka seçenek bırakmamıştır ve bu yüzden yaklaşan yolculuk, Callan'a olan gizli aşkı gibi omuzlarında ağır bir yükür.

Ckapt'ca O "c

Wcmak

D*rip damla damla*

Gözlerimi açtım ve puslu renklerden oluşan bir girdap gördüm. Elimin bir hareketiyle renkler üzerimde dans edip dönmeye başladı. Neredeyse nefes nefese kalarak banyonun tepesine çıktım ve yüzümü ve omuzlarımı suyun içinden çıkardım. Briar'ın bulanık şekli elinde bir havluyla yanımda duruyordu.

gözlerimdeki su temizlendi.

"Fazla zamanımız yok, Prenses."

İçimi çektim ve kendimi soğuk banyodan dışarı attım.

Arronbach'taki yaz sıcaklığı ölümcüldü. Bir nebze olsun rahatlayabilmek için günde iki kez soğuk banyolara giriyordum. Güneş her gün sarayın üzerine vuruyor, tuğlaları lanet bir fırın gibi ısıtıyor ve ben de tavuk gibi kızarıyordum. Briar hamile olduğum için daha kötü olabileceğimi söylemişti ama ben de neredeyse herkes gibi sadece Kuzey'de yaşamaya uygun olduğumdan şüpheleniyordum.

"Bugün kombinezon yok, değil mi?" Briar etrafıma havlu sararken acınası bir şekilde sızlandım. Bir tanesini büyüyen karnımın üzerine tuttum.

"Evet, kombinezonlar."

Hanımfendinin hizmetçisi bana gözlerini devirirken dudak büktüm.

"Reyah, bu resmi bir etkinlik ve en iyi halini sergilemek istiyorsun."

Saray, Kuzey ile savaşın kızıştığını duyurduktan sonra, Diyar halkı nezdindeki itibarım sarsılmıştı. Doğal olarak, halkın benim hakkımdaki algısı değişmişti. Pek çok kişi entrikacı bir Kala Muata tarafından yerleştirildiğimi ve Krallarından birini çocuğunu taşıyarak tuzağa düşürdüğümü düşünüyordu. İnsanları bu hikâyeye inandıkları için pek suçlayamazdım; çok uygun görünüyordu. Gerçek şu ki, ben de Kuzey'den en az onlar kadar nefret ediyordum ama

Çileden çıkarıcı bir şekilde fikrimi susturmak ve büyükelçiyi oynamak zorunda kaldım, Diyar'ın başka bir savaş göreceğine dair korkuları yatıştırdım.

Eski vatanıma giden konvoyumuz neredeyse gelmek üzereydi. Kaspian bana yazın en sıcak aylarını beklediğimizi, böylece yıkıcı soğuklar seyahat etmeyi çok zorlaştırmadan önce mümkün olduğunca kuzeye gidebileceğimizi söylemişti. Bir ya da iki hafta sonra yola çıkacağımızı söylemişti.

Banyo odasından çıktım ve şifonyerin benim için hazırladığı kombinezonlara baktım. Ter şakaklarımda boncuk boncuk belirmeye başlamıştı bile ve kat kat kumaşın içine tamamen sarıldığımda ne kadar sefil olacağımdan korkuyordum.

"Briar, elbise leylak rengi. Yeşil olan üzerinde anlaştığımızı sanıyordum."

"Majesteleri elbiselerimizi değiştirmemizi istedi." Göz teması kurmadan yanımdan geçip gitti.

"Neden?"

Briar biraz o fl a d ı . "Majesteleri leylak renginin yeşilden daha ağırbaşlı bir hava kattığını söylüyor."

"Gerçekten mi? Elbisemin rengi birdenbire insanların zihnini değiştirecek ve onlara karşı komplo kurmak için burada olmadığımı mı düşündürecek?" Ses tonumdaki küstahlık arkadaşımı hedef almıyordu, daha ziyade titizlikle hazırlanmış kamusal imajımdan duyduğum rahatsızlıktan kaynaklanıyordu.

"Majesteleri sadece olumsuz ilgiyi minimumda tutmaya çalışıyor."

"Elbisemin lanet rengiyle mi?"

"Reyah..."

"Özür dilerim. Tanrım, kolları da uzun. Mükemmel! Eskiden para için erkeklerle yatardım, şimdi ise alçakgönüllülüğün sembolü oldum. Bundaki espriyi anlıyor musun?" Briar'ın ağzındaki yarım gülümsemeyi fark ettim. Hizmetimde onun gibi bir arkadaşım olduğu için mutluydum.

"En azından açık renk güneşte daha serin olur. Ayrıca, dışarıda dolaşmak zorunda kalacağınız sadece birkaç gün kaldı."

Son iki hafta boyunca başkentin ev sahipliği yaptığı iki yılda bir düzenlenen oyunlar tüm hızıyla devam etti. Diyar'ın dört bir yanından gelen sporcular güreşten okçuluğa ve mızrak atmaya kadar düzinelerce etkinlikte yarıştı. Oyunlar boyunca neredeyse her gün şehirdeydim. Sarayın isteği, kazananları vatansever bir şekilde halkın arasında kutlarken görülmemdi. İlk başlarda yarışları ve müsabakaları izlemek, seyircilerin favorilerine tezahürat yapmak heyecan vericiydi ama iki hafta boyunca her gün ayakta kaldıktan sonra çok yorulmuştum. Yarışmanın bitmesine üç gün kalmıştı.

Ardından madalya töreni ve ardından iki gün sürecek bir galipler şöleni geliyordu ki açıkçası bu kulağa aşırı geliyordu.

"Nyx'in bugün benimle gelmesine izin var mı?" Briar ıslak saçlarını düzeltmeye başlarken ona sordum.

"O zaten şehirde." "Öyle mi?"

"Evet. Bullfrog'a gitti."

Sıcak bir gülümsemeyle gülümsedim. Nyx kendini beğenmiş bir havaya bürünse de aslında çok duygusal biriydi. Bunu yüzüne karşı söyleyecek değildim. Söylesem muhtemelen yatağıma zehirli bir yılan saklardı ama arkadaşım eski aşkının ailesinin iyiliğini sağlamayı kendine görev edinmişti. Bana, saray bir araba talep etmesine izin verir vermez Astos ve Gayla'yı ziyaret etmeye başladığını ve iyi bir personele sahip olduklarından ve her şeyden yeterince bulundurdıklarından emin olduğunu söylemişti. Şu anda inanılmaz derecede meşgul olduklarına şüphe yoktu. Nyx'in dirseğini bulaşık çukuruna sokmuş, haftalardır yaptığımız gibi bulaşık yıkadığını hayal ettim. Bu muhtemelen Nyx'in yaptığı ya da yapacağı en dürüst işti.

"Eminim bu gece beni daha sonra bulacaktır."

Kapım üstünkörü çalınarak açıldı ve makyaj masasındaki aynadan Carithia'nın odama girdiğini gördüm.

"Günaydın. Daha giyinmedin mi? Tanrım, bu da ne?" Gardıropta asılı duran korkunç leylak rengi elbiseye doğru yürürken ateş püskürdü.

"*Bu* benim bugünkü elbisem."

Sanki kendisini kişisel olarak rencide etmiş gibi kaşlarını çatı. "Hayır, kesinlikle değil!"

Carithia elbiseyi indirdi ve onu banyo odasına götürdü.

Briar ve ben onu banyo suyuna atarken dehşet içinde izledik.

"Tüh," dedi düz bir sesle. Hizmetçi ve ben henüz çenelerimizi yerden kaldıramamıştık.

Kral Dornan'ın en büyük kızı gardıroba doğru yürüdü ve seçeneklerini gözden geçirerek gardırobu açtı. Üzerinde ağır iç etekleri olmayan şık kırmızı bir elbise ve yüksek siyah dantel eldivenler vardı. Prenses elbiseleri tek tek incelerken heykelsi ve göz korkutucuydu. Yüksek kaş kemiği ona son derece asil bir görünüm veriyordu ve ince dudakları neredeyse her zaman sıkıca birbirine kenetlenmişti. Eğer hayatıma girmemiş olsaydı, benden hiç hoşlanmadığını düşünebilirdim.

"İşte burada, bu." Carithia aynı Tanrı'nın lanetlediği yeşil elbiseyi çıkardı.

"Gördün mü!" Briar'a dönerek "Gördün

mü?" dedim. "Ne?" Carithia sordu.

"Majesteleri elbiseyi beğenmedi ve Reyah'ın biraz daha mütevazı bir şey giymesini istiyor."

Carithia yüksek sesle alay etti. "Ve ne zamandan beri bir Kral'ın kadın modası hakkındaki görüşlerine güveniyoruz? Kaspian askeri hareketler konusunda benim tavsiyemi aldığı gün, ben de onun kıyafetler konusundaki tavsiyesini alacağım. Şimdi acele et ve hazırlan, aynı arabayı paylaşıyoruz ve bütün gün beklemek istemiyorum."

Carithia arkasını döndü ve yatak odamı terk etti.

"Beni kesinlikle korkutuyor," diye fısıldadı Briar.

"Biliyorum. Beni de."

Bir saat sonra Carithia ve ben etkinlik alanına vardık. Bir uşak arabadan inmemize yardım ederken, bazıları etkinlikleri izlemek için, bazıları da bizi izlemek için gelmiş olan izleyici kalabalığına baktım. Büyük insan kalabalıklarından pek hoşlanmazdım, hele tüm dikkatleri bana yönelmişse daha da az hoşuma giderdi.

Birkaç çocuk ellerinde çiçekler, kollarını uzatmış ve yüzlerinde geniş gülümsemelerle bize doğru koştu. Kraliyet muhafızları küçük hediyelerini kabul edebilmemiz için birkaçının geçmesine izin verdi. Carithia onların çiçeklerini nezaketle alırken göz alıcı bir gülümseme takınmayı başardı. Nazik ve kibar Prenses rolünü bu kadar iyi oynamasını kıskanıyordum ama o bu rolü oynayarak büyümüştü, bu yüzden artık bunun onun doğasında olduğunu varsayıyordum. Arenaya ve özel bir locaya kadar eşlik edilmeden önce insanlara son bir el salladık.

Diğer kraliyet mensuplarının birçoğu çoktan gelmişti ve bizi sıcak güneşten koruyan devasa gölgeliğin altında birbirlerine karışıyorlardı.

Arenanın ortasında erkekler okçuluk finalleri sona eriyordu. Sırada kadınlar vardı ve her yıl olduğu gibi Yates de yarışmaya katılacaktı. Son beş oyunu kazanmıştı ve bir kez daha boynunda madalya ile ayrılması bekleniyordu.

Birkaç dakika durup adamları izledim, ellerindeki silahları kıskanıyordum. Evimden ayrılmadan önce yay kullanmakta oldukça usta olduğumu düşünmüştüm ve bir ok fırlattığımda ipin şaklamasını hissetmek içimi acıtiyordu. Adamlar harikaydı, neredeyse her seferinde hedefin ortasını vuruyorlardı.

Birden ensemdeki tüyler diken diken oldu ve yaklaşan bir varlık hissettim.

Kaspian arkamdan alçak bir sesle, "Bugün başka bir şey giyeceğini sanıyordum," dedi. Ses tonundaki kızgınlığı gizlemeye çalışmadı.

"Evet, çirkin leylak rengi olan banyoya düştü." Arkamdan derin bir nefes aldığını duydum.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum Reyah. Neden benimle savaşıyorsun?"

Döndüm ve ona baktım. "Gerçekten banyoda düştü Kaspian, burada sırlısıklam mı giymeliydim?"

Kral'ın çenesi sinirlenerek büküldü. "Baştan başlayalım, olur mu? Merhaba karıcığım, bugün nasılsın?" En azından sinirlenmemiş gibi davranmamı sağlayacak kadar yumuşamıştı.

"Ben iyiyim. Terliyim ama iyiyim. *Sen* nasılsın, sevgili kocacığım?" "Aynı şekilde terliyim," diye homurdandı.

"Sırada Yates var." "Evet, duymuştum. Onu izleyeceğim için heyecanlıyım."

"Seni öpebilir miyim, karıcığım?" diye sordu, gözlerinde bir parıltıyla. Başımı çevirdim ve ona yanağımı uzattım, o da yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu.

"*Ağzını* öpebilir miyim, karıcığım?"

Hayal kırıklığım hâlâ devam ediyordu. "Önce bana bu elbisenin içinde ne kadar güzel göründüğümü söyle."

Kas'ın dudakları beni kendine doğru çekerken kıpırdadı. Burnunun ucunu boynumda gezdirdi ve sonra dişleriyle kulağımın kenarını sıyırdı.

"Elbisenin içinde göz kamaştırıcı görünüyorsun Reyah. Bunu zaten biliyorsun. Ama omuzların herkesin görebileceği şekilde açıkta ve ben gözlerimi güzel göğüslerinin üstünden alamıyorum, bu da demek oluyor ki buradaki her erkek gözlerini güzel göğüslerinden alamıyor ve bu manzara onların hoşuna gitmiyor."

O zaman neredeyse nefes nefese kaldığımı fark ettim ve hızlı nefes alışımın göğüslerimin Kaspian'ın göğsüne doğru inip kalkmasına neden olduğunu şimdi fark ediyordum.

"Bu pek de uygunsuz değil. Carithia çok daha fazla ten gösteriyor."

"Carithia beni ilgilendirmez, isterse ayakkabı bağı taksın, umurumda değil.

Ben

daha çok karımın ne giydiğiyle ilgileniyorum."

"Endişeli misin yoksa sahiplenici mi?" Koyu renk kirpiklerimin arasından ona baktım, onu baştan çıkarıyordum. Elini yavaşça enseme doladı ve dudaklarını dudaklarıma birkaç santim yaklaştırdı.

"Koruyucu."

Dudaklarım mıknaş gibi aramızdaki boşluğu kapattı. Kas'ın öpücüğü yavaş ve ateşliydi, beni nasıl içine çekeceğini çok iyi biliyordu. Tam dudaklarımı onunkilerden ayıracakken, beni arzulu bir halde bırakarak geri çekildi. Başparmağıyla boynumu okşarken hınzırca sırıttı.

"Gel, seni sahaya götüreyim." Elimini tuttu ve merdivenlere yöneldi. İki saray muhafızı geçmemize izin vermek için kenara çekildi.

"İznimiz var mı?" Aptalca sordum. Kaspian gözlerini devirdi ve bana baktı. "Doğru, doğru. Sen Kralsın. İstedığınızı yaparsınız." Sahaya yaklaştığımızda bana göz kırptı. Dört finalistin son oklarını hazırlamalarını izlerken kenarda durduk. Atış yapan ilk kişi, diğer üç okçu hedeflerini tamamen ıskalarsa kazanacaktı. Oku havada vızıldadı ve hedefi vurarak ona sadece yedi puan kazandırdı. Seyirciler onun çabalarını alkışladı ve o da kaybettiğini bilerek teşekkür etmek için elini kaldırdı.

"Puanlama sistemini anlıyor musun?" Kas bana sordu. Ona küçümseyen bir bakış atma sırası bendeydi. "Doğru ya, sen bir nişancı sayılırsın," diye alay etti. Parmaklarını şefkatle sırtımın alt kısmında gezdirdi.

İkinci okçu okunu fırlattı. Hedefin tam ortasına isabet etti ve dokuz puan daha kazanarak liderliğini pekiştirdi.

"Eleştirmek ister misin?" Kaspian bana sordu.

"Omzunu aşağıda tutsaydı herhalde alırdı," diye tahmin ettim.

Kaspian etkilenmiş görünerek kaşlarını kaldırdı.

Üçüncü okçu okunu yerleştirdi ve kırıntı geri çekti. "Henüz değil," diye fısıldadım nefesimin altında.

"Neden?"

"Rüzgar geliyor. Ağaç tepelerinde görebilirsiniz, beklemesi gerekiyor."

Elbette adam çekişini gevşetti ve hafif bir esinti bizi sıyrıp geçti. Terden ıslanmış tenimde mutluluk verici bir serinlik vardı. Bir dakika sonra okçu tekrar geri çekildi ve okunu fırlattı. Ok dümdüz uçtu ve balyanın tam ortasına saplandı. Kalabalık ayağa kalkmış mükemmel atışı alkışlıyordu.

Son finalist duruşunu aldı. Liderlerle berabere kalmak için dokuz, kazanmak için on puana ihtiyacı vardı. Geri çekildi, nişan aldı ve ateş etti. Atışı ona sadece sekiz puan kazandırırken yüzünü hayal kırıklığı ve hüsrana kapladı. Sahayı öfkeyle terk etti. Ancak son iki adama birer ok daha verilirken etrafımızdaki kalabalık heyecanla uğulduyordu.

"Sence kim alacak?" Kas bana sordu.

Başımı salladım. "Bilemiyorum. İlk okçu daha akıcıydı ama ikincisi teknik olarak daha iyiydi."

"Benimle bahse gir, hemen şimdi. Şartlar daha sonra belirlenecek. Adamını seç."

İlk adam okunu yerleştirdi, hafifçe yivini parmakladı. "Seç Reyah, birinci mi ikinci mi?"

"Ben-" adam geri çekildi. "İkinci!"

Ok havada uçtu ve ok hedefi delip ona dokuz puan kazandırırken kalabalıktan tezahürat ve hayal kırıklığı karışımı bir ses yükseldi.

"Kahretsin," diye kıkırdadı Kas. "Şimdi bu bahis konusunda kendimi kötü hissediyorum." "Gergin mi?"

Sırtıma öyle bir çimdik attı ki, elini savuşturmak zorunda kaldım. Okçum çizgideki yerini aldı. Rahat ve kendinden emin görünüyordu; rüzgâr onun lehineydi. Okunu yerleştirdi, çekti ve ateşledi. Kalabalık onun için ayağa kalkmış tezahürat yaparken oku orta haça zar zor isabet etmişti. Rakibinin elini sıktı ve zaferini zarafetle kutladı. Kaspian bana döndü, kederli ama neşeliydi.

"Vasiyetiniz nedir, Prenses?"

"Tanrım, bunu aceleye getirmeyeceğim. Kral'dan ucu açık bir iyilik mi? Sanırım gerçekten istediğim bir şey bulana kadar bunun tadını çıkaracağım."

Kas beni kollarına çekti ve öptü. Geri çekildiğimde, onu göz ucuyla yakaladım.

Callan. Sıkı korunan kraliyet locasının yanında durmuş, başka bir muhafızla konuşuyordu. Bakışlarımın bir süre oyalanmasına izin verdim ve bana bir kez bile bakmamasına rağmen, başparmağı parmağını süsleyen altın bandı yavaşça okşadı.

Kendimi ondan başka tarafa bakmaya zorlarken göğsümde kelebekler uçuşuyordu. Kas beni sahanın karşısındaki galibi kutlamak için çeğiştiriyordu ve sahada yürürken başparmağımı kendi yüzüğümün üzerinde kurnazca gezdirdim.

Ckapt'ca İki

Wcmak

I Yates üst üste altıncı yarışmasını kazanırken tribünlerden heyecanla onu izledim. Rakiplerini kesinlikle domine etti ve muhtemelen erkekler turunu da kazanacağını düşündüm. Bir kez olaylar gün sona erdiğinde, arena dönüştü. On iki metre uzunluğunda bir ziyafet masası kuruldu, hokkabazlar, müzik ve sonsuz şarap ve bira fiçileri vardı. Son iki haftadır her gece aynı şey oluyordu.

Müzik canlı ve hızlıydı ve Nyx bana, büyük bir utançla, doğru yapamadığım bir jig öğretmeye çalışıyordu.

"Sol ayağın, Reyah, solun!"

"O benim solumdu! İki kez sağa dedin, bir sıçrama-" "İki sıçrama, Tanrım, beni öldürüyorsun..."

Hayal kırıklığına kıkırdadım.

"Boş ver sevgili kardeşim, belli ki sen dans etmek için yaratılmamışsın." Ben kendi beceriksizliğime neşeyle gülerken Nyx beni içeceklere doğru çekti.

Bir fincana uzanana kadar yanımda kimin durduğunu fark etmedim. Warrick bana bakmak için yüzünü çevirdiğinde tüylerim diken diken oldu. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Callan ve ben onu Lazio'yla gördüğümüzü bildirdikten sonra saray tarafından acımasızca sorgulanmıştı. Elbette her şeyi inkâr etmişti ve bizim anlattıklarımızdan başka hiçbir kanıtı olmadığı için saray onu gözetim altında tutmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Warrick yine de biliyordu, geri döndüğümüzü ve çirkin sırrını açıkladığımızı biliyordu ve üç aylık uyarı bakışları ve alçakça bakışlardan sonra, bu kendimi ilk kez onun yanında bulduğum zamandı.

"İyi akşamlar Reyah," diye sızlandı.

"İyi akşamlar, Majesteleri." "İyi vakit geçiriyor musunuz?" "Çok güzel. Ya siz?"

Bir omzunu silkti. "Pek benim tarzım değil." Oyunlardan hoşlanmadığını gizlemiyordu ama benimle aynı şekilde katılmak zorunda kalmıştı.

"Sizin tarzınız nedir, Majesteleri?" Sertleşmiş gözlerle ona baktım. Tanrım, bu adamdan nasıl da nefret ediyordum.

Sararmış dişlerini ortaya çıkaran dudaklarında yarım bir gülümseme kıvrıldı. "Aptalca oyunlar oynamayalım, olur mu Prenses?"

Çenem sıkıca kenetlendi.

"Evet, oyunlar çocuklar içindir. Lafı açılmışken, oğlunuz nerede? Onunla birlikte olman gerekmiyor mu?"

Boğazından kısık bir kıkırdama kaçtı. "Ben Kral olarak görevlerimi yerine getiriyorum, Cressida da anne olarak. Gerçekten de Kaspian'ın her gün bebeğinizin altını değiştirirken, banyosunu yaptırırken ve gazını çıkarırken yanınızda olacağını mı sanıyorsunuz? Bunun için insanlar var."

Sözlerinin canımı yakmasına engel olamadım. Kaspian bana yardım ederdi, değil mi?

O mu?

"Ayrıca, hamile olduğu için son zamanlarda oldukça yorgun." Onun sözleri O kadar kopuk ve kuruydu ki bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. "Cressida yine mi hamile? Ama bebek sadece üç aylık..." I şok oldu.

"Görünüşe göre Tanrılar bizi geniş bir aileyle kutsamak istiyor," dedi göz kırparak.

Bende yarattığı mide bulantısıyla savaştım. Warrick yavaşça daha yakına eğildi. Dondum kaldım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

"Sevgiline söyle, benim için çalışan askerlerin sadece küçük bir kısmını ortadan kaldırdı. Bu daha yüzeye bile çıkmadı."

Sıcak nefesi geri tepmeme neden oldu ve kabalık edip etmediğimi umursamadan dönüp onu masada bıraktım.

Nyx koşarak yanıma geldi. "Ne dedi Reyah?"

Kelimeler içime işlerken ellerimle yüzümü kapattım. "Uzaklaştırmak mı? Bu ne anlama geliyordu? Adamların ölmediği kesindi. "Callan'ı gördün mü? Onunla konuşmam gerek."

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..." "Bu yasal, nerede o?"

"Onu son gördüğümde kraliyet locasındaydı."

"Teşekkür ederim."

"Reyah, bekle-"

Beklemedim. Doğruca locaya çıkan merdivenlere yöneldim. Altın apoletli olanı bulana kadar gözlerim etrafta dolaşan mavi üniformalıları taradı. Ben yaklaştığımda sırtı bana dönüktü ve iki genç askerle konuşuyordu. Üç adam beni selamlamak için resmen eğildi.

"General, bir dakikanızı çalabilir miyim?"

Şüphesiz yüzümdeki gerginliği görmüştü. "Elbette Prenses, bu taraftan."

Callan beni kutunun bir köşesine götürdü, böylece özel olarak konuşabilecektik. Rol yapmayı hemen bıraktı.

"Sorun ne Reyah?"

"Lazio'nun genelevinde gördüğümüz tüm askerleri sen mi öldürdün?"

Ben yüzüne bakarken Callan sessizdi. "Başka seçeneğim yoktu; seni görmüşlerdi ve orada bir fahişe olduğuna inanıyorlardı. Saraya dönüp seni yeni prensesleri olarak bulduklarında ne diyeceklerdi?"

Kusabileceğimi düşündüm. Altı adam sırf benim esir tutulduğum sırada hayatta kalmaya çalıştığımı gördükleri için ölmüştü.

"Aileleri var mıydı Callan?" Korkunç suçluluk duygusu göğsümü tırmalarken nefeslerim artık kesik kesik geliyordu.

"Bazıları, ama bu sizin endişelenmeniz ya da kendinizi sorumlu hissetmeniz gereken bir şey değil."

"Kendimi nasıl sorumlu hissetmem? Sırf bizi orada birlikte gördükleri için öldüler!"

"Hayır Reyah, onlar Krallığa sadakatsizlikleri yüzünden öldüler. Kralların bilinen suçlularla gizli işler yapmasına izin verilmez ve o adamlar da bunu biliyordu."

"Ya zorla öldürüldülerse? Yine de ölmeyi hak ediyorlar mıydı?"

Callan başını eğdi ve bana baktı. "O adamlar ne zorlandı, ne baskı gördü, ne de şantaja uğradı. O adamlar kendi iradeleriyle oradaydılar ve bu yüzden öldürüldüler."

Sözleri mantıklıydı ama içimde biriken suçluluk duygusuna engel olamıyordum.

"Sana sevgilim dedi," diye fısıldadım.

"Warrick?"

Başımı
salladım.

"Ama seni orada hiç görmedi, değil mi?" "Hayır."

"O zaman bu bir söylentiden başka bir şey değil. Sizi kızdırmaya çalışıyor, Prens."

Callan elimi avucunun içine aldı ve başparmağıyla parmak eklemlerimin arkasını okşadı. Bu küçük dokunuş bende kendimi onun kollarına atma isteği uyandırdı. Birlikte geçirdiğimiz çalıntı anlar çok azdı. Callan'ı güneşi özlediğim gibi özlüyordum, onun yerini alabilecek onun kadar sıcak ya da onun kadar parlak bir şey yoktu.

Alyansımı aldım ve parmağımda döndürdüm, böylece üç safir yıldız içe bakacak ve sade altın bant görünecekti. Şimdi tıpkı onunki gibi görünüyordu.

"Seni özledim," dedi.

"Kuzeye gittiğimizde bizimle geliyorsun, değil mi? Kas yakında olacağını söylüyor."

"Evet, geliyorum. Ama geçen seferki gibi olmayacak Reyah. Bu tam bir kraliyet kervanı olacak. Yüze yakın insan yolculuk yapacak." "Benimle olduğun sürece umurumda değil." "Benimle olduğun sürece umurumda değil. Ani bir yuvarlanma hissi.

"Sen iyi misin?" Callan endişeyle sordu.

Bebek hareket edip daha rahat bir pozisyona yerleşirken ikimiz de küçük karnıma baktık.

"Keşke hissedebilseydim," dedi huşu içinde.

"Bana hissettirdiği şey mesaneme atılan güzel bir tekme idi," diye inledim. Mesanem son haftalarda bebeğin en sevdiği oyun eşyası olmuştu.

"Geri dönmeliyim. Yapmak zorunda kaldığın şey için üzgünüm. Bundan nefret ediyorum ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum ama anlıyorum."

"Warrick'in söylediği hiçbir şey için endişelenme. O saçmalıyor ve seni korkutmaya çalışıyor."

"Umarım haklısındır, Callan."

"Gecenizin geri kalanında size iyi eğlenceler, Prens."

Bana Prens diye hitap ettiğinde tenimin kızardığını ve parladığını hissettim. Ondan çok kolay etkileniyordum.

"İyi geceler general. Umarım bu gece herkes uslu durur."

"Olmayacaklar," diye kıkırdadı. "Ama heyecanlı bir gece olacak."

Çıkarken hızlıca göz kırptım.

Döndüğümde Nyx'i Darian ile sohbet ederken buldum. Arkadaşlarımla bensiz devam ettiğini görmek beni mutlu etti.

"İyi misin, sevgili kardeşim?" Onlara yaklaştığımda Nyx sordu.

"Evet," dedim, suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak. "Sadece duymak istemediğim bir haber."

"Ne haberi?" Darian sordu.

"Oh, Cressida yine hamile," diye yalan söyledim. "Bebegini doğurmasının üzerinden çok kısa bir süre geçti."

"Evet. Bunu ben de duymuştum."

"Darian az önce bana ilginç bir şey söyledi," diye ima etti

Nyx. "Senin haberin ne Darian?"

"Kuzey'e yapacağınız yolculukta size katılacağım."

Midem bulandı. "Neden?" Kuzey'e döndüğümde beni nelerin beklediğini bilmiyordum ama bunun kraliyet ailelerinin yarısının katıldığı bir gösteri olmasını kesinlikle istemiyordum.

"Babam ve ben bunun benim için iyi bir öğrenme deneyimi olacağına karar verdik." Darian yüzümdeki korku ifadesini okumuş olmalıydı. "Bunun seni üzeceğini düşünmemiştim Reyah."

"Hayır, sorun değil, ben sadece... Geri döndüğümde beni nelerin beklediğini bilmiyorum. Gerginim. Gergin *olmanın ötesinde*, düpedüz korkuyorum."

Darian nazikçe elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Orada ne bulursak bulalım, benimle bir müttefikin var. Bu işte beraberiz."

Sözleri beni sakinleştirirken bir nefes ürperdim. "Teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel."

"Darian!" Arkamızdan bir ses bağırdı. Döndüğümüzde Carithia'nın elinde içkisiyle yanımıza geldiğini gördük. Rüzgâra karşı üç yaprak gibiydi.

"Siz üçünüz burada ne dolaplar çeviriyorsunuz?" Carithia kolunu adamın boynuna doladı, şarap kadehinden taşıp adamın koluna sıçradı. "Oops!"

Prens onu sakinleştirdi. "Kuzeye yolculuk hakkında konuşuyoruz. Reyah ve Majestelerine eşlik edeceğim."

"Evet, geri kalanımız bir kulede oturup çürürken senin için tehlikeli bir macera daha Reyah."

"Eğer benim yerimi almak isterseniz, onun yerine çürümekten mutluluk duyarım," dedim gayet ciddi bir şekilde.

"Ailem sonunda beni evlendirdiğinde, umarım çok çok uzaklarda şişman, zengin bir Lord'la evlenirim ve sarayı ve herkesi geride bıraktığımda Diyar'ı biraz görebilirim."

Carithia'nın üzücü düşüncesi üzerimizde sessiz bir damper yaratmıştı. "Her neyse, seni almaya geldim Darian. Dans et benimle."

Prens boğazını temizledi. "Dans etmediğimi biliyorsun, Carithia."

"Dans etmeyi *sevmiyorsun* ama bunu yapabilecek yeteneğe sahipsin." Parmağıyla Darian'ın burnuna dokundu ve sonra ona yüzündeki o göz kamaştırıcı gülümsemelerden birini verdi. Darian'ın yanaklarının rengi açıldı ve sinirli bir şekilde yutkundu.

Carithia Nyx'e döndü. "İçkimi tut lütfen, sevgilim." Nyx söyleneni yaptı ve Carithia Darian'ı götürdü. Onların gidişini izlerken, "Tanrım, ona fena halde aşık," dedim.

"Sence Darian'ın ona aşık olduğunu biliyor mudur?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok." Darian Prenses'e olan sevgisini saklamak için elinden geleni yapıyordu ama ona bakışından, kollarında çılgınca dans ederken ne kadar dikkatli davrandığından onun dışında herkes bunu anlıyordu. Nyx sesli bir şekilde iç çekti ve dudak büktü.

"Ne oldu kardeşim?"

"Sanırım ona aşığım."

Şaşırmıştım, Nyx'i hayatımda bir kez bile biri için kalpten üzüldüğüm gördüğümü sanmıyorum. Bakışımı yakaladı.

"Adama bak Reyah! Uzun boylu, yakışıklı, çok asil." "Ve sen de onu bozmak istiyorsun, öyle mi?" Kıkırdayarak sordum.

"Hayır! Benimle ilgilenmesini, beni kucaklamasını ve sonra eğilip pis bir sapkın olduğumu fısıldamasını istiyorum ve-"

"Bu kadar zihinsel imge yeter Nyx, teşekkürler! Bu düşüncenin devamını duyarsam bir daha onun yüzüne bakamayacağım."

Bana gözlerini devirdi. "Bu hiç adil değil. Senin için yanıp tutuşan iki adam var, benimse hiç yok."

Carithia'nın şarabını yudumlarken ona ters ters baktım. "Dün gece yine kışlaya girmenin bir yolunu bulduğunu duydum."

Nyx şok olmuş bir halde bana döndü. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Hizmetçilerim duydukları küçük haberleri paylaşırlar."

Nyx aşığılanmış gibi yaptı.

"Seni yargılamıyorum kardeşim. Sadece geceleri yatağının soğumadığını hatırlatıyorum."

Arkadaşım fincana doğru sinsice kıkırdadı.

"İşte buradasın, karıcığım." Ben ona dönüp bakamadan Kaspiyan ellerini bana doladı ve parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi. "Hâlâ yorulmadın mı?"

"Henüz değil." Ellerimi onunkilerin üzerinde yumuşattım. Birden Callan'ın beni izliyor olabileceğinden endişelendim. Son iki haftadır ikisiyle aynı anda birlikte olmak olağan hale gelmişti ve kocamla yalnızken kendimi iyi hissetsem de Callan'ın görüş alanı içinde ona yakın olmak kalbimi acıtıyordu.

"Kendi lehime karar verdim," dedim yüzümü ona dönerek.

"Öyle mi? Peki ben senin için ne yapacağım, sevgilim?"

"Benim için birini bulmanı istiyorum. Zor olabilir ve kesinlikle normal kanallardan olmayacak ama istediğim bu."

"O zaman senin olsun." Kas eğildi ve beni yavaşça öptü. "Gerçi şimdi çok ilgimi çekti."

"Detayları sana özel olarak anlatacağım." Dans edenleri izlemek için arkamı döndüm, Callan hâlâ aklımdaydı. Kaspian çenesini omzuma yasladı. "Cressida'nın yeniden hamile olduğunu biliyor muydun?" Ona sordum.

"Ben yaptım. Haberler bu gece ortalıkta dolaşüyor." "Şok oldum. Çok hızlı oldu."

"Şey..."

"Kaspian, çocuğunu doğurduktan hemen sonra yatağıma girmeyi *aklından* bile geçirirsen, seni bir mektup açacağıyla bıçaklarım."

Nyx içkisine öyle bir kahkaha attı ki içkisi yüzüne sıçradı ve özür diledi.

Kaspian, "Her şey kendi zamanında, Prenses," dedi.

Dansçıları izlerken bana sarıldı. Dönen renkli elbiseler ve şaraba bulanmış kahkahalar gecenin ılık havasını dağıtıyordu. Ama suçlu zihnim Lazio'nun genelevinde gördüğüm, idam edilen adamların yüzlerini canlandırmaya başladı. Evet, Callan ölümlerinin sadakatsizliklerinin bir sonucu olduğunu söyleyip durabilirdi ama sonuçta onları öldürten bendim.

Ckapt'ca Tkacc

Wcmak

I Ertesi sabah açık balkon kapımdan içeri süzülen kuş sesleriyle uyandım. Yatağımda doğruldum ve bir sandalyenin kolçağında oturan minik mavi bir ispinozu görünce çok sevindim. Cesur küçük kuş zıplayarak Sandalyenin arkasına yaslandı ve sanki ölçümü alıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Ona bir tehdit oluşturmadığımdan emin bir şekilde, bana şarkı söylerken ıslık çalarak çıkardığı küçük cıvıltılar birden odayı doldurdu. Başka bir sandalyeye geçip serenadına devam etti ama yatak odamın kapısının aniden açılmasıyla çıkan gürültü onu tekrar özgürlüğüne kavuşturdu.

Briar içeri girdiğinde kıkırdayarak başımı geriye attım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Az önce odama giren küçük bir kuşun ödünü kopardın."

"Nerede?"

"O sandalye." Briar tüylü arkadaşımın bıraktığı pisliği incelerken ben ulumaya devam ettim. Bir beze tükürdü ve o noktayı ovdu.

"Bana soğuk bir banyo hazırlar mısın lütfen, Briar?" Yataktan çıkarken sordum. Birden ne kadar çok işemem gerektiğinin farkına vardım ve hemen banyo odasına koştum.

"Bugün vaktin olmayacak Reyah," diye seslendi arkamdan.

"Neden olmasın?"

"Kral bir saat içinde sizi bekliyor. Seni ata bindirecek. Bilmiyor muydun?"

"Kimse bana söylemedi," dedim odaya geri dönerken. "Ve beni daha önce hiç ata bindirmemişti."

"Bugün öyle." Briar kıyafetlerimi seçmeye koyuldu.

"Cesur olup pantolon giyebilir miyim?"
Briar başını sallarken kıkırdadı. "Carithia'nın fikrini sormalıyız."
"Harika bir fikir, ona dinleyici istediğimi söyle," dedim ve yatağa geri döndüm.
"Prensesin bu saatte uyanık olacağından pek emin değilim. Dün geceki halini düşününce hiç de öyle değil."
"Ne duydun?" Dirseklerimin üzerinde doğruldum, kaçırdığım şeyi duymaya hevesliydim.
"Reyah, dedikoduları tekrarlamaya iznim olmadığını biliyorsun."
"İyi o zaman, anlatma. Bana bir partide sarhoş olan güzel ama korkunç bir Prenses hakkında uydurma bir hikaye anlat."
"Tek söyleyebileceğim, yoğun bir akşam geçirdiği." Çenem düştü. "Darian'la mı?"
"Kesinlikle olmaz!" Briar etrafında dönerek şöyle dedi. "Bir atlet. Bir kürekçi ya da öyle bir şey."
"Tanrılara şükürler olsun. Bu zavallı çocuğu mahvederdi."
"Sarı şifon mu?" diye sordu, dökümlü bir elbise uzatarak.
"Mükemmel. Zamanım var mı-oh! Bana elini ver!" Briar koşarak yanıma geldi ve elini elime alıp karnımın alt tarafına doğru ittim. Bebeğin kendisine doğru itildiğini hissedince sevinçle ciyakladı.
"Ağlayabilirim, bu beni çok mutlu ediyor."
Ben de ona gülümsedim. İnsanların bebeğin hareketlerini hissetmeyi sevdiğini öğrenmiştim ve bir Prense dokunmak kabalık ya da uygunsuzluk olsa da, bu anları paylaşmayı seviyordum.
"Henüz bir isim seçmediniz mi?"
"Hayır. Biz zaten berbat ebeveynleriz, değil mi? Kas beni Kaldar'ın erkek olması konusunda ikna etmeye çalışıyor ama bundan kesinlikle nefret ediyorum."
Briar burnunu kaşıdı ve bana hak vererek başını salladı. Yataktan kalktım ve elbiseyi giymeme yardım etti.
"Madock hakkında ne düşünüyorsun? Bu ismi seviyorum." "Bu Kral Aldridge'in kardeşinin adı."
"Öyle mi? Bir isim seçmek düşündüğümünden çok daha zormuş."

Burke

"Sienna? Penelope? Layla?" diye sordu sarayın arkasındaki engebeli patikada ilerlerken.

"Çok yaygın. İsmi sağlam olması gerekiyor."

"Sağlam mı? Hangi kız bebeğin adı *sağlam* olur ki Kaş?"

"Sonsuza kadar bebek kalmayacak ve o zaman saygı uyandıracak bir isme ihtiyacı olacak."

"Peki o zaman sağlam kızınızın adı ne?"

"Dorinda."

Reyah başını geriye attı ve kıkırdadı. "Kulağa seksen yaşında bir kız kurusu ismi gibi geliyor!"

"Önerilerine gülmedim. Nazik ol, karıcığım." Ona uyarıcı bir bakış attım, yarı yarıya ukalalığını sürdürmesini ve bana bir neden göstermesini umuyordum. Gülümsemesini bastırdı ve başını salladı.

"Özür dilerim. Aklınızda başka biri var mı?"

"Lanet olsun, artık değil!" Atımı onun yanına çektim ve bir kalçasını çimdikledim.

"Ah! Bunu hak etmedim!"

"Ama siz yaptınız Prenses. Bu ve daha fazlası." Sözlerim bir vaatti. "Peki, beni nereye götürüyorsun? Daha önce hiç birlikte ata binmemiştik. daha önce."

"Göreceksin. Artık çok uzakta değiliz." Onunla yaptığım bu gezintiden keyif alıyordum. Onunla baş başa kalmak çok rahatlatıcıydı. Hafif ve mutlu görünüyordu, saraydan ayrıldığımızdan beri ağzında tatlı bir gülümseme vardı. Kalbim şarkı söylüyordu.

"Nyx bizimle gelebilir, değil mi? Kuzeye gittiğimizde?"

"Bunu neden istediğinizi anlamıyorum. Uzun ve rahatsız edici bir yolculuk olacak. Ve oraya vardığımızda onun senin kardeşin olduğunu söyleyerek yalana devam edemeyiz." Ona 'hayır' demek yerine bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermesini tercih ederdim.

"Zaten herkes onun gerçek kardeşim olmadığını biliyor, ne fark eder ki?"

"İnsanlara onun senin kardeşin olduğu söylendi ve bunu sorgulamayacaklar." "En azından benim yüzüme karşı."

"Kraliyet ailesinden olmanın faydası. İnsanlara gökyüzünün yeşil olduğunu söylerseniz, başlarını kaldırıp size hak vereceklerdir."

"Bu çok saçma."

"Kuşkusuz," diye kıkırdadım.

Uzaktan gelen çarpma sesini fark edince başını ağaçlara doğru çevirdiğini gördüm.

"Bu ses de ne?"

"İşte bu senin sürprizin." Ona bir gülümseme gönderdim ve bizi takip eden muhafızları durdurdum. "Gelin."

Onu ormanın içinde ve dar bir toprak patika boyunca beni kovalaması için bırakarak dörtlüye koşmaya başladım ama yüzündeki ifadeyi görmek için tam zamanında geri döndüm.

Önümüzde yükselen şelaleyi görünce ağzı açık kaldı. Su, devasa bir kayalıktan aşağıya ve aşağıdaki karanlık, çalkantılı bir uçuruma dökülüyordu.

Reyah atını benim beklediğim yere doğru çekti, ben de inmesine yardım ettim. Etrafımızı saran serin, ruhani bir sis vardı ve bu sis tenimizi ve saçlarımızı nemlendiriyordu.

"Bu çok güzel!" dedi her şeyi içine çekerek. Bana baktı ve yüzümdeki memnun gülümsemeyi yakaladı.

"Bu taraftan."

Reyah'ı havuzun kenarı boyunca suyun daha sakın olduğu bir yere götürdüm. Onu kendime çekerek, "Senin için sorun olacağını düşünmemiştim ama su kesinlikle buz gibi," dedim. Bunu duyunca neredeyse sersemlemiş gibiydi.

"Burada yüzebilir
miyiz?" "Elbette,
aşkım."

Reyah dudaklarını dudaklarıma uzattı ve kahkahalarının arasından beni öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ağzıma karşı. Tanrım, bu kadını seviyordum. Hayatımın geri kalanını ona neşe getirerek geçirmek istiyordum.

Onu suya sokmadan önce birbirimizin soyunmasına yardım ettik. Sadece dizlerime kadar inmiştim ki kaslarım dondurucu soğuktan dolayı protesto için havladı.

"Lanet olsun kadın, buranın ne kadar soğuk olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Önümden geçip gitti, beline kadar inmişti bile. "Kesinlikle hiçbirisi," diye yanıtladı gülerek.

Yeterince derin olduğunda Reyah diz çöktü ve kendini suya bıraktı. Sudan çıktığında, anının zihnime kazınmasını diledim. Teni parlıyordu, saçları sırtına ve göğüslerine yapışmıştı ve gülümsüyordu. Ah, kalbimi sıkıştıran o gülümseme. Nedense su artık o kadar soğuk gelmiyordu.

Ona ulaştığımda soğuk kollarını omuzlarıma ve boynuma doladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle. Ağzımı onunkine yaklaştıırken başımı salladım.

Reyah'ın dudaklarını kendi dudaklarımla aralamaya çalıştığımda soğuktu. Onu kendime doğru çektim ve ellerimi kışına indirdim, kalçaları benimkilere karşı tembel bir yuvarlanma yaptı. Dondurucu saldırıdan sonra sikim ve taşaklarım hiçbir yerde bulunamamıştı ama umurumda değildi. Sadece karımın tadına bakmak istiyordum.

"Çok uzun sürmesin, tamam mı? Senin bu sıcaklığa dayanabileceğini biliyorum ama bebeğin dayanıp dayanamayacağını henüz bilmiyoruz."

"Tabii ki."

Oynadık, öpüştük ve suda yüzdük, yazın bunaltıcı sıcağı uzak bir anı oldu. Bir süre sonra onu kendime doğru çağırdım.

"Gel, sana göstermek istediğim bir şey daha var."

Elini tuttuğumda güzel soluk mavi gözleri parladı. Onu şelaleye yaklaştırdığımda suyun şırıltısı daha da arttı.

"Nefesini tut ve elimi bırakma!" diye bağırdım. Reyah başıyla onayladı. Başımı suyun içine soktum ve diğer tarafta su çekilene kadar ilerledim. Reyah peşimden suyun içinden çıktı ve yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru taradı. Merak içinde mağaranın etrafına bakındı. Ayaklarımızın altında küçük merdivenler gibi çıkıntı yapan kaygan şeyl kayalar vardı. Sudan çıktığımızda, canlı yeşil süngerimsi bir yosun altımızdaki taşı kapladı.

"Burası da neresi?" Reyah gözlerini mağara tavanına dikerek sordu.

"Çocukken keşfettiğim küçük bir saklanma yeri. Buraya daha önce hiç kimseyi getirmedi."

"Asla mı?"

"Sen ilksin."

Reyah dönüp ağzımı kendine çekti ve ben de onu derinden öptüm. "Bu inanılmaz, Kas."

"Beğendiğinize çok sevindim."

Vücudunu benimkine doğru itti ve bir elini boynuma dolayarak başımı tekrar kendi vücuduna doğru çekmeye çalıştı.

"Çok cüretkâr davranıyorsun, Küçük Kuzgun," diye homurdandım ona doğru. Alt dudağını ısırdı ve gözlerini bana dikti.

"Öyle miyim?"

Kanım anında ısındı ve hafif ve kaygısızdan talepkâr ve otoriter olana geçeceğim vardiya başladı. Bal gibi yavaşça Reyah'ın ıslak saçlarını elimin etrafına sardım. Nefesi kesildi ve tüm vücudu bir kez, sonra iki kez dalgalandı. "Dizlerinin üzerine çök," diye emrettim. Yavaşça altımızdaki yosunların içine düştü. Nefesi giderek daha sık ve muhtaç bir hal alıyordu. "Ne istiyorsun Reyah?"

"Sizi istiyorum efendim," diye cevap verdi nefes nefese. Şimdi sikime bakıyor, adeta ağzından salyalar akıyordu.

"Buradayım, fahişe."

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Özür dilerim efendim." "Şimdi ne *istiyorsun* Reyah?" Yutkundu. "Sikinizi istiyorum, efendim." "Nasıl istiyorsun?"

"Bana vereceğin herhangi bir şekilde." "Amına mı?"

"Evet, efendim."

"Ağzında mı?"

"Evet, efendim."

"Kıçına mı?"

Tereddüt etti ve ben de kıkırdadım. "O zaman *hiçbir* şekilde olmaz."

Reyah utanarak başını salladı, ben de onu çenesinden tuttum. "Bunun için çalışacağız, çünkü kıçına sahip olacağım."

"Evet, efendim."

"Aferin kızım. Şimdi beni ağzına al." Açlıkla öne doğru eğildi ve beni dudaklarının arasına aldı. Ağız sıcaktı ve içimde aç bir dalgalanma yarattı.

Reyah taşaklarımdan sikimin ucuna kadar yavaşça beni yaladı. Kahretsin, dizlerinin üzerinde bana tapınırken çok güzeldi. Çok fazla olana kadar, daha sert ihtiyacım olana kadar oynamasına, emmesine ve yalamasına izin verdim.

Ellerimi yavaşça başının etrafına koydum ve bana gergin bir bakış attı. "Durmamı istersen çek." Ve sonra sikimi boğazının derinliklerine soktum. O beni boğarken onu orada tuttum, görüntüsü ve sesi neredeyse hissi kadar iyiydi. Tekrar, tekrar ve tekrar daldırmadan önce iyice nefes alması için yeterince çektim. Boğulmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu ama elini kalçalarının arasından aşağıya kayarken yakaladım. Onu kabaca geri çektim ve çenesini sikimin ucuna bağlayan kalın bir tükürük ipi bıraktım.

"Bana sormak istediğın bir şey var mı, Küçük Kuzgun?" "Lütfen efendim," diye nefes nefese kaldı. "Kendime dokunabilir miyim?"

"Boşalmamı yutacak mısın?" "Evet, efendim."

"Bunun için yalvar bana."

"Lütfen efendim, lütfen dölünüzü yutmama izin verin. Sizi tatmak istiyorum."

Sözleri doğrudan sikime gitti. "O güzel amcığına dokun ama sakın boşalma. Anladın mı?"

Mızımızlandı ve ben de saçlarından tutarak başını geriye çektim. "Gelmek zorunda değilsin. Yap. Sen. Anladın mı?" "Evet, efendim."

"Güzel. Aç şu lanet ağzını." Kabaca içeri ittim ve tekrar boğulurken boğazının sıkıldığını hissettim. Ağzının içinde ileri geri ittim ve bacaklarının arasında öfkeyle çalışan elini izledim.

Aletimin üzerinde inlemeye başladı ve titreşimlerin mideme kadar yayıldığını hissedebiliyordum.

"Yalvardığın şeyi alacaksın Reyah, hazır mısın?"

Kendimi ağzının derinliklerine doğru zorlarken inledi ve başını salladı. Son birkaç sert hamleyle boşalırken bedenim kasıldı, kasılma üstüne kasılma beni sarstı ve boğazına boşalırken Reyah yutkundu. Ona baktığımda gözleri sulanmış, dudakları pembeleşmiş ve kullanılmıştı. Reyah'nın eli hâlâ altında vahşice çalışıyordu ve ben eğilip kolunu tokatlayarak uzaklaştırdım. Yavaşça üzerimden çekilirken kaybettiği için suratını astı, nefesini tutarken elinin tersiyle ağzını sildi.

Tanrıça'nın önünde diz çöktüm ve morarmış dudaklarını öptüm. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyordum ve bu beni neredeyse yeniden sertleştiriyordu.

"O kadar mükemmelsin ki," diye fısıldadım ağzına. O da bana onayını inleyerek geri verdi.

Canavarın doyduğunu hissettiğimde geri çekildim ve ona baktım. Göğüsleri şişmişti ve kalçaları kendiliğinden hareket ediyordu. Arzuyla yanıp tutuşuyordu ve ben onun ihtiyaçlarını gidermek için yanıp tutuşuyordum.

"Benimle gel," dedim kalkmasına yardım ederek. Reyah'ı mağaranın diğer tarafına, tavandan aşağıya küçük su damlacıklarının aktığı yere getirdim.

"Şuraya uzan." Bana şaşkın bir bakış attı ama dediğimi yaptı ve yumuşak yosunlu zemine sırtını yasladı.

Reyah'ın bacaklarını tuttum ve onu tam olarak istediğim yere çevirdim.

"Ne yapıyorsun?"

"Bacaklarını aç." "Ama-"

"Aç şu lanet bacaklarını. İkinci kez sormayı sevmiyorum."

Kalçaları birbirinden ayrıldı ve onu neden oraya yerleştirdiğimi hemen anladı. Küçük akıntı tavandan çiseledi ve tam ortasına, şişmiş tomurcuğun üzerine indi. Reyah zevkle arkasına yaslandı.

"Bu güzel mi, Küçük Kuzgun?" "Evet, efendim."

Suyun vücudundan aşağı akmasını büyülenmiş bir şekilde izledim. Parmaklarımla dudaklarını ayırdım ve haykırdı. Kalçalarını ayarladı, suyun ona çarpması için mükemmel bir nokta buldu ve zevkle nefes almaya başladı. Amcığı, üzerine düşen sabit akışla parladı ve titreşti.

Ama sadece izlemeye dayanamadım, parmaklarımı hafifçe içine daldırdım ve hemen üzerime doğru itti ve beni daha derine itti.

Su çağladıkça ve parmaklarım çalıştıkça vücudu kıvranıyordu. Reyah'ın inlemeleri ve çığlıkları arkamızdaki mağarada yankılanıyordu, aldığı zevk dışında her şeyden habersizdi.

"Siktir, oh *siktir*..." diye fısıldadı yumrukları sıkılırken. Sırtı kavislendi ve kalçaları bana doğru bastırdı. "Boşalabilir miyim? Gelmek zorundayım, efendim."

Parmaklarımı ondan ayırdım ve avucumu tavandan aşağıya doğru çiseleyen suyu yakalamak için uzattım.

"Hayır..." diye acınası bir şekilde sızlandı. Parmaklarını bacaklarının arasına sokup işi bitirme dürtüsüyle savaşıırken elleri yanında sıkıca kenetlendi.

"Sana hiç bu kadar kolay izin verdim mi?" İç çekti. "Hayır, efendim."

"Ayağa kalk, sevgilim."

Vücudu bitmemiş bir ihtiyaçla titrerken ve sarsılırken titrek bacakları üzerinde durdu. Onun etrafında döndüm, işi uzatmak ve itaatini takdir etmek için zaman ayırdım.

"Şimdi bana ne istediğini söyle Reyah."

Cevap vermeden önce keskin bir nefes aldı. "Gelmek istiyorum, efendim."

"Nasıl?"

"Nasıl izin verirsen."

Başparmağımla işaret parmağımın arasına bir meme ucu aldım ve bükmeye başladım. Yavaşça. Yüzü küçük rahatsızlığını ele veriyordu ve acı arttıkça sevimli küçük burnu kırışmaya devam etti.

"Nasıl gelmek istediğini sordum Reyah. Soruya cevap vermedin."

"Özür dilerim efendim, ben-" diye ciyakladı ben çimdiklerken. "Parmaklarınız içimdeyken boşalmak istiyorum. Daha önce yaptığınız gibi."

"Artık bunun için çok geç." Meme ucunu bıraktım ve rahatlamış bir şekilde öne doğru küçük bir yalpalama yaptı. "Yüzünü duvara dön." Hemen mağaranın duvarına gitti ve yüzünü duvara döndü. Arkasından yaklaşıp omzunu ısırdım ve solgun, nemli teninde küçük girintiler bıraktım. Tadı şelalenin taze suyu gibiydi, temiz ve bozulmamış. Sikim yeniden canlanmaya başlamıştı ve elini elime alıp kendimi okşamaya başladım. Elimi sıkı ve sıkıca kavradı. Bugün o kadar iyi, o kadar uyumlu davranıyordu ki, neredeyse yaramazlık yapmasını dileyecektim. Ama boşalması gerektiğinde, sadece boşalmak istediğinde değil, *ihtiyaç* duyduğunda da hep böyle oluyordu. Karımı öğrenmek için aylar harcamıştım, her davranışını, her arzusunu keşfetmiş ve sonra bunların hepsini berbat zevklerimin ağına çekmiştim.

"Eğil ve ön kollarını duvara yasla," diye bağırdım ona. Yaptı ve sonra kalçalarını geriye doğru yuvarlayarak bana amının mükemmel görüntüsünü verdi. Reyah beni nasıl kışkırtacağını, beni nasıl akılsız, erkeksi bir hayvana dönüştüreceğini biliyordu ve bunun için onu suçlamıyordum.

Onu ellerimle ayırdım ve amına tükürdüm. Bunu yaparken sıkıştı ve inledi, sonra ayağa kalktım ve içine girdim.

Kendimi onun içinde sertçe çalıştırırken mağara karışık çığlıklarımızı yankıladı. Tekrar boşalmak istiyordum ve karıma yetişebilmemin tek yolu buydu.

Kalçalarım amansız bir ritimle Reyah'ın kalçalarına çarpıyor, ben de parmaklarımı Reyah'ın beline dolayarak daha fazla güç almak için kalçalarını geri çekiyordum. Nemli mağarada çabucak terlemiştim ve tenimiz birbirimizin üzerinde saten gibi kayıyor ve süzülüyordu. Karnımın derinliklerinde odaklanan beyaz sıcak sancıları ve taşaklarımın sıkıca yukarı çekildiğini hissettiğimde, bir elimi bıraktım ve Reyah'ı benimle birlikte kenara çekmek için parmaklarımı küçük daireler çizdim.

"Siktir!" diye bağırdı, bana karşı sarsıldı. "Tanrım, durma... durma."

"Görgü kuralları, Küçük Kuzgun," diye h o m u r d a n d ı m . Elimi çektim ve o da bacaklarının arasına geri götürmek için hamle yaptı.

"*Lütfen*, lütfen durma!"

Parmaklarımı geri getirmesine izin verdim ve çok çaresiz kaldığı aceleyle ovmaya devam ettim.

"Lütfen gelebilir miyim? Lütfen..." diye yalvardı. Umutsuzca serbest kalmasını engellerken vücudu sıkıca sıkışıyordu.

"Benim için sertçe gel Reyah, üzerime bastır ve kalan her şeyimi al."

Alt yarısını etrafımda sıkıca kavradığında mağarada canlı bir çığlık çınıladı. Bu baskı ihtiyacım olan her şeydi ve tekrar boşaldım. Birlikte büküldük ve titreştik ve bacaklarımız pes etme riskiyle karşı karşıya kaldığında, onu benimle birlikte yumuşak yosunların içine çektim.

"Siktir, Kas..."

Boşaldıktan sonra dudaklarından dökülen ismim, duyduğum en güzel sestti. Yanına uzandım ve bir elimi göğsüne koyarak onu sabitledim. Bana doğru döndü ve gülmeye başladı, tatmin edici bir boşalmanın verdiği coşkuyla gelen hoş, rapsodik bir kıkırdama.

"Sana dokunabilir miyim?" diye fısıldadı. Başımı salladım.

Reyah parmaklarını nazıkçe yanaklarımdaki kirli sakalların üzerinde gezdirdi. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.

Burası harika bir yer."

"Bir şey değil, aşkım."

Uzun bir süre parmak uçlarını çenemde ve çenemdeki çukurda gezdirdi.

"Mağara daha geriye gidiyor mu?"

"Biraz, ama fazla değil. Hava çok kararıyor."

"Gidip bakabilir miyiz?"

"Eğer istersen."

Gülümsedi ve başını salladı.

Reyah'ın daha derinleri keşfedebilmesi için ayağa kalkmasına yardım ettim. Geri dönerken kaçınmamız gereken sivri kayalar ve derin havuzlar vardı. Işık gittikçe azalıyor, bitki örtüsü gittikçe azalıyordu ve çok geçmeden görece kadar ışık bile kalmamıştı.

"Mağaranın sonu burası mı?" diye sordu, sesi duvarlarda yankılanıyordu.

Gözlerimi kısarak baktım. "Öyle görünüyor."

"Nedir bu?" Reyah diz çöktü ve bir kayanın yanındaki küçük deri keseyi aldı.

"Oh..." Küçük çantayı hatırlayınca afalladım, on yıllardır görmediğim bir şeydi. "Bunu çocukken getirmişt看."

"İçinde ne var?"

"Hayatım boyunca hatırlayamam."

"Alabilir miyim?"

"Hadi bakalım. Bakalım uzun zaman önce buraya ne saklamışım."

Reyah yavaşça deri cildi açtı. Eli kesenin içine girdi ama hemen geri çekti.

"İğrenç..." Eli, ıslak ve zaman içinde parçalanmış kâğıt malçla kaplı olarak geri döndü. Çamuru silkeledi ve elini çantaya götürüp küçük bir nesne çıkardı. Onu bana uzattı ve ben de biblodaki kalıntıları sildim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu... bir aslan." Eğildim ve altımdaki kayalıklarda biriken su birikintisine batırdım, kararmış altın rengi ortaya çıktı. Küçük oyuncağı tekrar görünce boğazım düğümlendi. "Babam ölmeden hemen önce bunu bana vermişti. Yates'e de aynısından bir tane vermişti. Bize-" boğazım düğümlendi. "Bize öldüğünde Javra'dan tüm gücünü ve cesaretini alıp ikiye bölmesini ve bu küçük altın bibloları koymasını isteyeceğini söyledi. Hayat zorlaştığında ve ona ihtiyacımız olduğunda, aslanı sıkabileceğimizi ve o gücün bir kısmını alabileceğimizi söyledi."

Çocukluğumdaki o anları yeniden yaşarken yüzüm itirafla ısındı. "Sadece sekiz yaşındaydım." Hatıralarım birdenbire canlanıp beni geçmişe götürdüğünde dünyanın yana kaydığını hissettim. Yalnız ve babasız, küçük omuzlarında Diyar'ın yükünü taşıyan bir çocuk.

"Öldüğü gün buraya, güvenli yerime geldim. Ona bir mektup yazarak Kral olmak için çabalayacağıma ve bana bu aslanda bıraktığı gücü en çok ihtiyaç duyacağım zaman gelene kadar koruyacağıma dair söz verdim."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Reyah.

"O çok iyi bir adamdı. Hastalandığımızda bizimle ilgilenir, derslerimizde daha iyi olmamız için bizi zorlardı. Diyar'ı yönetmekle meşgul olmadığı zamanlarda her boş anını bizimle geçirirdi." Hıçkırıklarımı bastırdım ve Reyah başını bana yasladı. Uzun zamandır babam hakkında düşünmemiştim ama şimdi kendim de bir baba olmanın eşiğindeyken, belki de her zaman bir aile arzulamamın nedeni o olabilir diye düşündüm.

Reyah elimdeki altın aslan için, "Onu burada bırakmalısın," dedi. "Bunca yıldır güvendedi."

Hediyeden vazgeçme düşüncesi beni üzüyordu. "Hayır. Onu bebeğimize vereceğim."

Ckapt'ca Fo "a

Wcmak

K Aspi'an'ın hikâyesi beni çok etkilemişti. Kendisi daha çocukken hastalanıp çabucak vefat eden babasından nadiren bahsederdi. Duyduğuma göre, Lysander harika bir kral ve harika bir babaymış. Kas, onu ve Yates'i doğururken ölen annesinden *hiç* bahsetmedi. Bebekken böyle bir kayıp yaşamamanın derin bir yara bırakmış olabileceğini tahmin ettim. Anne ve babasını bu kadar küçük yaşta kaybetmiş olmak ve üzerinde böylesine büyük beklentiler olması bir çocuğa ne yapar diye merak ettim. Kendi bebeğimi düşünerek şişmiş yumruğumun üzerine koruyucu bir el koydum. Başlarına ne gibi talihsizlikler ve trajediler gelecekti?

"Majesteleri?"

Uzun bir öğleden sonrayı daha oyunları gözlemleyerek geçirirken Bastien tarafından hayallerimden koparıldım. Bugünkü etkinlik uzun sopalarla yapılan bir çeşit dövüştü. Benim için biraz barbarcaydı, bu yüzden onun yerine bazı bayanlarla uzanmayı tercih ettim.

"Evet, Bastien?"

"Majesteleri sizi istedi."

"Pekâlâ," dedim kendimi yukarı iterek. "Yolu göster."

Bugünkü spor popülerdi ve iyi katılım vardı. Yanlarından geçerken birçok insan bana el salladı, gülümsedi ve selam verdi. Ben de onların gülümsemelerine karşılık verdim ve yanlarından ayrılırken elimden geldiğince nazik olmaya çalıştım.

Önce resmi mavi üniformayı gördüm, geniş bir göğsün üzerine oturtulmuştu. Callan'ın duruşu çok dindardı ve saygı bekliyordu. General olmak için rütbelerini yükseltmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Yanında, alçak ahşap çitin üzerine eğilmiş, kollarını kavuşturmuş kocam duruyordu. Altın sarısı saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu ve gülümsüyordu

arkadaşıyla konuşuyordu. Son iki hafta boyunca onları birkaç kez birlikte yakalamıştım. Callan çalışıyor olsa da birbirlerini bulurlar ve o sırada hangi yarışma oluyorsa biraz izlerlerdi. Onları bir arada görmek her zaman tuhaf bir his uyandırır. Onlar benim iki farklı parçamdı ve birlikte olduklarında ikisine de nasıl davrandığımı konusunda içimi kemiren bir suçluluk duygusu vardı. Ama her iki adam da ruhumda silinmez izler bırakmıştı ve çocuğumun babasını ya da kalbimi elinde tutan adamı kaybetmek beni kesinlikle yok ederdi.

Bastien ve ben yaklaşırken Callan başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdiriyor, gözlerini ayırmadan arenanın ortasındaki iki adamın birbirini yumruklamasını izliyordu. Bunu nasıl yaptığını, kafasını kaldırmadan göz ucuyla beni nasıl yakaladığını merak ediyordum.

"İyi günler majesteleri, iyi günler general." Ben yaklaşırken ikisi de gülümsedi.

"İşte buradasın," dedi Kaspian yanağımdan öperek.

"İyi günler, Majesteleri." Callan alçak bir sesle konuştu ve Kas'ın dudakları üzerimdeyken gözlerimiz buluştu. Heyecan verici ve yanlış bir histi.

Boğazımı temizledim ve kocama döndüm. "Beni mi çağırdınız?" "Evet.

İsteğiniz üzerine aradığınız kişiyi buldum."

Gözlerim büyüdü. "Yaptın mı? Bu kadar çabuk mu?" Bu harika bir haberdi. "Evet. Yarın burada olacaklar." Neşeyle gülümsedi.

"Çok mutluyum Kas, teşekkür ederim."

"Sen çok nazik ve düşünceli bir kadınsın, biliyorsun." "O bunu hak ediyor."

"Yarın sabah saat onda, Doğu Bahçesi'nde." "Gelecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Orada olmamın pek uygun olacağını sanmıyorum."

"Belki de hayır. Kulağa aptalca gelebilir ama kasabaya gidip birkaç şey alabilir miyim? Bazı küçük hediyeler?"

"Her zaman kanayan kalp. Evet. Nyx'i de yanına al, yalnız gitmeni istemiyorum."

"Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim. Onlar için." Kas başını salladı ve ben de onu çabucak öptüm. "İyi günler kocacığım. İyi günler general."

Başlarını bana doğru eğdiler ve ben de hızla uzaklaştım.

Sabahleyin Güney Kanadı'na gitmek için heyecanla koridorlarda koşturdum. Kaspian aşağı inip Charlotte'u bizzat istemem için bana izin vermiş ve Diana'nın bana zorluk çıkarması ihtimaline karşı Bastien'e beni takip etmesini söylemişti.

Daha önce pek çok kez geçtiğim dar taş merdivenlerden inmek nostaljikti. Güney Kanadı'nın üzerimde ne kadar büyük bir etki bıraktığını fark ettiğimi sanmıyorum.

Aşağı indiğimde tüm gözler bana çevrildi ve gündüz odası sessizliğe büründü.

Diana'nın ofisine giderken herkese gülümsedim.

Kapıyı çaldığımda "İçeri gel!" diye bağırdı. İçeri girdiğimi görünce yüzü taş gibi oldu.

"Günaydın, Diana."

Yaşlı kadın şaşkınlığını üzerinden attı ve oturduğu yerden kalkarak bana reverans yaptı. Eminim bu benim için olduğu kadar onun için de garip bir duyuydu.

"Günaydın, Majesteleri."

"Charlotte'u bir iki saatliğine çalmak için buradayım. Majestelerinin iznini aldım."

Diana benden Bastien'e ve tekrar bana baktı.

"Kral'ın emirleri dışında Güney Kanadı'nın hiçbir üyesini serbest bırakmam."

"Prensesin izni var, Diana," diye araya girdi Bastien, alışılmadık bir tavırla. "Ona şahsen sorarak zamanını boşa harcamana izin veremem. Sana söylemem sadece nezaket gereği idi."

Uşaktan daha önce hiç bu kadar düşmanca bir tavır duymamıştım ve gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Diana'nın burun delikleri alevlendi.

"Teşekkür ederim," dedi Bastien, neredeyse bitmek üzere olan tartışmaya son vererek. Döndüm ve kapıdan çıkarken onu takip ettim.

Bastien ve ben ofisten çıkarken muzaffer bir bakış paylaştık. Nezaketen, ben gündüz odasına doğru ilerlerken o merdivenlerin yanında bekledi.

Haber Güney Kanadı'nda bir yangın gibi yayıldığı için artık daha da fazla insan vardı. Gördüğüm tüm tanıdık yüzlere el salladım ve selam verdim, birçok yenisini de not ettim. Sonra gözlerim Tanna'ya takıldı.

"Merhaba!" Ona sıkıca sarıldığımı söyledim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu parlak bir gülümsemeyle. "Charlotte'u almaya geldim. Hâlâ yatakta mı?"

Tanna'nın yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Evet, ama-"

Kıkırdadım. "Tabii ki öyle." Kaspian'ın kanadına doğru yola çıktım.

Burası hatırladığımdan çok daha küçük görünüyordu. Bu küçücük kafeste nasıl bu kadar uzun zaman geçirmiştin? Yatakhaneye girdik ve kapıya uzandım, iterek açtım ve-

"Aman Tanrım... Majesteleri!"

Güzel sarışın bir kız dönüp bize baktı, üstünü değiştirirken üzerine geçirdiği ince gecelik dışında vücudu çıplaktı.

Yüzüm ısındı ve sanki yanaklarıma ve boynuma binlerce iğne batıyormuş gibi hissettim.

"Reyah?" Charlotte yatakta yarı sersemlemiş bir halde sordu.

Gözlerimi kızıdan ayıramıyordum. Benim yaşlarımdaydı ve düz sarı saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu. Samur renkli güzel gözlerini endişeyle kırıştırıyordu. Bakışlarım, mükemmele yakın teninde büyük, çirkin pembe bir yara izinin bulunduğu çıplak tarafına kaydı. Ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Charlotte, giyin," dedi Tanna odaya girerken. Kolumdan çekştirerek beni salona geri götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. Tekrar konuşabilmek için kuruyan boğazıma karşı yutkundum.

"Kim o?" Ben sordum.

Sorumu yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. "Adı Ari."

Boğazım düğümlenirken gözyaşlarımdan gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum ama ağlamayacaktım.

"Ve o..." "Evet."

"Ne zamandır burada?"

"Reyah, cevaplarla sana işkence etmek istemiyorum." "Ne kadar sürer, Tanna?"

"Bir ay."

Başımı salladım ve bu yeni kızla ilgili herhangi bir kıskançlık ya da öfke hissetmenin aptalca olduğunu anladım. Kocamı zaten paylaşıyordum, onu kiminle paylaştığım neden önemli olsun ki? Ayrıca, onu sevmiyordum. Gerçekten sevmiyordum, değil mi?

"Reyah?" dedi arkamdan sessiz bir ses.

Orada bu kadar uzun süre durduğumu, düşündüğümü ve uğraştığımı fark etmemiştim. Duygularımı rasyonalize etmeye çalışmak onları daha az cezalandırmıyordu.

Arkamı döndüğümde Charlotte'u giyinmiş ve odanın dışında buldum. "Sana bir sürprizim var," dedim elini elime alırken.

"Benim için mi?" diye sordu, gözümünden piç kurusu bir damla yaş süzülürken. Gözyaşımı sildim ve başımı sallayarak ona gülümsedim.

Saraydan Doğu Bahçeleri'ne doğru ilerlerken Charlotte'a odaklanmak için çok uğraştım. Bu günün benim küçük kızgınlığımla değil, onunla ilgili olması gerekiyordu. Ve öfkem ona odaklanmıştı, inanılmaz derecede güzel olması ve kocamla yatması dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kadına. Benim yapmadığım hiçbir şeyi yapmamıştı.

"Ruh halim için özür dilerim Charlotte. Günün böyle geçmesini planlamamıştım."

Arkadaşım bana tatlı tatlı gülümsedi. "Bu tür şeylere karşı mantıksız bir tepki olduğunu düşünmüyorum," dedi omzunu tatlı bir şekilde omzuma vurarak. "Ama onunla senin ya da Tanna'nın birlikte olduğunu bilmek beni üzmüyor,

"Yeni bir kızın ne önemi var ki?"

"Belki de buraya ilk biz geldiğimiz içindir." Omuzlarını rahatça silkti ama belki de haklıydı diye düşündüm. Güney Kanadı'na geldiğimde onların bölgesine tecavüz etmişim ve şimdi biri benim bölgeme tecavüz ediyormuş gibi hissediyordum.

Ugh.

Burada bir 'bölge' yoktu, sadece bir adam ve onun asi aleti vardı ve bir şekilde düşmanlığım ona odaklanması gerekirken bu kıza sarılmıştı.

"Siktiğimin adamları," dedim.

"Siktiğimin erkekleri!" Charlotte yüksek sesle aynı fikirdeydi. Yankılanan sesi birkaç bakıştan fazlasını topladı ve ben de onun yan tarafını çimdikledim.

"Sarayda böyle küfür edemezsin," diye azarladım onu gülerek. "Sence beni dışarı atarlar mı?" diye sordu, yüzünde yalvaran bir ifadeyle

Ona meydan

okumamı.

"Charlotte..."

"SİKTİR!" diye bağırdı koridorda.

Daha da fazla insan bize dik dik baktı ve Bastien'in uyarmak için boğazını temizlediğini duydum, ama bizi ele geçiren kıkırdamalara engel olamadık. Tanrım, bu kadını çok özlemiştim, tek bir kaba sözle tüm huysuzluğumu bastırmıştı.

"Peki, beni tam olarak nereye götürüyorsun? Sürprizim saraya sığmayacak kadar büyük mü?" diye sordu.

"Bahçeye gidiyoruz ve sanırım sürpriziniz hala oldukça küçük."

"Ee, büyüyor mu?" diye sordu müstehcen bir şekilde. "Bana büyük bir şey mi aldın-"

"Bayan Charlotte, lütfen," diye araya girdi Bastien. Başını çevirip ona göz kırptı ve yemin ederim bu zavallı çocuğun kızardığını gördüğüm kadar hiçbir erkeğin kızardığını görmemiştim. Hâlâ bakire olamaz, değil mi? En az yirmi yaşındaydı...

Bastien büyük cam kapılara doğru başıyla işaret ederek, "Hemen solunuzda, hanımlar," dedi.

Beklentiyle Charlotte'un kolunu daha sıkı kavradım.

"Charlotte, dilini dışarıda tutmalısın, tamam mı?" Sırıttı. "Dilini tutacağına söz ver."

"Tamam, tamam, söz veriyorum. Eğer yapamazsam çok eğlenceli bir sürpriz olacak gibi görünmüyor..."

Tüm küstahlığı buharlaştı ve kelimeleri kayboldu. Altı yaşlarında, vahşi, ateş kırmızısı saçları olan küçük bir kız kıkırdayarak koşup bir kelebeği kovalarken, kapı aralığında donmuş bir şekilde öylece bakıyordu.

Bahçedeki kızı izlerken Charlotte'un yanımda hafifçe titrediğini hissettim. Yüzündeki ifadeyi tarif etmek imkânsızdı; kederli ve acılı ama aynı zamanda sıcak ve saygılıydı. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en dürüst şeydi.

"Onunla tanışmak ister misin?" Fısıldadım. Belki geride kalmayı tercih ederdi, belki de bu onun için çok acı vericiydi. Ama bana bakmadan, gözlerinde yaşlarla başını salladı.

Çimlerin üzerinde kızın mutlu bir şekilde oynadığı yere doğru birkaç adım attık. Sonunda başını kaldırdı ve bizi fark etti.

"Anne, bak!" diye sevinçle bağırdı. "Tıpkı benimki gibi kızıl saçları var!"

Kız bize doğru koşarak gelirken Charlotte'un vücudunu saran sessiz hıçkırığı hissettim, annesi de gözlerinde nazik bir gülümsemeyle arkasından geliyordu.

"Merhaba," dedim kızın önünde diz çökerek. "Adın ne senin?"

"Benim adım Wynn, senin adın ne?" Çok pratik ve kibardı.

"Benim adım Reyah. Bu da yakın arkadaşım Charlotte."

"Merhaba," dedi erken gelişmiş kız, ikimize de bakarak.

"Merhaba, Wynn." Charlotte'un sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

"Tıpkı benimki gibi kıvıll saçların var!" dedi kıvı.

Önümüzdeki küçük kıvının önünde diz çökerken Charlotte'un gözyaşlarını yutmasını izledim. Kıvının söğüt gibi örgüsünü nazıkçe okşadı. Şimdi gözlerimdeki yaşlar büyüyor, aralarındaki küçük benzerlikleri fark ediyordum; neredeyse transparan tenleri, küçük burunları ve yanaklarına serpiştirilmiş kırmızı iller. Kıvı kesinlikle Charlotte ile aynı kumaştan kesilmişti.

"Sanırım seninki şimdiye kadar gördüğüm en güzel sa olabilir," dedi Charlotte. Kıvı gülümsedi.

"Siz prenses misiniz? Burada, sarayda mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Öyleyiz," diye yanıtladım hemen. Wynn'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ve Bugün sen de bir Prensес olacakslı." Bu sözler karşısında ağzı açık kaldı. "Gelin Prensес Charlotte, sanırım Wynn'e tacını verme zamanı geldi. Sizce de öyle değil mi?" Charlotte bana baktı, oyunumun nereye gittiğini merak ediyordu. "Haydi kıvıllar!" İşaret ettim. Ayağı kalktım ve bize sessizce bakan Wynn'in annesine içten bir gülümseme verdim. Bana adının Martha olduğı söylenmişti ve kıvını Charlotte'la birlikte ziyarete getirmeyi hemen kabul etmişti. Ziyaretin sarayda gerçekleşeceğini ona daha sonra söylediler ve duyduğunda anlaşılır bir şekilde şok oldu.

Arkama baktığımda Charlotte'un Wynn ile el ele beni takip ettiğini gördüm. Onları bahçeden geçirip güzelce paketlenmiş hediyelerle dolu bir yığının yanına götürdüğümde kıvının nefesi kesildi. Dağın tepesinde, dün pazarda gördüğüm küçük bir oyuncak ta vardı. Güzel parçayı arkadaşına uzattım, hala kelimelerin ötesinde görünüyordu.

"Prensес Charlotte, bu şerefe nail olmak ister misiniz?"

Gözleri yine yaşlarla dolmuştu ve ben ona küçük tacı uzatırken sessizce 'Teşekkür ederim' dedi. Kendi gözyaşlarımı zorlukla engelleyebildim.

Bahçe ta giyme töreninden kısa bir süre sonra, eldivenli uşaklar tarafından yüksek çay servis edildi ve pembe tereyağılı pastanın büyük dilimlerini paylaştık. Charlotte ve Wynn birbirlerine mıknaısl gibi yapışmışlardı ve Martha ile konuşmaları için onlara biraz mesafe bıraktım.

"Kızınızı buraya getirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Nezaketinizin karşılığını asla ödeyemem."

"Tanrılar aşkına, majesteleri, ona bir yığın hediye ve elbise aldınız ve hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir gün yaşattınız. Size teşekkür etmeliyim."

"Saçmalık. Bugün arkadaşım için yaptığınız şey, hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir şey olacak."

Martha gülümsedi. "Dört çocuğum var, hepsi de aynı koşullar altında evlat edinildi. Ne zaman öz annelerinden biri onları arasa, her zaman bir ziyaret ayarlamaya istekli oldum. Çocuklarım benim her şeyim ve bunu o kadınlara borçluyum." Bunu söylediğini duymak içimi ısıttı. "Wynn elbette tüm bunları anlamak için henüz çok küçük ama onu taşıyan kadının onu çok sevdiğini bilerek büyüyecek. Bunun için sana söz veriyorum."

"Sen iyi bir kadınsın Martha," dedim gözyaşlarım yeniden sel olurken. Bebeğimi zaten çok seviyordum ve onlarsız yaşayabileceğim düşünülemezdi.

Öğleden sonra güneşi sonunda gökyüzünde yükseldi ve bizi gölge aramaya zorladı. Charlotte'u söz verdiğim iki saatten fazla tuttuğumu biliyordum ve Diana'ya bana kızması için bir neden daha vermek istemedim, bu yüzden Wynn'e Charlotte ve benim kraliyet görevlerimizi yapmak için saraya dönmemiz gerektiğini söyledim. Dördümüz arasında uzun bir vedalaşma oldu ve Wynn'in yeni kızıl saçlı arkadaşının gidişini görmekten üzgün olduğu belliydi. Ama öpüştük, sarıldık ve bir gün onu geri alacağımıza söz verdik.

Charlotte dizlerinin üzerine çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamadan önce içeriye tam yedi adım atabilmişti. Yanında yere diz çöktüm ve onu kollarımın arasına aldım, şu anda neler hissediyor olabileceğini ancak hayal edebiliyordum. Bastien endişeli personeli bizden uzak tutarken ben de ona ihtiyacı olan zamanı verdim. Sonunda kolumu kavradı ve göz göze geldik.

"Minnettarlığımı asla bilemeyeceksin Reyah," dedi. Ve benim gözyaşlarım da onunkilerle birlikte dökülmeye başladı.

Ckapt'ca Fivc

Wcmak

M Günün geri kalanında duygularım yüksekti. Charlotte'un kızına kavuştuğunu görmenin sevinci ve Güney Kanadı'ndaki eski yatağında uyuyan güzel sarışınla tanışmak arasında kendimi sıralar. Briar bana bugünün oyunların son günü olduğunu ve yakında her şeyin sakinleşeceğini hatırlatıp duruyordu. Öğleden sonra madalya töreni yapılacak ve ardından galipleri kutlamak için bir ziyafet verilecekti. Arenadaki gece yemeklerinin bu akşamki ziyafetle kıyaslandığında önemsiz kalacağı söylenmişti.

Carithia ve ben kraliyet locasında durmuş, mango kokteyli yudumlayarak kadınlar sprint finalini izliyorduk. Tüm kadınları yarışırken izlemekten büyük keyif almıştım. Orada bir yerlerde kadınlara yemek yapmak ve çocuk doğurmak gibi alışlagelmiş şeylerden daha fazla değer verildiği için mutluydum. Bu kadınlar antrenman yapıyor ve birbirlerine karşı yarışıyorlardı. Bu neden Arronbach'ta daha yaygın değildi? Kuzey'de kadınlara erkeklerle eşit muamele edilirdi. İlk doğan kızlar ebeveynlerinin servetini ve unvanlarını miras alırdı, sorumlu bir lider olmak için bir horoz gerekmediğini bilecek kadar evrimleşmiştik. Carithia'nın bunu herkesten daha iyi anladığını biliyordum.

Kadınlar bitiş çizgisini koşarak geçerken kalabalık kükredi ve ben düşüncelerimden sıyrıldım.

"Şunun bacaklarını gördün mü?" Carithia sordu. Koşuculara baktım, hepsi de yarışmak için diz boyu pamuklu pantolonlar giymişti. Bugün bu kadar kalabalık bir izleyici kitlesi olmasına şaşmamalı. Prenses hizmetçilerinden birini çağırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Hizmetçi başını salladı ve piste doğru yöneldi. Carithia bana baktı ve göz kırptı,

Ve geçen gece duyduğum kürekçinin onun tek tipi olup olmadığını merak ettim. şphelerimi kendime saklayarak içkimi yudumladım.

"Evleneceğimi duyduun mu?" diye sordu aniden. "Ne duyduum? Hayır, duymadım! Bu harika bir haber Carithia!"

"yle mi?" dedi kayıtsızca. Gözlerini arenanın ortasına dikmişti. "Partiniz Kuzey'e doğru yola çıktıktan sonra resmen duyurulacak, Diyar halkına dört gözle bekleyecekleri bir şey vermek için iyi bir haber olması gerekiyor. Aslında bu dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil. İnsanların yaklaşan savaştan başka bir şeye odaklanmasını sağlamak."

Bunun iyi bir haber olduğunu dşnmemem gerektiğini bilmeliydim. "Niyetin kim?"

"Bir dk. Onunla hiç tanışmadım. Açıkçası, umurumda da değil." "Eşleşmeye itiraz edemez misiniz?"

"Evliliğe, belki. Ama ben evliliğe tamamen karşı çıkmak istiyorum, ailemi korkutan da bu. Yirmi altı yaşındayım ve hala bekarım, onlar için utanç kaynağı olmaya başladım."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bir prensesin tek yaptığı siyasi kazanç için evlenmek gibi görünüyordu ve Dornan'ın evlenecek üç kızı daha vardı.

"Annem sonumun ablam gibi olmasından korkuyor, hamile ve yalnız. Warrick'in ilk başta Cressida'yla evlenmeyi reddettiğini biliyor muydun? Kendi çocuğunu ve her şeyi reddetti."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" diye bağırdım. Carithia kıkırdadı. "Bebeği de babanın tahtının varisi yapacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Kuşkusuz, başka seçeneğimiz yok. Babam buna şiddetle karşı çıkıyor, Dornan soyunun Warrick'inkiyle lekelenmesinden iğreniyor. Kendi torununu varisi yapmamanın bir yolunu bulmak için planlar yapıyor, entrikalar çeviriyor ve aklını kaçırıyor."

"Warrick'i bu kadar mı küçümsüyor?"

Carithia bana döndü. "Bu adamın sevecek nesi var? Babamın nefretine herkesten çok senin katılacağını düşünürdüm."

Yutkundum. Carithia Lazio'nun genelevinde olanların ne kadarını biliyordu? şu anda bana attığı bakışlar, anlattığından çok daha fazlasını bildiğini hissettiriyordu. Tekrar arenanın ortasına döndüm ve Carithia'nın bakışları benimkileri takip etti.

"Babam bir oğul için yanıp tutuşuyor," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Her gece annemin üzerine atlıyor, ona bir erkek ocuk doğurması için çırpınıyor."

Bunu duyunca gözlerim büyüdü. "Annen hâlâ çocuk doğurabiliyor mu?"
"Belki, hala kanaması var. Ama hamile kaldığından beri hamile kalmadı.
Cressida, yani kim bilir."

"Ve en büyük sen olduğun için seni varisi yapmayı hiç düşünmedi mi?"
Cressida yine alay etti. "Tacı bir kadına vermektense Isacar'ı şu anda
mızımız bir bebek olarak atamayı tercih eder. Tanrılar ona dört kız
verdiklerinde ona güldüler."

Dişlerimin arasından yavaşça nefes verdim. Carithia zeki, cesur ve
çekiciydi. Diyar'ın insanları ona zaten hayrandı ve yine de en büyük beklentisi
bir dükle evlenmekti.

Nyx ve Darian merdivenlerden çıkıp locaya girerken şamatalı kahkahalar
dikkatimizi çekti. İkisi de utangaç bir ifadeyle bize baktılar ve kıkırdamalarını
çabucak bastırdılar.

"Hanımlar," diye selamladı Darian bizi. Gözleri Carithia'nın üzerindeydi.
Nyx onun arkasında selam verdi.

"İkinizin keyfi neden bu kadar yerinde?" diye sordum.
"Ben *çok* komiğim kardeşim. Bunu şimdiye kadar bildiğini sanıyordum."
Belli ki bu şaka kadınlar arasında tekrarlanamayacak kadar kabaydı.

"Nyx'le evlen," dedim düşüncesizce.
"Ne?" Üçü de bana döndü.
"Eğer ailen evlenmen konusunda ısrar ediyorsa, o zaman Nyx ile evlen.
Evlendikten sonra ikiniz de sarayda kalırsınız, o çocuk beklemez ve siz de
ailenizi memnun edersiniz."

Carithia bana sert bir bakış attı ama bu konuyu düşündüğünü
anlayabiliyordum.

Nyx kafası karışmış bir şekilde bir ileri bir geri baktı.

"Bu küçük plan hakkında beni bilgilendirmek ister misin?" diye sordu.

"Kral Dornan Carithia'nın bir dükle evlenmesini istiyor ama Carithia buna
karşı çıkıyor."

"Evli mi?" Darian şaşkın bir bakışla ona döndü.
"Görünüşe göre aile ismine leke sürmeye başlıyorum. *Daha büyük* bir
leke." Carithia Prens için endişelenmeden arenaya baktı. "Ama fikrin ilginç
Reyah."

Nyx'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu konuda söz
hakkım var mı?" diye sordu sertçe.

"Bir Prens olmak istemez miydin?" dedi, baştan çıkarıcı bir şekilde ona
bakarak. Ama onu baştan çıkarmayı planladığı şey vücudu değildi.

"Partiler, galalar, kaliteli yiyecekler ve giysiler, seyahatler. Ve ihtiyaç duyabileceğiniz kadar çok uşak..."

Salyalarının aktığını gördüğüme yemin edebilirim, ama sonra zavallı Darian'ın yüzündeki ifadeyi yakaladım. Şimdi işin içinde sadece bir dük değil, Nyx de vardı.

"Babanın Kuzey'den biriyle evlenmene izin vereceğinden şüpheliyim," diye uyardı. Bu belden aşağı bir vuruştı ama haksız da sayılmazdı, Nyx'le aynı soydan gelmediğimiz çok açık olsa da.

"Bir Kraliçe'nin kardeşiyle evlenmektense embesil bir dükle evlenmek için daha büyük bir mücadele verirdim. Sanırım babam bunu bir avantaj olarak görecektir. Burke'ü yeterince seviyor."

"Mükemmel. Kız kardeşlerinizden biriyle evleneceğim ve babanız da tüm pastalara elini sürebilecek." Darian'ın ani öfkesi hepimizi susturdu. Bir nefes aldı ve hışımlla kutunun dışına çıktı.

"Onun derdi ne lan?" Carithia safça sordu. Nyx'in yüzünde, Darian'ın sevgisini bilerek bu fanteziyi sürdürdüğü için bir anlık suçluluk duygusunun parladığını gördüm. Tam o sırada Carithia'nın hizmetçisi döndü ve o da bizi terk etti.

Nyx korkuluklara yaslanarak, "Bu çok garip oldu," dedi.

"Bir şey söylediğim için pişmanım. Benim aptallığımdı. Onun o dükle evlenmemesi için bir yol bulmaya çalışıyordum. Darian'ın bu konuda nasıl hissedeceğini düşünmedim bile."

"Sen mi? Her gün gördüğü birini sevmiyormuş gibi davranarak etrafta dolaşmak zorunda olan sen mi?"

"Evet, ben de aşktan başka nedenlerle bir evlilik yaşıyorum, yani madalyonun iki yüzünü de görebiliyorum," diye karşılık verdim.

"Pekala, pekala, suyunu bozma."

Bir sonraki yarışı izlerken kendi kendime homurdandım.

Gece devam ederken şişmiş ayaklarım ayakkabılarımın içinde zonkluyordu. Madalya töreni beklediğimden de hızlı bitmişti; kız kardeşine madalya takmak Kaspian'a düşmüştü ve bunun resmiyeti hakkında kıkırdamışlardı. Arenanın içinde sporcular ve soylular omuz omuza vermiş, doyasıya yiyip içiyorlardı. Ve parti arena duvarlarının çok ötesine yayıldı. Kraliyet sarayının arka tarafı

Kutu, binlerce insanın kutlama yaptığı şehre bakıyordu. Arronbach'ı bu kadar canlı ve mutlu görmek beni gülümsetiyordu ama artık geç olmuştu ve ağrıyan bedenim yumuşak yatağıma arzuluyordu.

Omzumda bir el hissettim ve tembelce başımı kaldırdığımda Kaş'ı orada, bana tatlı tatlı bakarken buldum.

"Merhaba aşkım," diye mırıldandı. Elimi onun elinin üstüne koydum ve başımı ona yasladım.

"Çok yoruldum Kas, artık dönebilir miyim?"

Yanımda diz çöktü ve boynuma sokuldu. "Evet, canım. Senin için bir araba ayarlayacağım. Yeterince yedin mi? Odana bir şeyler getirmemi ister misin?"

Gözlerimi devirdim. "Tam bir obur oldum ve elbisemin dikişleri sökülüyor."

Gülümsedi. "Birkaç dakika içinde havai fişekler patlayacak, onları izlemek ister misin?"

"Eminim yine de balkonumdan izleyebileceğim. Bu elbiseyi çıkarmam lazım, çok terledim."

Kocamın boynuma doğru gülümsediğini hissettim. "Bana daha fazlasını anlat, Prenses." "Şey, sadece tenime kadar soyunmayı planlıyorum, çıplak bir şekilde

ve tüm vücudumu yelpazeliyorum. Eğer bu ilginizi çekecek bir şeyse, fantezimi tamamlamak için size bir palmiye yaprağı bulabileceğimden eminim."

Kaspian boynumu ısırdı ve ben de kıkırdamadan edemedim. "Arabayı çağıracağım," dedi ve beni yanağımdan öptü. "Hemen dönerim."

Briar'a gitmeye hazır olduğumu söylemesi için işaret ettim. Etrafımdaki herkesin yüzünde mutlu ve şaraptan sırlanmış bir ifade vardı. Aldridge genç bir atletle flört ederken, karşıdaki karısı boyunlarından madalyalar sarkan iki adamın kaslarını karşılaştırıyordu. Adamlar esnedi ve kadın zevkle kıkırdadı.

Carithia ortalıkta görünmüyordu ve ben onun nasıl olup da her zaman kaçmayı başardığını merak ediyordum. Yeteneğini kıskanıyordum. Ve Darian'ı arenada tek başına otururken gördüm. Belli ki Prenses'in evlilik teklifiyle ilgili huysuzluğunu üzerinden atamamıştı.

"Majesteleri," dedi genç bir uşak yaklaşarak. "Arabanız hazır."

"Teşekkür ederim. Hemen geliyorum." İyi geceler demek için Kaspian'ı aradım ama yakınlarda bir yerde bulamadım.

"Kocamı gördünüz mü?" Briar'a sordum.

"Hayır, Hanımefendi."

"Pekala, gidelim o zaman."

Briar elimden tutup özel locanın ahşap merdivenlerinden inmeme yardım etti ve muhafızlar, arabaya doğru ilerleyebilmem için bana hayranlık duyan insan kalabalığını geri itti. Hareket etmeden önce ancak oturacak zamanımız oldu, şüphesiz artan kalabalık yüzünden acele ediyorduk.

Oflayıp pufladım ve ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Briar kıkırdadı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Artık uymuyorlar. Bu sabah uyuyorlardı ama şimdi çok şiştim." Beyaz çorapları yuvarladım ve onları da attım. "Çok daha iyi!"

Briar eğilip ayağımı eline aldı ve yatıştırıcı bir şekilde ayak bileklerimi ovdu. Gözlerimi kapattım ve dokunuş karşısında neredeyse inleyecektim.

"Arkadaşın Charlotte için yaptıklarını duydum. Sen iyi bir kadınsın Reyah."

Ziyaretlerini hatırlayarak gülümsedim. "Onun yerinde olsaydım, umarım birileri benim için de aynısını yapardı. Bebeğimden vazgeçmek zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum." Ellerimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koydum.

"Dokunaklı bir jestti."

Dışarıda havai fişeklerin gürültüsünü ve çatırtılarını duyduk. İnsanlar sevinçle tezahürat yaptı.

Penceredeki perdeyi iterek açtım. Vagonun içi parlak pembe bir ışıltıyla parlıyordu, sonra renk patlamaları gökyüzünü aydınlattıkça mavi oldu. Dışarıda bir yerlerde bir köpek kulakları sağır eden sesler karşısında uluyordu.

"Umarım bu bütün gece sürmez; balkon kapılarını açamazsam sıcaktan öleceğim."

Sonra diğerlerinden çok daha parlak bir flaş patladı. Gözlerimizi siper ettik ve ardından gelen çatırtı sesi göğsümü titretti ve arabayı salladı ve bu hatırladığım son şey oldu.

Ckapt'ca Sip

Calla"

I parıltı ve sesin diğerleri gibi olmadığını hemen anladım. Havai fişeklerin bir parçası olamayacak kadar gürültülü ve patlayıcıydı ve ardından gelen çığlıklar korkularımı doğruladı.

Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için arenanın koltuklarına doğru koştum.

insanlar çıkışlara doğru akıyordu. Arenanın karşı tarafından gökyüzüne doğru yükselen yoğun duman bulutlarını görebiliyordum. İhtiyacı olanlara yardım etmeye hazır muhafızların alana doğru koşmaya başladığını gördüm.

Arenadan kraliyet locasına doğru hızla ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyordu, gökyüzü hâlâ renkli havai fişeklerle aydınlanıyordu. Orada görevli muhafızlar çoktan kraliyet ailelerinin üyelerini tahliye etmeye başlamıştı. "Çıkarın onları! Hemen!" Onlara koştum. Aldridge ve karısı da Kraliçe Cordelia gibi oradaydı. Zihnimde kaç tane çocuk gördüklerimi saydım ve kimlerin kayıp olduğunu not etmeye çalıştım.

Cordelia aniden kendisini sürükleyerek kutunun dışına çıkaran muhafızı itti.

"Carithia nerede?" diye haykırdı. "Kızım nerede?" Kraliçe koluma yapıştı.

"Herkesi dışarı çıkarıyoruz, saraya geri dönün ve onu orada bekleyin."

"Onsuz gitmiyorum!"

Darian sersemlemiş kadını üzerimden çekti. "Nerede olduğunu biliyorum. Onu bulacağım. Güvenli bir yere git, şimdi!"

Prens'e itiraz etmeye fırsat bulamadan, kulakları yırtan bir başka patlama ayaklarımızın altındaki ahşap yapıyı salladı. Büyük duman bulutları yükseldi

Patlama noktası kutunun sadece birkaç metre uzağındaydı ve yeterince hızlı hareket edemiyorduk.

"Çıkarın onları!" Muhafızlara bağırdım. Cordelia benden uzaklaştı ve ben Darian'a bakmak için döndüm ama genç adam ortadan kaybolmuştu.

"Siktir!"

Havai fişekler hâlâ patlayıp vızıldıyor ve arenadaki insanlar arasında panikle karışıklığa neden oluyordu. Üç seyirci girişi vardı ve insanlar kaçmak için birbirlerini eziyorlardı. Lanet olası bir fıçıdaki balık.

Kutunun içinden koşarak arbedeye daldım ve iki üniformalı adamı yanıma çektim.

"Kraliyet locası boşalır boşalmaz onu yıkın, insanlara buradan çıkmaları için bir şans verin. Beni anladınız mı?" Adamlar ateşlenmiş ve kendinden emin görünüyordu.

"Emredersiniz generalim," diye bağırdılar.

Kayıp kraliyet mensuplarından bazılarının arenanın ortasında bir yerde olduğunu bilerek enkazın içine doğru koştum. Reyah hangi cehennemdeydi?

"Briggs!"

Döndüğümde başka bir general olan Porter'ın bana doğru koştuğunu gördüm. "Kim kaldı?" diye bağırdı.

"Aldridge ve Maeve dışarıda, Darian Carithia'yı bulmak için ortadan kayboldu." "Siktir."

"Cordelia ve Corrine dışarıda. Kimi gözüne kestirdin?" "Şimdilik Dornan, Yates ve Burke."

"Reyah hangi cehennemde?" Panikle sordum.

"Çoktan gitti."

Dışarıdaydı - Tanrılara şükür dışarıdaydı. "O zaman sadece Warrick, Darian ve Carithia var."

"Onu nerede bulacağımı biliyor olabilirim, sen Warrick'i ara." Ayrılmak için dönmüştüm ki, arenanın dışında bir yerlerden kemik çınlatan bir patlama sesi duyuldu. Kükreyen devasa bir ateş topu kendini söndürmeden önce gökyüzünü turuncu renkte aydınlattı.

Porter, "Tıpkı düğünde olduğu gibi lanet olası bombalar yerleştirilmiş," diye bağırdı.

Kaosun içinde farklı bir ses duyduk, ağır ahşap çöküyordu ve kraliyet kutusunun kendi içinde parçalandığını görmek için baktık.

"Sorun değil, bunu ben yapıyorum. Daha fazla insan bu yoldan çıkabilir. Git bul onları!"

Burke

Araba, kaçışan insan kalabalığı arasında güçlükle ilerleyebiliyordu. Muhafızlar atları elleriyle kargaşanın içinden geçiriyordu ve ben kendimi bu küçük tahta kutunun içinde kapana kısılmış gibi hissediyordum. Aldridge'in en küçük oğlu Conri de benimle birlikte itilip kakılmıştı ve araba ileri geri sallanırken zavallı çocuk ağlıyordu.

"Bir şeyin yok," diye güvence verdim ona. "Arabayı terk etme." Gözyaşları içinde başını salladı.

Kapıyı açtım ve vagonun arkasına doğru koştum, daha iyi görebilmek için tepesine tırmandım.

"İçeri girin majesteleri!" diye bağırdı şoför ama benim dikkatim Reyah'ın arabasının zamanında çıktığından emin olmaktaydı. Önümde iki araba görebiliyordum. Reyah'ın onlardan birinde olması için dua ettim.

Bir başka patlamanın sesiyle etrafımızdaki insanlar bağırmaya ve saklanmak için eğilmeye başladı. Bu seferki patlamanın ardından çıkan alevlerin yakıcı sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı ve etrafımızdaki havada tahta parçaları ve şarapneller uçuşuyordu.

"İçeri girmelisin!" diye tekrar bağırdı şoför. Öyle yaptım, kendimi genç çocukla birlikte küçük alana geri çektim.

"Annemle babam dışarıda mı?" diye fısıldadı.

"Bizimkinin önünde iki araba görüyorum. Sizi temin ederim ki onlardan birinin içindeler." Bankına doğru ilerledim ve onu kollarıma çektim. Bir an yere baktı, sağ ön kolumda kan lekeleri vardı. "Ben iyiyim, benim değil."

Bana sarıldı, titriyordu.

Callan

Arenanın etrafında üç patlama meydana gelmiş ve daha büyük bir patlama da şehrin bir yerinde **p a t l a m ı ş t ı**.

Arena boşaldıkça, kayıpları görmek daha kolay hale geldi. Cesetler alanı doldurmuştu, bazıları canlı ve kıvranıyordu, bazıları ise değildi. Bölgeyi umutsuzca tarayarak kayıp kraliyet mensuplarını aradım, belki de kendi başlarına çıkmışlardır diye umuyordum.

"General!" Döndüğümde bir askerin bana doğru koştuğunu gördüm. "General benimle gelin!" Beni oturma alanının çökmüş bir kısmına götüren adamla birlikte alanı koşarak geçtim. Diz çöktü ve bir tahtayı kenara çekti.

Sikeyim.

"Onu koruyun ve yanında kalın. Kimseye söyleme."

Asker başıyla onayladı ve ben de Porter'ı bulmak için koştum. İleride mavi üniformalıların çatışması vardı ve ben de onlara yardım etmeye gittim. Bazı tribünlerin altında sporcular için küçük odalar inşa edilmişti - görünüşe göre bu oda kısmen çökmüş, insanları içeride hapsedmişti ve askerler onları çıkarmak için acele ediyordu. Biri omzumu tuttu ve Porter'ı görmek için döndüm.

"Kız şurada," dedi nefes nefese. Ve sonra Darian'ı gördüm. Carithia orada bir yerde olmalı.

"Sen!" Bir askeri yakalarken bağırdım. "Benimle gel." Devasa bir tahta kalasın çıkıntı yaptığı enkazın etrafında koştuk. "Çekmeme yardım et." Bir kolumuzu kirişe doladık ve gevşeyene kadar çektik.

"Çekilin yoldan!" Tahtayı içeri sokup ağır enkazı kaldırmak için bir kaldıraç gibi yerleştirirken adamlar hareket etti. Planımı anladılar ve enkaz nihayet kalkmaya başlarken altı iri adam şaftı aşağı çekmeme yardım etti. Diğer adamlar moloz ve keresteleri geri çektiler ve son bir hamleyle yığın devrildi ve dökülerek kafesteki insanların sürünerek dışarı çıkmasına izin verdi.

Darian, Carithia'yı ararken enkaza atlayan ilk adamlardan biriydi. Yaralı bedenlerin elimden geldiğince nazıkçe çıkarılmasına yardım ettim. Çöküşün içi çirkindi, bedenlerden ayrılmış uzuvlar ve ölenlerin akıldan çıkmayan feryatları vardı. Yıkıntının kokusu unutulmaz anıları canlandırdı; parçalanmış tahtaların, devrilmiş toprağın tatlı kokusu ve kanın demir tınısı havada asılı duruyordu. Bu kaosun ve acının kokusuydu ve içimde yeni bir adrenalin dalgası yarattı.

Darian ve bir askerin enkazdan dikkatle topal bir ceset çıkardığını gördüm. Uzun saçları ve zengin bir elbisesi vardı, bu o olmalıydı. Onlara yardım etmek için koştum.

"Yaşıyor mu?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı
Darian. "Yaşıyor." Lanet yıldızlara
şükürler olsun.

Onu çimlerin üzerine yatırdık ve yaralarını değerlendirmek için onu
tepeden tırnağa aradım. Neyse ki çoğu idare edilebilir görünüyordu, en kötüsü
uyluğundaki bir yaraydı.

"Tam buraya, kanamayı durdurmak için bastırın."

Darian iki elini Carithia'nın kalçasının üzerine koydu, yara çimlere doğru
kanıyordu. Onu saraya geri götürene kadar yarayı bağlamak için elbisesinin
altından uzun bir şerit kesmek için bir hançer kullandım.

"Dizini kaldıracam, baskı yapmaya devam et." Genç adam başıyla
onayladı ve ben de kumaşı bacağının etrafına birkaç kez dolayarak sıkıca
bağladım. Gözden kaçırdığım başka bir şey olmadığından emin olmak için
Prenses'e tekrar baktım. Sonunda başımı kaldırdım ve Darian'ı fark ettim. "İyi
misin?"

Yüzü solgundu ve derin, bilinçli nefesler alıyordu. Bu kadar korunaklı
birine göre, bir kriz sırasında kendini kanıtlamıştı. "Evet."

"Ona saraya kadar eşlik edin, oraya çabucak götürülmesini sağlayacağım."
Başıyla onaylarken elimi omzuna koydum.

"İyi adam."

Ayağa kalktım ve etrafımdaki kargaşaya baktım. Saraydan yüzlerce asker
gelmişti ve daha yüzlercesi de gelecekti. Ona yaklaştığımda Porter bir grup
adama bağırarak emirler yağırdırıyordu.

Burke

Araba saraya yeterince yaklaşır yaklaşmaz kapıdan fırladım ve diğer
arabaların durduğu yere doğru uçtum.

"Reyah!" Bağırdım. Etrafta çok fazla lanet insan vardı, her yerde
hizmetliler içerideki ailelerin üyelerine yardım etmeye çalışıyordu.
Kalabalığın arasında onun siyah saçlarını aradım. Neredeydi lan o!

Panik ve kargaşanın daha da arttığı içeriye doğru ilerledim.

"Reyah! Reyah!"

Kalabalığın arasından Bastien'i fark ettim ve ona doğru ilerledim.

"Nerede o?"

Cevap vermedi.

"Nerede o!"

"O burada değil, Majesteleri."

Anlamamıştım. Uşığı ceketinin yakalarından tuttum ve yüzünü aradım.

"Onu saldırıdan önce gönderdim. Hangi cehennemde o!"

"Arabası saraya geri dönemedi, efendim."

Saf, sinsi bir korku içime işledi. Görüşüm bulanıklaştı ve tekrar bulanıklaşmak üzere yeniden odaklandı. Bastien'in konuştuğunu, dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama kulaklarımdaki donuk çınlama dışında hiçbir şey duyamıyordum. Yine mi, bu tekrar olamazdı.

Bacaklarım hareket etmeye başladı, felaketten uzaklaşıyordum. Erkekler bağılıyor, kadınlar ağlıyordu ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bastien'in karmakarışık sözleri sonunda araya girdi.

"Nereye gidiyorsunuz, Majesteleri?"

"Ahıra."

"Güvenli değil, kalmalısın. Onu burada bekle."

Aniden durdum ve Bastien neredeyse bana çarpıyordu.

"Burada beklemek mi? Tıpkı geçen sefer karım esir tutulurken yaptığım gibi mi? Ölmeyi tercih ederim." Uşığın benden korktuğunu daha önce hiç görmemiştim ama en azından çaresizliğimi anlamasını sağlamıştı. Bir daha kimse onu benden alamayacaktı. Asla.

Ahırlara doğru ilerlerken arkamda Bastien'in ayak seslerini belli belirsiz fark ettim. Açık havanın sıcaklığı ve at kokusu etrafa yayılıyordu. Ahırlar neredeyse terk edilmişti; mevcut ellerin hepsi atlarını eyerlemek için askeri ahıra gönderilmişti. İki genç çocuk taş kesilmiş bir halde bana bakıyordu.

"Bir ata ihtiyacım var. Hemen."

Çocuk kekeleyerek, "Tanrım, biz-" dedi.

Gömleğini yumrukladım. "Hızlı bir at, şimdi." Başını salladı ve koşarak uzaklaştı, diğer çocuk da peşinden geliyordu.

"Sizi kalmaya ikna etmek için söyleyebileceğim bir şey var mı, Majesteleri?" Bastien sordu.

Ona döndüm ve yüzümdeki ifade tartışmasından vazgeçmesine neden oldu.

Birkaç dakika içinde çocuklar uzun, kehribar rengi bir kırsağın dizginlerini bana doğru çekiyorlardı. Bir bacağımlı onun üzerine attım ve ayaklarım dizginleri bulmadan önce topuklarımı içeri soktum.

Üzengi.

Callan

Artık arenada ürkütücü bir sessizlik vardı. Son patlamadan bu yana neredeyse yarım saat geçmişti ve bitmesi için dua ettim. Porter etrafımızdaki yıkıma bakarken ben de onu inceledim. Adamlarımız çevreyi taramış ve arenanın hemen dışında yanlıı ateşlenmiş bir bomba bulmuşlardı, bu bizim için büyük bir şanstı. Sahadaki doktorlar ve hemşireler insandan insana koştururken, alanın merkezi bir triyaj güvertesine dönüşmüştü.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı diğer general. Lanet olası bir fırtınanın eşiğinde olduğumuzu bilerek örtülü cesedin yanında durduk.

"Bunu gördün-"

"Evet. Gördüm. Şimdilik aramızda kalacak." İsteği üzerine başımı salladım.

"Yaralıların çoğu taşındığında onu geri getireceğiz," dedi. Porter'ı hiç böyle sersemlemiş görmemiştim. Ama daha önce de böyle bir şey olmamıştı. "Sen saraya dön, Reed'le konuş."

"Peki ya Krallar?"

"Henüz değil. Bunu kontrol altında tutmalıyız." Başımı salladım ve bir at bulmak için uzaklaştım.

Burke

Saray arazisinden küçük kapılardan birine doğru hızla ilerledim. Böylesine vahşi bir saldırıdan sonra gecenin karanlığında koşarken seyirci istemiyordum. Duvar boyunca uzanan demir bir çite ulaştığımda kısrağı durdurdum.

"Aç şunu," diye talep ettim. Gardiyanlar şaka yapıyormuşum gibi bana baktılar. Normalde her kapıda sadece iki muhafız bulunurdu ama bu gece altı muhafız vardı ve bir o kadarı da dışarıdaydı. "Açın şu lanet kapıları."

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsunuz, Majesteleri," dedi içlerinden biri. Arkamdan gelen bir atın ağır ayak seslerini duydum ve Bastien'in bana doğru geldiğini gördüm.

"Asker, emirlerinize saygı duyuyorum ama ben sizin hükümdarınızım ve bu kapıyı derhal açmanızı talep ediyorum."

Bastien nefes nefese, "Majesteleri, yapamaz," dedi. "Bu bir olağanüstü haldir ve ordu, kendinizi tehlikeye attığınızı düşünüyorsa emirlerinizi görmezden gelme hakkına sahiptir. İçeri gelin ve-"

"Kapa çeneni, Bastien! Kaybettiğimiz her saniye, karım ve çocuğum zarar görüyor. Boş boş oturup zarar görmeden dönmelerini ummayacağım." Öfkeyle kılıcımı muhafızlara doğru çektim. İçgüdüsel olarak elleri kabzalarına gitti ama hiçbir kılıcını çekmedi. Bana saldırmadan önce her birini tek tek kesmeme izin vereceklerdi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı bir ses. Kapının dışındaki muhafızlar kenara çekildi ve bir adam içeri girdi. "Burke?"

"Callan! Adamlarına kenara çekilmelerini söyle." "Ne oluyor lan?"

"Reyah'ın arabası saraya geri dönemedi." Yüzünün renginin solduğunu ve nefesinin altından küfrettiğini gördüm. Bana baktı, endişeli ve çaresizdi.

"Bırakın geçsinler," diye emretti adamlarına. Eyerde daha uzun otururken içimi bir rahatlama kapladı. "Siz altınız, bizimle gelin. Ve sen, Reed'e nereye gittiğimizi ve Blackbird'ün kümeden kaçtığını söyle."

Solma sırası bendeydi. Gözlerim büyüdü ama Callan bakışlarıma karşılık vermedi. Her kralın sadece askeri liderlerin bildiği bir kod adı vardı. Askeri liderler ve ben, Callan'ı bir gece sarhoş edip zorla söyledikten sonra.

Warrick ölmüştü.

Atımı Callan'ınkine doğru çektim ve sonunda onu boyayan kan ve teri görebildim. Vahşi görünüyordu.

"O..."

"Tek kelime etme Burke," diye tersledi. Buna saygı duyabilirdim. "Kasabaya giden ana yoldan gideceğiz ve sonra oradan ayrılacağız." Başka bir şey söylemeden atını mahmuzladı ve karanlığa doğru yola çıktık.

Ckapt'ca Sevc"

Calla"

H Bu nasıl oldu? Arabası ilk patlamadan önce gitmişti. O zamandan beri ne kadar, belki bir saat geçmişti? Eğer biri onu kaçırdıysa, çok da erken davranmış sayılmazlardı, ve kesinlikle isteyerek gitmeyecekti. En kötüsü de onun için duyduğum endişeyi bastırmam gerektiğini, çok korkmuş ya da çaresiz görünmemem gerektiğini hissetmemdi. Gerçek şu ki, korkuyla dolup taşıyordum.

Arabasının gideceği ana yola yaklaştık ve adamları ayırdım.

"Siz üçünüz ve Burke yolun sol tarafından şehre doğru ilerleyin. Arabanın o yöne gitmiş olup olmadığını anlamak için ağaçların arasından yürüyün. Geri kalanlar benimle sağ tarafta kalsın." Başlarıyla onayladılar ve ayrıldılar.

Ana yolun her iki tarafındaki ormanlar seyrek ama derindi ve zemin bir arabanın geçebileceği kadar temizlenmişti. Şoförü bu yoldan gitmiş olmalıydı. Arabasının başka bir yola yönlendirildiğini düşünmeden edemedim, o zaman nerede olabileceğine dair olasılıklar sonsuzdu.

Adamlarla birlikte birkaç metre arayla sıraya dizildik ve arabasının buradan geçtiğine dair bir işaret var mı diye etrafa bakındık. Hava hâlâ çok karanlıktı ve güneş doğana kadar saatler geçecekti. Şimdi ortalık uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü; toynakların yumuşak toprakta sürünmesi ve arada bir anırmalar duyuluyordu. Arenadaki curcunadan çok farklıydı.

En sağdaki nöbetçinin bağırması yirmi dakika sürdü. Ona doğru koştuk ve bulabileceğimiz şey için kendimi hazırladım.

Mavi ve altın rengi araba yan yatmış, yarısı sığ bir vadiye gömülmüştü. At, makatların arasında sıkışmış bir şekilde yatıyordu.

yan şaftın altındaki çamur ve boş yere ayakta durmaya çalışan arabanın sallanması.

Buzlu suyun içinde devrilmiş arabaya doğru koştum ve kendimi arabanın yanına çektim. Kapıyı çekerek açmaya çalıştım ama sıkışmıştı.

"Reyah!" Kendi sesimdeki paniği duydum. Kapıyı tekrar sertçe çektim, yerinden oynamasını istedim.

"Reyah orada mısın, iyi misin?"

İçeride birinin kıpırdadığını duydum ve donakaldım, akan sudan bir şey duymak için zorlandım. Sonra ince, titreyen parmaklar kapının küçük penceresindeki perdeyi kenara itmek için uzandı. Camdan bana bakan yüzünü gördüğümde neredeyse ağlayacaktım.

"Ben buradayım Prens, her şey yoluna girecek."

Sersemlemiş ve sıırıslıklam görünüyordu ama hayatta olduğunu bilmek bile odaklanmam için yeterliydi. "Git Burke'ü getir," diye bağırdım askerlerden birine. "Atı serbest bırakın ve bana menteşeleri kırmak için kullanabileceğim bir şey bulun."

Adamlar emirlere uymak için çabaladı ve ben durup camdan aşağıya baktım. Karanlık küçük kutunun içinde zar zor bir şeyler seçebiliyordum ama Reyah yalnız değildi. Arabada onunla birlikte biri vardı. Mavi ve gri bir üniformanın kenarlarını görebiliyordum; bu bir hizmetçi olmalıydı.

At serbest kaldığında araba hafifçe tökezleyince kendimi destekledim. Adamlardan biri koşarak yanıma geldi.

"General, onunla birlikte seyahat eden muhafızı birkaç metre ötede buldum. Atın patlamadan ürktüğünü, sürücünün kasabaya yakın bir yerde arabadan düştüğünü ve lanet hayvanın koşmaya devam ettiğini söyledi. Vadiye doğru koşmuş ve o da fırlamış."

"Neden yardım çağırmadı?"

"Bacaklarını hareket ettiremediğini

söylüyor, efendim." "Kahretsın."

"Bu işe yarar mı?" diye seslendi başka bir asker. Bana kırık bir metal çubuk ve ağır bir taş uzattı.

"Buraya ver."

Metal parçayı aldım ve menteşedeki pimin üst kısmına sıkıştırdım. Taşla birkaç sert vuruştan sonra pim gevşedi ve ben de bir sonrakine başladım.

"İkiniz de buraya tırmanın ve kapının aşağıya, arabanın içine doğru sallanmadığından emin olun."

Son pimi de çözdüm ve adamlar kapının kenarlarını sabit tuttular.

"Üç deyince kaldır. Bir, iki, üç."

Çektik, büktük ve sonunda kapı yerinden çıktı.

"Reyah?" Bir elimi ona doğru uzattım ve içine daha iyi bakabilmek için eğildim.

Kahretsin.

"O iyi mi efendim?" diye sordu adamlardan biri.

"Elimi tutabilir misin Prenses?" Reyah beni bulana kadar güçsüzce el yordamıyla ilerledi. Soğuk bileğine yapıştım. "Sıkı tutun, aşkım."

Onu, adamların kollarını beline dolayabilecekleri kadar yükseğe kaldırdım. Onu yavaşça dışarı çektik ve arabanın yanına yatırdık.

"Geri çekil, ona yer aç," diye emrettim. Ellerimi üzerinde gezdirerek herhangi bir yara olmadığından emin oldum ve bunu yaparken onunla yumuşak bir şekilde konuştum.

"Beni duyabiliyor musun, Prenses? Tam burada, yanınızdayım." Ellerimi kollarında ve bacaklarında gezdirdim, hepsini hareket ettirebiliyordu. Elbisesi sırlıydı ama çok az kan vardı, bu da beni rahatlatmıştı.

"Dışarıdasın hayatım, güvendesin."

Sonra en çok korktuğum kısım geldi. Ellerimi karnının üzerinde gezdirdim ve bekledim. Geçen her saniyede kalbimin kulaklarıma vurduğunu duyabiliyordum, ta ki sonunda avucumun içinde minik bir çarpıntı hissedene kadar.

"Oh, şükürler olsun," dedim. "Prenses," diye fısıldadım, "artık iyisin, seni yakaladım." Cam gibi gözleri açıldı ve yüzüme indi. Elini uzatıp yanağıma koydu, sanki gerçekten orada olduğundan emin değilmiş gibiydi.

"Callan?" Dediğini duydum.

"Evet, aşkım. Ben buradayım." Gözyaşlarım gözlerimin arkasında alev alev yandı ve derin bir nefes aldım. Soğuk parmakları yüzümden uzaklaştı ve elimi buldu, yarım düzine atın gürleyen toynaklarının yaklaştığını duyduğumda beni sıkıca tuttu.

"Reyah!" Burke atı durmadan önce aşağıya uçtu ve kızın diğer tarafında dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünü okşadı ama Reyah'ın gözleri yine açılmadı. Yine de nefes alıp vermesi düzenliydi, az önce bilincini kaybetmişti.

"O iyi," diye ona güvence verdim. "Ve bebek hareket ediyor." Sözlerimin onun üzerindeki ağırlığı nasıl kaldırdığını gördüm.

Ona bakarak başını salladı ve gözleri hâlâ sımsıkı birbirine kenetlenmiş olan ellerimize kayınca bir an durakladı.

Elini bırakırsam suçlu görüneceğimi biliyordum ve henüz onu bırakmaya cesaret edemiyordum.

"Biri gidip yolun kenarında beklesin ve geçen bir sağlık arabasını işaret etsin," diye emrettim.

"Ne oldu lan?" Burke sordu.

"At ürktü ve kaçtı. Sürücü arabadan fırladı ve hayvan koşmaya devam etti. Onu dışarı çıkardığımızda bilinci yerindeydi ama kafası karışık." Başını sallayarak her şeyi anladı. "Leydisinin hizmetçisi Briar, onu tanıyor muydun?"

"Bu ismi duymuştum..."

"Reyah onunla çok yakındı. Bizimle birlikte çiftliğe geliyordu. Arabanın içindeydi."

Burke bana dönmeden önce etrafımıza baktı. Ben sadece başımı salladım.

"Siktir."

Reyah hafifçe kıpırdandı ve hem Burke hem de ben nefesimizi tuttuk.

"Callan?" diye fısıldadı.

"Ben buradayım. Kaspian hemen yanında."

"Buradayım aşkım," dedi ona doğru eğilerek. Islak saçlarını nazikçe okşadı.

Başını ona doğru çevirdi ve gözlerini kapattı. "Callan, beni bırakma," diye mırıldandı.

Ckapt'ca Eigkt'

N "akc

S Bileğimi gıdıklayan bir şey beni uyandırdı. Soluk gözlerimi açtığımda koluma tünemiş minik bir kuş gördüm. Küçük mavi kafası eğilip büküldü ve bana bakmaya başladı. Bileğime bir fiske vurdu ve hemen dışarı fırladı.

Balkon kapısı.

Koltuklardan birinde uyuyakalmış olmanın verdiği acıyla doğruldum. Başım ağrıyordu ve cildim kurumuş terden kaşınıyordu. Reyah'ın yatağının yanında oturan hemşire bana doğru ilerledi.

"Nasıl hissediyorsunuz, Majesteleri?"

"Sert. Baş ağrısı." Basıncın bir kısmını hafifletmek için parmak eklemlerimi gözlerimin içine soktum.

"Başınız için bir şey getireyim mi?" "Hayır, odama döneceğim. O nasıl?"

"O daha iyi efendim. Siz uyurken oturdu ve küçük bir yemek yedi." "Öyle mi?" Bu sevindirici bir haberdirdi.

"Evet. Seni uyandırmamamız için ısrar etti. Doktor onu tekrar kontrol etti ve iyi olduğundan oldukça memnun. Sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

İnledim, kendimi sandalyeden ittim ve sessizce karımın yanına yürüdüm. Yine uyuyordu ve tamamen huzurlu görünüyordu.

Her şeyin bir kaza olduğunu biliyordum ama suçluluk duygularıma engel olamıyordum, belki de onunla birlikte olsaydım bir şeyler yapabilirdim.

Parmaklarımı boynunda gezdirdim ve ipeksi teninin tadını çıkardım. Diğer Krallarla konuşmakta çok gecikmişim. Aldridge ve Dornan şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. İçimde gerginlik artmaya başlamıştı, onları görmeyi daha fazla erteleyemezdim.

Hemşireye, "Lütfen tekrar uyandığında bana haber verin," dedim.

"Elbette, Majesteleri."

Reyah'ın yatak odasından çıktığımda Bastien ayağa fırlayarak beni takip etti. "O nasıl, Majesteleri?" diye sordu içten bir endişeyle.

"Daha iyi. Doktor iyileşeceğini söyledi." "Anneye şükürler olsun."

"Aşağıdan ne haber var?" Bastien sorum karşısında tereddüt etti. "O kadar kötü mü?"

"Hiç hoş değil."

"Siktir."

"Vysis'i ve diğer danışmanlarımı görmeye gidiyorum. Bir talepte bulun-"

"Majesteleri, Krallar şu anda toplantı halindeler."

"Ne?"

"Sizi birkaç kez talep ettiler ancak geri dönüş alamayınca resmi bir toplantı ayarladılar. Bekleyemezdi, efendim."

Sabırsızlıkları karşısında dişlerimi sıktım. "Tamam. Şimdi oraya gidiyorum. Danışmanlarım burada mı?"

"Evet, Majesteleri."

Büyük Salon'a doğru ilerlerken öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Bunun için ne sabrım ne de enerjim vardı.

Salona girdiğimde Cryton, "Burke, gelmişsin," dedi. Salonun tamamı çağrılmamıştı ama ortadaki büyük meşe masayı çevreleyen odada en az elli adam vardı. Yerime oturdum, solumdaki boş sandalyeye kısa bir bakış attım. Şimdiden ne kadar tuhaf hissettiriyordu.

"Reyah iyileşiyor mu?" Cryton sordu.

"İyileşiyor."

"Rahatladım."

"Şimdiye kadar kim biliyor? Ne kadar içeride?" diye sordum. Ellis talepkâr ses tonuma ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sadece bu odadakiler ve onu bulan asker," dedi Cryton. "Cressida mı? Annesi mi?"

"Ağır şüpheleri var ama onlara söylemedik." "Tanrı aşkına, karısına ve annesine söyleyin!"

"Kaspian, eğer kendine çeki düzen veremiyorsan-"

"Nasıl davrandığımı sikeyim! *İki kez* saldırıya uğradık! Ne zaman kendimize ve lanet Diyar'ın insanlarına karşı dürüst olmaya başlayacağız! Kala Muata bir Kraliçe'yi ve şimdi de bir Kral'ı öldürdü!"

Oda sessizliğe gömüldü.

"Kaspian..."

"Orada nasıl oturabiliyorsun ve-"

"Kral öldürüldü Kaspian, ama bir patlamayla değil. Birinin eliyle. Başından beri burada olsaydın bunu bilirdin."

Şaşırmış bir şekilde oturdum. "Sen neden bahsediyorsun be?" Diğer generallerle birlikte oturan Callan'a baktım. O da bana bakarak Cryton'ın az önce söylediklerini doğruladı. "Nasıl yani?"

"Boğazı kesilmiş. Bıçakla yapıldığı oldukça açık." "Onlar sadece çabalarını ikiye katlıyorlardı. O bombalar herhangi birimizi öldürmek için."

"Belki de. Ya da belki birileri bu kargaşada bir fırsat görmüştür."

Ellis, Cryton'la yaptığım hararetli tartışmaya dahil oldu. "Gerçek ölüm nedenini şimdilik gizli tutuyoruz. Kızımı olması gerekenden daha fazla üzmem istemiyorum. Şimdilik ölümü bir kaza olarak kalacak."

Zihnim şimdi farklı bir yöne doğru koşuyordu. "Peki ya Lazio ile olan anlaşmaları? Reyah geri döndükten sonra Warrick bir yük olarak görülebilirdi."

Cryton içini çekti. "Aklımızdan geçti."

"Yani... o zaman bize kimin saldırdığından bile emin değiliz? Lazio ya da Kuzey olabilir mi?"

"Lazio ve onun küçük haydut çetesi asla taca karşı böyle aleni bir saldırı düzenleyemezdi. Bu sadece Kala Muata'nın bizimle alay etmesi olabilir."

"Warrick'e soramayacak olmamız çok kötü," diye dışlerimin arasından söylendim. "Sözüne güvenemeyeceğimiz biri olmadan daha iyiyiz," dedi Ellis

ekledi. "Yoksa adamın kendi kız kardeşinizin Lazio tarafından esir tutulduğunu bildiğini unuttunuz mu?"

Cryton başını elinin üzerine indirdi. "Ellis, yapma."

Ama haklıydı. Warrick, Yates'in Lazio'nun elinde işkence gördüğünü biliyor olmalıydı ve bu adama duyduğum öfke daha da arttı.

"İkinizden de sakladığım bir şey yok," dedi Ellis, Cryton ile benim arama bakarak. "Bu ittifak güven üzerine inşa edildi ve bana kalırsa hastalıklı bir uzvu kestik."

Etrafımızı saran mahkeme üyelerinden tedirgin bir mırıltı yükseldi.

"Bakın," dedi Cryton. "Lazio'nun tam olarak nerede olduğunu biliyoruz, Reyah döndüğünden beri onu izliyoruz. Diyar halkına bir nebze olsun güven verebilmek için bu saldırıyı onun ve Sıçanlarının üzerine yıkmayı öneriyorum. Yarına kadar onu tutuklatabilir ve idam ettirebiliriz."

Oda planı sindirdi.

"İnsanlar kendilerini güvende hissedecekler" diye ekledi.

Ellis, "Kızımın düğünündekine benzer ve bu kadar kasıtlı bir saldırının o lanet olası moron tarafından planlandığını düşünecek kadar aptal değiller," dedi.

"General Briggs ve Reyah'ın söylediklerine bakılırsa, böyle bir saldırı için fazlasıyla yeterli."

"Ama bunu yapmak için hiçbir nedeni yok Cryton! Eğer tüm Diyara yalan söyleyeceksen, en azından inandırıcı ol!"

"O halde başka bir önerin var mı, Ellis?" Adam sessiz kaldı. "Peki ya sen Kaspian? Bunun Kuzey'den gelen başka bir saldırı olduğunu inkâr etmek sadece karınızın güvende kalmasına yardımcı olacaktır."

Yavaşça başımı salladım. "Lazio'nun asıldığını görmek istiyorum."

"Doğru, o halde onu mümkün olan en kısa sürede tutuklayacağız. Sonra da konvoyu kuzeye doğru hızlandırırız, sizinle birlikte giden askeri iki katına çıkarırız," diye devam etti Cryton.

"Ciddi olamazsınız! Hâlâ barış için yalvarmamızı mı bekliyorsunuz?" Ellis tükürdü.

İlk kez onunla aynı fikirdeydim. Bu artık savaştan başka bir şeyle sonuçlanamazdı ve bunu inkâr etmeyi bırakmamız gerekiyordu. "Bu delilik Cryton, ağzından çıkanı kulağın duysun. İki tane aleni, beklenmedik saldırıya maruz kaldık ve sen gidip onların elini sıkmamı mı istiyorsun?"

"Hayat kurtarmaya *çalışıyorum*, Kaspian!"

"Ve senin hareketsizliğin yüzünden ikinci bir eş kaybetmek zorunda mıyım!"

Öfke derimin altında çatırdarken oda ölümcül bir sessizliğe büründü. Öfkemi kontrol etmeye çalışırken masanın altında yumruklarımı sıktım.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Zayıf görünüyor. Bir tür intikam için savaşacağız ama açık savaş göze alamayız. Kazanamayız."

Generallere şöyle bir baktığımda Cryton'un açıklamasına katılmadıklarını gördüm. O zamanlar gençti ama elli yıl önceki savaşı gören tek Kral oydu ve ordumuzun yeteneklerini herkesten daha iyi anlıyordu. Eğer Kala Muata'yla savaşı kaybedeceğimiz sonucuna vardıysa, ben de ona inandım.

Bağlanmış ve ağzım tıkanmış gibi hissettim.

"Reyah birkaç gün içinde ayrılabilir kadar iyi olacak mı?"

Ona zehir kusmak istedim. Onun nasıl olduğu umurunda değildi, onu ne kadar çabuk kullanabileceği umurundaydı.

"Doktorun takdirine bağlı olacak."

"Tabii ki. Şimdi devam edelim."

Ayağa kalktığımı bile fark etmeden Büyük Salon'dan hışımla çıkıyordum. Etrafımdaki her şey yıkılıyordu.

Ckapt'ca Ni "c

Wcmak

My oda sessizdi. Tek ses Nyx'in beni serinletmek için tenimde gezdirdiği nemli bezdi. Yüzümü ona dönmüş, altın telkari duvar kağıdının girdaplarına o kadar uzun süre bakmıştım ki, şekiller uğuldamaya ve dalgalanmaya başladı. Kapımın açıldığını duydum ama kim olduğunu görecektik kadar önemsemedim.

"Akşam yemeği, aşkım," diye fısıldadı Nyx. "Yatakta yemek ister misin?"

"Bırak kalsın. Soğuyunca yerim." Kapının sessizce kapandığını duydum. Nyx iç çekti ve sırt üstü yatmak için döndü. Yuvarlandım ve başımı göğsüne yasladım.

"Onu özlüyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Ben de onu özlüyorum."

Arkadaşım için ağlamaktan göğsüm ve boğazım ağrıyordu ve her uyuduğumda onunla birlikte o devrilmiş arabada mahsur kaldığımı, gözlerindeki boş bakışı, uyandığımda onu yüzüstü suyun içinde bulduğumu ve teninin nasıl bu kadar çabuk kireç gibi solgun bir renge dönüştüğünü hayal ediyordum.

Dudaklarımdan bozuk bir inilti kaçtı ve Nyx yatıştırıcı bir şekilde kolumu okşadı. "Javra'yla birlikte dinleniyor," diye fısıldadı.

Kapı bir kez daha nazıkçe çalındı. "Sonra yiyeceğim!" diye bağırdım.

"Reyah?"

Döndüğümde Kaspian'ın üzgün gözlerle ve gergin omuzlarla odaya girdiğini gördüm.

"Özür dilerim."

Nyx benden sıyrıldı ve Kas bize yaklaşırken doğrulup oturdu. Kocam yanımdaki yatağın kenarına oturdu ve elimi ona uzattım. O da

aldı ve kalçasının üzerine koymadan önce arkasına bir öpücük kondurdu.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

Umursamazca omuz silktim.

"Doktor kendini yeterince iyi hissettiğinde k a l k ı p dolaşabileceğini söyledi."

"İstemiyorum." Kocamın içini bir şeylerin kemirdiği belliydi ama bunu ona soracak terbiyeye sahip değildim.

"Yarın havanın kapalı olması bekleniyor, yani hava çok daha serin olacak."

Hava durumu. Evet, eminim bana anlatmaya geldiği önemli şey buydu.

"Olaylar çok hızlı geliyor Reyah ve seninle açıkça konuşmam gerekiyor. Arkadaşının yasını tuttuğunu biliyorum ama bu önemli."

Sırf bu yüzden bile göğsümde bir korku sancısı hissettim. "Ne oldu?" "Otur, Reyah."

"Sadece söyle ve bitsin."

"Otur ve bana bak." Ses tonu keskindi ve Nyx'in onun ani mizaç değişiminden ürktüğünü hissettim. Kendimi oturmaya ve kocama bakmaya zorladım. Onunla göz göze geldim ama bir şeyler ters gidiyordu. Onda soğuk ve militan bir şeyler vardı.

"Öncelikle, Briar'ın ailesi bu sabah cesedini aldı." "Ne?"

Ben istemedim-"

"Tamamdır. Leydinizin hizmetçisi olduğunu biliyorum ama onlar onun ailesi. Doğru olan da buydu."

Buna itiraz edemezdim. Sadece veda etmemiş gibi hissediyordum.

"Sırada, konvoy yukarı taşındı. "Konvoy yukarı taşındı.

İki gün içinde yola çıkmaya hazır olacağız." "Ama ben-"

"Bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsiniz, bu nedenle hazırlıklarınıza bu öğleden sonra başlamanızı öneririm."

Sanki dilimi ağzımdan kesmiş **g i b i y d i** ; bu bir konuşma değil, bir dersti ve benim susup dinlemem gerekiyordu.

"Şimdi yolculuğumuzun hızlandırılmasının nedeni Warrick'in dün gece arenada öldürülmüş olması."

"Ne!" Nyx ve ben hep bir ağızdan bağırdık.

"Cryton yarın saldırı hakkında halka hitap ettiğinde bunu açıklayacak. Seni bir an önce Arronbach'tan çıkarmamız gerekiyor."

İnsanları, tekrarlanan bu ayaklanma eylemleriyle hiçbir ilginiz olmadığına inandırmak için."

Konuşma şekli ağzımda acı bir tat bıraktı. "Peki benim saldırılarla bir ilgim olduğuna inanıyor *musun* Kaspian?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Ona ters ters baktım, nutkum tutulmuştu.

"Özür dilerim. Bunu kastetmediğimi biliyorsun, ben sadece..."

Bir tür mazeret duymak zorunda kalmadan önce sözünü kestim. "Sorun değil."

Yataktan kalktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Biliyorsun, biz konuşurken askerler Lazio'nun peşinde. Yarından sonraki gün bombalamalar nedeniyle halka açık bir şekilde idam edilecek. Warrick'in onunla bir ilişkisi olsun ya da olmasın, Dornan onun ölümünün o kadar da büyük bir kayıp olmadığına insanları inandırmak için adını çamura bulamakta ısrar ediyor." Kaspian kapıya doğru gitti ve durdu; bana dönmedi. "Artık halka açık bir etkinliğe katılmayacaksın, bu yüzden infaz konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece gitmeye hazır ol." Bununla birlikte kapıyı odada yankılanacak kadar sert bir şekilde kapattı.

Ona baktığımda Nyx ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Kıçına ne girmiş böyle?" diye sordu şaşkınlık ve öfkeyle.

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Yastıkları geriye attım ve yataktan aşağı atlayarak balkona kadar yürüdüm. Korkuluklara yaslandım ve öfkemi dindireceğini umarak elimden geldiğince sakin bir şekilde nefes almaya odaklandım. Ama olmadı.

Bir dakika sonra Nyx yanımda şehre doğru bakıyordu. Mavi askeri üniformalar her yerdeydi; saray duvarı boyunca, bahçede, hatta çevredeki ormanların arasında yürüyorlardı. Beni güvende ve korunmuş hissettirmek yerine, sadece kapana kısılmış hissettiriyorlardı.

"Bir Kral öldü Reyah, çok baskı altında olmalı. Bu çok büyük bir olay."

"Bana daha önce hiç böyle davranmamıştı. Bunu hak ettiğim zamanlarda bile bana hiç acımasız davranmadı."

"Keyfi yerinde değil."

"Onun için bahaneler üretmeyi bırak, Nyx."

Bakışlarını ellerine indirdi ve dudağını çiğnedi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Sanırım artık Kuzey'e gitmekten mutluyum. Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Sence gelmeme izin verirler mi?" "Eğer vermezlerse topuklarımın üzerine basıp çığlık atacağım."

Nyx dramatizmime gülümsedi, oysa ben oldukça ciddiydim. "İşte benim karım." Beni şefkatle dürttü ve öfkem yatışmaya başladı.

Callan

Süvariler Lazio'nun güvenli evine indiğinde neredeyse gece yarısıydı. Tıpkı bir hamamböceği gibi, Kardeşlik'in çıkarmamıza yardım etmek için kullandığı zehirli dumandan bir şekilde kaçmıştı. Aylardır takip ediliyor ve izleniyordu ama Krallar, onun ve Warrick'in bir şeyler sakladığına dair kesin bir kanıt elde edebileceklerini umarak üzerine gitmeyi reddetmişlerdi. Kralların Warrick'i Lazio ile ilişkilendirerek adını lekelemeleri ve Diyar'a bir hamlede adalet getirmeleri akıllıcaydı. Ama bu sadece halk Kralların saldırı hakkındaki hikâyesine inanırsa mümkündü... Yine de hikâyeyi kabul edeceklerini umuyordum; Aldridge halkın küçümseyen bakışlarını Reyah'tan uzak tutacağı konusunda haklıydı. Kuzeyli kanının başlangıçta sahip olduğu küçük kurtuluş, şimdi onu sadece bir hedef olarak gösteriyordu.

Lazio'nun saklandığı zengin küçük şehirde yüz elli adama rehberlik ederken Porter da benimle gelmişti. Sığınakta bile trolün yüksek standartları vardı.

Varlığımızı daha fazla gizleyemediğimizde küçük ordumuz birkaç blok ötede atından indi. Sığındığı devasa çiftlik evi sessizliğe bürünmüştü, artık geldiğimizi biliyorlardı.

Porter ilk adam dalgasına içeri girme talimatı verdi, içeriden birkaç bağırış koptu, ancak çatışma hafifti ve ikinci bir adam dalgasıyla içeri girdik. Gördüklerim beni çok sevindirdi.

Lazio, yara bere içinde ve kanlar içinde, onu kendi isteğiyle bize teslim eden kendi Sıçanlarının kollarında sallanıyordu. Oda hareketsiz ve gergindi, hem askerler hem de Sıçanlar devir teslim sorunsuz geçmezse kavgaya hazırды. Sessiz gerginliği keskin bir kahkaha tizliği bozdu. Lazio kıkırdıyordu.

"İyi oynadınız general. Tanrım, bunu beklemiyordum." Ona doğru yürüdüm ve yüzünü görmek için diz çöktüm. Birkaç dişi eksikti ve çenesinden kan akıyordu. "Lanet olası bir prenses ve bir general. Neye sahip olduğumu gerçekten bilmiyordum, değil mi?" Güldü ve yere kan tükürdü.

"Tüm bunları eğlenceli bulmanıza sevindim."

"Yenildiğimi kabul edebilirim Callan, ama beni henüz öldürtmemiş olmanızın bir nedeni var."

"Gerçekten de var."

"Warrick hakkında bilgi istiyorsunuz." "Yanlış."

Bu onun güvenini sarsmış gibi görünüyordu.

"Yani, Kralınızın ne tür korkunç şeylerin peşinde olduğu umurunuzda değil mi? Bunu zor buluyorum-"

"Geç Kral."

Bu onu tamamen susturdu. Gülümsemesi soldu ve odadaki atmosfer değişti.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzüne yayılan korkudan zevk alıyordum. "Warrick dün gece oyunlara yapılan saldırı sırasında öldürüldü, senin düzenlediğin bir saldırı."

"Bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun."

"Evet, biliyoruz," diye fısıldadım, "ama yine de bunun için asılacaksınız."

"Yani, işlemediğim tek suç için beni asacak mısınız?" Espri anlayışı geri gelmişti ve bu ironiye içtenlikle güldü.

"Bununla eğlenmene sevindim, Lazio. Seni darağacında sallanırken gördüğümde ben de gülümseyeceğim."

"Duruşma falan yok, ha? O saldırının arkasında benim olduğumdan son derece emin olmalısınız."

"Lazio, seni idam etmek için binlerce gerekçemiz var, bu noktada bu anlamsız."

"Yani değerli Krallarınız Warrick hakkında sahip olduğum hiçbir bilgiyle ilgilenmiyor mu?"

"Değiller. Zaten sana da inanmazlar." Ondan yayılmaya başlayan korkunun kokusunu alabiliyordum, kapana kısılmış bir hayvan gibi hastalıklı bir tatlılıktaydı. Başımı salladım ve Sıçanlar Lazio'yu adamlarıma teslim etti.

"Tüm girişimleri dağıtılacak. Eğer herhangi biri yakalanırsa,

saray üzerinize gelecek. Uzaklaşmak için tek şansınız bu." Fareler uyarıya kulak vererek başlarını salladı.

Lazio tekrar gülmeye başladığında kapıya doğru ilerliyordum. "Söylesene Callan, bir prensesin amının tadı sıradan bir fahişeninkinden daha mı güzel?"

Porter, "Ya dilini tutacaksın ya da kaybedeceksin," diye uyardı ve onu savunan ben olmadığım için mutluydum.

Atların yanına dönene kadar deli adamın ulumaya devam ettiğini duyduk.

"Briggs, etrafta dolaşp Prenses hakkında bu şekilde karalayıcı söylentiler yayamaz. Eğer tüm Arronbach'ın önünde asılacaksa onu susturmamız gerekir."

"İnsanların ona inanacağından mı endişeleniyorsun?" General arkadaşşıma döndüm ve ölçüsünü aldım.

"Kelimeleri ağzıma tıkma, Callan. Halkın gözünde kurguyu gerçeğe dönüştürmek için müstehcen bir söylenti yeterli olacaktır."

Porter haklıydı elbette, çünkü bu söylentinin ağırlığı giderek artıyordu. Burke'ün buna asla inanmayacağından emindim ama Reyah kazadan sonra bilinci gidip gelirken adımı sayısız kez telaffuz etmişti. Kocasının adı bir kez bile dudaklarından çıkmamıştı ve etrafımızdaki herkes bunu fark etmişti.

"Ona Yates'le bir saat verelim. Çok konuşkan olmayacağından emin olabilir."

"Bir saat mi? Tanrım, on beş dakika yeterli olur."

"Katartik olacak." Atıma binmeden önce Porter'a gülümsedim ve saraya doğru geri döndük.

Ckapt'ca Tc"

Wcmak

I Ertesi sabah erkenden beni kuzey yolculuğuna hazırlamak isteyen bir personel yığını tarafından uyandırıldım. Sanki her isteğim hazır olma telaşıyla yerine getiriliyor gibiydi. Ekspres almamıştım Nyx'in bana eşlik etmesine izin vermiştik ama sanki etmişiz gibi eşyalarını hazırlıyorduk.

"Affedersiniz, Majesteleri," dedi arkamdan bir ses. Arkamı döndüğümde tanımadığım bir uşakla karşılaştım.

"Bazı dışişleri meclis üyeleri bir dakikanızı rica edecekler."

"Şimdi mi?"

"Evet, hanımefendi, sizin için uygunsa."

"Kocam da orada olacak mı?"

"Elbette, hanımefendi."

Bu garipti, benden böyle resmi mahkeme görevleri istenmemiştii ve Kaspian neden beni uyarmadı?

"Evet, pekâlâ. Nyx, buraya lütfen, sevgili kardeşim."

"Aslında sadece *sizi* istediler, Majesteleri."

"Ve *ben* de orada olacağım. Kardeşim de öyle. Devam edin." Nyx yaklaştı ve uşak Nyx'ten geride kalmasını isteyecekmiş gibi göründü ama bundan vazgeçti.

"Beni takip edin lütfen," dedi sonunda.

Nyx boğazını temizledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Dışişlerine ya da onun gibi bir şeye." "Neden?"

Omuz silktim. Nyx kayıtsızlığımı anladı ve bu konuda başka bir şey sormadı.

Uzun bir toplantı salonuna götürüldük ve içeri girdiğimde bir düzine yaşlı adam sandalyelerinden kalkarak beni selamladı. Kocam masanın en başında oturuyordu, neşesiz ve inatçı görünüyordu ve beni selamlama zahmetine bile katlanmadı.

"Hoş geldiniz Prenses Burke, lütfen oturun." Yaşlı adamlardan biri uzun masanın diğer ucundaki koltuğu işaret etti. Masa kitap ve parşömenlerle doluydu. Üzerlerinde Kuzey, hiyerarşimiz ve soyumuz, bölgelerimizin haritaları ve Kardonian Dağları'nın altında kazı yaptığımıza inandıkları yerlerle ilgili notlar yazılıydı. Uşak'a döndüm.

"Kardeşim için bir sandalye getirin lütfen." Başıyla onayladı ve Nyx için bir sandalye getirdi. Ben yerime otururken, yaşlı adamlar da kendi yerlerine oturdular. Beklentiyle onlara baktım, buraya neden getirildiğimi söyleyecek birini bekliyordum. Sonunda bana hitap eden adamın uzun beyaz sakalı onu bir büyücüye benzetiyordu.

"Benim adım Nazra, Prenses. Dış İlişkiler Konseyi'ni yönetiyorum. Birkaç konuda görüşünüzü almak ve uzmanlığınızı dinlemek için huzurunuzla çıkmayı talep ettik."

"Üzgünüm, geciktim."

Döndüğümde Darian'ın kapıyı arkasından kapattığını ve hızla devasa masada kendine bir yer bulduğunu gördüm. Gülümsedi ve beni selamlamak için başını salladı.

"Bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır efendim, daha yeni başladık." "Mükemmel zamanlama o zaman."

Nazra bana, "Ne zaman hazır olursanız, Majesteleri," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde onlara baktım. "Size sadece Kuzey'den bahsetmemi mi istiyorsunuz?"

"Sakladığınız bir şey var mı?" diye sordu biri.

"Bu kulağa bir suçlama gibi geldi," diye ısırdım, adamın gözlerinin içine bakarak.

"Reyah," diye uyardı Kaspian odanın diğer ucundan.

Nazra yüzü kızarmış bir halde, "Affedersiniz, Majesteleri," dedi. Masadakilere hitap etmek için döndü. "Belki de konsey üyesi dostlarım, Prenses'in kendisine yönelttiğimiz soruları yanıtlaması en kolay olacaktır. Kendisi zengin bir bilgi birikimine sahiptir ve bize zaman ayırdığı için kendisine minnettar olmalıyız." Adam bana yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Bu size uyar mı Prenses?"

"Teşekkür ederim, evet."

"Pekala, başlangıç olarak, saray Kuzey'in liderlerine bir hediye sunmak istiyor. Bu, barış misyonları için bir gelenektir ve önerilerinizi bekliyoruz."

Güldüm, hatta başımı arkaya attım ve kahkaha attım. "Tanrılar, beni buraya *bunun* için mi çağırdınız?"

"Reyah!" Kas sandalyesinden kalkarak bağırdı. "Sen bu sarayın bir hanımefendisisin ve öyle *davranacaksın!*" Anlaşılan bana hoş geldin demeyi uygun görmemişti ama bir oda dolusu insanın önünde beni azarlamakta bir sakınca görmemişti. Gözümü kırpmadan ona baktım.

Herkesin önünde yaptığımız tartışmadan dolayı adamların yüzleri asılmıştı. Adamlardan biri boğazını temizledi.

"Özür dilerim beyler," diye başladım, "ama tek önerim Kralınızı öldürenlere hediye götürmemeniz. Ama ben böyle şeylerden ne anlarım ki? Ben sadece bir kadını. Hem de Kuzeyli bir kadın."

Hem Darian hem de Nyx bana kaşlarını kaldırdı ama ikisi de tek kelime etmedi. Meclis üyeleri sözlerim karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu ve Kaspian sadece başını sallayıp ters ters baktı.

"Sorabilir miyim sayın meclis üyeleri, Kala Muata'nın bu yeniden dirilişi sadece Kuzey'in Rahmi üzerinde mi?"

Bana temkinli bir şekilde baktılar, gerçeği söylemenin güvenli olup olmadığını tartışıyor gibiydiler. Nazra, "Şu anda evet, inandığımız şey bu," dedi.

"Belki bu aptalca bir soru ama onlara arazinin küçük bir kısmını vermeyi kabul edemez miyiz? Bu onları tatmin etmez mi?"

"Prensip bu," diye araya girdi Kaspian. "Eğer verirsek, daha fazlasını isteyeceklerdir. Topraklarımızı talep eden hiç kimseye hediye etmeyiz. Bu Diyar'ı zayıflatır."

"Tüm Kuzey açlıktan ölse ve insanların beslemek için o topraklara ihtiyaç duysa bile mi?"

"Durum böyle değil, ama böyle olsaydı bile, komşularının kapısında dilenmeleri, komşularının evini ateşe vermekten çok daha etkili olurdu."

En azından bu konuda kocamla aynı fikirdeydim, her ne kadar o anda onu görmekten nefret etsem de.

"Devam edelim o zaman, Majesteleri," dedi Nazra. "Elimizde Naiplik liderlerinin en güncel durumu olduğuna inandığımız bir tablo var."

Kala Muata fraksiyonu ile. İnceleyip yapılması gereken düzeltmeler varsa bize bildirebilir misiniz?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Kaspian oturdu, gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Masadaki diğer adamlardan biri uzun bir parşömen uzattı. Kieran'ın adı, sanki kendisi de bir kralmış gibi, ortasına kalın bir şekilde yazılmıştı.

Kardeşimi Naipliğin diğer üyelerine liderlik ederken gördüğümü itiraf etmek bir bakıma soyut gelmişti ama şimdi, kâğıtlar, kitaplar ve bir oda dolusu bilgin yaşlı adamla birlikte, fazlasıyla gerçek gelmeye başlamıştı.

Gözlerim Naipliği oluşturan yirmi beş ailenin yer aldığı sayfayı taradı. Hiçbir aile diğerinden daha fazla güce sahip değildi, bu yüzden Kieran'ın kendisini nasıl diğerlerinin üzerinde bulduğu benim için bir muammaydı. Tüm sistemin mümkün olduğunca demokratik olması gerekiyordu.

Tüm isimleri okurken vücudumun uyuştüğünü hissettim ama gözlerim Kieran'ınkine geri döndü. Solunda en büyük kardeşimiz Harrison vardı, şimdi Sharolyn'le evliydi. Bana yazdığı son mektuplardan birinde evlendiğini söylemişti ve ben de onun adına sevinmiştim. Ve benim adım Kieran'ınkinin sağında, şimdi Burke'ün adıyla birleşmişti. Bir yanım, adının bu kâğıtta düşmanlarının arasında yer almasına neden olduğum için utanç duyuyordu. Belki de bana karşı yeni sabırsızlığı haklıydı.

Gözlerimi ovuşturdum ve tekrar görevime odaklandım. "Bu insanlardan bazıları öldü." Birisi önüme bir kalem ve bir mürekkep kabı koydu ve ben de vefat eden insanların isimlerini çizmeye başladım. Evlenmiş ya da çocuk sahibi olmuş kişilerin bazı eksik bilgilerini tamamlayabildim. İşim bittiğinde parşömen biraz yıpranmış görünüyordu ama artık daha doğrudu.

"Şimdi," diye başladı Nazra, "küçük kardeşiniz Kieran'ın diğer Naip ailelerine liderlik ettiğini biliyoruz, ancak bu unvan normalde annenizin ilk doğan çocuğuna düşerdi, doğru mu?"

"Evet, yasalara göre ağabeyimiz Harrison Naip olarak atanacaktı, ancak o Kuzey'i terk etti ve böylece rütbe hakkını feda etti."

"Aynı şey sizin için de söylenebilir mi? Doğru mu?"

"Evet," diye cevap verdim ciddiyetle. "Unvan daha sonra bana geçecekti ama Harrison ve ben babamızla birlikte ayrıldık."

"Ve ikiniz de ailenizin Kala Muata ile olan ilişkisi *nedeniyle* mi ayrıldınız? büyükbabanız bir temsilcisiydi, ama annenizin

Doğru anladıysam, bağlantılar dalgalanıyordu."

Utanç yanaklarımı pembeleştirdi. "Öyleydi," diye itiraf ettim, "ama Kuzey'den ayrılmamızın nedeni bu değildi. Annem çok hastalandı ve birkaç ay içinde vefat etti. Babam, çocuklarının Kala Muata'nın egemenliği altında yozlaşmamasının en iyisi olduğunu düşündü. Annemizin koltuğuna oturmamızı ve Vekil olmamızı istemedi."

"Bu da beni bir sonraki soruma götürüyor, Majesteleri. Söyleyin bana, eğer Harrison'ı bulup Kardonian Dağları'na dönmeye ikna edebilirsek, o zaman doğal doğum sırası tanınır mı? Naiplik unvanını geri alabilir mi?"

Sık sık aynı şeyi merak ettiğimi itiraf etmek istedim. Harrison geri dönemez miydi? Kieran'ın koltuğuna oturup kraliyetin gidişatını değiştirmek için savaşılamaz mıydı?

"Doğrusu, bu konudaki kanunları bilmiyorum. Ama şunu bilin ki onu bulursanız, Kala Muata arasında hüküm sürmeye kendini adanmasını isteyeceksiniz ve açıkçası onun geri dönmeyi kabul edeceğini hiç sanmıyorum."

Oda sessizdi ve kolay ve barışçıl bir çözüm için umutlarını söndürdüğüm hissine kapıldım.

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim," dedi Nazra. "Yolumuza devam edelim."

Sonra bana Kardonian sıradağlarının kabaca çizilmiş haritalarını verdiler. Haritanın tepesindeki dağlar tamamen eksikti, çünkü -sanırım- Diyar'dan hiç kimse onları haritalamak için o kadar kuzeyde hayatta kalmamıştı. Hangi dağların ne amaçla kazıldığını belirttim. Bunların çoğu Diyarı pek ilgilendirmiyordu, hepsi bir yeraltı ağının içine inşa edilmiş konutlar ve köylerdi. Onlara keçi ve tavuk yetiştirdiğimizi ve hatta dağın içinde bazı doyurucu sebzeler yetiştirip hasat etmeyi başardığımızı söylediğimde meclis üyeleri şok oldu. Bu odalar ısıtılıyordu ve içeriye güneş ışığı girmesini sağlayan buzlu ocakları vardı, bu da bitki ve hayvanların bakımını mümkün kılıyordu.

Meclis üyelerine Eldrin'in imgeleminde kardeşimi gördüğüm yer olan Alt Geçit'in yerini gösterdim. Ordu kışlalarının nerede olduğunu bilmiyordum ama bu kadar çok asker orada eğitim görüyorsa çok uzakta olmadıklarını tahmin ediyordum. Kalemı yere bıraktım ve etrafımı saran adamlara baktım.

"Lütfen unutmayın beyler, Kala Muata'nın tamamı Kuzeylidir, ancak tüm Kuzeyliler Kala Muata değildir. Kala Muata'ya karşı çıkan gruplar var.

ve o dağlarda binlerce masum hayat var. Zalim liderlerinin arzuları uğruna acı çekmeyi hak etmiyorlar." Sözlerim bir yakarış ve uyarıydı.

Nazra ayağa kalkıp konsey adına bana teşekkür ederken, Kaspian düzenlediğim sayfalarla meşgul oldu. Durakladığımda Nyx, Darian ve ben kapıdan çıkıyorduk.

"Bunun bir gelenek olabileceğini anlıyorum ama onlara hediye getirmeyin. Kardeşimi tanıyorum ve Kala Muata'yı hepinizden daha iyi tanıyorum. Zayıftır ve zayıflığa saygı duymazlar, yaklaşımları da bu yüzden." Ve sonra oradan ayrıldım.

Darian koridorda bana yetişirken, "Orada iyi iş çıkardın Reyah," dedi.

"Teşekkür ederim."

"*Biraz cesurcaydı,*" diye ekledi Nyx.

"Şu anda Reyah'ın cesaretine ihtiyaçları var. Yaklaşan bir savaşı durdurmak için en iyi kaynağımız o ve bunu onlara hatırlatmakta haklıydı. Şimdi kaçmanın zamanı değil."

"Kaçamak yapmaktan bıktım," dedim öfkeyle. "Hayatım boyunca herkesi yatıştırmak umuduyla sessiz ve nazik oldum ve bunun imkansız olduğunu öğrendim. İyi davranışlar genellikle onları hak etmeyen insanlar için boşa harcanıyor."

Arkama dönüp baktığımda Nyx'in mahcup ve gururlu, Darian'ın ise gergin bir gülümsemesi olduğunu gördüm. Yankılanan sessizlikleri bana saygı duyduklarını söylemeye yetti.

Uzun koridorun sonunda duvarlara dizilmiş bir grup asker vardı. Darian'a döndüm.

"Aşağıda neler oluyor?" "Orası nezaathaneye giden yol." "Lazio orada mı?"

Darian sanki bu bilmemem gereken bir bilgiymiş gibi bana baktı. "Evet, öyle."

Kararımı verdim ve kendimden emin bir şekilde o yöne doğru yürüdüm.

"Reyah, ne yapıyorsun?" Nyx arkamdan uyardı. Muhafızların ilkine ulaştığımda bile adımlarım yavaşlamadı.

"Özür dilerim, Majesteleri, buraya girmenize izin verilmiyor." "Kim izin vermiyor?"

"Generaller, hanımefendi."

"Kocamdan ya da diğer Krallardan gelen bir emir olmadığına göre, ben devam edeceğim."

"Hanımefendi, yapamazsınız-"

"Sizi temin ederim, yapabilirim." Onu, bir sonraki muhafızı ve bir sonrakini iterek geçtim. Hepsi de benim hiyerarşi gücümünden son derece rahatsızdı ve hepsi de beni durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu. Kalın demir kapının yanında duran uzun boylu askere baktım, dudaklarını yana çekti ve isteksizce benim için kapının kilidini açtı.

Koku hemen burun deliklerimi yaktı. Ter, idrar ve paslanmış metal kokusuydu. Yüzümün tiksintimi belli etmesine izin vermemeye çalıştım.

Taş basamakları dikkatlice indim, duvarlar gibi onlar da nemliydi. Bu korkunç yerde tenimin ya da giysilerimin herhangi bir şeye temas etmesini istemediğim için olabildiğince derli toplu durdum. Kokular, rutubet, her şey Lazio'nun zindanını anımsatıyordu ve hatırladıkça bedenimin gerildiğini hissettim.

Ayakkabılarımın çıkardığı kesik ses uzun ve karanlık koridorda yankılandı ve Nyx ile Darian'ın da beni takip ettiğini duyunca rahatlardım.

"Sola, Majesteleri," dedi arkamızdaki muhafız.

Gösterdiği yerden sola döndüm ve ilk hücre sırasını gördüm. Küçücüküler, ancak uzanacak kadar yer vardı. Çoğu boştu, ama bazılarını işgal eden adamlara bakmaya kendimi alamadım.

"Şu kapıdan geçin," dedi muhafız.

Bizi takip eden nöbetçiye meraklı bakışlar atan iki asker tarafından kuşatılmış ağır metal kapıya yaklaştık.

"Majesteleri mahkumu göreceksiniz."

"Ama general-"

"İsteklerini bildirdi. Şimdi lütfen kapıyı açın." Gülümsedim, yarı alışkanlıktan yarı da inattan. İtaatsizlik edemeyecek kadar korkmuş olan muhafız, anahtarlarla uğraştı ve kapıyı açtı.

Küçük koridorun sonundaki hücre, geçtiğimiz diğerlerinden daha büyüktü. Küçük bir tahta masa ve sandalye vardı ama tüm bu olanaklara rağmen kafesteki adam köşeye yığılmış oturuyordu. Yaklaştığımda hareket etmedi.

"Çok yaklaşmayın lütfen, Majesteleri," dedi arkamdaki muhafız kibarca.

Demir parmaklıkların birkaç adım ötesinde durdum ve diz çöktüm. Yüzünü görmek istedim.

"Lazio," dedim kısık bir sesle. "Bana bak." Başını yavaşça kaldırdı ve beni tanıdığına ağzında tedirgin edici bir gülümseme belirdi.

"Reyah." Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etti. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Bir hücrede çürüyüp ölümü beklerken nasıl hâlâ bir gram kibri kalabilmişti?

"Daha iyi görünüyorsun, Lazio."

Kıkırdadı ve parmaklıklara ulaşana kadar dizlerinin üzerinde ilerledi. Kollarını parmaklıkların arasından geçirdi ve başını yan tarafa yasladı. Tamamen endişesizdi.

"Ölmene saatler kalmışken nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" "Hepimiz öleceğiz Reyah. Tek bildiğin, ölmene sadece saatler kaldığı. ölümünden de uzak."

Düşüncesi beni tedirgin etti ama bir deliden başka ne bekleyebilirdim ki?

"Yaptığın korkunç şeylerin hiçbirinden gerçekten pişmanlık duymuyor musun? Kefaretle hiç mi ilgilenmiyorsun?"

"Yok."

"O halde sizde trajik bir kusur var."

"Tam tersine, sevgilim. Suçluluk duygusu ne işe yarar? Hiçbir şeye. Ruhunu yiyip bitirir ve seni zehirler."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi ve gülümsemesi daha da genişledi. "Peki ya siz, Majesteleri? Pişmanlıklarınız var mı? Karanlıkta yaptığınız ve kimsenin bilmemesini istediğiniz şeyler?"

Göğsüm kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyordum ve Darian ile Nyx'in sadece birkaç adım arkamda durduklarının farkında olarak etkilenmemiş görünmek için çok çabaladım. Ama sessizliğim onun için yeterli bir cevaptı.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparız Reyah. İlk taşı sen atma..." diye uyardı.

"Sen bir hayvansın Lazio."

"Ve bu köpeklerin köpekleri yediği bir dünya, Prenses. Ne kadar çabuk adapte olursanız, o kadar güvende olursunuz."

O kadar rahattı ki damarlarımdaki öfkenin çatırdamasına neden oldu. "Hayatını her türlü iğrenç suçu işleyerek geçirdin. Suçlu bile olmadığın bir suçtan dolayı asılmak nasıl bir duygu?"

"Kralı öldürmediğimden emin misin? Anlaşmalarımız olduğunu biliyordun." "Eminim. Yapmış olsaydın, kına yakıyor olurdun."

Bir kahkaha attı. "Çok haklısın, küçük hayvan. Ama sanırım sonunda ikimiz de hak ettiğimizi aldık. Ama sen," dedi parmağıyla Darian'ı göstererek. "Senden hoşlanmadı."

"Hislerimiz karşılıklıydı."

"Aslında siz asillerin çoğundan nefret ederdi. Ona hiç zaman ayırmadınız, hiç iyi davranmadınız. Ama sonuçta o sadece üzgün bir çocuktur. Kırmızı bir ringa balığı da diyebilirsiniz."

Sanki bir pençe sırtımdan aşağı doğru iniyormuş gibi hissediyordum. "Ne demek istiyorsun, kırmızı ringa balığı?"

"Warrick en kötü Kral olmaktan çok uzaktı. Ama bu hikâye burada bitiyor. Sırlarımı mezara götüreceğim Reyah, biri hariç hepsini." Dizlerinin üzerinde kaydı ve gözleri yüzümün düzlemlerinde gezindi ve fısıldamaya başladı.

*"İkisinden biri, ama saltanat sürece,
Dünyayı diz çökerek yönetecek.
Ama ağaçların arasında aç kurtlar pusuda bekliyor,*

vLazio'nun dizeleri aramızda havada asılı kaldı ve sonunda gözlerini benimkilere dikip gülümsedi. "Tıpkı gümüş olanın dediği gibi. Ah Reyah, hikâyende daha anlatacak çok şey var."

Yem atarcasına söylediği sözleri duymazdan geldim ve elbisemdeki pislği fırçalayarak ayağa kalktım. "Umarım ölümün yavaş ve acı verici olur, Lazio."

Sadece başını eğdi ve bana baktı, sanki ona aşkımı, hayranlığımı ya da harika bir şey itiraf ediyormuşum gibi. Acı çekmiş ve duygulanmış görünüyordu ve bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Sonra iç çekti ve dudaklarını yaladı ve bu hareket midemi bulandırdı.

Ckapt'ca Elcvc"

N "akc

A Öğleden sonra şehir merkezinde oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı. Yine bunaltıcı derecede sıcak bir gündü ve yüksek kürsü ile darağacında gölge yoktu. Yüksek yakalı paltomu çekiştirirken terden sıırıslıklam olmuşum.

Altında. Sırtımdaki kirpiklerin donuk acısı terden yanıyordu. Bir gece önce Tanna'yla saatler geçirmiştim; yeniden toparlanmak ve sakinleşmek için ihtiyacım olan her şekilde beni yıkmıştı. Onu kuzeye götürmek için bir bahane bulmak istiyordum.

Cryton Warrick'in ölümünü duyurduğunda halktan korku, öfke ve dehşet dolu bir tepki gelmişti. Ama şimdi, bu son şiddet eyleminin arkasında Lazio ve Cormie Fareleri'nin olduğu ve şimdi suçlarının bedelini ödeyeceği konusunda herkes yeterince tatmin olmuş görünüyordu. En azından onlar soru sormaya başlamadan önce gitmiş olacaktım.

Reyah'ın nezairehaneye indiği ve Lazio ile konuştuğu söylendi. Neden bir daha canavarın yakınında olmak istediğini anlayamıyordum, belki de bu onun için karmik bir durumdu. Halka açık herhangi bir etkinliğe katılmasını yasakladığımdan beri, kraliyet ailelerinden idama katılmayan tek üye oydu. Carithia bile babasının arkasında duruyordu, kurtarıldıktan sonra yaralanmış ve acı çekiyordu. Yaraları kasaba halkının öfkesini daha da artırdı ve Lazio'nun ölümünü izlemek için daha da heveslendiler. Gözleri kızarmış ve şişmiş, ağlayan bebeğini kucağında sallayan Cressida ise yıkımın resmiydi.

Cryton kalabalığa Lazio'nun suçlarını anlattı ve ölmeyi hak ettiği tüm yolları sıraladı. Sesi ve sıcak yüzünden ayakta uyuyakalacakmışım gibi hissettim. Sonunda zavallı darağacına götürüldü. Kalabalık endişeli ve isyankâr bir hal aldı, bağılıyor ve yumruklarını havaya fırlatıyordu.

Lazio'nun çenesinin sarkmasından, Yates'in yumruğuyla çoktan karşılaştığını anlayabiliyordum. Kürsünün kenarında, kare yüzünde öfkeli ve kendini beğenmiş bir ifadeyle durduğu yere baktım. Lazio neredeyse kız kardeşimi öldürüyordu ve onun çirkin suratından hayatın çekilişini izlemek beni de en az onun kadar cesaretlendirmişti. Damlanın onu öldürmeyeceğini, acı içinde kıvranacağını umuyordum.

Cellat ilmiği kafasına geçirirken kalabalığın gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Lazio, tehlikeli küçük ahşap meydanda bir sütun gibi hareketsiz duruyordu. Sanki tahtanın içini ve yirmi metre aşağıda bekleyen toprak ve kayalara kadar her şeyi görebiliyormuş gibi aşağıya baktı. Cellat kolu kavradı ve gözlerini Cryton'a dikti. Hayatının son anlarında Lazio başını kaldırdı, çenesi çarpıktı ve yüzü eski kanla kaplıydı ve bana baktı. 'Bakmak' yanlış bir kelimeydi, bakışları beni delip geçti ve her nasılsa neredeyse otuz metre ötede, damarlarımda bir korku şokunun perçinlendiğini hissettim. Küçük bir adım geri attım ve Ellis'in eli omzumu bulup beni sabitledi.

Gözümün ucuyla Cryton'un komutla birlikte elini kaldırdığını gördüm ve cellat kolu geri çekerken Lazio gülümsedi.

Zaman ağır ve yavaş ilerliyordu. Ayaklarının altındaki kapak aşağıya doğru sallandı ve Lazio aşağıya düşerken, halatın başının üstündeki direğe çarparak sıkılaştığını duydum. Neredeyse bayılmak üzere olan Cressida'nın etrafında koşuşturan insanların belli belirsiz farkındaydım ama gözlerim Lazio'ya takılmıştı. Düşüş boynunu kırmamıştı ama şimdi kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıyor, çaresizce hayatta kalmaya çalışıyordu. Buz mavisi gözleri şişmiş, vücudu hava almak için yalvarırken yüzü kan kırmızısına dönmüştü. Çok geçmeden vücudu sakinleşti ve ip hafifçe sallanmaya başladı.

Ellis'in eli kolumdaydı, benimle konuşuyordu ama kelimeleri duyamıyordum. Kulaklarım çınlıyordu ve duyabildiğim tek ses kalbimin düzenli atışıydı. Burnumun kenarını sıktım ve duyularımı geri kazanmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

"Beni duydun mu?" Ellis'in sesi nihayet netti.

"Ne?"

"Aşağı gel, bitti."

Arkama baktığımda herkesin gittiğini ve artık yükseltilmiş sahnede yalnız olduğumu gördüm. Seyirci kitlesi bile dağılmaya başlamıştı.

"Sanırım sıcak seni etkiledi," dediğini duydum Ellis'in. Dalgınca başımı salladım ve onu takip ettim.

Reyah

Sarayın dışında toplanmış olan kervana şaşkınlıkla baktım. Kuzeye seyahat eden insanların sayısı küçük bir köyünkine eşitti. İki yüz kraliyet muhafızı ayaklarının dibinde ağır çantalarıyla emir bekliyordu. En az yüz personel daha yolculuk ediyordu. Bastien'e bize eşlik edecek bu kadar insana neden ihtiyacımız olduğunu sordum ve o da çeşitli işleri sıralamaya başladı; yemeklerimizi hazırlayacak mutfak çalışanları, atlar için hayvan çobanları, her gün çadırlarımızı kurup sökecek koca bir ekip. Gezici bir sirke benziyorduk.

"Etkilenmemiş görünüyorsun," dedi Nyx, ben dışarıdaki meşgul insanlara bakarken.

"Sanırım bu sadece benim yüzüm," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. "Eşyaların bir arabaya sığırdı mı?"

"Onlar yaptı." Arkadaşım elimi tuttu ve başını omzuma yasladı. "Gergin misin?"

"Gergin değilim, hayır. Sadece oraya varmak için sabırsızlanıyorum." Önümüzdeki yolculuk neredeyse bir ay sürecekti ve bu düşünce beni çok yoruyordu.

Bir anda herkes dikkat kesildi ve Kaspian'ın hızlı adımlarla dışarı çıktığını gördüm. Doğruca arabasına yöneldi ve kapıyı kapattı.

Nyx'e alaycı bir tavırla, "Ruh hali *çok daha* iyi görünüyor," dedim. Bana teselli edici bir gülümseme verdi ve ben de arabaya doğru yöneldim.

Kas bir yığın kâğıdın arkasından, "Ah, düşmüşsün bile," dedi. "Bütün bunlar da ne?" **K a r ş ı s ı n a** otururken sordum. Yüz ifadesi Sertleşmiş.

"Savaş planları. Eğer iş o noktaya gelirse." Arabanın zemininde iki büyük kutu daha vardı. "Bunların hepsi de mi?"

"Bu işin yarısı bile değil. İşler istediğimiz gibi gitmezse mümkün olduğunca hazırlıklı olmalıyız."

Bana bakışları tuhaf bir suçluluk duygusu uyandırdı. Yüksek sesle iç çekerek okumaya geri döndü. Kapı tekrar açılana kadar orada sessiz ve rahatsız bir şekilde oturdum.

"İşte buradasın," dedi Kas hemen dışarıda duran asker adama. "Eşim de şimdi çıkıyordu."

"Öyle miydin?"

"Evet. Nyx'le birlikte gidiyorsun; gece için durmadan önce teğmenle planları gözden geçirmek için zamana ihtiyacım var."

Utanarak ayağa kalktım ve Kaspian beni öpmek için kendine doğru çekti. Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarken ona doğru eğildim.

"Bu akşam yemekten sonra çadırımı bulmaya gel," diye fısıldadı dudaklarıma bakarak. "Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan tabii." Beni yavaşça öptü ama ben de onu öpmek için kendimi zor tuttum.

"Evet, kocacığım," dedim arabadan inmeden önce.

Bastien beni bulduğunda yanaklarımın utançtan pembeleştiğini söyleyebilirdim, Nyx zaten onun arkasından geliyordu.

Bizi başka bir arabaya götürürken, "Majesteleri, bu taraftan lütfen," dedi.

Sanki bu, kocamın benimle binmeyi reddetmesini bir anda telafi edebilirmiş gibi gülümsedi.

Bastien kapıyı açarken gururumu bir kenara bıraktım. İlk basamağı çıktım ama içeri baktığımda donup kaldım. Yüzüm kızardı ve dikenli bir öfkeyle sıırılsıklam oldum.

"Hayır," diye homurdandım.

"Hanımefendi?" Bastien sordu.

Kıpkırmızı kesilerek arabadan indim ve hışımla kocamın arabasına doğru yürüdüm.

"Hanımefendi! Majesteleri!" Bastien arkamdan devam etti, peşimden geliyordu.

Kaspian'ın arabasının kapısını kırarak açtım ve ona ters ters baktım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tısladım. Bana baktı, teğmen dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ne?" diye sordu kayıtsızca.

"O. Onun gitmesini istiyorum.

Şimdi."

Kaspian gözlerini bana dikti ve koltuğunda öne doğru oturdu. "Yeni bir hizmetçiye ihtiyacın vardı. Ben de sana bir tane buldum."

"Fahişen tarafından bakılmamı mı bekliyorsun?" "Hadi ama karıcığım, o kadar da uzun zaman olmadı-"

"Eğer bu cümleyi bitirmeye cüret edersen, Kaspian, Tanrılara yemin ederim, ben-" "Ne?" diye fısıldadı. "Ne yapacaksın Reyah?"

Tehditlerim boş olabilir ama kinim çok fazlaydı. Topuklarımın üzerinde dönmeden önce hırladım ve atanmış koçuma doğru tepindim.

Ben tırmanıp güzel sarışının karşısına oturduğumda Nyx ve Bastien dehşet içinde birbirlerine baktılar. "Nyx, bu Ari, kocamın son cariyesi ve görünüşe göre benim de yeni hizmetçim. Bu arada son terfiniz için sizi tebrik ederim." Her ikisi de kısa bir süre birbirlerine baktıktan sonra koltuklarına büzüştüler. Ari, ellerini yeni gri üniformasının eteğine sinirli bir şekilde sürerken gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Kendi duygularımın zerre kadar önemi yokken kızın duygularını umursamakta zorlanıyordum. Üçümüz garip bir sessizlik içinde oturuyorduk, ta ki otobüs nihayet ilerleyene kadar.

Daracık alana bir esinti gelsin diye küçük pencereyi iterek açtım ama tek yaptığı beni doğrudan güneş ışınlarının içine sokmak oldu ve perdeyi kapatmayacak kadar inatçıydım.

Arronbach uzaklarda kaybolurken kimsenin tek kelime etmemesi neredeyse bir saat sürdü.

Nyx, "Bunun kulak ardı edilebileceğini biliyorum," dedi, "ama Reyah normalde oldukça naziktir. Lütfen bugünkü sürprizinin onun hakkındaki düşüncelerinizi etkilemesine izin vermeyin." Davranışımı mazur gördüğü için Nyx'e kuşkuyla baktım. Sanki ona karşı çıkmamı istermiş gibi bir bakışla benimle alay etti. Ari

boğazını temizledi.

"Majesteleri hakkında sadece harika şeyler duydum," dedi neredeyse fısıltıyla. Bal rengi gözleri arabanın zeminine dikilmişti ve içime küçük bir pişmanlık sızdı. Öfkem ona değil, kocamın saçma sapan cüretkârlığına yönelikti. Ama yine de kendimi özür dilemeye ikna edemedim.

"Charlotte ve Tanna'yı tanıyor musun?" Nyx ortak bir zemin bulmaya çalışarak sordu.

"Evet. Çok nazik davrandılar."

Nyx tembelce pencereden dışarı bakarak, "Charlotte biraz fazla olabiliyor," diye cevap verdi.

"Bence oldukça çekici biri. Keşke ondaki azim bende de olsaydı." "Eğer sahip değilsen de sorun değil," diye mırıldandı.

"Bence ikiniz de anlaşılamayacak kadar birbirinize benziyorsunuz," diye homurdandım. Nyx bana şaşkınlık ve küçümsemeyle baktı.

"Sözünü geri al, seni kaltak!"

Ari'nin gözleri bu hakaret karşısında irileşti ama ben sadece kıkırdayabildim. "Ben çok ciddiym kardeşim. Siz her zaman birbirinizi gölgede bırakmaya çalışan iki tavus kuşusunuz."

Sanki bir hastalık taşıyormuşum gibi bankta benden uzaklaştı. "Bu arabada şarap var mı? Hayatımın önümüzdeki bir ayını seninle bu sıkışık tabutta geçireceğimi hayal bile edemiyorum."

Nyx'i şaşırtan ve sevindiren bir şekilde, Ari arabanın duvarındaki küçük bir bölmeyi iterek açtı ve içinden küçük bir yiyecek ve içecek zulası çıktı. Nyx ileri atıldı ve küçük bir sürahi kırmızı şarap çıkardı.

"Sözümü geri alıyorum; burada iyi olacağım." Mantarı çıkarıp içkiyi koklarken gülümsemesi parlaktı. Ari bölmeden birkaç küçük bardak çıkardı ve Nyx doldurmaya başladı. İki bardak doldurdu ve birini ona uzattı.

"Oh, ben-"

"Sorun değil. Prenses oldukça azaldı ve *birisine* ihtiyacım var. sarhoş olmak için."

Ari tereddütle içkiyi kabul etti ve Nyx ağır lokmalar yutarken o da mahcup bir şekilde yudumladı.

"Şimdiden daha iyi," diye gülümsedi. "Ee, Ari, bize kendinden bahsetsene."

Zavallı kız zor durumda bırakılmaktan o kadar rahatsız görünüyordu ki, kocama nasıl dayandığını gerçekten merak ettim. "Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum." Parmakları bardağının kenarındaki oymaları takip etti.

"Tavuk mu, sığır

eti mi?" "P-

Pardon?"

"Sadece senin hakkında *bir şeyler* öğrenmeye çalışıyorum." "Oh, umm, tavuk sanırım?"

"İşte, bir şeyler öğrendik. İlkbahar mı sonbahar mı?" "Kesinlikle bahar,"

dedi gülümseyerek. "Güney'deki bahçeyi seviyorum

Kanat ve ilkbaharda canlanmasını izlemek büyüleyici."

Çenemi sıktım. *Elbette* bahçemi seviyor olmalıydı. Bu kızın beni daha da kızdırmayacak bir şey söylemesi mümkün müydü?

"Başkente mi büyüdün?" Nyx devam etti. "Evet, büyüdüm. Ya sen?"

"Hayır, ama gençken yolumu burada buldum. Ben şehre çok daha uygunum. Saray hayatına nasıl uyum sağlıyorsun?"

Ari utangaç bir şekilde duraksadı ve gözlerini şarabına dikti. "Bildiğim tek şey bu. Yani Güney Kanadı kesinlikle farklı, ama bunun dışında

alışmak gerçekten çok zor."

Hem Nyx hem de ben şimdi ona bakıyorduk ve bakışları birimizden diğerine sıçırıyordu. Yutkundü. "On iki yaşından beri sarayda hizmet ediyorum. Güney Kanadı'na daha yeni taşındım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ben bir hanımefendinin hizmetçisiydim. Önceden."

"Kimin için?"

Cevap verirken nefesi kesildi. "Kraliçe Julienne," diye fısıldadı. Zavallı kızın dudağı titredi, gözleri kızardı ve yan tarafındaki kocaman yara izini hatırladım. Oh Tanrım...

"Ari, orada mıydın? Kraliçe'nin öldüğü gece?"

Gözyaşlarıyla savaşıırken göğsü sessizce kabardı ve ruhum ikiye bölündü.

"Kahretsin, çok özür dilerim." Ona karşı hissettiğim tüm düşmanlık bir anda eridi. Yanına oturdum ve o ağlarken onu kollarıma aldım.

"Özür dilerim, Majesteleri. Ona bunun berbat bir fikir olduğunu söyledim..." "Hayır, saçmalama. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." "Ama bu doğru değil, ben-"

"Şşş, Ari. Bu konuda başka bir şey duymayacağım. Leydimin hizmetçisi olduğun için mutluyum. Gerçekten."

Bana baktı ve ben de saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Senden özür dilemem gerekiyor. Hayal kırıklıklarım kocamla ilgili, seninle değil. Korkunç davrandım ve özür dilerim."

"Buna hakkınız vardı, Majesteleri."

"Lütfen bana Reyah de. Ve hayır, bu kadar kaba olmaya hakkım yoktu." Onun elini kendi elime aldım ve Nyx'in yüzüne döndüm. Kaşlarını kaldırmış sessizce bize bakıyordu.

"Çok uzun sürmedi."

Ona sııttım ve bacağına tekme attım. Alay etti ve kendine biraz daha şarap doldurdu.

Ckapt'ca Twclvc

Wcmak

A Alacakaranlık bize doğru yaklaşırken, kervanımız nihayet gece için kenara çekildi. Çadırlarımızdan sorumlu adamlar önden gittiği için doğrudan benim çadırıma yönlendirildim ve Tanrılar beni şok etti. Çadırın kendisi muazzamdı.

en az yirmi ayak yüksekliğinde ve bir o kadar da genişti. Tam boy bir yatak, yemyeşil nevresimler ve düzinelerce yastıkla donatılmıştı. Yerleri halılar kaplıyordu ve bir makyaj masası ile giysilerimin bulunduğu bir gardırop vardı. Kim mobilyayla seyahat eder ki? Yatağa uzandım ve bir vagonda saatlerce oturmaktan nasıl bu kadar yorulduğumu merak ettim.

"Majesteleri?" diye sessiz bir ses geldi.

Kendimi dirseklerimin üzerine ittim. "Merhaba, Ari." Gülümsedi, şimdi yanımda biraz daha rahat görünüyordu.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Şu an için yok, teşekkür ederim."

"Her şey istediğiniz gibi ayarlandı mı? Yapılmasını istediğiniz değişikliklerin yarına kadar halledilmesini sağlayabilirim."

"Hayır. Bu kesinlikle umduğumdan daha fazlası."

"Harika. Akşam yemeği neredeyse hazır; burada yemeyi tercih eder misiniz?" "Lütfen, şimdi yaygara koparıyorsun."

Ari utanmış görünüyordu.

"Gel, otur benimle." Yastıklardan bazılarını yatak başlığına dayadım ve yeni hizmetçim temkinli adımlarla yanıma geldi. Ellerini önünde kavuşturarak yatağın kenarında durdu.

"Gerçekten olmamalıyım-"

"Siktir et 'yapmamalı'yı, Ari. Lütfen biraz otur." Kadın rahatladı ve kendini yatağa çekti.

"Şurada bir banyo ve bir lazımlık var eğer-" "Ari. Dur."

"Yakınlardayım, bir şeye ihtiyacınız olursa, sizin için orada bir zil var."

İçimi çektim ve arkama yaslandım. "Bana henüz güvenmediğini biliyorum ve bunu kesinlikle hak ediyorum, ama söz veriyorum daha iyisini yapacağım." Bunun üzerine biraz yumuşamış gibiydi. "Eminim artık Burke'le nasıl evlendiğini biliyorsundur ama bir an için bile Julianne'in yasını tutmadığımı düşünme. Çok zarif olduğunu duymuştum."

"Öyleydi."

"Ve o gece neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Bu kadar korkunç bir şeyi deşmek istemiyorum ama Tanrılar... Sanırım söylemeye çalıştığım şey dirençli olduğun." Birdenbire saçmaladığım için utandığımı hissettim. "Bir gün bana onun nasıl biri olduğunu anlatacak mısın?"

"Elbette."

"Ve aradan çıksın diye söylüyorum, kocamın hâlâ seni arayacağını biliyorum." Ari kıpkırmızı kesildi. "Dürüst olmak gerekirse benim için sorun değil. Ona istediğini verecek durumda değilim, o yüzden bu konuda garip davranmayalım, tamam mı?"

"Kesinlikle deneyeceğim,

Majesteleri." "Lütfen, sadece

Reyah."

Gülümsedi. "Reyah."

"Teşekkür ederim. Şimdi. Hadi gidip yemek bulalım."

Callan

Kamp kurulmuştu, kraliyet ailesi memnun görünüyordu ve seyahatimizin ilk günü başarılı geçmişti. Çok uzun bir gün olmuştu. Lazio'nun infazı o sabah gerçekleşecekti ve ondan sonra birkaç düzine mili geride bırakacaktık. Yanımda güvendiğim iki teğmen vardı, diğer iki general Arronbach'ta kaldı ve birliği benim sorumluluğuma bıraktı.

Gece, bunaltıcı sıcak yaz havasını serinletmişti ve etrafımızda cırcır böcekleri huzur verici bir senfoni çalıyordu. Sarayın sürekli uğultusundan uzak, sessiz bir yerdi. Hava ciğerlerimde daha temiz hissediyordum ve parlak yıldız ışığı

Yukarıdaki tüm streslerimi sonsuz derecede küçültüyor gibiydi. Şu ana kadar eylemsizliğin beni ne kadar boğduğunu, asıl yapmak istediğim şey *GO* iken beklemenin, değerlendirmenin ve hazırlıkların ne kadar yorucu ve hantal olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Reyah ve ben saraya döndüğümüzden beri geçen onca zaman içinde Kuzey ikinci bir saldırı planlayıp uygulayabilmişti. Daha önce harekete geçmiş olsaydık kaç kişinin hayatı kurtulabilirdi? Derin bir nefes aldım ve her şeyi geride bırakmaya çalıştım. Artık hareket ediyorduk ve önemli olan da buydu.

Yemek çadırının içine bakmak için aşağıya doğru yürüdüm. Sadece bir tente vardı ve her tarafı açıktı ve sıralı meşalelerle aydınlatılıyordu. Personelin çoğu yemeklerini alıp gitmişti ama önümüzdeki günlerde herkesin daha rahat edeceğini ve yakında hep birlikte yemek yiyeceğini biliyordum. Reyah, Darian ve Nyx ile oturuyordu ve Yates de Idona'nın karşısında oturuyordu. İsteddiği kadar inkâr etsin, iki kadın arasında dağlar kadar çözülmemiş bir gerginlik vardı. Burke hâlâ Teğmen Ky ile birlikte çadırına kapanmış, en kötü ihtimalle son üç aydır üzerinde çalıştığımız stratejileri tartışıyordu.

Yemek çadırına girdim ve kendime bunun Yates'le konuşmak için olduğunu söyledim ama gerçek şu ki Reyah'a daha yakın olmak istiyordum. Tüm vücudum ona yakın olmak için ağrıyordu ve son hizmetçisinin kamerasına gizlice girmeme yardım ettiği zamandan bu yana haftalar geçmişti. Ellerim onun yumuşak tenini hissetmeyi, ağzım onun narin öpücüğünün tadını ve dişlerim onun ağır nabzını ısırmayı özlemişti.

"Callan! Gel bizimle otur," diye seslendi Yates beni görünce.

"Teşekkür ederim." Ben oturdum, o da önündeki sürahidenden uzun bir fincan bira doldurdu. Reyah'ın gözlerini birkaç saniye uzun süre bakarken yakaladım, sonra bir an önce olmayan bir gülümsemeyle konuşmasına geri döndü.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi Yates kayıtsızca.

"O kadar iyi saklıyor muyum?"

"Birkaç kadeh içersen bu gece bebek gibi uyursun."

"İş başında sarhoş olunmaz, Yates," diye güldüm.

"Callan, sen o insanlardan birisin ki gözlerin kararmış olsa bile kimse aradaki farkı anlamaz. Bu yüzden senden nefret ediyorum."

"Çok içtiğimde senin gibi şarkıcı olamıyorum."

Bunun üzerine Idona'nın omuzları dikleşti. "Şarkı mı söylüyorsun, Yates?" diye sordu kıkırdayarak. Kadının gümüş gözlerinde güzel bir şey vardı,

ama tedirgin edici.

Yates sert bir ifadeyle, "Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Öyle. Ama akşamdan kalma olduğunda bir yaban domuzundan daha acımasızdır, bu yüzden en iyisi o zamana kadar onunla ilişkiyi kesmektir."

"Siktir git, Callan," diye alay etti.

Ilık biradan derin bir yudum aldım ve güzel mavi gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissettim. İşaret parmağımdaki altın yüzüğü kaydırdım ve fincanımı yerine bıraktım. Belki de buraya gelmek bir hataydı; Reyah'ya bu kadar yakın olmak ve ona zar zor bakabilmek daha da acı veriyordu.

"Idona, müsaade edersen ailenin yetenekleri hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim," diye sordum.

"Evet, eğer istersen."

Reyah birden bize döndü. "Ben de bunu öğrenmeyi çok isterim." Bize doğru yaklaştı ve dizi masanın altında benimkine değdi. Tanrım, o kadar acınası bir haldeydim ki, kazara gerçekleşen bu temas karşısında neredeyse iç çekecektim. O da bunu biliyor olmalıydı çünkü Idona'nın başlamasını beklerken bacağına yavaşça benimkine yasladı.

"Bildiğiniz gibi, ailemdeki kadınların hepsi bizden önceki atalarımızın anılarıyla doğar."

"Sadece kadınlar mı?" Darian sordu. Artık tüm çadır garip kadının yeteneklerini duymaya hevesliydi.

"Evet, bu sadece anneden kıza geçen bir şey. Başka birinin anısını hatırladığımda, onun gözünden görüyorum."

Kuzeni Kuzey'deki anılarını paylaştığında hissettiklerini hatırladım. Onun hissettiklerini hissedebiliyordum, yanaklarımdaki soğuk havayı, ince ellerini, giydiği elbiseyi. Açıklanamaz bir duyguydu.

"Kuzeninizin yaptığı gibi hepiniz anılarınızı paylaşabilir misiniz?" Ben sordum.

"Hayır. Bunu sadece Eldrin yapabilir. Ama başka... tuhaflıklar da oldu."

"Ne gibi?" Reyah sordu.

"Büyük teyzelerimden biri hava durumunu etkileyebiliyor ve bir yeğenim de ona gelen önsezilere sahip."

"Geleceği görebiliyor mu?"

"Şey, bu biraz karışık. Olayları doğrudan göremiyor, kulağına bir fısıltı gibi geldiğini söylüyor, küçük şiirler veya anekdotlar. Uzun süre sadece son derece yaratıcı bir yazar olduğunu düşündük, ancak daha sonra henüz gerçekleşmemiş şeyleri anlattığını fark ettik. İşte bu

Bize fısıltılardan bahsettiğinde. Herkesin böyle sesler duyduğunu sanıyordu."

"Onlardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Idona bir an düşündü. "Oh, birkaç yıl önce Red Banks Nehri'nin taşmasını hatırlıyor musunuz?" Birkaç kişi başını salladı. "Olaydan birkaç ay önce, şöyle bir şeyler karalamıştı:

*Kıpkırmızı kadehin üzerinden
akıyor Yükseliyor, tırmanıyor,
kabarıyor Anahita yozlaşıyor*

"Tüm ipuçları orada," dedi Idona. "Nehre atıfta bulunan kızıl fincan ve tabii ki su Tanrıçası Anahita. Yine de bazı ifadeleri asla çözemedik. Bu her zaman biraz tahmin oyunu gibi."

Yine de kızın becerisi inanılmazdı. Reyah'ın yüzünde garip, mesafeli bir ifade vardı. Dizini masanın altından hafifçe ittim ve kendine gelir gibi oldu.

"Ailenizin hayatıyla ilgili her şeyi hatırlıyor musunuz? Her ayrıntıyı?" Darian devam etti.

"Evet, her an. Ama bu tıpkı anılarınız gibi - en yenileri en tazeleridir ve daha eskilerinin oluşması zaman alır. Ben bunu bir kütüphane gibi düşünüyorum; tüm bilgiler orada ama doğru kitabı bulmanız gerekiyor ve bazen bu biraz zaman alabiliyor."

"Yani, bir kızınız olduğunda, gerçekten hiçbir sırrınız olamaz, değil mi? Her şeyi bilerek doğacaklar, değil mi?" Nyx sordu.

"Yüzlerce ve yüzlerce insan hakkında kelimenin tam anlamıyla her şeyi bildiğinizde, artık hiçbir şey şok edici görünmüyor."

"Ne kadar geçmişi hatırlayabiliyorsun?"

"Neredeyse dört yüz yıl."

Masadan toplu bir soluk sesi yükseldi.

"Ve size şunu söyleyeyim, tarih tekerrürden ibarettir. Tekrar ve tekrar." "Nasıl başladı? En eski anı nedir?" Reyah sordu.

"Hyra'nın doğumu. O benim on yedi kez büyük büyükannemdi. Kimse neden ya da nasıl başladığını açıklayamadı ama her şey onunla başladı."

Herkes Idona'nın yeteneğinin kapsamını kavramaya çalışırken düşüncelere dalmış gibiydi.

"Yani onları hatırlayabiliyorsun... ölüyorlar mı?" Darian sessizce sordu.

Idona boynundaki dövmelelerin desenlerini okşadı. "Evet. Sayısız şekilde öldüğüme dair anılarım var. Bazıları huzurlu, bazıları daha az huzurlu. Ama en sonunda, neredeyse mutluluk verici."

Düşüncesi çok güzeldi ve ben de ona katılmak istiyordum ama birçok erkeğin öldüğünü görmüştüm ve bu mutluluktan başka bir şey değildi.

Yates, "Onlara mantarlardan bahset," dedi.

Idona kıkırdadı. "Hayatım boyunca hiç mantar yemedim. Annemin mantarlara karşı duyduğu nefret zihnimde o kadar canlı ki, kokusunu aldığımda bile öğürüyorum."

"Duyu hafızası gibi mi?"

"Aynen öyle. Yine de hoş da olabilir. Limonlar özellikle en sevdiğim şeylerdir. Laurel'in limonlu düğün pastasının tadını alabiliyorum ve Therea'nın artriti için kullandığı melisa otunun kokusunu alabiliyorum. Oldukça sıradan görünen ama aslında insanların hayatlarına samimi bir bakış olan anılarla inanılmaz bir bağlantı gibi."

Sanırım o sırada hepimiz biraz dalgındık ve kendi hayatlarımızdaki hangi basit unutulabilir anların bir başkası tarafından ilginç bulunabileceğini merak ediyorduk. Tam o sırada dikkatimi çekmek için çadırın kenarlarında bekleyen genç bir Harbiyeliyle göz göze geldim. Son içkimi de yudumladım ve dışarı çıktım. Görünüşe göre kötüler için huzur yoktu.

Ckapt'ca Tkiaf'cc"

Wcmak

Iaha üçüncü gündü ama at arabalarının çabuk yorulmaması için yarım gün daha dinlenmelerine karar verilmişti. Nyx, Ari ve ben yolun büyük bir kısmını bir otobüsün içinde birlikte gittik. Bazen Monotonluğu kırmak için at sırtında ya da açık hava vagonlarından birinde yolculuk yapardık. Yolculukta geçirdiğimiz uzun sessiz saatler boyunca sık sık Briar'ı düşündüm. Kalbim eşit miktarda keder ve öfkeyle ağrıyordu. Neden en dürüst, nazik, sevgi dolu insanların başına hep en kötü trajediler geliyordu? Sanki kötü şans ve dehşet, onları en az hak edenleri manyetik olarak kendine çekiyordu.

Nyx beni bulmaya geldi, grubumuz çimenlik bir alanda dolanırken küçük, eğri büğrü bir ağacın altında kitap okuyordu.

"Merhaba," dedi yanımdaki uzun otların üzerine çökerek.

"Merhaba, sevgilim."

"Kitabın ne hakkında?"

"Zengin bir vikontla evlenen ve serveti için onu öldüren bir çift özdeş kız kardeş hakkında," dedim heyecanla.

"Çok hoş. İyi mi?"

"Fazlasıyla."

Sayfama döndüğümde Nyx yerden uzun bir ot parçası aldı ve onunla yüzümü ve boynumu dürtmeye başladı.

"Zorunda mısın?"

"Dikkatini bana ver..." diye sızlandı, beni tekrar dürttü.

"Neden benimle okumuyorsun?"

"Okumak sıkıcıdır."

"Git Ari'yi bul ve seninle sarhoş olması için onunla konuş o zaman."

"İstedim ama onu bulamıyorum."

Dürt. Poke.

"Git Darian'ı rahatsız et o zaman." "O çalışıyor."

"Nyx, eğer o ot bana bir kez daha dokunursa, parmaklarının her birini kıracağım."

Gözlerini devirdi ve elindeki ot parçasını fırlatıp attı. "Muhafızlardan biri bana şu tepenin ardında güzel bir gözetleme noktası olduğunu söyledi. Benimle tırmanmak ister misin?" diye sordu.

"Evet, aslında, sanırım bir yürüyüşe ihtiyacım var." "Yaşasın!" Nyx zıplayarak ayağa kalktı ve bana yardım etti.

"Gidip Kas'a nereye gittiğimi söyleyeyim. Hemen döneceğim."

Kampın içinde dolaştım, herkesin keyfi yerindeydi. İnsanlar yemek çadırının altında kâğıt oynuyor, bazı nöbetçi olmayan muhafızlar güreşiyor ya da tatbikat yapıyordu. Yates yayını çıkarmış, genç mutfak çocuklarından birine talimat veriyordu. Callan'ın çadırına doğru baktım. Branda kapı kapalıydı ve bunun onun içeride mi yoksa dışarıda mı olduğu anlamına geldiğini merak ettim. Onu her gün görmek artık doğru geliyordu, sanki böyle olması gerekiyormuş gibi. Beni rahatsız eden ona dokunamamaktı.

Kocamın çadırının etrafında döndüm ve ilk asılı brandayı açarak küçük kare giriş yoluna girdim ve donup kaldım.

İçeriden bir kadın sesi yükseldi, kelimeler yoktu, sadece seksin derin sancılarını çeken birinin tiz çığlıkları vardı.

Ne yapacağımı bilemedim, geri dönüp gitmek istedim ama ayaklarım yere kök salmıştı. Merak beni orada tuttu, nefesli sesi ve ıslak tenin tanıdık tokatlarını dinledim ve sonra merak beni ilerletti. Neden utanayım ya da çekineyim *ki*? Ne de olsa o benim kocamdı.

İkinci örtülü brandaya doğru ilerledim ve onu kenara itmek için elimden geldiğince hafifçe uzandım.

Yataktaydılar, Ari dizlerinin üzerindeydi, gözleri ve elleri bağlıydı ve Kaspian onu arkadan acımasızca becerirken düğümlenmiş ipleri geri çekiyordu. Ari'nin başı geriye doğru eğilmişti ve boynunun eğimi kuğu gibiydi. Teni nemli ve onlar hareket ettikçe kızarıyor, vücutları birbirine her çarptığında arka tarafı dalgalanıyordu.

Kaspian kızın içine girerken vahşi görünüyordu, kalçaları sert kaslarla doluydu, göğsü ve kolları gerilmiş ve bükülmüştü. Sarı saçları terden nemlenmişti.

ve yüzünün etrafında özgürce yuvarlanıyordu ve Tanrılar ikisi de inanılmaz görünüyordu.

Kadınlığım bu manzara karşısında kasıldı; kanımın ısındığını ve cinsel organımı doldurduğunu hissettim. Onları izlerken nefes nefese kaldığımı biraz da utanarak fark ettim.

"Gelebilir miyim, efendim? Gelmem gerek!" Ari haykırdı, çok aşına olduğum bir yalvarış.

Kas elini kızın boğazına doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Hayır," diye homurdandı. Ari'nin onun her acımasız santimini hissettiğinden emin olmak için itişlerini uzun, durgun nabızlara yavaşlattı. Kıvranıyor ve kalçalarını büküyor, derisinin altında biriken serbest kalmayı engellemeye çalışıyordu. İzlediğim şey beni mest etmişti; onun gücü, hâkimiyeti ve mutlak kontrol ihtiyacı. Kocamın bu sapkın seks türünde tam olarak neyi sevdiğini anlamaya başlamıştım.

"Yapma..." diye uğursuzca uyardı Ari tekrar haykırırken.

"Siktir!"

Kas yavaşça içinden çıktı, kadının uyarılmışlığı uzun sikini dibinden ucuna kadar kayganlaştırmıştı ve ani bir dürtü beni onun tadına bakmaya, dizlerimin üzerine çöküp başka bir kadının amcığından hâlâ sıcak olan ağzımı sikmesini istemeye zorladı. Dizlerim altımda titriyordu ve bacaklarımın arasındaki ihtiyacı görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Kalçalarımı döndürdüm ve kalçalarımı birbirine sıkıştırdım ve basınç beni soluksuz bıraktı. Kalbimin atışını bacaklarımın arasında hissettim.

Bacaklar, yumuşak topraktaki at toynakları gibi derin ve sabit bir gümbürtü.

Kaspian yavaşça Ari'nin yataktan inmesine yardım etti. Ari'nin ayakları onu göremeden kararsızca ilerliyordu ama Kaspian iki elini iki kolunun üzerinde tutarak Ari'nin yanlış adım atmadığından emin oldu. Onu yavaşça yatağın ucuna doğru itti ve Ari oturdu. Sonra diz çöktü ve bacaklarını iyice açtı. Şişmiş ve çok kullanılmış görünüyordu ve pembe kıvrımlarını görmek benimkini daha da acıttı.

Son terbiye kırımını da üzerimden attım ve elimi eteğimden aşağı kaydurdım. Avucumu nemli iç çamaşırına bastırdım ve bunu yaparken meme uçlarımın kıvrılıp sertleştiğini hissettim. Keskin bir nefes alışla kalçalarımı elime doğru yuvarladım ve bir an önce hissettiğim kaynayan acı, yanan bir ihtiyaca dönüştü. Şimdi açlıkla, yatakta ortaya çıkan eylemi izledim. Zevki görmek istiyordum, acıyı görmek istiyordum.

Kaspian, içinden yarım düzine düğümlü kuyruk sarkan deri bir kırbaç çıkarmıştı. Elindeki oyuncacı görmek beni bir an için tiksindirdi. Bu hoşuma gitmişti.

Elini Ari'nin göğüs kafesine koydu ve onu yavaşça yatağa geri götürdü. Ardından deri kuyrukların uçlarını vücudunda gezdirdi ve Ari titremeye başladı. Koruyucu bir şekilde kalçaları kapanmaya başladı ve Kas onları elleriyle yakalayarak birbirinden ayırdı ve her yerini ortaya çıkardı. Kadın sessizce inledi.

Birden i çamaşırlarımı deri gibi hissettim, çok sert ve çok dardı. Onları kenara ittim ve parmaklarımın bacaklarımın arasındaki sıcak tene ilk darbesi inlememek için dudağımı ısırmaama neden oldu. Parmak uçlarım hafif daireler çizdi ve kadınlığım hemen daha fazlası için yalvardı.

Kas artık kırbaın uçlarını Ari'nin göğüslerine, karnına ve amına değdiriyordu. İlk darbenin beklentisiyle kıvranıyordu ama her zamanki gibi nazikti. Bileğini tembelce salladı ve deri onun kıvrımlarını öptü. Yine de vücudu öne doğru sarsıldı ve adam onu sakın bir şekilde yatağa geri itti. Sonraki birkaç vuruşu da aynıydı, hafif ve kışkırtıcı, onu acıya ısındırıyordu. Sonra gerçek bir vuruş.

Ari'nin bacakları kapandı ve acı dolu bir miyavlamayla yana doğru sıçradı. Kas onun üzerine eğildi, sarı saçlarını okşadı ve kulağına fısıldadı. Kendimi daha hızlı ovuşturdum. Ona tatlı, şefkatli şeyler fısıldıyor, darbeyi ne kadar iyi aldığını ve onu böyle görmenin onu ne kadar memnun ettiğini söylüyordu. Ve sadece onun övgülerini düşünmek bile bir parmak ucumu uyarılmamın içine daldırmamı sağladı. ekildim ve şişmiş tomurcuğun etrafında döndüm, doruğa utanç verici derecede yaklaşmıştım. Kendimi daha uzun süre tutmak, daha fazlasını görmek istiyordum.

Ari bir kez daha bacaklarını iki yana açmaya ikna olmuştu ve ince bedeni, saldırıyı beklerken titriyordu. Kaspian onun önünde durmuş, acıyla sertleşmiş sikini okşuyor ve onu bekletiyordu. Tanrım, onun o anda neler hissettiğini, zamanın nasıl akıp gittiğini, k r ve aresizken geçen her saniyenin nasıl tam bir dakika olduğunu çok iyi biliyordum. Kas'ın oyununu daha önce hiç görmemiştim, cezalandırmayı ve istismar etmeyi nasıl sevdiğini daha önce hiç görmemiştim ve lanet olsun, bu beni sanki zalimliğini odakladığı kişi benmişim gibi tahrik ediyordu.

Bir sert darbe daha indi ve Ari yine acıyla yere yığıldı. Kaspian kırbaı bir kenara fırlattı ve onun yanındaki yatağa yaslandı. Elini Ari'nin karnında, kalçalarında ve yara izinin üzerinde gezdirdi ve yavaşça

elini tekrar bacaklarının arasına sokmasına izin verdi. Bu kez parmaklarının onun içine girip kaybolmasını izledim. Ari'nin vücudu eğildi ve bacakları daha da açıldı.

Ben de orada olmak istedim, parmaklarının ucundaki ben olmak istedim, o anda hissettiklerini hissetmek istedim ve böylece aynı iki parmağı içime soktum. Bacaklarım bükülme tehlikesi geçirdi ve kendimi dizlerimin üzerine çöktürdüm, bacaklarımı açtım, böylece kendi içime doğru mızraklamaya devam edebildim. Kahretsin, benim neyim vardı? Bu benim kendi kocam ve onun metresiydi, beni tatmin etmek için kendime sürtündürüyordu, karısı olarak çadırına girip Ari'nin gördüğü ilgiyi talep etmek benim hakkım değil miydi? Ama hiçbir parçam bunu gerçekten istemedi - bu yeni röntgencilik çok çekici, çok kirli, şehvetli ve yanlıştı, kocamın başka bir kadına aynısını yapmasını izlerken kendi elimle iki parmağımı derinlere sokmamın üzerine yayılmıştı. Bu gizliydi ve tamamen bana aitti.

Ari'nin nefesi ağırlaştı, küçük göğüsleri her nefes alışında bir yükselip bir alçalıyordu. Başını yatağın içine doğru itmeye başladı ve beli bir kedi gibi kavislendi; o kadar güzeldi ki, vücudu nehir taşlarının üzerindeki su gibi akıyordu, doğası gereği çok kadınsı ve ağırbaşlıydı. Zevkim onunkiyle birlikte arttı, onunkine dayandı, yukarı, yukarı, yukarı bedenlerimiz bizi sürükledi, onları izlerken elim altımda öfkeyle çalışıyordu. Kaspian'ın gözleri, ön kolu kızın içine doğru bükülürken yüzüne kilitlenmişti; kızın vücudundaki her bir tepe noktasını ve seğirmeyi takip ediyordu, o kadar dikkatli ve kendinden geçmişti ki. Bir şeyler fısıldadı ve boşalmak, kendini bırakmak için izin istediğini anladım. Kulağına fısıldarken Kas'ın başını salladığını ve sonunda gerçekleşmesine izin verdiğini gördüm.

Ve sonra tepeye çıktı, sesi tamamen sessizleşmeden önce keskin bir şekilde haykırdı - çadırdaki tek gürültü Kaspian'ın içinde çalıştığı tatlı ıslak yayılım ateşiydi ve sonra Ari koptu. Kıvrandı ve lezzetli, vücudu sarsan yuvarlanmalarla kıvrandı, zevk çığlıkları neyse ki benimkileri örtmeye yetti. Vücudum parmaklarımın etrafına sıkıca yapışmış, kendi elimden alabildiğim kadar zevk alıyor, lezzetli sıkışlardan sonra sıkıyordum.

Ari'nin vücudu sakinleşirken Kas parmaklarını yavaşça geri çekti, ağzına götürdü ve diline doğru itti, daha önce bana birçok kez yaptığı gibi onu temizlemesini sağladı. Kendi elimi çekip parmaklarımı ağzıma götürdüm ve sanki Kaspian bana da yaptırıyormuş gibi kendi orgazmımın tatlı toprak tadını aldım.

Parmakları temizlendiğinde onları Ari'nin ağzından çıkardı ve ben de kendi parmaklarımı bıraktım. Ari'nin göz bağıını başının üzerine itti ve yatakta sessizce konuştular ve Tanrılar, ne söylediklerini bilmek için çaresizdim. Kaspian ona bir şeyler söyledi, o da başıyla onayladı. Kaspian oturmasına yardım etti ve ayaklarını yere basarken onu kolundan tuttu. Yeterince dengeli olduğunda, Ari yataktan birkaç adım uzaklaştı ve Kaspian'ın yardımıyla yere diz çöktü. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan sikini Ari'nin ağzına soktu ve boğazına kadar soktu... Ari boğulurken vücudunun kasılmasını izledim. Birkaç uzun dakikadan sonra başını serbest bıraktı. Kız öksürdü ve tükürdü, kalın tükürük telleri çenesinden adamın sikinin koyu renkli ucuna doğru sarktı. Ve lanet olsun, eğer aniden, elime geri dönmüyorsam.

Kaspian onun pürüzsüz sarı saçlarından bir tutam yakaladı ve onu bekleyen uzunluğuna geri sürükledi. Bu sefer daha başarılı oldu ve onu neredeyse dibine kadar götürdü. Diğer eli aşağı uzandı ve göğsüne sert bir şaplak attı. Ari sıçradı ve sızlandı; sesi ağrıyan siki tarafından boğuldu. Az önce hırpaladığı deriye masaj yaptı ve Ari de buna ağzını onun üzerinde derin ve hızlı bir şekilde çalıştırarak karşılık verdi. Kas onu izlerken dişlerini gösterdi, derisinin altındaki canavar bu hareketten tamamen mest olmuştu. Kendime karşı daha hızlı sallandım, kaygan elimi utanmadan sürdürdüm. İlk doruk noktam zar zor sona ermişti ve bir sonraki neredeyse üzerimdeydi.

Kocamın göğsünden alçak bir inilti yükseldi, içimde yankılanan sessiz bir sestir bu ve rahatlamaya çok yakın olduğunu biliyordum.

Daha hızlı ve daha sert kıvrandım, uyguladığım güçle neredeyse nefesim kesiliyordu. Kas'ın sonuna ulaşmasını, Ari'nin ağzına doğru son kez gergin bir şekilde itilmesini gözümü kırpmadan izledim ve ben de onunla birlikte oradaydım, patlamayı beklerken vücudumdaki her kas acı verici bir şekilde gerildi ve sonra tam boşalırken bana baktı, gözleri kapalıydı ve dudaklarında bir hırıltı vardı.

Doruk noktam titredi, serbest bırakılmamın coşkusu aniden o kilitli bakışların dehşetiyle karıştı. Kaspian, Ari'nin boğazına boşalırken inledi ve hırladı, onun üzgün ve boğulmakta olan haline hiç acımadı. Her nabız, her atış onu doldururken bana baktı ve baktı.

Beni ne zaman fark etmişti? Orada olduğumu ne zamandır biliyordu? Panik içinde elimi eteğimden çektim ve artçı sarsıntılar bacaklarımı altımdan çekmekle tehdit ederken ayağa kalkmaya çalıştım.

Kahretsin. Lanet olsun. Siktir.

Kampı koşarak geçip çadırıma girdim ve şifonyere yaslandım. Üstündeki ayna paniklemiş, nefes nefese kalmış yüz ifademi acımasızca yansıtıyordu. Kendime baktım, kızarmış ve rüzgârla savrulmuştum. Bunu hayal mi etmiştim? Belki de Kaspian başka bir şeye bakıyordu.

Hayır, bu ben olmalıydım, yere eğilmiş ve kendi üzerime yığılmışım.

Korkumu bastırmaya çalıştım. Beni yakaladıysa ne olacaktı? O başka bir kadını beceriyordu, en azından ben sadece kendimi beceriyordum. Ve önce bana gelebilirdi, onun dürtülerini asla reddetmedim.

Aynanın karşısında dik durdum. Gevşek buklelerimi geriye topladım ve eteğimi düzelttim. Utanç, pişmanlık duyan insanlar içindi ve ben bu küçük buluşmadan büyük bir zevk almışım.

"Nerelerdeydin?" Döndüğümde Nyx'in çadırın kapısından içeri girdiğini gördüm.

"Kusura bakmayın, bir işim çıktı. Şimdi hazırım." Gülümsedim ve ona doğru yürüdüm.

"Lanet bir prenses gibi acele etmiyorsun, değil mi?" Gözetleme noktasına doğru ilerlerken Nyx'in kolunu imdikledim.

Ckapt'ca Fo "at'cc"

Wcmak

Nyx'in yürüyüşü canlandırıcı ve enerji vericiydi ama... lanet olsun, neden Ari ve Kaspian'ın aşk dolu görüntüleri aklımdan çıkmıyordu? Rahatsız edici ve açıkçası sinir bozucu olmaya başlamıştı ve daha sonra

O akşam yemek için masada karşıma oturduğunda, bana masumca baktığında yanaklarımın kızardığını hissettim. Onları izlediğimden haberi olmadığı açıktı, ama sırrı saklamak konusunda berbat bir iş çıkardığım için yine de endişeliydim.

Her gece daha fazla insanın yemek çadırının altında bize katılma rahatlığını hissetmesi beni mutlu ediyordu. Farklı insanlarla, gardiyanlarla, uşaklarla ya da yemekleri hazırlayan kadınlarla oturup konuşmak beni gerçekten heyecanlandırıyordu. Burada birlikte olmanın eşitleyici bir yanı vardı, evet bireysel rollerimiz vardı ama günün sonunda yemek için bir araya gelmenin ortaklığı hepimizin paylaştığı bir şeydi ve şimdi bunu birlikte paylaşıyorduk.

Nyx'i yanımda nazikçe dürttüm. On dakika önce çatalına bir havuç geçirmişti ve Darian'ın nöbetçi olmayan muhafızlardan bazılarına anlattığı hikâyeyi izlerken havuç hâlâ tabağının üzerinde sallanıyordu.

"Kahretsin. Bakıyor muydum?" diye fısıldadı, unuttuğu havucu yere bırakarak. "Ve salyalarım akıyordu."

Acınası bir şekilde sızlandı ve başını öne eğdi. "Şuna bir baksana!"

Ve baktım. Ona Nyx'in gözlerinden bakmaya çalıştım. Darian uzun boylu ve zayıftı, kestane rengi saçları kabaca geriye taranmıştı. Yüzü her zaman sinekkaydı tıraşlıydı ama zaten pek sakal bırakacak gibi de görünmüyordu. Gözleri babasınıninki gibi kısıktı ama tıpkı annesi gibi zarif bir duruşu vardı. Ve sonra, çünkü zihnim o kadar

hastalıklı, yatakta nasıl biri olacağını hayal ettim. Nazikçe okşayan elleri olurdu, öpücükleriyle romantizmini belli ederdi ve tamamen tatlı ve kibar olurdu. Eminim nazik ve cömert bir aşık olurdu ve tüm bunlar beni gözyaşlarına boğdu. Koyunsu değerlendirmeme bir kahkaha attım.

"Çok güzel," diye itiraf ettim.

Sonra yemek çadırının dışında bir yerden bir gürültü koptu. Muhafızlar kampın bir ucuna koşarken herkes kaskatı kesildi. Masamızda yemek yiyen muhafızlar etrafımızı sardı ve ben Darian'la hızlı, gergin bakışlar paylaştım. Adamların omuzlarının üzerinden bakmak için başını kaldırdı.

"Bir atlı var," dedi. "Üniformalı, saraydan geliyor."

Etrafımızdaki adamların hiçbiri pozisyonlarını bozmadı. Callan'ın atlıyı karşılamak için acele ettiğini gördüm, Kaspian da çok geride değildi.

"Şimdi ne oluyor?" Prens

bana cevap vermedi. "Darian,
neler oluyor?"

"Hmm?" Bana baktı, o kadar dalgın ve endişeliydi ki sorumu tekrarlamaya cesaret edemedim. Birkaç gergin dakikadan sonra atlının sadece bir haberci olduğu ve tehdit oluşturmadığı anlaşıldı ve muhafızlar rahatladı. Kaspian'la aceleyle ve kısık sesle konuşan Callan'a ve şimdi daha da gergin görünen, yüzü sertleşmiş ve elleri endişeyle birbirine sürtünen Darian'a baktım.

Callan Kaş'tan ayrıldı ve adamlarına onu takip etmelerini işaret etti. Kocamın peşinden gitmek için sıvıştım.

"Ne oldu?" Ona ayak uydurmak için neredeyse koşarak sordum. "Carithia saraydan kayboldu."

"Ne?"

"Lazio'nun infazından sonra ortadan kayboldu ve o zamandan beri kimse onu görmedi.

Saray her yerde onu arıyor."

"Tanrım, Kas, onun kaçtığını mı düşünüyorlar? Yoksa biri onu kaçırmış olabilir mi?"

Ağzı gergin ve düz bir çizgi oluşturdu. "Henüz emin değiller."

"Bu bizim için ne anlama geliyor? Geri mi dönüyoruz?" Kas topuklarının üzerinde durdu ve ben ona çarpmadan hemen önce beni yakaladı.

"Hayır. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. O bizi ilgilendirmez."

Sözleri kulağa sert geliyordu ama anlıyordum. Kocam bana baktı ve ne diyeceğini bilemez bir haldeydik. Ondan sadece birkaç adım ötede duruyordum ama aramızdaki mesafe derin bir uçurumdu.

"Benimle bir daha konuşacak mısın?" diye sordum. Sesim titriyordu, kendimi aptal ve güvensiz hissediyordum ama beni arabasından kovduğundan beri onunla tek bir an bile yalnız kalmamıştım ve artık bunun tesadüften öte bir şey olduğunu biliyordum.

"Seninle konuşmamı ister misin?" Ses tonunda kötü niyet vardı ve ona nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Beni daha önce hiç bu kadar istenmeyen ya da rahatsız hissettirmemişti. Beni derinden ve bütünüyle sevmiştii, ama neden şimdi onsuz olmak bana bu kadar zor geliyordu?

"Evet. Biliyorum." Dudaklarımdan çıktığında neredeyse bir soru gibi geldi.

"Tamam o zaman. Sizin için biraz zaman ayıracağım ama şu anda meşgulüm."

"Anlıyorum."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu ve sonra beni kampın ortasında tek başıma bıraktı.

Ateşin yanında oturmuş, ince alevlerin taze bir kütüğü yalamasını izliyordum. Kaspian'la yüzleştiğimden beri neredeyse bir saat geçmişti. Belki de yüzleşmek yanlış kelimeydi. Konuşmak mı? Sinmek mi? Kafamda ve kalbimde neler olup bittiğine zar zor anlam verebiliyordum, onun kalbinde neler olup bittiğini hayal bile edemezdin. Nyx ve ben birlikte sessizce düşüncelere dalmışken, yakındaki bir çadırdan aniden bağırışlar yükseldi.

"Ne oluyor lan şimdi?" diye sordu, herkesin gözleri kargaşaya çevrilmişken. Callan'ın iri cüssesinin Darian'ın çadırından çıktığını, Prens'in de onu takip ettiğini ve ikisinin birbirlerine bağırdığını görünce şok oldum.

Callan doğruca yemek çadırındaki şarap fıçısına gitti ve bir fincan doldurdu. İçkinin tamamını bir kerede bitirirken masaya yaslandı.

Kaspian ve Yates yakındaki bir masada oturmuş, kamptaki diğer herkes gibi onları izliyorlardı.

"Devam et. Söyle ona," diye bağırdı Callan ve Kas'a işaret etti. "Bunu yapacak kişinin ben olmayacağımdan eminim." Darian'a uzun uzun ve sertçe baktı ve boynunda bir damarın atmaya başladığını görebiliyordum. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

daha önce hiç böyle olmamıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve aralarında ağır bir sessizlik oldu.

Öfkeli generale bakarken Prens'in yanakları kızarmıştı. Sonunda Kaspian ayağa kalktı.

"Bana ne söyleyeceksen şimdi söyle."

Darian'ın bakışları Kaspian'a kaydı. Callan'la dövüşecek kadar cesaretli hissediyor olabilirdi ama bir Kral'ı sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

"Carithia güvende. Onun için endişelenmenize gerek yok."

Kas'ın gözleri onun yüzünü aradı. "Peki bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü o burada. Benimle birlikte."

Kaspian'ın başı yana kaydı. "Yine mi geldin?" "O iyi."

"Hayır, o kısmı anladım. Bana onun neden burada olduğunu söylemenizi istiyorum."

"Gelmek istedi."

"Gelmek mi istedi?"

"O benim lanet çadırımda, git kendin sor!" Darian Prens's'i gizlediği anlaşılan çadıra doğru eliyle bir işaret yaptı.

Kaspian hışımla uzaklaşırken öfkesinin yüzüne yansıdığını neredeyse görebiliyordum. Darian kıpırdamadı, dudağının içini çiğnedi ve öylece bekledi. Callan da kıpırdamamıştı, öne doğru eğilmiş, Prens'e bakıyordu. Sokak köpeklerini izler gibiydi, hepsi havaya kalkmış ve hırlıyordu, kimse ilk kirlenen olmak istemiyordu.

Kamptaki herkes heykel gibi durmuş, bir sonraki sahnenin ortaya çıkmasını bekliyordu. Sonra daha fazla bağırış çağırış oldu, tiz bir kadın sesi ve Kaspian'ın kaba alçak sesi. Söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabiliyordum, "tamamen sorumsuzca", "beni dene" ve "geri dönmek" vardı. Tartışma ancak Kas yemek çadırına döndüğünde kesildi.

"Yarın sabah ilk iş geri dönüyor," diye emretti Callan'a. "Ve sen," diye Darian'a döndü. "Seni de onunla birlikte geri göndermeyi düşünüyorum."

"Yapamazsın-"

"Canım ne isterse onu yaparım! Onlara emredersem bu adamlar seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürükleyecek. Sakın beni sınama, Darian!"

Prens akıllıca dilini tuttu. Kaspian bir nefes aldı ve hışımla uzaklaştı. Birdenbire, kavgayı izleyen herkes şişkin gözler ve gergin ağızlarla bir kez daha işlerine devam ediyormuş gibi yaptı. Dışarıda

Nyx beni dürttü ve omzumun üzerinden baktım. Carithia kampta kibirli ve sinirli adımlarla ilerliyordu ve Callan'ın yanına gidip kendine şarap doldurdu. Callan hâlâ kıpırdamamıştı, kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu. Onu tamamen görmezden geldi ve gözleri bana takılmadan önce öfkeyle çadırın etrafına bakındı.

Carithia parlak ve güzel gülümsemesini bana doğru çevirdi ve şöminenin yanına doğru ilerledi. Ağır bir iç çekişle oturdu ve şarabını yudumladı.

"Yani..." Nyx sıradan bir sohbet ediyormuş gibi yaptı. "Nasılsın?"

"İyi. İyi. İyi. Sonunda açık havaya çıkabildiğim için mutluyum. Üç gündür çadırlarda ve üstü kapalı vagonlarda saklanıyordum, yeniden nefes alabilmek güzel."

"Bizimle seyahat etmeyi bu şekilde mi başardın?" diye sordum. "Evet. En azından artık açık havada at sürebiliyorum."

"Neden gelmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Neden gelmeyeyim ki?"

Nyx nefesinin altından, "Milyonlarca nedeni var," dedi.

"Yani, tehlikeli olabilir. Kuzey'le henüz herhangi bir iletişim kurulmadı, geldiğimizi bilmiyorlar."

"Bir barış konvoyunu katletmek onların çıkarına olmaz." "Kardeşimi tanıımıyorsun," diye fısıldadım. Kalpsiz biriydi ve Beni doğrudan öldüreceğini düşünmemiştim ama sıcak bir karşılamayla da karşılaşmayacağımızı biliyordum.

"Bu bir öğrenme deneyimi, tıpkı Darian için olduğu gibi. Neden ben de onun kadar yetenekli olmayayım?"

Çünkü Kral olamayacaksın, diye düşündüm. Yine de onun azmine hayran kaldım. Bizimle gelmek için hayatını riske atacak başka bir kadın ismi söyleyemezdin.

"Carithia, gelmek istemenin oyunlardaki saldırıyla bir ilgisi var mı? Yaralandığını biliyorum ama-"

"Oh, bu mu?" Eteğini yukarı çekerek bize bacağındaki boğumlu yarayı gösterdi. Siyah dikişler, inanılmaz derecede acı verici görünen hilal şeklindeki yarayı boydan boya kaplıyordu.

"Kahretsin, Carithia! Onu sarılı tutman gerekiyordu." Birden Darian arkamızda belirdi. Yüz ifadesi kızın yarası yüzünden bozulmuş gibiydi. "Sana gazlı bez getireceğim," dedi ve çadırına doğru geri döndü.

Onun annelik taslamasına gözlerini devirdi. "Lanet şey deli gibi kaşınıyor." "Seni kaçırmasına yardım etmesi için onu nasıl ikna ettin?" Nyx ona sordu.

"Yani, o kadar da zor değildi. O bir erkek-erkekler kadınlara 'hayır' demekten korkar."

"Sevgilim, erkekler *sana* 'hayır' demekten korkuyor."

"Neden? Benimle ilgili bu kadar rahatsız edici olan ne?"

"Hiçbir şey. Göz kamaştırıcısın, mükemmelsin. Onları korkutan da bu!"

Nyx'e şaşkın şaşkın baktı. Ne kadar güzel olduğunu bilmediğini düşünmek aptallık olurdu ama belli ki insanlar üzerindeki etkisini anlamıyordu. Kusursuz güzelliğinin yanı sıra o bir kraliyet ailesiydi. Neredeyse her zaman istediğini elde ettiğinden emindim.

"Pekâlâ, bacağını benim için uzat." Darian geldi ve Carithia'nın önünde diz çöktü. Carithia elbisesini kalçasının üzerine kadar çekti ve Prens işe koyuldu. Bir miktar pamuğu büzücü kokulu bir sıvıyla ıslattı ve Carithia'nın dikişlerine bastırdı. Carithia acıdan tısladı.

"Bebek gibi davranma," diye mırıldandı Darian ona. Yarasını temizlemeyi bitirdiğinde bir kavanoz merhem çıkardı ve parmaklarını içine daldırdı. Darian büyük bir dikkat ve hassasiyetle merhemi kızın yarasının üzerine sürdü. Bu hareket o kadar samimiydi ki, onları izliyor olmak yanlış geliyordu ve tüm bunları o kadar doğal bir şekilde yapıyorlardı ki, bunca zamandır onunla ilgilenenin Darian olduğu belliydi.

Uygulamasını bitirdiğinde, temiz bir gazlı bezi uyluğunun etrafına sardı ve hafifçe bağladı. "Çok mu sıkı?"

Carithia başını salladı ve sonra Darian elbisesini tekrar kalçasının üzerinden aşağı çekti.

"Sakın çıkarma," diye sertçe uyardı, çadırına götürmek üzere malzemelerini toplarken.

Bizimle seyahat eden bir doktor ve birkaç hemşire konusunda çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Nyx acınası bir iç geçirdi. "Ne oldu?" Carithia sordu.

"Bıçağınız var mı? Ya da bir hançer? Ya da gerçekten keskin bir sopan?"

"Neden?"

"Sebebi yok."

Carithia fevkalade zekiydi ama çok acı verici bir şekilde kördü.

Ckapt'ca Fiçt'cc"

Calla"

I Carithia başkente geri getirilinceye kadar Burke'ün tirat atacağını biliyordum ve çadırına çekilmesine sevinmişim. Kuzey tekrar saldırdığından beri etrafında olmak tam bir ızdıraptı ve Reyah'ın öfkesinden nasibini aldığını görüyordu. Şok edici değildi, çünkü onun *karısıydı*, şok edici değildi çünkü o Kuzey'di. Yine de onun acı çekmesini izlemek içimi parçaladı. Saldırıyla Burke ya da benim yaptığımdan daha fazla bir ilgisi yoktu ve arkadaşımın onu günah keçisi olarak kullanmasına kızmıştım. Lanet olası duygusuz.

Gece yarısına yakın olmalıydı; kamp sessizdi ve ben her gece yaptığım gibi uyanık yatıyordum, uyuyamayacak kadar sarsılmıştım. Çadırın brandasının rüzgârda hafifçe sallandığını duydum. Güneşin doğmasına ve zahmetli bir yürüyüş gününe daha sadece birkaç saat vardı ve eğer biraz uyuyamazsam daha da perişan olacaktım.

Sonra branda tekrar kanat çırpı, ama tam olarak aynı noktada. Kapının, denizci mavisini üniformalı küçük bir çerçevenin arkasından kapandığını görmek için ayağa fırladım.

"Callan?"

Reyah'a doğru koştum, onu yakaladım ve öptüm. O da beni öperken ellerini göğsüme bastırdı. "Burada ne işin var?" Ateşli öpücükler arasında sordum. Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Burada ne yaptığımı *sanıyorsun*?" Tozlu, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı ve gözlerinde sıkımı anında sertleştiren bir parıltı vardı.

"Bu çok tehlikeli," dedim dudaklarımı tekrar onun dudaklarına çarpmadan önce. Ellerimi kalçalarının arkasına sardım ve onu kendime çektim.

Yumuşak bacaklarının çıplak karnımın etrafındaki hissi tanıdık ve baştan çıkarıcıydı.

Kahretsin, çok güzel kokuyordu, tadı çok güzeldi, onu her gün görebildiğim için mutluydum ama ona dokunmaktan ve onu öpmekten mahrum kalmak işkenceydi.

Onu yatağa yatırdım ve üzerine çıktım. Ağzı benimkine karşı titreyene kadar birbirimizin nefesini içimize çekerken dillerimiz birbirine çarptı ve dans etti. Ona baktım - Prensesim ağlıyordu.

"Neyin var aşkım?"

"Sadece seni özledim,

Callan."

Sözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Artık buradayım," diye fısıldadım porselen teninden akan her bir gözyaşını öperken. "İçinde eriyene kadar kendimi sana saracağım ve sen de beni hep yanında taşıyacaksın." Gülümsedi ve Tanrılar, beni nasıl hissettirdi; ölümsüz, kutsal, seraphic ve aziz. Umarım ben de ona bunun bir kısmını hissettirebilmişimdir.

Yanına uzandım, o da bana doğru kıvrıldı ve başını boynuma yasladı. "Burada uzun süre kalamazsın," dedim, onun gitme düşüncesiyle zaten yıkılmışım.

İç çekti. "Biliyorum. Sadece sana dokunmam gerekiyordu. Tek istediğim bütün gün kampta başıboş bir kedi yavrusu gibi seni takip etmekken seni görmezden gelmek çok zor."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Benim de aynı şekilde dikkatimin dağıldığını düşünmüyor musun? Sen etraftayken başka bir şeye dikkat etmek çok zor. Gülümseme şeklin, sevimli kıkırdamaların." Sanki bir işaretmiş gibi kıkırdadı ve sesi kuş cıvıltısı gibiydi. Onun üzerinden geri döndüm. "Yürürken kalçalarını sallama şeklin..." Yanaklarından öptüm. "Boğazının kıvrımı..." Burnumun ucunu üzerinde gezdirdim. "Fincanının yemek boyunca dudaklarına değmesi ve benim bunu yapmamam..." İçimde inlerken nabız noktasını ısırdım.

"Başka?" diye fısıldadı.

"O güzel, soluk mavi gözler buz gibi, sabah gökyüzü gibi." Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve vücudu altımda sarsıldı, göz kapakları ağırlaştı ve ahlaksızlaştı. Dudağını bıraktığımda dişlerimin izleri teninde kalmıştı.

"Başka ne var?"

Elini yukarı çektim. "Bu uzun, ince parmaklar..." Her parmağımı teker teker ısırdım. "Ne kadar narin göründüklerini hayal ediyorum

horoz." İnledi ve göz bebekleri büyüdü.

"Göster bana, sikiinin üzerinde nasıl durduklarını göster."

Arkama yaslandım ve gözleri pamuklu pantolonumdaki şişkinliğe kilitlenmiş bir halde yatağa doğru koşmaya başladı. "Prenses, eğer istiyorsan gel ve al. Burada kraliyet ailesi gibi muamele görmeyeceksin."

Aç bir şekilde uzandı ve avucunun içini üzerimde gezdirdi.

Havai fişekler görüşümü sarstı ve tekrar boyunu uzattı. "Siktir..." "Şimdiden çok sert," diye alay etti. "Tam olarak ne umuyordun?

Bu gece ne olacak general?"

"General, ha? Bu ceketle seni en son işe aldığım kişi sanırdım." Reyah onu y u t a n büyük boy üniformasına baktı.

Altından göbeği bile seçilemiyordu. Parmaklarını altın süslemelerin üzerinde gezdirdi ve süslü altın düğmelerle oynadı.

"Beni bir erkek gibi eğitmek ister misin?" diye sordu, gözleri imalarla dolu bir şekilde tekrar benimkilere kayarken. Aletim elinde titriyordu ve muzaffer bir edayla gülümsedi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Elinin üzerimde ne kadar güzel durduğunu görmeye çalışmıyor muydun?"

"Neredeyse unutuyordum." 'F' harfini söylerken dudağının dişlerinin arasından fırlaması kanımı kaynattı.

"Bunu senin için kolaylaştıracığım." Büzgüyü çözdüm ve pantolonun üst kısmını ayırdım.

"Bana kraliyet ailesindenmişim gibi davranmayacağını sanıyordum Callan," dedi elini aşağı kaydırırken.

Parmaklarını etrafımda dolaştırırken kesik kesik bir nefes verdim. "Çıkar şunu. Minik elinin ne kadar sevimli görüldüğüne bak."

Öyle yaptı ve kalçalarının küçük yuvarlanışını kaçırmadım. Elleri üzerimde küçük görünüyordu; parmakları tam olarak uzanamıyordu. Onunla ilgili her şey narin ve kadınsıydı ve bu da sikimin onun ellerinde kaba ve bayağı görünmesine neden oluyordu. Ve bu hoşuma gitmişti.

Tabandan uca doğru deneysel bir vuruş yaptı ve ne yaptığına bakmak yerine, her lanet ifademi izliyordu, boğucu ve ateşli.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye

sordu. "Hem de çok, Reyah."

"Güzel. Ben de gördüklerimi beğendim."

Hem kalbim hem de sikim yerinden fırladı. İşte o zaman mükemmel olduğunu anlarsın, değil mi? Kafanız nasıl seveceğinizi ayıramadığında

Birini kalbinizle ve vücudunuzla nasıl seveceğinizi. Tanrılar, hayatımda onun gibi biri olduğu için kendimi çok alçakgönüllü hissettim.

"Callan, üzgün görünüyorsun."

"Değilim, Prens. Çok mutluyum." Eğildim ve onu öptüm, küçük oyunumuza ara verdik, böylece ona ne kadar değer verdiğimi hatırlatabildim.

Duygusallık azalıp, korkunçluk yeniden ortaya çıktığında, uzandım ve saçlarından bir tutam aldım. Kör acıyla inledi.

"Sana dudaklarının ne kadar güzel olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum. Onları ne yaparken izlemekten hoşlanıyorsun?"

"Oh, bir sürü şey. Konuşmak, yemek, gülmek, sikimi emmek ve beni boğmak."

"Siktir, Callan..." diye inledi.

"Henüz değil, Prens. Önce beni ağzına al."

Reyah kendini aşağıya bıraktı ve ben de onun çarpıcı saçlarını yüzünden çektim. Tüm bunları görmek istiyordum.

Önce dili dışarı fırladı ve alevlenmiş ucun etrafında daireler çizdi. Dokunuşu o kadar nazıktı ki tenimi gıdıkladı. Sonra lanet olası siren, dolgun, büzülmüş dudaklarına bir tükürük damlası i t t i ve sikimin ucunu öperek ıslattı.

"Aç ağzını Reyah," diye homurdandım. Gülümsedi ve sonra beni boğazının derinliklerine gömdü.

Oh lanet olsun. Ağzının sıcaklığı, dilinin baskısı ve boğazının sıkı yumuşaklığı beni tam sınıra götürmek için yeterliydi.

Beni ağzında ileri geri hareket ettirirken inledi ve titreşim karnımda alçak sesle uğuldadı. Ceketini sıyırdım ve elbisesinin arkasını açtım ve yeterince bollaştığında omuz silkerek çıkardı. Sonra üniformayı ona uzattım.

"Bunu tekrar giy, hoşuma gitti." Reyah sırttı ve kollarını fazla geniş kolların arasından geçirdi. Kaşlarımı kaldırdım ve ihmal ettiğim sikime baktım. İpucunu aldı, dört ayak üzerine tırmandı ve ağzını benim için açtı.

Ağzını tembelce titreştirirken elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. Tırnaklarımı aşağı doğru geçirdim ve bana minnettarlığını inlerken bir kedi gibi kamburlaştı. Bir sonraki vuruşumda, parmaklarımı onun küçük kıçının üzerinden ve kaygan derisinden geçirerek aşağıya doğru devam ettim.

merkezini. Kalçalarını döndürerek elimi yukarı aşağı, ileri geri yönlendirdi.

"Parmaklarımı mı istiyorsun, Reyah?"

Ağzında sikim varken başını salladığını

hissettim. "Hak et."

Hiç tereddüt etmeden beni ağzına öyle bir itti ki burnunun karnıma değdiğini hissettim ve yüzümdeki çarpık zevk ifadesini göremediği için mutlu oldum. Beş saniye ya da beş yıl olabilecek bir süreden sonra, açıkçası zaman kavramım yoktu, bir nefesle beni çekti. Keşke bu sesin neden bu kadar tatmin edici olduğunu bilseydim.

Nefesini geri kazandığında, dudaklarını tekrar etrafıma sardı ve bir elini aletimin tabanına ekledi, beni birlikte okşadı ve emdi. Buna çok uzun süre dayanamadım.

"Dur, dur, siktir. Sen kazandın." Neredeyse bir aydır sadece yumruğumla sikişiyordum ve onun tatlı küçük ağzı beni bitiş çizgisine çok yaklaştırıyordu, istediğimden çok daha hızlı.

Ben kendime gelmek için biraz zaman ayırırken Reyah altımdaki yatağa yerleşti.

İşaret parmağını cilveli bir şekilde ısırarak bana baktı.

"Sırıtmayı kes."

"Asla," diye cevap verdi kıkırdayarak.

Ona baktım ve zamanı dondurabilmeyi diledim çünkü ona sonsuza kadar böyle bakmak istiyordum. Krem rengi saten teni, vahşi koyu bukleleri ve hiç kimsede bu kadar güzel durmamış olan o lanet mavi paltosu.

"Parmaklarınızı hak ettim mi general?"

"Evet, Prenses. Arkana yaslan, sana beni ne kadar iyi hissettirdiğini göstereyim." Avuç içlerimi iç uylukları boyunca kaydırıp bacaklarını ayırırken Reyah yastığa sarıldı. Bacakları açılıp da ne kadar pembe ve şiş olduğunu gördüğümde, dilimi takas etmediğime pişman oldum.

Başparmağımı ıslatmak için ağzıma soktum ve hafifçe ortasına indirdim. İlk nazik temasta nefesi kesildi. Etrafında durgun bir daire çizdim ve sonra durdum.

"Callan, biraz daha. Lütfen."

Onun etrafında tekrar döndüm ve durduğumda hırladı. Duyduğum en şirin hırıltıydı.

"Kızgınken çok tatlı oluyorsun."

"Geldiğimde de çok güzel oluyorum, söz veriyorum."

Amcığına hafif bir şaplak atarak şımarıklığını susturdum.

"Ow! Siktir, Callan!"

"Bacaklarını aç, Reyah."

"Bana yine vuracak mısın?"

"Ukalalığa devam edecek misin?" "Bir dakika önce

ağzımı beğenmiştin..."

"Görünüşe göre bir tokat daha istiyorsun."

"Hayır, lütfen. Nazikçe, tamam mı?" Bana en güzel bakışlarını attı ve ayağını bacağımın iç kısmında gezdirdi. "İyi oynayalım Callan."

"Güzelden nefret ediyorsunuz, Prenseler."

Gülmek için kendini zor tuttu. "Haklısın, öyle."

"Nazik olacağım, tatlım. Bacaklarını aç." Açtı ve ben de bir parmağımı içine daldırmadan önce parmaklarımı narin yapraklarının üzerinde gezdirmeye başladım. Gırtlaktan gelen iniltisi iliklerime kadar işledi.

Elimi yavaşça içine pompaladım, her vuruşta yanaklarının biraz daha kızarmasını izledim. İkinci bir parmak daha ekledim ve elimde yarattığı karmaşaya memnuniyetle baktım. Ve sonra kendimi tutamadım, onun tadına *bakmadan* edemedim.

"*Evet, evet, evet...*" diye inledi ben kendimi dizlerinin arasına indirirken.

Dilimi onun üzerinde gezdiriyor, vücudunun hareketlerini takip ediyordum.

Tadı ballı şarap gibiydi ve bu beni çılgına çeviriyordu. Dilimin her düz vuruşunda vücudu parmaklarıma kenetleniyordu ve onun parçalanmasını izlemek için sabırsızlanıyordum. Yaladım, okşadım ve vücudunun içine doğru iterek onu gittikçe uç noktaya yaklaştırdım. Sesi yükseldi, nefesleri ağırlaştı ve beni sıkmaya başladı.

onu serbest bırakmaya ikna etti.

Kısa süre sonra parmakları saçlarımı kavradı ve bacakları başımın etrafında kasılmaya başladı, ardından vücudu zevkle kasıldı. Çığlıklarını bastırmak için bir elini kendi ağzına götürdü ama yine de çok yüksek sesle olduğu için gergindim. Titremesi yatıştığında beni öpmek için yukarı çekti ve ağzı neredeyse onun kadar tatlıydı. Çenemi ve dudaklarımı yalayarak temizledi ve sonra puslu bir şekilde bana bakarak uzandı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Ben mi? Keşke şu anda kendini görebilseydin."

"Kapa çeneni ve iltifatı kabul et Callan," diye güldü. Tanrılara yemin ederim, sanırım otuz dört yaşında ilk kez kızardım. Parmaklarını kollarımda ve omuzlarımda gezdirdi, gezdirirken tenimi cızırdattı. "Uzan, şimdi üstte olmak istiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Sikini içimde istiyorum, Callan. Benimle her konuda tartışacak mısın?"

Hayır. Değildim.

Onu kendime doğru çektim ve bizi yatağın üzerinde ters çevirdim. Reyah üzerimde doğrulurken bir çığlık attı.

Kalçalarını benimkilerin üzerine kaldırırken "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ben de seni seviyorum."

Reyah beni vücudunun içine doğru yönlendirdi, dizlerinin üzerinde küçük sıçramalarla beni yavaşça daha derine itti. Sonuna kadar içine girdiğimde öne doğru eğildi ve ellerini göğsüme koydu. Bileklerini sıkıca kavradım ve gözlerimiz buluştu.

"Kullan beni, Reyah. Boşaldığında sikimi sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Sözlerim üzerine nefesi sığlaştı ve kalçalarını üzerimde ileri geri sallamaya başladı. Doruğa ulaştığı için o kadar ıslaktı ki, kesemin üzerine sızdığını hissedebiliyordum, inanılmaz derecede sıcaktı.

Bileklerini sıkıttım. "Bu kadar nazik olma, Prenses. İsteddiğini bildiğim gibi beni sertçe becer."

Bununla birlikte, kendini sikimin uzunluğuna doğru itti ve tekrar bana çarptı. Görüşüm bir an için bembeyaz oldu ve o boşalana kadar kendimi kontrol altında tutabileceğimi umdum, çünkü böyle vuruşlarla uzun süre dayanamazdım.

Reyah kendini tekrar kaldırdı, darbe neredeyse o kadar sertti ve bir sonraki ve ondan sonraki de öyle oldu. Ve her ikimizin de üzerinde bir ter tabakası oluşana kadar devam etti.

"Boşalacağım," dedi nefes nefese, gözleri geriye kayarken. Rahatlamıştım çünkü daha şimdiden içine boşalmamak için kendi dişlerimi kırmak üzereydim. Tiz bir inilti dudaklarından kaçarken gözleri kenetlendi ve sonunda kendimi bıraktım.

Reyah'nın çığlıkları kulağımdaki çınlamanın ardında kaybolurken, sikim ona doğru güçlü ve inatçı patlamalar yaptı. Bu duygu damarlarımda parıldadı ve her santimim zevkle şarkı söyledi.

Duyularım geri döndüğünde Reyah hâlâ serbest bırakılmasının sisi altındaydı. Ayağa kalktım, olabildiğince uzun süre içinde kalmaya dikkat ettim. Kollarıma yığıldı ve ben de başımı onunkine yasladım. Birbirimize sokulmuş halde yatarken kalbinin göğsünde çırpındığını, nefesinin yavaşça sakinleştiğini hissettim. *Bu*

tekrar doğru hissetmek için ihtiyacım olan şeydi. O, kollarımda gevşek ve sarhoş.

"Oyalanamayız Prens," diye fısıldadım. İçini çekti ve bana sokuldu, bu da onu daha da kendime çekmeme neden oldu. Teninin ve terinin tatlı kokusu artık her tarafımı sarmıştı; yastığımda, çarşafarımda, *üzerimde*. Bunun uzun sürmesini umuyordum - yarın gece yattığımda onun kokusuna sarılabilmeyi umuyordum.

Sonra bana öyle bir hürmetle baktı ki duraklamak zorunda kaldım. Bu anın tadını bir süre daha çıkarmam gerekiyordu.

"Seni sevmiyormuş gibi davranmak canımı yakıyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum, Prens." Yüzüne nazik öpücükler kondurdum, bu sırada gözlerim yaşlarla doldu.

Dışarıda bir yerlerde bir baykuş uğursuzca öterek kampın keskin sessizliğini bozdu ve Reyah'nın göz kapakları uykuyla kapanmaya başladı.

"Vakit geldi, aşkım." Derin bir iç çekti ve elbisesini giymesine yardım ettim. "Bu ceket," dedim ceketı omuzlarına geri çekerek. "Onu yerine koymalısın. Zavallı bir asker onu kaybettiğı için kazığa bağlanıp kırbaçlanacak."

Küçük bir kıkırdama yaptı. "Yapacağım, merak etme."

Onu kapıya doğru ittim ve çadırımdan çıkarken kimsenin görmeyeceğinden emin olmak için dışarı baktım.

"Temiz." Tekrar tadına bakana kadar uzun bir süre geçeceğini bilerek dudaklarını dudaklarıma almak için eğildim. "Seni seviyorum ama bunu bir daha yapma. Burke çok yakında. Eğer seni çadırında kayıp bulursa..."

"Biliyorum, biliyorum. Ama daha fazla dayanamadım." "Dikkatli ol."

"Yapacağım."

O gecenin içinde kaybolurken nefesimi tuttum ve vücudum hala onun yüzünden uğulduyor olsa da çoktan yalnız kalmıştım.

Reyah

Başım Nyx'in kucağına çarptığında kabaca uyandım.

"Kahretsin, iyi misin?" diye sordu. Saatlerdir onun üzerinde kıvrılmış uyuyordum. Gözlerimi kısıtım ve şimdi genelevdeki bir yataktan daha fazla sarsılan ve sallanan arabada doğruldum.

"Ow."

Ari karşımızda oturdu ve bana acıyan bir bakış attı. Bir gece önce yeterince uyumamıştım ve Nyx bu sabah ne kadar bitkin göründüğümü görünce bana gözlerini dikmişti. Yorgun ama gülümseyen.

"Dün gece iyi uyuyamadın mı?" Ari sordu. "Pek sayılmaz."

"Bu gece için sana bir uyku ilacı getirmemi ister misin?" "İyi olurum. Teşekkür ederim."

Bir başka büyük sarsıntıda üçümüz de kendimizi sabitlemek için duvarlara tutunduk.

"Siktir git," diye sızlandı Nyx. "Yıllardır kıcıma böyle vurulmamıştı."

Ari de ben de kıs kıs güldük. "Bebek doğduğunda böyle konuşamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Reyah, o çocuk en iğrenç küfürleri benden öğrenecek. Bir amca olarak bu benim hakkım."

"Eğer yaparsan dilini keserim."

"Asla yapmazsın. Ben çok eğlenceliyim ve sen kendini benim esprili şakalarımдан asla mahrum bırakmazsın."

"Ve senin mütevazı egon." "Evet, o da var."

Birkaç saat sonra yemek çadırının altında akşam yemeğinin hazır olmasını bekliyorduk. Kocamı Callan'la birlikte bir masada otururken buldum. Onları rahatsız etmemeyi düşündüm ama Kaspian beni görünce yanlarına gitmemi işaret etti.

"Arabada fazla hırpalanmadın değil mi?" diye sordu beni kucağına çekerken. Bu yakınlık beni şaşırtmıştı, günlerdir benden uzak duruyordu ama şimdi herkesin içinde mi yakınlaşmak istiyordu? Hem de Callan'ın önünde? Sinirlenmemek için elimden geleni yaptım.

"Çırpılmış yumurta gibi hissettim." Şakama kıkırdadı, sonra Kaş aniden arkamda kaskatı kesildi ve onu kaskatı kesen şeyin ne olduğunu görmek için arkama baktım.

Carithia çadırın altına girmişti. Kaspian'ın bakışlarını yakaladığında dondu kaldı ve sonra dönüp gitti.

"Bu sabah saraya geri döneceğini sanıyordum?"

"Durum bundan daha karmaşık," dedi Callan. "Onu güvenli bir şekilde geri getirmek için yiyecek, erzak, personel ve muhafızlardan vazgeçmemiz gerekecek. Şahsen onu geri getirmek için hiçbir adamımdan vazgeçmek istemiyorum, bu yüzden Beyaz Köprü'ye kadar bizimle geliyor."

"Orası Yates'in yaşadığı yer, değil mi?"

Kas başını salladı. "Burası planladığımız dinlenme ve ikmal duraklarından biri. Ve Yates'in Carithia'ya eve kadar eşlik etmek için birkaç kişiyi feda edecek kadar güvenliği var. Yani o zamana kadar bizimle olacak."

"Bunu biliyor mu?"

"Hayır. Onun haftalarca yakınmasını dinlemek istemiyorum. Oraya varana kadar istediğini elde ettiğini düşünmesini tercih ederim."

"Beyaz Köprü kuzeye giden yolun çoğunda, sadece bir günlük daha yolculuk var. Neden bizimle gelmesine izin vermiyorsunuz?"

Kaspian öfkeyle, "Çünkü o bir yük," dedi.

"Ve Dornan buna izin vermediği için," diye ekledi Callan.

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Onu bir Dük ile nişanladığını biliyor musun?"

Evlenmemiş olmak için çok yaşlı olduğu için mi?"

"Kayıp olduğu için duyuru yaptıklarından şüpheliyim. Ayrıca Carithia onun kızı ve onun için en iyisi olduğunu düşündüğü her şeye karar verebilir."

Ben de kocama ters ters baktım.

"Tüylerin diken diken olmasın. Eğer kadın erkek olsaydı da onun adına bu kararları verme hakkına sahip olacaktı. Her şey cinsiyet savaşı değildir."

"Senin için söylemesi kolay," diye azarladım.

"Kadınlardan bahsetmişken," dedi Kaspian müstehcen bir şekilde. "Dün gece çadırında bir kadın sesi olduğuna dair iğrenç bir söylenti duydum, Callan."

Kanım dondu ve başımı çevirip Callan ile Kral'ın arasına baktım. Kas gülümsüyordu ve bu söylentiyle ilgili daha fazla ayrıntı istermiş gibi kaşlarını kaldırmıştı. Callan'ın yüzü masumiyetin resmiydi.

"Ben asla öpüşmem ve söylemem Burke, ama iyi denemeydi."

"Yine de! Bir kadınla mı? Tanrım, bir kadınla birlikte olmayalı onlarca yıl olmuş olmalı!"

"Son zamanlarda zevklerim biraz daha çeşitlendi. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Piç kurusu. Umarım onun üzerine fazla gitmemişsinizdir." Kas içtenlikle güldü.

Aman Tanrım....

"Karının önünde olmaz, Burke."

"Reyah namusludur," dedi gururla ve sonra iyi bir önlem için kıcımlı çimdikledi ve ben de sıçradım.

"Kas, gerçekten de iğrenç detayları duymak istemiyorum. Generalin gözlerinin içine bir daha asla bakamam."

Lütfen kapa çeneni!

Mutfak personeli masalara kocaman yemek tabaklarını yerleştirmeye başladığında mucizevi bir şekilde kurtulmuştum. Kocamın kucağından kaydım ve kendimi meşgul etmek için acele ettim. Anne sağ olsun, Kaspian konuşmayı bırakıp şarap doldurmaya koyuldu.

Ckapt'ca Sipt'cc"

N "akc

I Reyah'ı o gece çadırıma çağırdım. Elbette haklıydı - bu yolculuğu ve yaklaşan savaşı karımın önüne koyarak istemeden de olsa ondan kaçıyordum. Bu konuda kendimi suçlu hissediyordum, Reyah Hayatımdaki her stresin, her sıkıntının merkez üssüydü ve sanırım onu uzaklaştırarak kendimi bu yüklerden uzak tutmaya çalışıyordum. O yanlış bir şey yapmamıştı.

Vysis içeri girdiğinde onunla seyahat programını gözden geçirmeyi bitiriyordum. "Merhaba, karıcığım."

"İyi akşamlar." "İçecek bir şey?" "Bir viski."

Ona ters ters baktım.

"Bu bir şakaydı, Kas."

Vysis rahatsız bir şekilde onu kovmamı bekledi. "Teşekkür ederim, bu gecelik bu kadar." Hızlı bir selam verdi.

"M a j e s t e l e r i , Majesteleri," dedi ve aceleyle çadırdan çıkmadan önce her birimize başıyla selam verdi.

Bir viskinin kulağa hoş geldiğine karar verdim ve kendime bir içki doldurdum. Reyah'ı kadife sandalyelere oturttum.

"Sana bir özür borçluyum," dedim.

"Ne için?"

"Ne için olduğunu biliyorsun, ama sana kelimeleri yüksek sesle duyma zevkini yaşatacağım." Karşılıksız gülümsedi. Brat. "Son birkaç gündür sergilediğim davranışlar için özür dilerim. Kendimde değildim." Bakışlarımı tuttu, bekledi.

"Ve?"

"Ve.... ne?"

"Gerçekten mi, Kas?"

"Lütfen bunu yapma, kendimi affettirmeye çalışıyorum. Bana başka ne konuda kızgın olduğunu söyle."

"Ari."

Kahretsin.

"Bu... üzerinde çok düşündüğüm kararlardan biri değildi."

"Bunu söylemeye cesaret edebilirim."

Elimi alnıma sürterek bu yangını en iyi nasıl söndürebileceğime karar vermeye çalıştım.

"Onu neden Güney Kanadı'na getirdiniz?"

"Gidecek başka yeri yoktu."

"Yani, bu senin büyük hayırseverliğin yüzünden miydi?" "Reyah-"

"Bu doğru değildi. Bir hanımefendinin hizmetçisinden bir fahişeye dönüşmesi doğru değildi, Kaspian. Bunu ondan nasıl isteyebilirsin?"

"İtiraz etmedi."

"Yapmazdı, değil mi? Sen onun lanet olası kralısın! Sonra da onu hizmetçim mi yapacaksın? Tanrım, ne düşünüyordun?"

Hiçbir itirazım yoktu. "Açıkçası, değildim."

"Bana bir özür borçlu olmadığın kadar *ona* da *bir* özür borçlusun."

"Haklısın. İkinizi de bu duruma sokmak adil değildi, ondan af dileyeceğim." Bu onu tatmin etmiş görünüyordu.

"Onu aramaya devam edecek misin?" Reyah sordu.

Sorusunu düşünerek durakladım. "Karşı mı çıkıyorsunuz?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Evet... belki."

İlginçti. Başımı yana eğdim ve onu içime çektim. Daha önce onda kıskançlığın zerresini bile görmemiştim. "Soruma oldukça kafa karıştırıcı bir cevap verdin canım."

İçini çekti ve bana baktı. "Bu cevaplama çok kafa karıştırıcı bir soru. Kıskanç *olmadığımı* söyleyebilirim, böylece beni acımasız ve kıskanç biri olarak görmezsin ama bu yalan olur. Kıskandığımı söyledim ama bu da seni, onu her halükarda arayacağın zaman bana yalan söylemek zorunda bırakır, bu yüzden sana verebileceğim doğru bir cevap yok."

"Benden isteseniz bile ondan vazgeçemeyeceğimi düşünmeniz ilginç."

"Sen yapar mıydın?"

"Benden mi istiyorsun?"

"Evet."

"İyi," diye umursamazca omuz silktim, hızlı şakalaşmamız durdu. "Gerçekten mi?"

"Sana olan bağlılığım neden hâlâ bu kadar şok edici Reyah?" "Bilmiyorum," diye mırıldandı bir süre sonra kendi kendine.

"Sanki her seferinde seni hayal kırıklığına uğratmamı bekliyormuşsun gibi geliyor."

Kaşları çatıldı ve kasvetli görünüyordu. "Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Özür dilerim."

"Sanırım sevgili eşim, hak ettiğin sevgiyi kabul etmeye hâlâ hazır değilsin. Ve bu beni üzüyor."

Güzel parmakları kucağında birbirine dolandı ve taş gibi sessiz kaldı.

"Buraya gel," dedim parmağımı ona doğru uzatarak. Sandalyesinden kalktı ve söz dinlemiyormuş gibi bir ifadeyle önümde durdu. "Üzerine dizlerini." Onun tatlı nefesinin kokusunu alabiliyordum ve titreyerek nefesini verdi.

Reyah iyi çalışmıştı; ellerini kalçalarına koymuş, gözlerini aşağıya dikmişti. Bir elimle saçlarını okşadım, yanağından aşağı indim ve başparmağımı boynunda gezdirdim. Ben onu sevmeye ve yatıştırmaya devam ederken iç çekti ve başını dizime yasladı. Parmak ucumla burnunun köprüsü boyunca, kulağının kabuğunun etrafında, dudaklarının dolgun çizgisinde gezindim.

"Daha iyi misin?" diye sordum, o da başını salladı. "Ari işini sonsuza dek kapatmadan önce bana bir şey söyle. Neden kaldın? Neden kalıp bizi izledin?" Yutkunurken boğazının düğümlendiğini hissettim.

"Ben... büyülenmişim." "Tam olarak neyden büyüledin?"

"Ona ne yaptığını, nasıl tepki verdiğini izlemek." "Bunu görmek sana nasıl hissettirdi?"

"Bu farklıydı. Dışarıdan vahşi ve acımasız görünüyordu ama... ama nasıl hissettirdiğini biliyorum ve inanılmaz hissettiriyor."

"Bizi izlemek seni tahrik etti mi?" Cevap vermeden önce keskin bir nefes alış veriş oldu.

"Evet."

Kendimden memnun bir şekilde sandalyeme geri oturdum. Gençliğimde çok hızlı ve aceleci davranmıştım. On yaş daha genç olsaydım, sertleşmiş sikimi pantolonumdan çıkarırken Reyah'ı kucağıma sürüklerdim. Onu sert ve hızlı bir şekilde becerirdim ve o da adımı haykırırdı.

Gelmiş gibi yapardım ya da yapmazdım, umurumda bile olmazdı. Ve hepsi bu kadar olurdu. Ama şimdi, şimdi yavaş olmasını istiyordum. Her şeyi elimden geldiğince uzatmak istiyordum; en güzel kısmı da bu gerilimin oluşmasıydı. Reyah'nın kalçaları daha şimdiden, fark etmeyeceğimi umduğu küçük hareketlerle birbirine sürtünmeye başlamıştı bile. Birkaç dakika içinde amcığı benim için ağlamaya başlayacaktı, kaygan, sıcak ve içini doldurmam için can atıyordu. Peki onu nasıl reddedilmiş bir eşten damlayan bir pisliğe dönüştürebilmiştim? Kesinlikle hiçbir şey yapmayarak.

Gözleri ellerinde otururdu ve tek yapabildiği düşünmektir. Ona ne yapacağımı, bu sefer acıyı ya da zevki nasıl vereceğimi, iplerden mi, ellerimden mi, zincirlerimden mi yoksa sikimden mi geleceğini düşünürdü. Onun hayal gücüne karışmaya cesaret edemedim. Bırakın yapmamı istediği tüm ahlaksız şeyleri düşünsün, ben içkimin geri kalanının tadını çıkarırken o da kendini iyice azdırır.

Birkaç dakika geçti. Dudaklarını birkaç kez ağzına çekerek ıslanmalarını ve pembeleşmelerini sağladı, yanaklarındaki tonla eşleşmeye başlamışlardı. Artık hazırды.

"Küçük
Kuzgun?"

"Evet,
efendim?"

Tanrım, sadece bu bile karnımda bir beklentinin birikmesine neden oldu. "Geçen gece buraya baktığında tam olarak ne gördüğünü anlat bana."

"Seni Ari'yi arkadan becerirken gördüm."

"Ve bunu görmek hoşuna mı gitti?"

"Hayır. İlk başta kızgındım."

"Neden?"

"Çünkü seninle yatmamı istememiştin, bu da demek oluyordu ki onu *istedim*."

"Anlıyorum. Sonra ne olacak?"

"O zaman güzel göründüğünü düşünmüştüm." "Onun nesi güzeldi?"

"Boynu, göğüsleri." "O zaman tahrik oldun mu?" Tereddüt etti. "Evet."

"Becerdiğim kişi olmak ister miydin?" "Hem evet, hem hayır. Hoşuma gitti..." diye düşüncelere daldı.

"Neyi sevdin?"

"İzliyorum." Sesi nefes nefese çıkmıştı ve kalçalarının verdiği küçük sarsıntıları kontrol etmesi giderek zorlaşıyordu.

"Ne yaptın Reyah?"

"Elimi eteğimin içine soktum."

"Göster bana, tam olarak ne yaptığını göster." Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını kumaşın altından geçirerek bileğini elbisenin içine soktu.

"Kendine dokundun mu?"

Başını salladı. "Evet, efendim."

"Şimdi kendine dokun, o zaman yaptığın gibi." Parmakları çalışırken gözleri kapandı, o güne dair anıları düşüncelerini ele geçirdi.

"Şimdi çadırda neler oluyor?"

"Ari'yi yatağın üzerine oturtmuşsun ve elinde bir kırbaç var." "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Sanki acı çekmek istiyorum."

Gözlerinin kapalı olmasına sevinmiştim çünkü sikim heyecanla zıplıyordu. Pantolonun sıkı bağının tadını çıkararak bir elimi üzerinde gezdirdim. "Kendini çimdikle. Sertçe. Şimdi yap." Reyah hafifçe irkildi. "Yeterince sert değil. Tekrar yap," dedim sert bir sesle. Bu sefer vücudu öne doğru fırladı ve haykırdı. "Bu iyi hissettirdi mi?"

"Hayır, efendim."

"Yine de beğendin mi?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Dokunmaya devam et, bana şimdi neler olduğunu anlat."

"Parmaklarını onun içine sokuyorsun, inliyor, hoşuna gidiyor. Ben de aynı şeyi hissedebilmek için parmaklarımı kendi içime soktum."

"Benim elimmiş gibi mi davranıyorsun?" "Evet, efendim."

"Peki seni iyi hissettiriyor muyum?"

"Evet, efendim," diye inledi

Sikimi çıkardım ve kendimi okşamaya başladım.

"Konuşmayı bırakma Reyah, sonra ne olacak?"

"Ari inliyor, yaklaşıyor ve sana boşalmak istediğini söylüyor, sana gelip gelemeyeceğini soruyor." Kolu hızlı vuruşlar yapıyordu ve bacakları gittikçe birbirinden ayrılıyordu.

"Gelebileceğini söyledim mi?"

Reyah başını salladı, gözleri benzer bir ihtiyaçla fal taşı gibi açıldı.

"Alabilir miyim efendim?"

Lütfen?" diye sordu acı dolu bir iniltiyle. Eli durmadı.

"Ari'ye ne söyledim?"

"Ona yapabileceğini söyledin," diye fısıldadı umutsuzca. "Söyledim mi?"

"Lütfen, lütfen, efendim..."

"Elinin üzerine gel, Küçük Kuzgun, tıpkı o zaman yaptığın gibi."

Reyah boşalırken nefes nefese kaldı, inledi ve titredi, kalçaları küçük amcığının sahip olduğu her şeyi sağlamak için eli kadar sıkı çalışıyordu. Başını eğerek öne doğru eğildi ve nefesini tuttu.

"Sonra ne oldu Reyah?" Sessizce sordum. Gözleri bir an için benimkilere kaydı ve sonra onları indirdi.

"Seni ağzına aldı."

Bekledim. "Eee?" Reyah dizlerinin üzerinde yükseldi ve beni avuçlarının arasına aldı. Yassı dilini kesemden ucuna kadar yaladı ve ben de beyaz parmak eklemlerimle sandalyenin kolçaklarını sıktım. Sonra beni yavaşça sıcak ağzına gömdü. Boğazının en arkasına itildiğimde küçük duraklamalar vererek yukarı ve aşağı okşadı ve beni boş zamanlarında emmesine izin verdim. Ama ikimiz de hikayenin böyle devam etmeyeceğini biliyorduk.

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve başını geriye doğru eğdim. Nefes nefese bana bakarken gözleri tahrikten kapalıydı.

"Böyle mi oldu? Ari sikime karşı tatlı ve nazik miydi?" "Hayır, efendim."

"Nasıldı?"

"Sert ve acımasızdı. Ağzını acımasızca siktin." "Bu doğru, yaptım."

Sandalyemden kalktım, o şehvetle yukarı bakarken sert sikim başının üzerinde sallanıyordu.

"Ağzını aç." Dudakları ayrılırken dili dışarı kaydı ve sert bir hamleyle boğazına daldım.

Küçük fahişe öğürmedi bile.

Hayal kırıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü sikimin etrafında gülümsüyordu. Bu tür bir küstahlık cezasız kalmazdı.

Sertçe içine girdim ve başını bana doğru tuttum. Onu orada tuttum, sadece iyi bir boğaz sikişi noktasını geçtim, elleri uyluklarımı bulana ve beni itene kadar onu tuttum.

Reyah ıslak ve soluk soluğa öne düştü. Yanında diz çöktüm ve yüzündeki tükürüğü sildim. "Bu kadar kibirli olma, Küçük Kuzgun. Seni daha çok tercih ederim"

yalvaran ve yakaran."

"Evet, efendim," diye
öksürdü. "Ayağa kalk."

İkimizin de giysilerini çıkardım ve onu yatağa götürdüm. "Uzan, yan yat." Arkasına kıvrıldım, önümdeki sıcak teni çok davetkârdı ve onu daha sıkı çektim.

"Genelde yatak odasında dikkatimi tek bir kişiye odaklamayı severim ama itiraf etmeliyim ki Reyah, beni Ari'yle gördüğünde verdiği tepki bunu sorgulamama neden oldu."

Kendimi öyle konumlandırıdım ki sikim amcığı ile kalçaları arasındaki o tatlı küçük noktayı buldu ve bacaklarını birbirine sıkarak basıncı artırdı. Serbest bırakıldığı için hala o kadar ıslaktı ki, sikim ona karşı kolayca kayıyordu.

"Bu ilginizi çeken bir şey mi?" "Evet, efendim."

"Tabii ki öyle Reyah, senden istediğim her şeyi yaparsın, değil mi?"

Kalçalarını sikime doğru yuvarlayarak kendi zevkini arıyordu. "Evet, efendim," diye fısıldadı.

Sikimi elime aldım ve ucunu yemyeşil pembe yapraklarının arasından geçirdim. Geriye doğru eğildi ve bacaklarını açtı. "Dizlerini birleştir," dedim sertçe. Bu şekilde daha keskin olacağını bildiği için küçük bir inilti çıkardı.

Yavaşça vücudu kendini bıraktı ve ben içine gömülmeye başladım, daha derine ve daha derine gömülürken sikim yavaşça onu daha uzağa itti. Amcığı sanki eve gelmişim, oraya aitmişim gibi hissettiriyordu. Yavaşça geri çekildim, vücudunun az önce bulunduğum yere yaklaştığını hissettim ve biraz daha hızlı geri ittim. Onunla acele etmemek, onu sırlıklam edip üzerimde ciyaklatmak, daha fazlası için yalvarmasını sağlamak için çok uğraşıyordum ama taşaklarım ne kadar sıkı oldukları için ağrımaya başlamıştı ve kaslarım serbest bırakma ihtiyacıyla seğiriyordu.

Bir hırıltıyla sabrımı kaybettim, dizlerimin üzerine kalktım ve sikimi tekrar içine soktum.

"Dizlerini göğsüne doğru çek" diye talimat verdim. O da bana uydu ve sonunda hareket etmeye başladım.

Reyah, attığım hızlı ve cezalandırıcı yumruklarla haykırdı, yüzündeki ifadeye bakılırsa acı ve memnuniyet karışımıydı ve her ikisi de

çekiciydi.

"Siktir!" diye bağırdı ve sesi tüm kampın duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

Ben onu ittikçe, içine aldıkça ve dövdükçe bir boncuk ter kalçalarına düştü, sonra karnımdaki o lezzetli gerilim şekillenmeye başladı ve tüm farkındalığımı sıcak, ıslak horozuma odakladı ve son atışlarda beni çok iyi almasını izledim, her cezalandırıcı itme onu kıvrandırdı ama bacaklarını ona karşı sıkı tuttu, tıpkı ona söylediğim gibi. Ve lanet olsun... İçindeki her şeyi boşaltırken bir çığlıkla boşaldım.

Orada öylece doruğa ulaşmamın keyfini çıkararak, etrafımızdaki sıcaklığı ve teri hissederek kaldım. Aşağı baktığımda Reyah gözleri kapalı bir şekilde yastığa doğru nefes nefese yatıyordu, o güzel pembe dudakları daha önce olduğu gibi iştah açıcı görünüyordu.

Yavaşça içinden çıktım ve boşaldığım küçük bir çizgi onu takip etti.

"İçinden dışarı it," dedim, hâlâ nefes nefese. Onun mükemmel amcığını izledim

Kasları sıkılıp esnerken ve ikinci, daha büyük bir beyaz çizgi damlarken aç bir hayranlıkla. "Kahretsin, harikasın," diye fısıldadım onun üzerine.

İkimizi de temizledim ve onu çarşafın altına çekmeden önce çadırda kalan mumları söndürdüm.

"Bu gece burada kalacaksın."

Bir an bile itiraz etmedi.

Bir süre sadece kampın gürültüsünü, ara sıra çadırın yanından geçen ayak seslerini ya da insanların ateş başında yaptıkları sessiz konuşmaları dinledik.

"Reyah, sana davranış biçimim için daha önce özür dilemiştim," diye başladım. "Ve affedildiğimi senin ağzından duymak benim için çok önemli." Kollarımda yuvarlanarak yüzüme baktı, ağzında uykulu bir gülümseme vardı.

"Seni affediyorum, Kas. Özrün için minnettarım."

"Güzel," dedim ve alnından öptüm.

"Şimdi uyu, sevgilim. Önümüzde uzun bir gün daha var."

Reyah

Kaspian gece boyunca bana sarıldı ve ertesi gece ve ondan sonraki gece de aynısını yaptı. Bir köşeyi döndüğümüzü ve bunun için daha güçlü olduğumuzu hissediyordum. Sadece birkaç aydır evliyedik ve birlikte çok şeyin üstesinden gelmiştik. Bir gün hayatımızın sessiz ve sıkıcı olmasını umuyordum. Tanrım, kulağa çok hoş geliyordu.

Neyse ki Kas'ın ruh hali değişmişti; artık daha sakindi, geceleri ateşin başında oturup hikâyelerimizi paylaşırken bile neşeliydi. Her sabah beni arabasına götürüyor, birlikte ata biniyorduk ve eğer yol çok engebeli değilse bana yüksek sesle kitap okuyordu ki bu muhtemelen bir erkeğin benim için yaptığı en romantik şeylerden biriydi.

Yine de kemiklerimin derinliklerinde yaşayan, içimi kemiren bir hüznü vardı. Dikkatimi Kaspian'la evliliğimi yürütmeye verdiğim her gün, kalbim Callan'a karşı suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu. Bu işi yürütebileceğime, Kaspian'ın ihtiyaç duyduğu eş olabileceğime ve Callan'a olan sevgimi koruyabileceğime dair kendime söz vermişim ve hâlâ bunu yapmak için her türlü arzuya sahiptim ama bu çok zordu. Callan'ı her gün gördüğüm için şimdi daha da zordu, Kas bana karşı tatlı ve şefkatli davrandığında ondan kaçmak istiyordum. Umutsuzca Callan'ı bir kenara çekip ona şöyle demek istiyordum; *Lütfen, bunun seni incitmesine izin verme, sadece rol yapıyorum!* Neredeyse her zaman sessiz bir an, onunla yalnız konuşmak için bir neden arıyordum. Ve eminim Callan bunu benim iyiliğim için yapıyordu, ama elinden geldiğince benden kaçıyordu.

Her sabah gücümü topluyor, bir günü daha atlatmak için ihtiyacım olan güveni buluyordum.

Ne olduğunu anlamadan White Bridge adlı şirin kasabaya girmiştik. Etkileyiciydi; bakımlı küçük bir köyde bakımlı küçük evler. Kasabanın diğer tarafına, Yates'in çiftlik evinin olduğu yere doğru gittik. En azından Kaspian bana öyle söylemişti. Aslında ev, büyük bir tepenin üzerine inşa edilmiş beyaz tuğlalı bir malikâneydi ve etrafında birkaç küçük bina vardı, görebildiğim kadarıyla bunlardan biri ünlü atlarını barındırıyordu.

Karavanımız bu sessiz yere bokun üzerine üşüşen sinekler gibi üşüştü. Boş arazi kısa süre içinde başka bir aceleci kamp kurulumuyla doldu, ancak bu sefer Kas ve ben Yate'in evinde kalacağız. Sabırsızlanıyordum. Bir kova ılık su yerine gerçek bir banyo, toprak ve taşlar yerine gerçek zeminler. Tanrım, bunu dört gözle bekliyordum.

Bastien arabanın kapısını açarken, "Beyaz Köprü'ye hoş geldiniz," dedi. Anında serin hava etrafımı sardı, taze ve yenileyici.

Burası soğuktu.

Sıcaklıktan değil ama bana hissettirdiklerinden dolayı tenimin her yeri karıncalandı. Tanıdık geldi.

"Gözlerinde bir bakış var aşkım," dedi Kas gülümseyerek.

"Burayı seviyorum."

"Yates de öyle. Saraydan uzaklaşmak için bu kadar uzağa taşındı.

En çok burada mutlu

oluyor."

"Nedenini

anlayabiliyorum."

Kaspian elimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü. Malikânenin içi sade ve abartısızdı, her odada zengin halılar ve parke döşemeler vardı. Çoğunlukla her şey beyaza boyanmıştı, duvarlar ve süslemeler. Burası aydınlık ve havadardı ve bu beni şaşırttı, Yates'in evinin de kadının kendisi gibi karanlık ve düşünceli olacağını tahmin etmişim.

"Burası bizim olacak," dedi Kas büyük bir yatak odasının kapısını açarak. Evin geri kalanı gibi burası da özelliksizdi.

Ve banyo, oh banyo. Ayakkabılarımı çıkardım ve içeri oturdum. Kas kapıdan kafasını uzattı ve beni boş küvetin içinde giyinik görünce gülümsedi.

"Sıcak su getireyim mi, karıcığım?"

"Evet. Onlar üzerime dökerken ben burada oturacağım, kıyafetlerim ve her şeyimle. Dışarı çıkmayacağım."

Bir kıkırdama. Küvetin yanında diz çöktü, dudaklarıma tatlı öpücükler kondurdu. "Orada iki kişilik yer var," diye mırıldandı.

"Bu hoşuma giderdi," diye nefes aldım. Seks her zaman bizi birbirimize yakınlaştıran bir şeydi, ilişkimizin ona karşı asla numara yapmadığım bir parçasıydı. Her nasılsa, bu benim için onu daha da değerli kılıyordu.

"Gidip onları arayacağım. Yine de hızlı olmak zorunda, Yates bana personelinin bu akşam bir hoş geldin yemeği için ısrar ettiğini söyledi."

"Yates emirleri personelinden mi alıyor?" Gülerек söyledim.

"Arada sırada, konu 'adab-ı muaşeret' olduğunda işe yaramaz olduğunu biliyor, bu yüzden onu bir şeylere zorluyorlar."

"Diyar'da kimsenin o kadına zorla bir şey yaptırabileceğini düşünemiyorum."

"Sana onun bir kedicik olduğunu söyleyip duruyorum."

"Ve ben de bunun kanıtını görmek için bekliyorum." Gözlerimi devirdim ve Kas ayağa kalkarken alnımdan öptü. Zili çektiğini duydum ve sıcak su fikriyle neredeyse salyalarım akacaktı.

Banyo aslında tam olarak buydu. Kaspian bana katılmış olsa da, hızlı ve sertti ve çok kısa sürede bitti. Sonunda kendimi dışarı sürüklediğimde, yatağın üzerine benim için bir elbise sermişti. Giyinmeyi neredeyse bitirmişti ve her zaman yaptığım gibi, onun güzel formunu izlerken kayboldum.

Batmakta olan güneş odaya göz alıcı bir mandalina parıltısı yayıyordu, Kas pencerenin önünde duruyordu ve ışınlar belirgin vücudunun üzerinden süzülerek zaten keten olan rengini daha da derinleştirip zenginleştiriyor, sanki kendisi altından dökülmüş gibi görünüyordu. Hâlâ ıslak olan saçlarını karıştırarak binlerce küçük damlanın dışarıya doğru püskürmesini sağladı.

"Umarım çocuğumuz sana benzer," dedim, hâlâ ona hayretle bakıyordum. Kaş başını kaldırıp bana baktı.

"Neye benzeyebileceğini o kadar çok düşündüm ki," dedi gülümseyerek, "ama bir türlü gözümde canlandıramıyorum. Altın saçlı küçük bir çocuk ya da saray koridorlarında koşturan kuzgun saçlı bir çocuk." Tunüğünü çekiştirerek yanıma geldi ve havluyu sıyırıp bir kenara fırlattı. Çabucak elini tuttum ve karnımın üzerine koydum.

"Sadece bekle... Orada."

"Tanrılar," diye fısıldadı çocuğumuzun içimde hareket ettiğini hissederken. "Senin için çok minnettarım, küçüğüm." Küçük bir tekme daha geldi ve Kaspian beni öptü. "Gel, bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama seni giydirmem gerek."

"Çıplak yemek sizin için çok mu skandal?"

"Yani, yapardım ama atlarını utandırmak istemezdim," dedi arsız bir sırıtışla. Başımı arkaya attım ve kıkırdadım.

Erkekler.

Ckapt'ca Sevc "t'cc"

Wcmak

Eraliyet ailelerinden herkesin yanı sıra Kaspian'ın konsey üyelerinden ikisi, teğmen ve Callan da yemekteydi.

İki adamla aynı masada otururken yemeğimin tadını zar zor alabiliyordum.

Kalbimi Callan'ı sevmekten öylece alıkoymamın imkânsız olduğunu biliyordum ama mantık ve ihtiyat terazinin kefelerini ağırlaştırıyordu. Parmağını süsleyen yüzüğün zararsız fırçasını kaçırmamıştım ve kalp kırıklığımı gizlemek için yüzümü fincanımın içine gömmek zorunda kaldım.

"Beyaz Köprü'de kaç gün kalacağız?" Carithia özellikle kimseye sormadı.

"İkmal için üç gün kalacağız. Yarından sonraki gün eve dönüyorsun." Kaspian konuşurken başını kaldırıp ona bakmadı bile.

"Ne?" diye çığlık attı.

Masadaki herkes irkildi, biri çatal bıçak takımını düşürdü ve gürültüyle çınladı.

"Seni geri göndereceğimi söylemiştim Carithia. Yolda ölmeyeceğinden emin olsaydım seni o gece geri gönderirdim. Yates'in adamlarından bazılarıyla birlikte geri döneceksin çünkü sana sadece minimum sayıda kraliyet muhafızı ayırıyorum." Bu etkileşimden tamamen memnun görünen Callan'a bir bakış attım.

"Ama neredeyse geldik..."

"Buraya kadar gelebildiğiniz için kendinizi şanslı sayın."

Prences öfkелendi, sandalyesini aniden masadan itti ve peçetesini yemeğinin üzerine fırlattı.

"Bu lanet olası bir şaka," diye tükürdü ve sonra hışımlla çıkıp gitti. Masanın etrafında kısa bir gergin an yaşandı ve Kas uzanıp

biraz daha şarap içti. Kocam Carithia'yı azarlarken Darian'ın burun deliklerinin alevlenmesini kaçırmamıştım, eğer bakışlar öldürebilseydi diri diri derisini yüzerlerdi. Onun için çok üzüldüm. Son iki haftadır Carithia mutfaktan güzel bir genç kızla ya da nöbetçi olmayan bir gardiyanla kaçtığını gizlemiyordu. Dün gece üç muhafız onu bir çadıra kadar takip etmişti. Darian kederli görünüyordu ama yine de yılmamıştı.

Kimseyle göz göze gelmemek için tüm dikkatimi tabağımdaki bezelyelere verdim.

Rahatsız edici akşam yemeği sona erdiğinde, viski içmek için misafir odasına davet edildik. Callan, ana evi çevreleyen çimenlik alanda kamp kurmuş olan adamlarının yanına dönmüştü. Darian, Nyx ve benim yanıma oturdu, kristal kadehi bir yudum bile almadan elinde evirip çevirdi.

"Sen... ve eğer bu aptalca bir soruysa beni affet, ama ona nasıl hissettiğini söyledin mi?" Nyx ona sordu.

"Onun bilmediğini mi sanıyorsun?" diye tükürdü.

Nyx konunun etrafında dolanmaya devam etti. "Sanırım... olmayabilir," dedi olabildiğince nazik bir şekilde. Darian homurdandı ve başını salladı.

"Darian-" diye başladım. Bana sinirli sinirli baktı ama ben devam ettim. "Tüm inatçı zekâsına rağmen, Carithia'nın gerçek sevgi söz konusu olduğunda kör bir noktası olabileceğini düşünüyorum." Bunu düşünüyor gibiydi. "Ona bakan herkes çarpıcı, hayat dolu bir Prenses görüyor. Yıllarca süren sosyal bakımın getirdiği yadsınamaz bir çekiciliği var. Ama siz, onun yaydığı otorite ile dikkatiniz dağılmıyor, tahta yakınlığı umurunuzda değil. Onu bir kadın olarak görüyorsunuz. Senin onun hakkında hissettiklerinle diğerlerinin hissettiklerini birbirinden ayırabildiğini sanmıyorum. Bence onu bu noktada kazanabilirsin. Ama bunu ona söylemelisin."

Darian hafifçe başını sallayarak ateşe baktı, sonra viskisinin tamamını geri fırlattı ve tek kelime etmeden salondan çıktı.

Nyx, "Aman Tanrım, Reyah, ya harika ya da korkunç bir şeye ilham verdin ve ben hangisinin olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de." Yates ve Idona ile oturup sessizce konuşan Kas'a doğru baktım. Gümüş saçlı kadının sırları hakkında daha fazla şey duymak istiyordum, bu yüzden araya girebilmek için konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Geçen sezon sadece üç tay yetiştirdim. Sadece bir tanesi ağırlığına değdi. Diğer ikisini yavru olarak satacağım."

"Bahsettiğiniz atlar sizin mi?" Ben araya girdim. "Evet."

"Kardeşiniz bana onlar hakkında çok şey anlattı. Sakıncası yoksa yarın ahırları ziyaret etmek istiyorum."

"Elbette." Yates'te ilk kez bir heyecan kıvılcımı gördüm. "Atlar hakkında çok şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Beni her zaman biraz tedirgin etmişlerdir."

"Sizin enerjinizden besleniyorlar. Siz gergin olursanız, onlar da gergin olur. Siz sakin olursanız, onlar da sakin olur."

"Bu onlarla olan pek çok etkileşimimi açıklıyor," diye güldüm. "Yarın sana iyi bir at ayarlayacağım."

"Yates, hayır," diye araya girdi Kas.

"Hafif bir darbe olacak Kaspian, iyi olacak."

Kahretsin. Çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırılmışım, ama baldızımla ortak bir zemin kazanabileceğim *bir şey* varsa, onu alırdım.

"Peki ya sen, Nyx?" diye sordu.

"Olamaz," diye bağırdı. Kaspian kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürdü. "Bir aydır ilk kez at gibi kokmuyorum." Nyx yorumlarının nasıl karşılandığının farkında mıydı, değil miydi, asla bilemeyeceğim ama bu gariplik bana beklediğim fırsatı verdi.

"Idona, sana bir şey sormak istiyordum." Bana baktı, sabırla sorumu bekliyordu. "Şiirleri olan yeğeninizin hikâyeleri beni çok etkiledi."

"Oldukça önemli, değil mi?"

"Gerçekten, ben-"

Nyx'in ifadesi gözüme çarptı. Bilmek istediğim şeyi tahmin etmişti; Lazio'yla kilitli kaldığımız yerdeki o küçük bilmecenin bir anlamı olup olmadığını. O kadar tuhaf, o kadar bağlamından kopuktu ki aklımı kurcalıyordu.

"Peki, onun tahminlerini paylaşıp paylaşmadığınızı bilmek istiyorum. Yoksa bunlar gizli mi?"

Diplomatik bir şekilde cevap vermeden önce yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bazen bazı şeyler paylaşılır, özellikle de birine yardım edebileceğimizi düşünüyorsak. Bazıları o kadar gizemlidir ki nereden başlayacağımızı bile bilemeyiz."

"Başkaları da var mı? Hatırladığın kadarıyla?"

"Neden soruyorsun Reyah?" Gözleri bana dikilmişti ve odadaki havayı boğan bir gerginlik vardı. Ona hiçbir şey sormamalıydım, fazlasıyla şüpheli davranıyordum.

"Dediğim gibi, sadece büyülendim."

Herkes şimdi onun cevabını bekliyor gibiydi.

"Hayır," dedi sessizce, bakışları hâlâ içimdeydi. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Ah. Çok kötü." Gülümsedim ve bu rahatsız edici anı kimsenin bölmemesini umarak minnetle başımı salladım.

Tanrıların lütfuyla bir uşak kapıyı çaldı. "Konuşabilir miyiz hanımefendi?" dedi Yates'e.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve onu salondan çıkarken takip etti.

"Kartlar?" Nyx sandalyesinden fırlarken yüksek sesle sordu. Bu beni ürküttü ama beni daha fazla garip soru sormaktan kurtardığı için minnettardım. Pencerenin yanındaki tavandan tabana kitaplığa gitti ve bir deste kâğıdı Kaspian'ın kafasının hemen yanına fırlattı. Kocam bir kedi zarafetiyle, yan gözle bile bakmadan kâğıtları havadan kaptı.

"Oyunun ne Nyx?" diye sordu.

Nyx omuz silkti. "Hearts Across, Quarters, Burning Citadel, seni her şeyde ezerim."

"King's Bluff," diye karşı çıktı Kas.

Nyx gözlerini devirerek, "Ne kadar yavan bir seçim," diye cevap verdi. Kaspian'ın evlilik yoluyla yasal kardeşi olmasaydı, Kral muhtemelen onu çoktan asmış olurdu.

Nyx bir koltuğu ona doğru çekerken kocam kartları karıştırmaya başladı. Idona'nın arkamdan geldiğini fark etmemiştim, ta ki kolunu omzuma koyana kadar ve ben sıçradım.

"Oturabilir

miyim?"

"Elbette."

Idona elinde bir içkiyle yanıma oturdu. Viski değildi, koyu kırmızı renkteydi ama şarap da değildi. Kokusu şarap için fazla acıydı. Rahat bir gülümsemesi vardı ve Kardeşlik Callan ve bana aylar önce çiftlik evlerinde sığınak verdiğinden beri onunla neredeyse hiç vakit geçirmemiş olsam da yanında oturmak rahat hissettiriyordu.

"Artık yalnız olduğumuza göre, sorunuzu dürüstçe yanıtlamak istiyorum."

Cevap verecek kelime bulamıyordum, çaresiz bir meraka kapılmıştım. "Seni ilk gördüğüm geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet. Arronbach'ta, sen ve Yates... bir anlaşmazlık yaşıyordunuz."

"Evet. O gece hakkında başka ne hatırlıyorsun?"

Tekrar düşündüm. "Nyx ona hamile olduğumu söylediğinde Yates gitmek üzereydi. Ona inanmadı." Idona başını salladı ve hikâyeyi anlatışımı dinledi. "Ve sonra... ve sonra Yates'i geri çağıran *sendin*, onu söylediklerimizin doğru olduğuna ikna eden sendin." Sanki aniden hafızamdaki uzun süredir kilitli olan bir kutuyu açabildiğimi hissettim.

"Neden? Neden ona bunun doğru olduğunu söyledin? Ve o zaman nereden biliyordun?"

"Yeğenim yüzünden." "Bir

kehanet mi vardı?" "Evet.

Senin hakkında."

Zihnim bunun üzerinde tökezliyor gibiydi. "Ben mi?"

"Neden olmasın ki?" dedi uzanıp elimi tutarak. "Sen bir tarih araştırmacısı değilsin Reyah; sen bir tarih yaratıcısısın."

Idona'nın sözleri kendimi bir şekilde savunmasız hissetmeme neden oldu, sanki dünya topluca gözlerini bana çevirmiş, beni inceliyormuş gibi.

"Ne diyordu? Kehanet..."

Konuşurken elimi sıkıca tuttu.

*"Çorak ağaçtan elma çiçeği, Kan ve
asaletin büyümesi.*

*Dallar gördüğünüz yerde asılı kalmaz,
Böylece iki kişi üç kişi olur."*

Gözlerim yaşlarla doldu ve yüzümü ellerimin arkasına sakladım. Idona yatıştırıcı bir şekilde sırtımı okşadı.

"Yeğenim bunu düğündeki saldırıdan birkaç ay önce ortaya çıkardı. Biz... Tanrım, Julianne'in tekrar hamile kalacağından çok umutluyduk ama o gece olanlardan sonra..."

"Oh, Idona, hayal bile edemiyorum, ben-" Selefim hakkında konuşmak söz konusu olduğunda kendimi hep bir kayıp içinde bulmuşumdur. Kaspian ile paylaştığı *gerçek* aşk dışında hayatını çevreleyen çok fazla trajedi vardı. Ne zaman biri ondan bahsetse, bu dünyada hala varlığını sürdüren bir aşk.

"Evet, yeğenimin bir şekilde yanıldığından emindik. Ama sonra sen ve Nyx birdenbire ortaya çıktınız ve kelimeler o zaman daha da anlamlı geldi, sana bakarken ve o şiir kafamda satır satır dolaşırken, bu sefer doğru olduğunu hissettim."

"Yani bana inandın mı?"

"Elbette inandım Reyah."

Onun dürüstçe onaylaması, içimde taşıdığım derin bir yarayı yatıştırdı. "Bebek tıpkı Kral'a benzemezse, hayatlarının geri kalanında dedikodular ve şüpheler olacağından korkuyorum."

"Sen bebeğin ona ait olduğunu biliyorsun, *o da* bebeğin ona ait olduğunu biliyor. Endişelenmen gereken tek iki fikir bunlar."

"Kaspian bu kehaneti biliyor muydu?" Ben sordum.

"Başta söylemedi ama sonunda Yates'i ona söylemesi için ikna ettim." "Ne zaman öğrendi?"

"Sen çiftlik evine gittikten sonraki gün."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Daha önce bilmiyor muydu?"

Idona tekrar gülümsedi. "Hayır, Reyah. Ona söylediğin andan itibaren sana inandı. O kadar emindi ki seninle evlendi."

Ağlama isteğime karşı koydum, en azından Kaspian benden hiç şüphe etmediği için mutlu bir şekilde ağladım. Tanrım, bu da gerçek aşktı, değil mi? O gün yatakta elimi tutuşu, korkmuş ve umutlu bakışı.

Boğazımı temizledim ve sonunda Idona'ya sorumu sorma cesaretini gösterdim.

"Bir süre önce bir dize duydum ve acaba yeğeninizin bulmuş olabileceği bir şey olup olmadığını bana söyleyebilir misiniz? Muhtemelen bir şey değildir, ben sadece..."

"Devam et," diye teşvik etti. "Gitti:

*"İkisinden biri, ama saltanat sürece,
Dünyayı diz çökerek yönetecek.
Ama ağaçların arasında aç kurtlar pusuda
bekliyor, Onu kurtaracak kimse yok, sadece
o var."*

Idona ben konuşmamı bitirdikten sonra asırlar gibi gelen bir süre boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu.

Yutkundum. Bir şekilde cevabın başıma bela açacağını biliyordum.

"Bunu daha önce duydun mu?" diye sordum.

"Evet. Öğrendim. Ama bunu benim dudaklarımdan öğrenmedin, o yüzden lütfen Reyah.

O şiiri sana kimin söylediğini söyle bana."

Bir nefes aldım. "Lazio," diye fısıldadım.

Idona'nın yüzü solmuş gibiydi ve boynundaki dövmelemin uzun, karanlık dallarına baktığımda çenem yavaşça düştü, hareket ediyorlardı. Derisi boyunca kıvrılıp çaprazlanıyorlardı ve yavaşlayıp donarak tamamen yeni bir bükülmüş şekle dönüşmeden önce utanmadan baktım.

"Idona, bekle," dedim sandalyesinden kalkarken ve Nyx ile Kas'ın duymaması için sesimi alçaltarak onu takip ettim. Çıkışa ulaştığımızda yüzünü bana döndü. "Lütfen bana bunun ne anlama geldiğini söyle Idona. Kaspian tehlikede mi?"

"Bilmiyorum Reyah. Cevaplara sahip değilim." "Bana *bir şey* söyle!" Yalvardım.

"Özür dilerim," dedi omzunun üzerinden. Ve sonra gitmişti.

Ckapt'ca Eigkt'cc"

Wcmak

I salona geri dönerken Idona ile aramızda geçen çözülmemiş konuşmayı kafamdan a t m a y a çalıştım.

"Gel aşkım," dedi Kas gülümseyerek. Ciddiyetle karşılık vermeye çalıştım

Onlara ulaştığımda bu hareketi yaptı ve berjer k o l t u ğ u n u n kolçağının üzerine tünedi.

"Kim kazanıyor?" Sıradan görünmeye çalışarak söyledim.

"Kardeşinin ağzı torba değil ki büzesin," dedi Kas yapmacık bir tavırla. Nyx ona gerçekten sinirlenmiş görünüyordu.

"Seni hile yapmakla suçlamak sapkınlık sayılır mı?"

Kaspiyan güldü. "Bu kadar üzülme kardeşim."

Nyx kartlarını yere çarptı ve Papaz'a bir el daha kaybetti. "Bir gece için kaldırabileceğim tüm utanç bu kadar."

Kas kartları kutusuna geri koyarken sıırıttı. "Pekâlâ, yatma vakti," dedi ve ayağa kalkıp elimi tuttu.

"Henüz o kadar da yorgun değilim."

"Güzel, Biz değil gidiyor içinuyku sadece Henüz." benim kocamüstehcen bir şekilde cevap verdi.

"Şimdi kulaklarımı yıkamam lazım..." Nyx bir içki daha a l a r a k mırıldandı.

Misafir odasından çıkarken arkadaşşıma göz kırptım, Bastien de hemen yanıma geldi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, Majesteleri?" diye sordu.

"Bu gece iyi olacağım, teşekkürler Bastien." Uşak başını salladı ve karşı koridora doğru ilerledi.

"Aslında," dedi Kas durarak. "Nyx misafir odasında kâğıt oynamak istiyor. Onu eğlendirebilir misin? Belki ona birkaç el atarsın?"

Bastien merakla Kral'a baktı ve ben de kıkırdamamı bastırdım.

"Elbette..." dedi ve yanımızdan geçip gitti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." "Kardeşinin çok hassas bir egosu var." "Çok iyi biliyorum."

"Ayrıca Bastien'i de rahatlatacak. O çocuğun rahatlayabildiği tek zaman kendisine emir verildiği zamandır."

"Hmm, senin için mükemmel görünüyor." "Arsız..."

Kızardım.

Kaspian beni odamıza götürdü, ama yatağa değil. Beni odanın karşısında, gardırobun yanındaki koltuğa oturttuğunda şaşırdım.

"Sen ne-"

"Şşş," dedi parmağını dudaklarına götürerek. "Şimdi, Küçük Kuzgun..."

Bu küçük lakabı duyar duymaz sıcak bir şey uyandı ve karnımda birikti. O anda her şey uyanıyor gibiydi, tenim, kalp atışlarım.

Kas önümde diz çöktü, yüzündeki ifadeyi seçemiyordum.

Arzu, evet, ama tam anlamıyla bir *ihtiyaç* bakışı değil. "Ne oldu?" diye sordum.

"Seninle bir şey denemek istiyorum ama istekli olduğunu bilmem gerek." "Pekâlâ... Ne olduğunu söyle."

"Çadırdan neler olduğunu araştırmak istiyorum."

Son iki haftayı ve onun çadırında yaptığımız *her* şeyi düşündüm ama neden beni bu kadar ciddi bir şekilde oturtup konuştuğunu anlayamadım.

"Anlamıyorum."

"Ari'yi kastediyorum."

Oh. Oh.

"O gece bizi izlemekten keyif aldın."

"Yaptım, ama-Kas, o bir leydi hizmetçisi, değil-"

"Ve ben ona öyle davranmıyorum. Ona istekli olup olmadığını sordum. Ona 'hayır' demesi için her fırsatı verdim. Bu gecedan ne istediğimi söyledim ve o da hevesle kabul etti. Şimdi karar sizin. Bu ilgini çeker mi?"

Onları ya da onların beni izlediğini hatırladıkça tahrik olmaya başlamıştım. Ona yapacağı acı verici, korkunç ve kötü şeyleri görüyordum. Ari'nin onun dokunuşu altında nasıl çözüleceğini ve bunun onu ne kadar sertleştireceğini görmek.

Sıcak bir gerilim tüm bedenimi sarmış, beni çok sıkı hissettiriyordu, sanki rahatsız edici, mutluluk verici baskıyı hafifletmek için hareket etmem gerekiyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu istiyorum." Kaspian'ın dili dişlerinin arkasında titredi ve yavaşça nefes verdi. Sonra nefesi derinleşti, sertleşip gerilirken omuzları yükselmeye başladı.

"Güzel," dedi, neredeyse mırıldanarak. Ayağa kalktı ve bana bakarken bordo ceketinin düğmelerini çözdü. Kral ortadan kaybolmuş ve canavar, efendim, serbest kalmıştı.

Ceketini sandalyenin arkasına atıp botlarını çıkarırken lezzetli bir sabırsızlıkla sandalyemde daha uzun oturdum. Hareketleri bir şekilde hem rahat hem de tamamen kasıtlıydı, onunla ilgili her şey tutuklayıcı ve kontrol ediciydi ve göz kırpmak bile onun gücünün tek bir ilahi anını kaçırmak için utanç verici görünüyordu.

"Sandalyede kal," diye talimat verdi. "Tek kelime bile etmeyeceksin. İzleyeceksin ve kendine dokunabilirsin ama gelemezsin. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," dedim heyecanla. Şimdiden ellerim eteklerimin içine girmek için seğirmeye başlamıştı.

Kaspiyan kapıya doğru yürüdü ve açtı. Ari utangaç adımlarla içeri girdi ve Kaspian onun elini tuttu. Hemen bana baktı, viski rengi gözleri endişeyle bakıyordu, sanki bunun gerçekten istediğim bir şey olup olmadığını ya da Kral'ı memnun etmek için yaptığım bir şey olup olmadığını ölçüyordu. Ona çarpık bir gülümseme verdim ve biraz rahatlar gibi oldu.

"Ona bakma, bana bak," diye tembihledi Kas. Kadın utangaç bir ifadeyle bakışını düzeltti. "Yatağa," dedi sert bir baş hareketiyle.

Ari yastıklı halı boyunca hızlı adımlarla yatağın ucuna gitti, orada önlüğünü ve üniformasını çıkardı ve daha önce birçok kez yaptığım gibi yatak başlığına bakarak beklemeye başladı. Aklından Kral'ın isteyebileceği her şey geçiyordu, bu gece bir seyirci olduğunu bildiğinden iki kat daha fazla.

Kaspian onun arkasında yavaşça yürüdü ve parmak uçlarını sırtının alt kısmındaki çukurlarda gezdirdi. Tüyleri diken diken olurken belini doğrulttu. Kaspian

bir elini kürek kemiklerinin arasına koydu ve onu nazikçe yatağa doğru eğilmeye teşvik etti.

Ari tamamen açıktaydı, güzel küçük pembe dudakları ve gül goncası kıcı izlemem için ortada duruyordu. Kas bir elini usulca Ari'nin poposunda gezdirdikten sonra gözlerini bana dikti.

Göğsümde bir çarpıntı hissettim ve ona bakmadan önce sırtıttı. Elinin ilk vuruşunda sıçradı. İlk defa ben atlamadım. Geldiğini görmek, tam olarak ne zaman olacağını bilmek farklıydı. Kas onun yanında durdu ve aç elleriyle kalçalarının arkasını kavradı, sonra da her iki tarafına hınzır bir hızla vurdu. Kaspian'ın elinin mükemmel şekliyle kızın teni kıpkırmızı olurken büyülenmiş gibi izledim. Bunda güzel bir şey vardı, teninin Kaspian'ın şeklini hatırlaması. Şimdi o da izlere bakıyordu, sonra tekrar bana döndü.

"Kıçı böyle muhteşem görünmüyor mu canım?"

"Evet efendim," dedim sessizce.

Kaspian daha ağır ve daha ağır darbeler indirdi, ta ki Ari darbelerin şiddetiyle yatağa saplanana kadar. Tüm poposu kızgın kırmızı bir renk almıştı ama Ari de benim gibiydi. Her vuruşta, sonrasında parmak uçlarının her yumuşak okşayışında daha da tahrik oluyordu. Bacaklarının arası kayganlaşmıştı ve kalçalarının istem dışı çalkalanışını fark ettim.

Sandalyemde öne doğru eğildim ve eteğin düğmelerini deliklerinden geçirip bluzu dışarı çektim. Bir elimi bacaklarımın arasına sokmak için bana fazlasıyla yer açmıştı.

Kas şimdi Ari'nin yanında durmuş, bir parmağını usulca Ari'nin ortasından aşağıya, sonra tekrar yukarıya doğru sürüklüyordu. Ari'nin iniltileri yatağın içinde boğuklaştı ama kalçaları geriye doğru sallanmaya başladı.

"Ne kadar ıslak olduğunu görüyor musun?"

diye sordu bana. Başımı salladım.

"Kelimeler," dedi sertçe. Hâlâ onun hükmü altında olduğum çok açıktı.

"Evet, efendim."

"Parmağımı içeri sokayım mı? Bakalım nasıl hissedecek?"

Yutkundum. Kahretsin, bu beni birçok yönden etkiliyordu, iyi yönlerden, kötü yönlerden, henüz anlamadığım yönlerden.

"Evet, bak bakalım nasıl hissediyor," diye fısıldadım.

Kaspian orta parmağını yavaşça kızın içine soktu ve kız onun dokunuşuyla haykırdı. İç çamaşırlarımı kenara ittim ve bir parmağımı kendime soktum.

"Şu anda içindeki kimin parmağı Reyah?" "Senin parmağın."

"Doğru," dedi ve bileğini nefes almaya başlayan Ari'ye doğru salladı. "İkinci bir parmak ekleyelim mi? Sence bundan hoşlanır mı?"

"Tanrım, evet. Lütfen," diye yalvardım. Sırada Kas'ın yüzük parmağının kayboluşunu, narin teninin onu içeri almak için gerilmesini izledim. Şimdiden çok dar görünüyordu, sikini alamayacak kadar küçüktü.

"Şu anda ne düşünüyorsun Reyah?" "Çok sıkı görünüyor."

"Çok sıkı, parmaklarımı birbirine sıkıştırıyor." Kaspian Ari'nin içini okşarken, Ari ona doğru geri itti ve onu daha da derine çekti.

"Eteğini çıkar Reyah, rahatına bak."

Evet, bunu gerçekten istiyordum. Kumaşı ve iç çamaşırını sıyırdım ve sandalyeme geri yaslandım, bacaklarımı açtım ve elimi tekrar işe koyuldum.

"Bu seni çok daha iyi gösteriyor," diye mırıldandı Kas.

Sonra Ari'nin kulağına eğildi. "Prensesin seni izlemesi hoşuna gidiyor mu? Şu anda o kadar tahrik olmuş ki, elini bacaklarının arasına koymuş?" Ari ciyakladı. "Arkanı dönüp ne kadar muhtaç olduğunu görmek ister misin?"

"Evet, efendim."

Ari yavaşça başını çevirip bana baktı, saman sarısı saçları çarşaftan dolayı dağılmıştı.

"Çok güzel değil mi?" Kas ona fısıldadı.

"Çok güzel."

"Onu öpmek ister misin, Ari?"

Bu fikir kalbimi yerinden oynattı ve tenimi ısıttı.

"Hem de çok," diye nefes nefese kaldı.

"Karıcığım, Ari gelip seni öpmek istiyor. Sorun olur mu?" "Evet, efendim."

Kaspian elini yavaşça geri çekti ve Ari parmaklarını temizlemek için beklediği şekilde döndü. "Dizlerinin üzerine çok, küçük hayvan. Prenses'ine doğru sürün."

Ari kendini halıya bıraktı, bir elini diğerinin önüne koydu ve bana doğru süründü. Kalçalarının sallanışı, göğüslerinin sarkışı, şehvetli ve akıcıydı ve çok kadınsıydı, alıştığım sert, vahşi erkeklerden çok uzaktı.

Tam önüme geldiğinde topuklarının üzerine oturdu ve sarı kirpiklerinin arasından yukarı baktı.

"Dizlerinin üzerine çok Reyah," dedi Kas arkasından.

Kendimi onun önünde yere bıraktım. Bluzum kalçalarımın altına aşağıya yuvarlandı ve bana bir parça alçakgönüllülük verdi, aniden utandım ve ona bu kadar yakın olduğum için gerildim. Hayatım boyunca payıma düşenden daha fazla çıplak kadın görmüştüm, bazılarıyla da yatmışım, iyi para ödeyen bir müşterinin emriyle. Ama daha önce başka bir kadın tarafından hiç *tahrik* edilmemiştim, bir kadın için bacaklarımın arası hiç şişmemiş ve ağrıamamıştı. Ve işte Ari, ince omuzları ve kıvrak vücuduyla karşımdaydı, tatlı nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ağzımı sulandırıyor.

Kas, Ari'nin yanına eğildi ve bana baktı. "Çok güzel değil mi?" "Son derece." Sözcükleri titriyordu, gözbebekleri şişmişti, kalçaları Altında sallanıyordu. Vücudunun tepkisi... *benim* içindi.

"Öp onu," diye fısıldadı Kas.

Ari yavaşça öne doğru eğildi, dudaklarımızın birleştiği ana kadar gözleri yarı kapalı kaldı.

Tanrım. Ari yumuşaktı, çok yumuşaktı, kadife, ipek ve tereyağı gibiydi ve Tanrılar, dudaklarımız daha yeni dokunmuştu. Nefesi bana karşı tedirgin bir şekilde titriyordu ve ben daha da eğildim, başımı eğerek ona yaklaştım, bunun doğru olduğunu, bunu istediğimi bilmesini istedim. Çekingen bir şekilde dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve dokunuşu çok hafif, çok nazikti. Yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir sabır ve itidal vardı. Erkeklerle öpüşmek daha büyük, daha iyi şeylere davetiye çıkarmak, daha fazlasını vaat etmek anlamına gelirdi ama Ari'yle öpüşmek sadece bir öpücüktü, olduğu gibi zevk alınacak bir şeydi.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla açmaya zorladı ve çok geçmeden dillerimiz birbirini arıyor ve birbirine sürtünüyordu. Ona daha yakın olmak istiyordum, sadece ağzının bana dokunmasından daha fazlasını istiyordum. Dudaklarımızın birbirinden ayrılmamasına dikkat ederek dizlerimin üzerine yükseldiğimde o da beni takip etti. Vücudumu onunkine, karnımı onunkine, göğüslerimi onunkine bastırarak kadar yaklaşırken yüzünü nazikçe kavradım. Elleri ön kollarıma tüy gibi hafifçe indi ve tenim dokunuşuyla karıncalandı.

"Tadı neye benziyor Reyah?" Kaspian yanımda fısıldadı. Ona cevap vermek için öpüşmeyi kesmek bana acı verdi. Göz kapaklarımı açtığımda ağırlaşmıştı ve dudaklarım onunkileri özlemekten karıncalanmıştı.

"Tadı tarçın ve krem şanti gibi." Ari buna gülümsedi ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Kas gözlerimizdeki belirgin yıldızlara bakarak kıkırdadı. "Onu tekrar öpebilir miyim? Lütfen?" diye sordum.
"Devam et."

Yutkundum ve tekrar Ari'ye yaslandım. Bu kez elleri sıcak tenimde dolaştı, yumuşak parmak uçları boynum boyunca, köprücük kemiğim boyunca ve sonunda göğüslerime indi. Onları her iki elinde nazikçe tuttu, başparmaklarını meme uçlarımla üzerinde gezdirdi ve his doğrudan amcığıma doğru fırladı. Ağzının içine doğru inledim ve o da sanki uyarılmışlığını seslendirmekten kendini alıkoyuyormuş gibi inledi.

Birden ben de ellerimin altında onun tenini istedim ve uzanıp avuçlarımı kalçalarına koydum. Hemen kalçalarını yana kaydırды, böylece elim tepesinin kalın sarı buklelerine değdi. Bacaklarının arasındaki tenin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum ve elimi altından geçirerek denemeler yaptım.

"Ahh...evet," diye fısıldadı ağzımın içine.

"Bu kadar yeter hanımlar," dedi Kaspian'ın derin sesi, sözümüzü keserek. İsteği üzerine öpüşmeyi kestik ve Ari'nin omzuna dokunarak onu yatağa götürdü. Sandalyeme geri oturdum, sıkıca sarıldım ve eskisinden daha da fazla yatırım yaptım ve gözlerinin üzerine bir göz bağı çekmesini izledim. Yataktan indi ve yanımdaki gardıroba doğru yürümeden önce soyundu. Onu görmekten, kapıları açarken sırtının gerilmesinden, bir şey çıkarmak için eğildiğinde kaslı kışının yanlarındaki çukurlardan zevk aldım, uzun kırmızı bir ip. Bana doğru getirdi ve çıplak kalçalarımla arasından sarkıttı.

"Şimdiye kadar her şey yolunda mı, Küçük Kuzgun?" "Çok iyi."

Ari'yle birlikte yatağa dönmeden önce sırtıttı. Sonraki on beş dakika boyunca Ari'nin gövdesinin ve kollarının etrafındaki ipi sararken, çekerken ve sıkıştırırken onun sessiz konsantrasyonunu izledim. Her düğümü test edip kontrol etti ve bitirdiğinde Ari'nin üzerinde çarpıcı bir goblen dokumuştı. Kas arkasına yaslandı, eli içgüdüsel olarak sikini okşamaya gitti. Ne kadar acı verici derecede sert görünürse görünsün, bağlarken tek odak noktası buydu. Yaptığı işe duyduğu şehvet daha sonra geliyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Ari?"

"Güzel. Güzel." Hareket alanını test etmek için biraz kıkırdandı. Bilekleri ve ön kolları birbirine bağlıydı ve ip düğümlemişti.

göğsünün üzerinde, göğüslerinin arasında ve kollarının altında. Tasarım mükemmeldi.

Kaspian ipin kenarları boyunca parmakladı, sonra karnının üzerinden aşağı indi ve sonunda bacaklarının arasına girdi. Ari bastırılmış bir inilti çıkardı ve başının geriye düşmesine izin verdi.

"Kendine dokun Reyah, benim Ari'ye dokunduğum gibi."

Onun Ari'ye yaptığı gibi kendi etrafında daireler çizerek okşadım. Kas bana bakarken vücudumun parlamaya ve ısınmaya başladığını hissettim, parmakları inleyen bir Ari'nin altında hareket etti ve hala bana bakmaya devam etti. Sonra bir parmağını kıvrarak yaklaşmamı istedi.

Ari yatağın eğildiğini hissetti ve başını çevirip beni dinlerken orada olduğumu anladı.

"Bluzu çıkar Reyah," dedi ve ben de çıkardım. Ellerim çok sıkı meme uçlarımda ve sonra bacaklarımın arasında gezindi.

"Daha yakına," dedi Kas çakıllı bir sesle. Yaklaştım. "Ağzını aç." Açtım ve üç parmağını dilimin üzerinde düz bir şekilde içeri sokarak tükürüğümle ıslattı. Elini çekti ve parmaklarını Ari'nin bacaklarının arasına geri koydu.

"Ahh..." diye inledi nemli uçları hissettiğinde. Elini gıcırdatmaya başladı ve adam elini çekti, onu saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekti.

"Bu kadar çaresiz olma. Kendini tut." Kaspian bana baktı ve yüzümdeki onaylamama ifadesini gördü. "Ne?" diye havladı. "Nazik ol," diye dudak bücktüm. Dönüp bana saldırmadan önce tehditkâr bir gülümseme takındı. Beni yatağa geri itti, ağırlığını yeterince tutmaya dikkat etti ve parmaklarını içime soktu. Nefes nefese kaldım ve kıvrandım.ve ani Şok ve ve beklenmedik penetrasyon, ama Parmakları ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan noktaya doğru itildiğinde ve avuç içi sinirlere doğru bastırıldığında bunun tatsızlığı hızla kayboldu.

bana kendi adımı unutturdu.

"Siktir!" Vücuduma her yönden yapılan saldırı karşısında bağırdım. Elini boynuma dolamıştı ve dişleri bir meme ucumu ısıırıyordu, hepsi çok fazlaydı. Bir dakika sonra durdu ve bana baktı, şimdi nefes nefese kalmış ve inliyordu.

"Çok mu nazik davrandım Reyah?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Peki beğendin mi?"

"Evet, efendim."

"O zaman yatakta kadınlara nasıl davrandığım konusunda kendi işine bak. Göründüğünden çok daha sert birisin."

"Evet, efendim."

Ağzını benimkine indirmeden önce zayıf bir hırıltı çıkardı, dudaklarımı öptü ve ısırıldı, sonra bu öpücükleri ve ısırıkları yaka kemiğimin üzerinde, karnımın aşağısında takip etti ve dilini sadece bir kez seksimin üzerinde kaydırıldı.

Onu izlemek için yan döndüm; titreyen mum ışığında teni terden parlıyor, kenarları daha da keskin görünüyordu. Ari'nin göz bağını çözdü ve gözleri alışırken hızla kırıştırdı. Bakışları bana takıldı ve hevesle bana baktı.

"Buraya gel Reyah," dedi Kas. "Daha yakına." Ari'nin arkasında diz çöktü ve ben de hemen yanlarındaydım. Yan tarafındaki pembe yara izli deri düşük ışıktaki daha kötü görünüyordu, acı verici ve engebeli görünüyordu. Parmak ucumla kenarını okşama riskini göze aldım.

"Canın acıyor mu?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Artık orada hiçbir şey hissetmiyorum."

Kaspian elimi çekip onun yerine sikinin üzerine koymadan önce tekrar tenini okşamama izin verdi. Elim onunkinin altındayken bizi yukarı aşağı okşadı, iki sıkı yumruğu onun uzunluğu boyunca uzanıyordu. Ari bizi izlerken çenesini omzuna yaslamıştı. Kısa süre sonra, ucunda ilk inci belirdi ve her zamanki gibi onu arzuladım.

"Devam et," dedi Kas, dudaklarımı yaladığımı görünce. Eğildim ve ağır alevli ucu dilimin üzerinde gezdirdim. Kalçaları ağzımı aramak için öne doğru itilirken Kral inledi. Dudaklarımı dikkatlice etrafına sardım, boğazıma doğru ani bir sarsıntı olursa diye sabit tuttum, ama bu gece sadece uzun, yumuşak vuruşlar vardı. Sonra Ari'nin inlemelerinin onunkilere karıştığını duydum ve elinin arkadan Ari'nin altına uzandığını gördüm.

Tanrım, ne güzel bir manzaraydı, kadın güzel, kordonlu düğümlerle bağlanmıştı, adam kadının yanında dev gibi görünüyordu. Bacaklarının arasındaki her itme ve itme ile pazusu esniyor.

Kaspian ağzımı doyurduktan sonra nazik bir elini çenemin altına koydu ve onu serbest bıraktım.

"Sırt üstü yat, Ari."

Kız öne doğru eğildi ve sırt üstü döndü. Dizleri kızarmış merkezini ortaya çıkaracak şekilde açıldı.

"Elini onun üzerine koy Reyah, Ari'nin sikim için hazır olup olmadığını söyle."

Bu sözlerle, bu taleple, bu erotizmle neredeyse boşalıyordum. Parmaklarımı yavaşça kalçasından aşağıya ve göbeğine doğru kaydırırken Ari'ye baktım. Elime karşı çok sıcaktı ve ıslaktı. Önden arkaya doğru kayganlaşmış ve hazırlanmıştı.

"Hazır," dedim omzumun üzerinden. Sanki onaylarcasına elime bastırıldığını hissettim ve hafifçe geri bastırdım.

"Güzel," dedi kocam kayıtsızca.

Kas yavaşça vücudunun üzerine eğildi ama amcığının hemen yanında durdu. "Reyah," dedi. "Sikimi içine sok."

Sikeyim. Karnımdaki sıkışma kuvveti neredeyse beni uçurumun kenarına getirecekti. Hiç bu kadar ateşli, bu kadar uyarılmış olmamıştım.

Kalın sikini elime alırken etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım. Kalçalarını öne doğru eğdi ve ben de ucunu Ari'nin ıslaklığında gezdirdim. Sonra yavaşça daha da ileri itti. Vücudu yol verdiğinde doğru noktayı buldum ve ilk birkaç santimi içeri soktu. Ari'nin amcığı onun üzerinde esnedi ve titreşti ve elim onların arasından kendi bacaklarımın arasına geri çekildi.

Kaspian daha fazla sokmadan önce hafifçe çekildi ve onu gerilmeye zorladı. Kaspian yavaşça içeri girdi, kadın bir iki kez irkildi ve onu suçlayamazdım, Kaspian doğrudan içine doğru itiyordu. Ama sonunda vücutları birlikte çalıştı, sabit bir akışkan hareketle içeri ve dışarı kaydı.

Yatağa uzandım ve sadece Ari'nin saçlarının vücudunun her sarsılışında nasıl hareket ettiğini, Kas hareket ettiğinde ya da yeni açılara uyum sağladığında nasıl farklı inlediğini izledim. Ve onu izledim, omuzlarının ortadan nasıl çöktüğünü, düşen bir sarı bukleden gözlerini kurtarmak için başını nasıl salladığını.

Kısa süre sonra Ari vücudunu Kas'ın üzerine bastırıyordu. Kaspian kalçalarını aralarındaki sürtünmeyi daha da artıracak şekilde eğdi ve Ari'nin nefes alış verişleri kreşendo yapmaya başladı. Kaspian her pompalamaya, her itmeye aynı şekilde devam etti ve sonra başı eğildi ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Lütfen gelebilir miyim, efendim?" diye yalvardı.

Onun uzaklaşmasını izlerken çenem sıkıca kenetlendi, altındaki kadın serbest kalmanın eşğine gelmişti.

"Evet, gel Ari." Vücudu onunkinin altında gerilirken, elleri etrafındaki ipleri gergin bir şekilde çekerken, vücudu ele geçirilirken ağır bir şekilde nefes aldı.

Ari ılık atıp inlerken ve zevkle haykırırken, Kas delici mavi gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadı. Ezici darbeleri yavaş yavaş sakinleşirken yüzü soğuk ve vurdumduymaz görünüyordu. Sonunda alnını onunkine dayadı ve ona fısıldamaya başladı. Ne dediğini anlayamadım, çok sessizdi. Sonra kendini yukarı itti ve içinden çıktı.

Şimdi Ari'den kayganlaşmış olan sikine baktım. Boşalmamıştı, hâlâ eskisi kadar sertti ve bana bakışı yırtıcıydı. Yanıma yaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu, ıslak siki aramızda ağır ağır sallanıyordu.

"Seni isteksiz bırakacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Hayır, efendim."

Kas dizlerinin üzerine çöktü ve uzanarak beni içine çekti, kalçalarım onunkilerin üzerine yayıldı. Beni belimden yukarı kaldırdı ve zaten çok sıcak, çok ıslak olan başının üzerimde gezindiğini hissettim. Sonra hızlı bir dalış oldu, ani girişle ciğerlerimdeki havayı dışarı atan türden. "Beni çok iyi alıyorsun Reyah," diye mırıldandı kulağıma, beni sıkıca tutarken. Ama sonra hareket etmeye başladı, içime doğru pompalamaya başladı. ve donuk ağı neredeyse anında kayboldu.

"Yatağımızı paylaşmanın nesini seviyorsun Reyah? Söyle bana," dedi ezici itişler arasında.

Ona cevap verebilmek için konsantre olmak zorundaydım. "Ari'yi izlemek hoşuma gidiyordu," diye inledim. "Onun nasıl tahrik olduğunu izlemek hoşuma gidiyordu. Onu öpmeyi seviyordum."

"Onu öpmek nasıl bir histi?"

"Çok nazik, çok yumuşak." Ari'ye baktım, alt dudağı dişlerinin arasındaydı ve kalçalarını birbirine sürtüyordu, bağılyken başka bir şey yapamıyordu.

Kaspian başparmağını aramızdaki zonklayan sinir damlasına indirmeden önce yalayarak bir gösteri yaptı. Saldırının tadını çıkarırken göğüslerimi ellerimle sıkıca kavradım. Yukarı ve aşağı, daha ileri, daha sert, daha sıkı, her şey içimde gergin bir şekilde sarılmıştı.

"Benimle birlikte boşalacaksın Reyah," diye homurdandı Kas kulağıma. "Ondan geriye doğru sayacağım ve sonra amının etrafında sertçe sıkıldığını hissetmek istiyorum. Anladın mı?"

Evet, anladım. O kadar uzun süre dayanabilir miydim?

"Evet! Evet!" Elimden geldiğince çabuk ılık attım.

"On...dokuz...sekiz..." her sayı arasında birkaç sert itiş gerçekleştirdi. "Yedi...altı...beş..." Doruk noktamın çekirdeğinden yüzeye doğru ilerlediğini hissettim. "Dört...üç...iki..." Vücudum hazırды, patlamaya hazırды ve ben bekledim, 'bir' için bekledim ama o söylemiyordu.

"Lütfen!" Çığlık attım; kelime boğazımdan sanki ele geçirilmişim gibi koptu.

"Sakin gelmeye cüret etme Reyah!" diye homurdandı, ezici darbeler üstüne darbeler indirirken. Beni kullanırken bir siren gibi yükselen sesimi duydum, kendimi onun için sadece sınırdı tuttum.

"Bir!"

Bedenim milyonlarca parçaya bölündü. Ani ve cam gibi keskindi ve parçalara ayrılırken kenarlarının içimden geçtiğini hissedebiliyordum. Ellerim uzandı ve yakaladı, bacaklarım bir deprem gibi sallandı ve içimin derinliklerinde Kaspian'ın içime dökülürken nabzının attığını hissedebiliyordum.

Kendimi bir kor gibi hissettim, parlıyor ve etrafıma sıcaklık yayıyordum. Kocamın ellerinin sırtımda olduğunu ve beni kendisine yakın tuttuğunu fark ettim. Eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum. Bu sadece bir öpücükü, ikimiz de hala nefes nefese kalmıştık.

"Sen olağanüstüsün," dedi ağzıma karşı. Ona teşekkür edecek ya da gülümseyecek gücüm bile yoktu. "Seni yere yatıracağım aşkım, böylece Ari'yi çözebilirim."

Beni yanıma yatırırken başımı salladım, sadece hafifçe kendimdeydim. Yatağımdaki güzel kadına bakıyordum. Gülümsüyor ve çok memnun görünüyordu.

Kas onun güzel düğümlerini çözmeye koyulurken ben uzanıp saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. Parmaklarım yüzünü, kaşlarının kavisini ve dudaklarının kıvrımını keşfetmeye devam etti. Eğildi ve parmak uçlarını birbiri ardına nazikçe öptü. Kaspian'ın çalışırken bize gülümsediğini belli belirsiz fark ediyordum.

Tamamen çözüldüğünde, ikimizi de rahatça yastıklara yatırdı ve nemli bezlerle bizi duruladı, Ari'nin vahşileşmiş arka tarafına, hissetmiş olması gereken yanığı soğutmak için özel bir dikkat gösterdi. Kocam bize su getirip üzerimize titrerken parmaklarımız boş boş birbirine dolandı. Sonra Ari'nin üniformasını ona uzattı, zamanının dolduğuna dair kibar bir talimattı bu.

"Hayır," diye karşı çıktım. "O kalabilir mi? Lütfen?"

Merakla bana baktı. "Geceyi bizimle geçirmesini mi istiyorsun?"

"Sakıncası var mı?" Kadına sorduğum kadar ona da soruyordum.

İkisi de önce birbirlerine sonra da bana baktı.

"İstediğin buysa benim için sorun yok, Ari."

"Bunu isterim, Majesteleri."

Mutluydum.

Kas, arkamdaki yatağa tırmanmadan önce odada kalan mumları söndürdü. Sıcak, sert kaslar sırtıma baskı yapıyordu ve sıcak, narin uzuvlar ön tarafta benim elimdeydi. İkisinin arasında, her ikisi de beni okşayıp severken, kısa sürede uykuya daldım.

Ckapt'ca Ni "ct'cc"

Wcmak

T Ertesi sabah sessiz bir odada uyandım. Bir gece önce o kadar mışıl mışıl uyumuştum ki ancak Kaspian beni ikna ederek uyandırdığında uyanmıştım, tamamen giyiniktim ve şimdiden mis gibi kahve kokuyordum. Ari gitmişti.

sertleşmiş kaslarımı esnetirken. "Günaydın, karıcığım."

"Günaydın."

Perdeyi açtı ve ben de tembelce doğruldum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika." Gözlerimin uykudan hâlâ şiş olduğunu hissederek gülümsedim. "Dün gece için pişmanlık duymuyor musun?"

Bunu bir an düşündüm ve Kaş endişeli görünmeye başladı. "Tek pişmanlığım daha fazla dahil olamamış olmam. Bir dahaki sefere ikinizin de ilgi odağı olmak istiyorum."

"Bir dahaki sefere mi?" dedi yumuşak bir kıkırdamayla. "Buna izin verir misin?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlatırken ellerini iki yanıma koydu, eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Aklı başında hangi adam bu isteği reddeder, Küçük Kuzgun?"

"Güvensiz bir adam."

"Mm, belki. Ve bahse girerim kendine güveni olmayan bir adam sizi dışarıdaki genç muhafızlardan biriyle izlemeyi hayal etmezdi."

Birdenbire ondan uzaklaştım, içimi ani bir korku dalgası kapladığından gözlerimin şiştiğine şüphe yoktu. Kas sadece baştan çıkarıcı kıkırdamasına devam etti.

"Şaşkın görünüyorsun, aşkım."

"Ben. Yatağıma başka bir adam mı getireceksin?"

"Ari'ye gösterdiğin hevesle katılacağıma söz veremem ama bu fikir beni kesinlikle itmiyor. Oturmak ve benim emrimle seni becerirken görmek istiyorum."

Kelimeler ağzımdan kaçtı.

"Bunu hevesli ama sessiz bir onay olarak kabul ediyorum. Gel, kahvaltı hazır. Sen yerken ben de seninle oturayım," dedi Kas çarşafları üzerimden çekerken.

Şimdi masada sadece ikimiz oturuyorduk, onun kâğıtlarının hışırtısı ve benim çatalımın hafifçe sürtünmesi odadaki tek seslerdi. Kafam hâlâ onun daha önceki önerisiyle meşguldü.

"Herkes nerede?" Ben sordum. "Yemek yediler mi?"

"Yates atlarla ilgilenmek için sabahın köründe uyanıyor ama başka kimsenin nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok." Okuduğu kâğıdı işaretledi ve bir kenara koydu.

Uzun cumbalı pencereden dışarı baktım ve dışarıdaki küçük karavanımızın her zamanki gibi meşgul olduğunu gördüm. Bir araba, taze balık sepetleri ve parçalara ayrılmış, kâğıda sarılmış etlerden oluşan bir kule ile yanaşıyordu. Gün camın ötesinde soğuk ve berraktı ve kilometrelerce ötede Kardonya Dağları'na uzanan etekleri seçebildiğimi düşündüm.

"Sence geldiğimizi biliyorlar mıdır?"

"Eğer yapmasalardı şaşırırdım. Yarım ordusu olan bir kraliyet kervanı genellikle fark edilmez."

Karnımda bir huzursuzluk hissettim. İki gün sonra tekrar evde olacaktım. Beni ne bekliyor olacaktı?

Nyx daha sonra yemek odasına girdi. "Günaydın," dedi neşeyle karşıma oturup kahvaltısını hazırlamaya başlarken. Kral'ın ve benim ona nasıl baktığımızdan tamamen habersizdi. Sonunda ağzı üzümle doluyken bizi fark etti.

"Ne?" diye sormayı başardı.

"Sana ne oldu böyle?"

Cevap verecek kadar çiğnedi ve yutkundü. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim onu taradı, tamamen seksileşmiş saçları, kaçırılmış düğmesi ve boynunda çiçek açan birkaç mor iz.

"Kahretsin," dedi, yere baktı ve düğmeyi düzeltti.

"Kim?" diye sordum. Nyx sırtarak ağzına daha fazla kırmızı üzüm attı. "Kim, Nyx mi?" Mırıldandı ve elini kaldırdı.

Böyle dolu bir ağızla konuşmak kabalıktır. Kaspian'ın bu maskaralık karşısında gözlerini devirdiğini fark ettim. Ayağa kalktı, kâğıdını aldı ve başıma bir öpücük kondurdu.

"Ofiste meclis üyelerimle buluşmam gerekiyor. İyi günler Reyah. Ve eğer Yates'le ata binersen," dedi kapıda durarak, "lütfen dikkatli ol. O lanet olası yarış atları yetiştiriyor, midilliler değil."

"Evet canım," dedim yarı alaycı bir tavırla. O gider gitmez Nyx'e ters ters baktım. "Şimdi söyle bana kim?" Nyx ağzına bir üzüm daha atmaya yeltendi, ben de uzanıp üzümleri elinden aldım.

"Oh, Tanrı aşkına, Reyah..."

"Sadece söyle, sonra da üzümle karnını doyurabilirsin."

Sırıttı, sözlerimi zihninde iğrenç bir hale getirdiği belliydi. "Peki tamam, ama Burke'e söyleyemezsin."

"Neden umursasın ki?"

"Bana söz ver."

"Tamam, söz veriyorum."

"Bu-" ama cümlesini bitiremedi, çünkü Bastien yürüdü içinde.

"Günaydın, Majesteleri," dedi bana, sonra yoluna devam etti. mutfaklar. Gözleri Nyx'in üzerinde gezinirken yanakları anında kızardı. "Bu ne lan, Nyx!" Fısıldadım, yüzündeki memnun ifadeyi görünce Yüzünü. "Uşağı mı? Gerçekten mi?" Nyx tartışmak ya da kendini savunmak için ağzını açtı, ama o lanet üzümlerine kıkırdamaya başladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan ben de gülmeye başladım.

"Sanırım seni çok fazla suçlayamam, dün gece yatağımızda Ari vardı." Rahatça omuz silktim ve tostuma konsantre oluyormuş gibi davrandım.

"Özür dilerim... Ne?"

Gülümsememi saklamaya çalıştım ve Nyx kafama bir üzüm tanesi fırlattı. "Hey!" "Bunu açıkla, lütfen!"

Kızmış gibi yaptım. "Onları yolculuğun başında, gösterinin tam ortasında yakaladım. Onlar beni görmedi ama ben onları gördüm ve bilmiyorum, *hoşuma* gitti."

Nyx itirafımdan sonra bana milyonlarca soru sordu ve sonunda, yaptığımız anılarla şişmeye ve ağrımaya başlamıştım. Tanrım, başka bir kadının dokunuşunun ne kadar harika olabileceğini hiç bilmiyordum. *Onu bugün gördüğümde ne olacaktı?* Giyinmeme yardım etmek zorunda kaldığında ya da saraya geri döndüğümüzde haftalarca bir arabada kilitli kaldığımızda ne olacaktı? Ve bu benim anlamamı sağladı.

Callan'ın son zamanlardaki ikilemi, düşünmek, tercihlerini *bilmek* ve birdenbire bu tercihlerin değişebilmesi. Her şey ne kadar da kafa karıştırıcıydı.

"Majesteleri?"

Döndüğümde kapıda duran sıcak, koyu tenli genç bir adam gördüm.

"Yates ders için hazır olup olmadığını bilmek istiyor. Eğer uygunsa seni şimdi ahıra götürebilirim."

İçimi çektim, boş zamanımı başka bir at için harcamak istemiyordum.

"Evet, şimdi iyi. Önce pantolonumu değiştireyim."

"Pekâlâ hanımefendi, sizinle batı kapısında buluşalım mı?" "Evet, teşekkür ederim."

Çocuk gitti ve ben de yatak odasına gitmek için ayağa kalktım.

"Pantolonlar, atlar, yatağındaki kadınlar? Yates'i pek umursamadığını sanıyordum, ama burada neredeyse ona dönüşüyorsun!" Nyx tersledi.

"Bir üzüm daha ye sevgili kardeşim, ağzın çiğnemek için konuşmaktan çok daha iyi kullanılıyor." O sessizce kıkırdarken ben gözlerimi devirip odadan çıktım.

Yates'in yanında çalışan tatlı genç çocuk, iyi aşınmış bir patikadan ahırlara giden yolu gösterdi. Kendimi daha fazla ata binmeye maruz bırakacağıma inanamıyordum ama Kaspian'a en azından kız kardeşi için çaba sarf ettiğimi göstermek istiyordum.

Büyük açık kapıdan içeri girdiğimizde ahırlar bir eşek arısı yuvası kadar hareketli ve heyecanlıydı.

"Neler oluyor?" Ahırdaki çocuklar koşuştururken ben de sordum.

"Bu avlanma taktiği, birileri bir sürü görmüş olmalı." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Genellikle son geyik sürüleri sezonun bu noktasında güneye göç etmiş olur."

"Tomas!" Yates bağırdı. Çocuk koşarak geldi. "Reyah için Alecta'yı bağla, sonra da ona bir yay getir."

"Geliyor muyum?"

Yates bana doğru döndü. "İstemiyor musun?"

"Kaspian bunu yapmamı istemez-"

"Kaspian'a sormadım, *sana sordum*."

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

"Sağ elini kullanan bir yaya ihtiyacım var, lütfen."

Yates at sırasına doğru ilerlerken başıyla onayladı. "Alecta'ya bineceksin." Göz alıcı bir doru kırsağın önünde durdu.

"O inanılmaz." Elimini güçlü boynunda gezdirdim ve başını eğerek kulaklarını kaşımam için beni dürttü.

"Ondan istediğin her şeyi yapar ve oradaki ormanı benden bile daha iyi bilir." Yates kolanı biraz daha sıktı.

"Hangi ağırlıkta yay istersiniz, Majesteleri?" Tomas elinde iki yayla bana doğru koştu. "Yetmiş poundluk da var, elli poundluk da."

"İltifatını takdir ediyorum Tomas, ama elliden fazla çekebileceğimi sanmıyorum."

Yates yayı çocuktan aldı ve eyerin altına taktı. Nasıl kullanacağımı bilip bilmediğimi sorgulamamasını takdir ettim.

On dakika sonra küçük bir grup olarak bir av köpeği sürüsünün peşinden ormanda ilerliyorduk. Alecta bir bulut gibi sürüyor, sarsıcı şokları emiyor ve bana dengeli ve eşit bir sürüş sağlıyordu.

Yaklaştığımızda köpekler geri çağrıldı ve avlanan grup olarak etrafımızı sardık. Sürünün gideceği yerin etrafında yarım daire oluştururken Yates birkaç düzine metre sağında duruyordu. Sessizce bekledik, her an yaprakların arasından kıvrıla kıvrıla tuzağımıza doğru geleceklerini biliyorduk.

Dizginleri bıraktım ve yayı eyerden çektim. Çok güzel işlenmişti. Yay kırışını çekiştirerek gerginliğini test ettim. Kaslarımdaki tanıdık gerilme beni gülümsetti. Eski halimi hatırlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Alecta'dan aşağı kaydım ve üç oku kemerime soktum. O sırada Yates'in yüzünde kızgın bir ifade olduğunu fark ettim.

"Atının üzerinde kal Reyah," diye fısıldadı ağaçların arasından.

"Neden?"

"Çünkü bir atışı kaçırsak ve onlar havalanırsa, biz de takip edebiliriz." "O zaman ıskalamam."

Azarlamaya devam etmeye hazırdı ama ben sürünerek uzaklaşmaya başlamıştım. Dinlemediğim için öfkelenenecekti ve bu yüzden ona dönüp bakmayı reddettim.

Sonra ağaçlar önümüzden ayrılmaya başladı ve küçük bir geyik sürüsü yoğun yeşilliklerin arasından çevik bir şekilde yürüdü.

Hedeflerimizi mükemmel bir şekilde görebileceğim kadar yapraksız bir çalının arkasına çömeldim ve bir ok attım.

Önce bir dişi geyik görüldü, hemen yanında da yavrusu. Islak, siyah burunları ormanın zemininde kalan az miktardaki bitki örtüsünü arıyordu. Kısa süre sonra ağaçların arasından iki dişi daha çıktı, ardından da bir geyik. Hâlâ gençti ve fazla et sağlamayacaktı ama baktığımda Yates ona nişan almıştı. Okunun ucu genç hayvanı hareket ederken takip etti ama ateş etmeye kalkışmadı.

Birkaç geyik daha görüldü, hepsi de son derece sakin ve varlığımızdan tamamen habersizdi. Sonra onu gördük. Sürüsünü gururla takip eden muhteşem bir geyikti, başı dik ve kulakları ailesini korumak için her yöne dönüyordu.

Sağımda bir yerde Yates'in yayının gerginliğinin gıcırdadığını duydum. Geyik sağa doğru ilerledi, yenilebilir bir şeyler bulmak için çalılıkları kokluyordu ve her adımda Yates'in ölümcül çekişine daha da yaklaşıyordu. En net atışı o yaptı ve mükemmel anı bekledi.

Uzaktaki bir at kişnedi ve geyiğin başı sesin geldiği yöne doğru fırladı.

Okun havada uçuşurken çıkardığı keskin sesi, sonra da ete saplanırken çıkardığı acıyı duydum.

Canavar sendelerken zaman yavaşlıyor gibiydi, bir ok boynunun derinliklerine saplanmıştı. Ağır bir kayanın göle sıçraması gibi, panik içindeki sürü her yöne doğru uçtu. Geyik, doğrudan bana yöneldi.

Yates'in birkaç ok atıp hayvanı yavaşlatmaya çalışırken küfrettiğini duydum; geyiği kovalarken atı bana doğru gürlüyor, diğerlerine ateş etmemeleri için bağıırıyordu.

Hayvan ormanın içinden geçerken siperimi korudum, ağır toynakları botlarımdan hissedebileceğim bir güçle yere çarpıyordu.

Yates hayvanı uzaklaştırmak için acele ediyordu, bana zamanında ulaşması imkânsızdı. Parmaklarım gergin bir şekilde yivleri buldu, sonra saklandığım yerden kalkıp dehşete düşmüş hayvana baktım. Beni görünce iri siyah gözleri büyüdü ve bir an bile tereddüt etmeden kocaman boynuzlarını bana doğru indirip saldırdı.

O anda her şey bir anda oldu, mızraklamak isteyen korkunç, sivri uçlu boynuzların önünden atlarken ok yayımdan fırladı.

Ben. Gözlerim kenetlenmişti ve nefesimi tutuyordum ama her şey sessizdi.

Kendimi yavaşça koruyucu küçük bir toptan kurtardım ve şok içinde başımı kaldırdığımda, benden sadece birkaç adım ötede, tam gözlerinin arasına saplanan okla yere serilmiş devasa geyiği gördüm.

Yates bana çarpıp beni yukarı çekip incelerken bile bakmaktan kendimi alamadım.

"İyiym, iyiym," diye tekrarladım. Ve gerçekten de iyiydım. Artık kendimi tamamen neşeli hissediyordum ve hatta sinirle gülmeye bile başlamıştım.

Yates aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Sana kaçırmayacağımı söylemiştim."

Ahırda Idona'yı gördüğümde terli binicilik eldivenlerimi çıkarıyordum. Durdum ve bir süre onu izledim. Kocaman, alacalı bir atı okşuyor, duyamadığım şeyler fısıldıyordu. Atın başı yavaşça ona doğru eğildi, gözleri kapandı ve kulakları onu dinlemek için ileri geri hareket etti.

Idona atın yüzünü nazikçe okşarken sesi yumuşak ve alçaktı ve her ne söylüyorsa anlayamadığım bir dilde söylüyordu.

Aniden başka bir at yüksek sesle kışnıdı ve benekli hayvan irkilerek uyandı, gözleri ve kulakları bana odaklandı. Idona da döndü ve beni görünce gülümsedi.

"Merhaba Reyah. Bu akşamki yemek için teşekkür edilmesi gereken kişinin sen olduğunu duydum." "Sevdiğimden biraz daha yakındı," dedim kıkırdayarak. "Bu akşamki yemek için

Adrenalin hala damarlarımda ateş gibi yanıyordu ve ben de bunun tadını çıkarıyordum. "Dün geceki konuşmamızı bitirebilir miyiz?" Cümle bir soruydu, ama ses tonum bir talepti. Çenesinin sıkıldığını ve hafifçe başını salladığını gördüm.

"Kehaneti bilmek istiyorsun." "Evet.

Lazio bunu nereden biliyordu?" "Gel, yürüelim."

Göz kamaştırıcı kadının peşinden ahırdan çıktım ve birkaç çitle çevrili padokun bulunduğu arka tarafa gittim. Yarım düzine at tembel tembel dolaşıyor, ot yiyor ya da etrafta dolaşıyordu.

"Uzun zaman önce Lazio ailemden biriyle karşılaştı, Mowren, anılarımızı paylaşan bir Kız Kardeşlik kadını. O-" Idona devam etmeden önce bir nefes aldı. "Ona korkunç şeyler yaptı, kullanabileceğini düşündüğü her türlü bilgi için işkence etti."

Idona'nın yüzü sertleşmiş ve dövmelelerinin uçları titremeye başlamıştı.

"Ona ne olduğunu hatırlayabiliyorsun, değil mi?" Sessizce sordum. "Evet. Hatırlıyorum." Elbisesinin koluna bir damla gözyaşı sildi. "İşte böyle Seni ve Yates'i nerede bulacağımızı biliyorduk. Lazio'nun neler yapabileceğini de." "Yani, Mowren ona yeğeninin tahminlerini mi söyledi?"

"Hatırlayabildiği kadar çok. Ve başka şeyler de, onlarca yıldır gömülü olan sırlar."

"Ne tür sırlar?"

"Aristokrasi ya da varisler arasındaki ihanetler. Tanık olduğumuz ama gizli tuttuğumuz şeyler. İnsanların korumak için cinayet işleyeceği sırları ifşa etmenin pek bir yararı yok."

Başımı salladım, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu çok iyi biliyordum.

"Doğrudan kraliyetten bahsettiğine inandığımız sadece iki ayet dün gece tartıştığımız iki ayetti. Bahsettiğim ilk ayet umut vericiydi, bir Krala bir varis verilmesi. Kehanetin yaklaşık yirmi yıl önce yapıldığı dönemde, dört Kralın da meşru varisleri vardı. Yates'le tanışana kadar bu sözleri tamamen unutmuştum."

"Size kardeşinden ve onun çocuk sahibi olamamasından mı bahsetti?" Tahmin ettim.

"Evet. Dediğim gibi, Julianne'in hamile kalmasını umuyorduk. Ama sonra vefat etti."

Bir at otağın ortasında şaha kalkmış, güneş kahve rengi tüylerinde parıldarken sessizce tarlaya baktık.

"İkinci kehanetin doğası gereği, Kız Kardeşlik bu sözleri, aynı zamanda gebe kalışlarının anısını paylaşmayan hiç kimseyle paylaşmamıştı. Ta ki Lazio Mowren'i doğurana kadar." Idona hafifçe yüzünü buruşturdu, sanki bana anlattığı anının gerçek acısını hissediyormuş gibiydi. "Lazio ondan edindiği bilgilerle aileleri parçaladı, para kazanmak için şantaj yaptı ve tehdit etti. Ama bazı kehanetler, bağlamından koparılınca bir anlam ifade etmiyor. Sizi görmüş ve kehaneti sizi de kapsayacak şekilde yorumlamış olmalı."

"Ama haklı mıydı? Kral bir şekilde tehlikede mi?"

Yüzünü bana döndü. "Kral sürekli tehlike altında Reyah, bu işin bir parçası. Ve Kaspian ile Yates kraliyet ailelerinden herhangi birinde doğan tek ikizler, bu yüzden sözlerin onlarla ilgili olması gerektiği sonucuna varılabilir. Ama *o her kimse*, göreceğiz." Sözlerinde hiçbir yargılama ya da kötü niyet yoktu ve bunun için minnettardım.

"Ama benimle ilgili olup olmadığını bilmiyorsun?"

"Ben bilmiyorum. Yates'le ilgili olabilir, ki bence bu kadar yakın olmalarının bir nedeni de bu. Yates her an onu korumaya ihtiyaç duyabilecekmiş gibi hissediyor."

"Kocam bu kehaneti duydu mu?" Sormaya korkuyordum ama bilmem gerekiyordu.

"Hayır, bildiğim kadarıyla değil. Şiirin pek çok detayından emin olamayız, belki de tehdit altında olan onun hayatı değildir, belki de sadece tacıdır."

"Oh, bunu düşünmemiştim."

"Kelimeler silahlardan daha tehlikeli olabilir Reyah ve büyük bir dikkatle ele alınmalıdır."

Dünya etrafımda küçülmeye başladı. Birinin çocuğumun babasına zarar vermek istediğini bilmek zaten bir yükü ama bunun kim olabileceğini işaret etmek taşımak istemediğim bir ağırlıktı.

"Ne yapabilirim? Ona nasıl yardım edebilirim?"

"Keşke sana sunabileceğim büyük bir bilgeliğim olsaydı Reyah, gerçekten. Ama yok. Çoğu durumda, yardım etme çabalarımıza rağmen, kehanet yine de gerçekleşiyor."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Oturup birinin ona zarar vermesini izleyemem."

"Şimdilik yapabileceğimiz tek şey tetikte olmak. Yalnızca şüphelerle hareket edemeyiz."

Bebeğin karnımın içinde güçlü bir şekilde yuvarlandığını hissettim. İki aydan kısa bir süre sonra onu kucağıma alacaktım ve aklıma Kaspian uzakta kardeşime karşı savaşırken doğum yapma düşüncesi geldi.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyiz. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu konvoy başarılı olacaktı ve ben de çocuğumu huzur içinde büyütecektim.

"Mowren'a ne oldu?" diye sordum. Idona bakışlarını indirdi; kadının başına gelenleri anlatmak için kelimelere ihtiyacı yoktu. "Çok üzgünüm."

"Seni ve Yates'i dışarı çıkarabildiğimize sevindim," diye fısıldadı.

Ckapt'ca Twc "t'm

N "akc

T Gün, Yates'in ekibinin avdan sonra düzenlemesi için ısrar ettiği bir başka gösterişli akşam yemeğiyle sona erdi. Bu yüzden çok öfkeliydim. Bastien nazıkçe herkese danışmanlarımla birlikte olduğumu ve Ama hamile eşimin at sırtında geyik vurmaya gittiğini öğrendiğimde kıpkırmızı kesildim. Reyah ve geyik arasındaki olaydan daha sonra haberdar oldum ve onu bu konuda azarlamaya çalıştım ama kıkırdama krizine girerek başını geriye attı. Karşınızdaki kişi kahkahalar arasında zar zor nefes alabiliyorken öfke ve hayal kırıklığını nasıl ifade edebilirsiniz ki? Onun zarar görmediğini düşünerek bu olayı unutmak için elimden geleni yapıyordum ama hayal kırıklığı hâlâ içimde uğulduyordu.

Yemek salonuna gitmeden önce akşam yemeği için üzerime bir palto geçirdim. Bir bakıma bu birlikte son yemeğimizdi, yarın gece Kuzey'in Rahmi'ne geçecektik. Üç yıllık bir savaşa değmiş olan bu küçük toprak parçasını hep görmek istemişimdir. Toprağın çok çeşitli ürünler verdiğini biliyordum ama bu kadar küçük bir alan için dökülen kan miktarı korkunç görünüyordu. Dün gecedan beri ortalıkta görünmeyen Darian varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verdiğinde sessizce yemeğimizi yiyorduk.

Çenesini dik tutarak, iddialı bir şekilde yemek odasına girdi. Oturmadan önce sandalyesinin arkasına ağır bir ceket attı, yanakları dışarıdaki soğuk havadan dolayı renklenmişti. Önüne konan tabaklara elini uzatmadan önce bana doğru cesurca başını salladı.

"Bize katılmaya karar vermene sevindim Darian."

Bana gülümsedi ve bardağını devirdi. Birdenbire bu kadar neşeli olmasının sebebi neydi?

"Beyaz Köprü'yü keşfetmek için dışarı çıktın mı?" Reyah, en yalvaran soruları bile kalın kafalı görünmeden sorabilmenizi sağlayacak türden kibar bir kadınsı merakla sordu.

"Yaptım. Muhteşemdi." Ağzına bir çatal dolusu geyik eti attı ve memnuniyetle çiğnedi.

"Özellikle nelerden hoşlandınız?" Yates de herkes gibi şüpheyle sordu.

"Hem de çok. Pazar, şirin küçük ayakkabıcı, kilise."

Gevezeliği sinirime dokunuyordu. Bize söylemek istediği bir şey varsa, çıkıp söyleyebilirdi.

Bunun yerine Reyah ona çatalının ucundaki etin, hayvanı itlaf etmeden önce kendisini neredeyse nasıl ezdiğini anlattı. Hikayeyi heyecanla anlatması beni rahatsız etti, çok farklı bir şekilde de bitebilirdi.

Carithia içeri süzülüp Reyah'nın yanına oturduğunda aradan on dakika geçmemişti. Yemeğiyle meşgul olan Darian'ın gülümsemesinin genişlediğini fark ettim. Carithia'nın ondan neredeyse nefret ettiğinden emin olmasam, ikisinin birlikte yatağa girdiğini düşünebilirdim. Dornan'ın büyük kızı yemeğine dokunmadan taş gibi bir yüzle oturuyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi, yüzünde her zaman olduğu gibi bir alay fısıltısı vardı.

"Yarın geri dönmeye hazır mısın?" Ayıyı dürttüğümün tamamen farkında olarak söyledim. Bir kahkaha attı.

"Pek sayılmaz."

Gözlerimi devirdim. Her zaman öfkemi kontrol etmek zorunda kaldığım bir Prenses varsa o da Carithia'ydı. Kendini beğenmiş ve kendini beğenmiş biriydi ve ben buna katlanamıyordum.

"Şanslısın ki daha sıcak bir havaya geri döneceksin." "Hayır, beni yanlış anladın Kaspian. Geri dönmeyeceğim."

Çatal bıçağımı tabağıma fırlattım. "Bu tartışmayı tekrar yapmayacağım Carithia. Yarın geri dönüyorsun. Baban bunu talep etti."

"Babam benim adıma konuşmuyor." "Ne yazık ki senin için konuşuyor."

Kadın umursamazca omuz silkti. "Bu gerçeği kocamla tartışabilirsiniz."

Odadaki hava bir anda çekildi ve Carithia ile Darian dışındaki herkes olduğu yerde dondu kaldı.

"Bana yapmadığını söyle?" Tısladım. Darian'a döndüm, derim öfkeyle diken diken olmuştu. "Bana yapmadığını söyle."

"Kuzeye geliyor," dedi meydan okurcasına.

"Ne düşünüyordun lan sen!" Onunla yüzleşmek için yerimden fırladım ve Callan da ayağa kalkarak beni o küçük pisliğe dokunmamam konusunda uyardı. "Az önce nasıl bir karmaşa yarattığın hakkında *hiçbir* fikrin yok."

"Bunu evlenmek için gizlice kaçan biri söylüyor." "Kral olduğunuzda istediğinizi yapabilirsiniz, ama o zamana kadar sıraya gir!"

Yemek odasından aceleyle çıktım, bunun sonuçları kafamda giderek artıyordu. Bunun faturası bana çıkacaktı, biliyordum. Dornan beni suçlayacaktı, Aldridge beni suçlayacaktı, her ne kadar çocuklarına bakıcılık yapmak için burada olmasam da. Carithia zaten biriyle sözlenmişti, Darian babasının tahtını miras alacaktı. Gerçekten bu kadar dar görüşlü müydü?

Reyah içeri girdiğinde başımı ellerimin arasına almış yatağın kenarında oturuyordum.

"İyi misin?"

"Bunu neden yapsınlar ki? Sırf kuzeye gelebilsin diye mi? Kim tüm geleceğini bir adama bağlar ki, sırf düşman sınırlarının ardında lanet bir barış görevine gelebilmek için? Bu çok saçma! Ve neden bunu kabul etsin *ki*?"

"Kaspian, Darian uzun zamandır Carithia'ya aşık."

"Aşık olmuş. Neye benzediğini, nasıl giyindiğini biliyorsun. Kafasıyla değil, sikiyle düşünüyor."

"Katılmıyorum, bence onu gerçekten seviyor."

"Peki ya o? Sence o da onu seviyor mu?" Reyah duraksadı ve birbirine kenetlenmiş ellerine baktı.

"Aynen öyle. İşbirlikçi olan aptal olanı manipüle ediyor. Hayatlarının geri kalanında onu bir kukla gibi kullanacak."

Reyah yeni evliler hakkında verdiğim karardan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Elimi tekrar alnıma götürdüm, aniden şiddetli bir baş ağrısı ortaya çıktı.

"Geri dön ve yemeğini bitir, aşkım."

Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında Callan elinde bir şişe viski ve iki bardakla eşikte duruyordu.

"İçki?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Callan

Boynumda sanki biri baltayla vurmuş gibi bir ağrıyla uyandım. Bir sandalyede uyuyakalmışım. Pek rahat bir sandalye de değildi. Doğruldu ve arkamdaki yatakta Burke'ün horladığını duydum. Aramızdaki şişeyi bitirmiştik ve bir noktada uykuya dalmıştık.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdüm; bu kadar sarhoş olmayalı uzun zaman olmuştu ama Burke ısrar etmişti.

Lanet olsun, saat kaçtı ki? Dışarıdaki çadırıma doğru koridorlarda sürünürken ev soğuk ve sessizdi. Tam kapıya yaklaşmışım ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Durdum, bir ses bekledim ve sonra bir döşeme tahtasının en hafif gıcirtısı duyuldu.

"Gizlice mi kaçırıyorsun?" diye fısıldadı bir ses. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Burada ne yapıyorsun? Yatakta olmalıydın."

Reyah gölgelerin arasından ilerledi ve kollarını bana doladı. Yanağımı başına yasladım ve bu alkolün kızgın etkilerini yatıştırdı.

"Yates bana başka bir oda verdi, çünkü siz ikiniz o kadar yaşlısınız ki uyuyana kadar içtiniz." Göğsüme doğru kıs kıs güldü.

"Keşke bunu tartışabilseydim, ama boynumun üzerinde yamuk uyudum ve iyileşip iyileşemeyeceğimi bilmiyorum."

Reyah bana şefkatle baktı, gülümsemesi pencereden sızan ay ışığını yakaladı ve ben iç çektim.

"Gelin, misafir odası hemen şurada, kapıyı kapatabiliriz."

Tanrım, onu takip etmek istedim ama aynı çatı altında uyuyan çok fazla insan vardı. "Hayır, aşkım. Bu çok tehlikeli."

"Lütfen, Callan. Sadece beş dakikalığına. Sonra gitmene izin vereceğim, söz veriyorum."

Aklım ve kalbim sadece bir dakikalığına birbiriyle savaştı, sonra aletimin ani talepleri yüzünden sağduyumu kaybettim. Yaklaşık iki haftadır yalnız kalmamıştık ve beş dakika kendimizi kaptırmak için yeterli bir süre değildi.

"Tamam."

Hevesle gülümsedi ve güzel gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar oluştu. Onu salona kadar takip ettim.

Sönmekte olan ateşin önünde büyük bir sandalye vardı ve kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni sandalyeye çekmesine izin verdim.

"Otur," diye talimat verdi, neredeyse beni aşağı itiyordu. Oturduğumda kucağıma kıvrıldı ve ben de kollarımı onun küçük bedenine doladım. "O nasıl?" diye sordu sessizce.

"İyi olacak, sinirinin çoğunu viskiden çıkardı. Artık bu konuda yapılabilecek bir şey yok, bu yüzden ne kadar çabuk atlatırsa o kadar iyi." Parmak uçlarımı sırtında gezdirdim ve neredeyse mırıldanıyordu. "*Nasılsınız Prenses?*"

"Seni özlüyorum. Gergin. Sınırı ne zaman geçeceğiz?"

"Yarıdan sonraki güne kadar olmaz. Geceyi Womb'da geçireceğiz - Tanrılar bunu söylemek garip geliyor- ve ertesi sabah Kardonian Sıradağları'na geçeceğiz."

"Bu kadar kargaşa yaratan bu garip küçük toprak parçasını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle. Buradaki toprak zaten donmuş durumda, daha kuzeyde herhangi bir şeyin yetişebileceğini hayal etmek zor."

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Öp beni, Callan."

Bu kesinlikle reddetmeyeceğim bir istektir. Reyah benimle yüzleşti ve ben de eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpücüğü içime yerleşip beni ısıtırken vücudumdaki tüm gerginlik eriyip gitmiş gibiydi. Dönüp beni sandalyeye oturttu, elleri göğsümü ve enseme keşfediyordu. Omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Kısa süre sonra ağzından tatlı inilti çıkarmaya başladı ve kalçaları zaten tetikte olan sikimin üzerinde yavaş, tembel hareketlerle yuvarlandı. Reyah'ın vücudu keskinleşmeye ve yanmaya başladığında, masum öpücük hızla bozuk ve müstehcen bir şeye dönüşüyordu. Elleri çeneme değdiğinde tenim cızırdadı ve geceliğini kalçalarından yumruklamaya başladım.

"Callan, seni içimde hissetmeye ihtiyacım var," dedi ağzıma karşı, elleri beni pantolonumdan kurtarmak için çalışmaya başlamıştı bile.

"Tanrılar, kadın-"

"Lütfen! Dokun bana, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hisset," diye mırıldandı. Reyah elimi tuttu ve altına daldırdı. Parmaklarım sıcak, nemli tenini sıyırdığında ağzı sessiz bir memnuniyetle aralandı.

Lanet olsun.

Diğer elim pantolonumun düğmelerindeki işi bitirirken, elimi bırakmadan onu tutmaya devam ettim.

"Sessiz olabilir misiniz, Prenses?" Onu uyardım. "Evet, evet sessiz olabilirim."

"Hayır Reyah, *sessiz* ol." Aletimin ucunu ona sürüyordum, sesini alçaltamayacağını düşünürse onu reddetmeye tamamen hazırdım.

"Tamamen sessiz olacağım Callan," diye mırıldandı. Altında hizalandım ve sikimi sıcak, sıkı vücuduna batırırken dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Anında mutlak mutluluğun içinde kayboldum.

Hemen boyum boyunca aşağı yukarı hareket etmeye başladı ve ben de onu yavaşlatmak için ellerimi elbisesinin altından kalçalarına koydum.

"Bana bak, aşkım. O kadar hızlı değil, seni hissetmek istiyorum." Reyah tekrar üzerimden kalktı ama beni tekrar içine almasına izin vermeyerek onu tuttum. "Yavaş." Dudaklarını dişlerinin arasından kurtardı ve uzun bir nefes verdi. Ona tutunduğum yeri gevşettim ve kalçalarını uyuşuk bir şekilde yuvarlayarak bedenlerimizi tekrar birbirine yapıştırdı. "İşte," diye fısıldadım. Bedenlerimizin kurduğu bağın keyfini çıkarırken bir süre öylece oturdu ve aramızdaki her ilahi nabız ve dalgalanmayı hissederken etrafımda ürperdi. Sonra yukarı doğru kaygan bir kayma ve tekrar aşağı inerken nazik bir direnç vardı.

Her nefis vuruşta, tırnaklarının omuzlarıma her batışında, onun en derin yerine doğru ittiğimde, salıverilmemin baskısının göbeğimde birikip toplandığını hissettim.

Avuçlarımla kıcını sıkıca kavırıyor, sıkıyor, yoğuruyor ve çekiyordum. Reyah'ın gözleri, içinde serbest bırakılmasıyla birlikte titreyerek kapanmaya başladı.

"Gözlerini aç Prenses, seni uçurumun kenarından geçerken izlemek istiyorum." Sözlerim üzerine vücudu sert bir şekilde sıkıştı, kaşları gerginlikle örüldü.

"Benimle gel Callan, lütfen, çok yaklaştım," diye mırıldandı.

"Her zaman, aşkım." Nefes nefese kaldı ve tatlı nefesi ağzımın üzerinde dans etti, soluk mavi gözleri ocaktaki son parlayan korları seçti.

Ve sonra, devrilmeden hemen önceki o bir saniyelik saf durgunluğu hissettim. "Seni seviyorum Reyah," diye fısıldadım ve vücudu hızla yayılan dalgalar halinde serbest kalmadan önce sıkıca içe doğru kıvrıldı.

Vücudunun beni de kendisiyle birlikte sürüklemesine izin verdim, ilk boşalma içimde uğultulu bir coşku yarattı. Ve vücutlarımız voleybol oynadı, onun sıkı bir sıkışı benden sert bir nabız atışı çıkardı ve devam etti, kendimi ona boşaltırken verdim ve aldım ve her işimin bittiğini düşündüğümde, amı son bir umutsuz sıkışma verdi ve benden biraz daha sıkı.

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda başım dönüyor ve nefesim kesiliyordu. Dünyanın herhangi bir yerinde, seyahat ettiğimiz pis hanlardan birinde ya da saraydaki devasa beyaz ve altın gölgelikli yatağında olabilirdik ve ben aradaki farkı anlayamazdım. Bu şekilde birlikteyken sadece onu görüyordum.

Bir damla gözyaşı çeneme çarptı, başımı kaldırıp alnı benimkine yaslanmış olan Reyah'a baktım.

"İyi misin?"

Bana cevap vermeden önce birkaç derin nefes aldı. "Yorulдум. Yarım bir hayat yaşamaktan yorulдум, Callan."

"Söyleyin Prens, benden istediğiniz buysa geri çekileyim." Kelimeler kulağa yeterince kolay geliyordu ama bir balığın karnından koparılan bir kanca gibi içimi burktu.

Reyah'nın yüzü buruştu. "Asla."

"Ağlamana sebep olmak istemiyorum aşkım."

Gülümsedi ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Seninleyken kendimi o kadar eksiksiz hissettiriyorsun ki, sen yokken ne kadar boş olduğumu fark ediyorum."

Ne mükemmel bir duygu. O an onu öpmek, ona daha sıkı sarılmak isterdim ama kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldı.

Ckapt'ca Twc "t'm-O "c

Wcmak

C Callan beni salona yeni girenlerden saklamak için sandalyeye oturttu. Geceliğimi kalçalarımın üzerinden aşağı doğru itmek için acele ettim ve bir şekilde Callan çoktan Pantolonunu kaldırmış.

Panik yüzünden kulaklarım çınıyor, parmak uçlarım karıncalanıyor ve uyuşuyordu. Duvardaki saatin yavaş *tik takları* odadaki tek sestti. Birinin bir şey söylemesine ne kadar vardı? Davetsiz misafire şaşkınlık ve dehşet içinde bakan Callan'a baktım.

Lütfen, Kaspian olmasın. Kaspian'dan başkası olmasın diye sessizce dua ettim.

Sonra Callan yarım adım öne çıktı. "I-"

"Yapma," dedi kapıdaki ses. Sert ve hırıltılıydı ve kimin söylediğini anlayamadım.

Lütfen Kaş olmasın, lütfen!

Odadaki gerilim çok fazlaydı. Biri bizi açıkça görmüşken saklanmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Kendimi yavaşça sandalyeden kaldırdım, Callan bana doğru hamle yaptı ama ben yine de ayağa kalktım ve kapıya döndüm.

Yates.

Geniş omuzları neredeyse kapının tüm çerçevesini dolduruyordu ve her öfkeli nefesinde göğsü kabarıyordu.

Bir şey söylemek istedim ama kafam tamamen boştu. Bu durumda söylenecek doğru şey neydi? İnkâr söz konusu bile olamazdı... Tanrılar ne kadar zamandır oradaydı? Ne kadarını duymuştu?

"Bu konuya girmeden önce," dedi Callan dikkatimizi çekerek, "size Reyah'ın durumunu hatırlatmak isterim." Bu Yates'e bir uyarıydı.

"Dudaklarından dökülen ilk şeyin bu olması komik, Callan."

Kapıdaki kadına doğru döndüm. "Bu ne cüret?" Tersledim.

"Bu ne *cüret*? Bu bir şaka mı Reyah? Az önce seni başka bir adamın sikiyle yakaladım!" Odaya doğru birkaç uzun adım atarken dişlerini sıkıyordu. Callan önüme kaydı ve Yates'le göğüs göğüse verip birbirlerini ölçmeye başladılar.

"Kardeşimle çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız. Onlarca yıllık güven, Callan. Babamız öldüğünde *senin* omzunda ağladı. Julianne'le evlendiğinde onun arkasında durdun. Bunu ona nasıl yaparsın?"

Sözlerindeki ihaneti hissettim ve suçluluk duygusu içime işledi. Orada çok fazla geçmiş vardı.

"Hiçbir mazeretim olamaz, Yates. Yaptığım şey içler acısı." "En azından bunu kabul edebilirsin, seni değersiz melez."

"Ama ben Reyah'ı seviyorum. Ve her ne kadar başka birine aşık olmayı dilesem de, olmadım."

Yates kolunu geriye attı ve Callan'a bir yumruk savurdu, yumruk Callan'ın çenesine sertçe çarptı. Engellemedi; engelleyebileceğinden emindim. Callan, halının üzerine kan tükürürken Yates'e baktı.

"Ona söyleyecek misin?" Callan etkilenmemiş bir şekilde sordu.

Kadın tekrar savurdu, tam olarak aynı yere geldi ve adam bir adım geriye sendeledi. Yine kendini savunmak için hiçbir hamle yapmadı, bunu kefarete olarak kabul edecekti.

Ağızından daha fazla kan tükürmeden önce çenesini acıyla araladı ve kızla tekrar göz göze geldi.

"Ona söyleyecek misin, Yates?"

Tekrar savurmak için hamle yaptı ama Callan yana doğru hareket edip bileğini yakaladı ve kendi momentumuyla onu öne doğru çekti. Yates devam etti ve topuğunun üzerinde dönerek karşı dirseğini yukarı kaldırdı ve Callan'ı çenesinden yakaladı.

Kemiğin kemiğe çarparken çıkardığı gümbür gümbür sesle irkildim ve Callan'ın kendini toparlarken yüzünde beliren ifade, Yates'in kum torbası olmaktan bıktığını gösteriyordu.

"Yeter!" diye bağırdı. Odanın diğer ucunda birbirlerine ters ters baktılar. "Kaspian'a söylemeyeceksin ve ben de nedenini açıklayacağım."

Yates güldü. "Eğer düşünüyorsan-"

"Kapa çeneni, Yates! Yapmayı düşündüğün her şey kardeşin için durumu daha da kötüleştirecek. O kadına deliler gibi aşık ve karnında büyüyen o çocuk için canını bile verir. *Onun* çocuğu için."

"Onun bebeği olduğunu biliyorsun, Yates. Idona bana kehanetten bahsetti." Gözleri benimkilere kaydığında gerçekten korkmuştum.

"Üstelik," diye devam etti Callan, "Reyah'nın ailesinin başında olduğu bir savaşı durdurmaya çalışmak üzere görevlendirildik. Şimdi ona bizden bahsedersen, ne yapacağını düşünüyorsun? Barış için savaşır mı? Hayır. Savaş kendi kendine başlatacak, kazanamayacağımızı söylediğini bildiğim bir savaş. Bu yüzden lütfen burada gördüklerinizi ona anlatırsanız bunun sonuçlarını düşünün."

Callan ona yalvarırken Yates'in gözleri hâlâ vahşiydi. Bu sırrı saklamak için öne sürdüğü tüm nedenler elbette doğrudu ama Yates her zaman bir joker olmuştu ve ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"İkinizin kendinizle yaşayabiliyor olmanız iğrenç bir şey," diye ısırdı. "Şimdi de benden sırrınızı saklamamı istiyorsunuz."

"Yates," diye baktım, yarı bağırarak, "Kaspian'ın bu bebeği yanında tutabilmesinin tek yolu onunla evlenmemdi. Ben de evlendim. Onu sevdiğim için değil, bu çocuğu sevdiğim için. Sarayda lanet olası bir genelev var, kimse ondan bana sadık olmasını beklemiyor. Kimse bir kraldan sadık olmasını beklemez. Ama kardeşinin bir eş olarak benden istediği her şeyi yapıyorum. Gülümserim, el sallarım, güzel görünürüm, sesimi alçaltırım ve fikirlerimi kendime saklarım. Benden her istediğinde yatağına giriyorum ve artık istenmediğimde sürünerek çıkıyorum. Günün sonunda, tüm bu dünyada beni mutlu eden *tek bir* şey varsa, sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettiren biri varsa, neden kendimi bundan mahrum edeyim ki?"

Yates'in tavrı kayıtsız ve kayıtsızdı ve kimsenin ne söyleyeceğini bilemediği uzun ve gergin bir an daha yaşandı. Sonunda Yates döndü ve kapıya doğru ilerledi, eşikte durdu ve Callan'a döndü.

"Evimden defol git, Briggs." Ve sonra gitmişti.

Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri süzülürken yatakta doğrulup oturuyordum. Kampın toparlanma telaşını şimdiden duyabiliyordum, böylece bizden önce davranıp akşam geldiğimizde hazır olabileceklerdi.

Yatak başlığına yaslanmış otururken vücudum çimento gibi hissediyordu. Hiç uyumamıştım, Yates doğrudan Kaspian'a mı gitmişti yoksa Callan'la kavga mı etmişlerdi bilmiyordum. Yates salondan çıktıktan sonra Callan'la çabucak ayrılmıştık; o gittikten sonra ortak bir panik duygusu yaşamıştık. Hatta Yates'in yarış atlarından birkaçını alıp kaçmayı ve bir yere sığınana kadar gece boyunca koşmayı bile önermiştim. Bu umutsuz bir fikirdi ama umutsuzluktan öteye gitmiyordum. Callan beni hızlıca yatak odama götürdü ve gece boyunca odamı gözetlemesi için bir adam görevlendirdiğini söyledi. Belli ki o da Yates'e pek güvenmiyordu. Ama gecenin geri kalanı ölümcül bir sessizlik içinde geçti.

Yataktan kalkıp pencereden dışarı baktım, kampımız hızlı ve prova edilmiş hareketlerle sökülüyordu. Arkamda açılan kapının hafif gıcirtısını duydum ve kim olduğunu görmek için döndüm.

"Oh, uyanmışsın," dedi Ari içeri süzülerek ve kapıyı arkasından kapatarak. "Kapının önünde bir nöbetçi var-"

"Briggs ısrar etti," dedim sıradan görünmeye çalışarak.

"Giyinmek ister misiniz? Ya da istersen kahve getirebilirim."

"Evet, giyineceğim," dedim pencereden uzaklaşarak. "Bu odadan çıkmam gerek."

Ari hızla giyinmeme yardım etti ve iri yarı muhafızın yanından geçerek dışarıdaki kargaşaya doğru ilerledik.

Son birkaç hafta içinde tanıdığım kadın ve erkeklerin nazik "merhaba"ları ve "günaydın"larıyla karşılandım ve şansına Callan'a rastlamam uzun sürmedi. Gülümsemesi umursamazdı ama gözlerindeki bakış onu ele veriyordu.

"Onunla konuştun mu?" Selam vermek yerine "Onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Hayır. Ama bir saat önce gelen bir atlı vardı ve-" Callan elindeki mühürlü zarfa baktı. "Bu saraydan. On birinci saatte bize ulaşmaya çalıştıklarına göre evde bir şeyler olmuş olmalı." Sonra Callan'ın yüzü soldu. "Bu tarafa geliyor."

Yavaşça ona doğru döndüğümde korku midemi delip geçti. Kaspian'ın yüzü sertti, ceketi açıldı ve bize doğru uzun adımlarla ilerlerken arkasından fırlıyordu.

"Günaydın," dedim o yaklaşırken. Callan'ın sanki her an aramıza girmeye hazırmiş gibi arkamdan yaklaştığını hissettim.

"Günaydın," diye yanıtladı Kas. Ağzı sert bir çizgi halinde kısıtılmıştı ve kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. Bir şeylerin ters gittiği açıktı ve aniden gelen yoğun kusma isteğiyle savaştım.

"İyi misin?" Bir şey teklif etmediğinde sordum. Bana baktı ve yüzümü inceledi.

Lütfen hayır, lütfen bunun olmasına izin verme.

"Hayır, konuşmayacağım. Callan'la konuşmam gerek. İçeri gir ve kahvaltını yap." "Ama ben-"

"İçeri gir ve kahvaltını yap Reyah." Ses tonu kırılmıştı. Başımı salladım ve onlardan uzaklaşarak titrek dizlerimin üzerinde eve doğru dönmeye başladım.

İçeri girdiğimizde Ari, "Tanrım, acaba bu neyle ilgiliydi?" diye fısıldadı. Utangaç bir tavırla omuz silktim. Yemek odasına vardığımızda içerisinin çoktan dolduğunu gördük.

"Günaydın sevgilim," dedi Nyx parlak bir gülümsemeyle. Halimi görünce yüzü düştü ama Darian, Carithia ve Idona'nın yanında beni sorgulamamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine bana uzun bir fincan kahve doldurdu ve bir elini koruyucu bir şekilde kalçama koydu.

Kahvemi yudumladım ve masanın karşısındaki yeni evlilere bakmamaya çalıştım. Carithia Darian'ı eliyle çilekle besliyor, parmak uçları her ısırıkta Darian'ın dudaklarını okşuyordu. Onu fark etmesi için evlenmeleri yetmişti. Gözlerimi devirmemeye çalışıyordum ki Idona'nın bana baktığını, beni incelediğini gördüm.

"Günaydın," dedim sessizce, gerginliği azaltmaya çalışarak.

"Günaydın Reyah." Ama o sadece bakmaya devam etti, gözleri sıvı gümüşten derin havuzlardı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktım, herkes şaşkınlıkla bana baktı.

"Pek aç değilim. İzninizle." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım ve boş yatak odamın güvenliğine yöneldim.

"Reyah," diye bir ses duydum arkamdan. Idona'nın sesini tanıyarak durdum ama ona bakmak için geri dönmedim. Bununla yüzleşemezdim. *Lanet olsun.*

Idona'nın nazik elini kolumda hissettim ve ona bakmam için beni zorladı.

"Ne oldu?" diye sordu s e s i z c e . Sonunda kafamı kaldırdım. sakin ve endişeli. "Ne demek istiyorsun?"

"Yates dün gece ayrıldı."

"Gitti mi?"

"Gecenin bir yarısı çekip gitti ve kimse nedenini bilmiyor." enemin yere düştüğüne eminim. "Bilmiyorum."

Idona gözlerini bana dikti, ikimiz de bunun yalan olduğnu biliyorduk.

"Ona çok değr veriyorum," dedi Idona samimiyetle, "ve endişeliyim."

"Biliyorum, ben-" Tanrım, bu hiç kimse için adil değildi. Onu da incitmek istemedim. "Sanırım Yates *benim* yaptığım bir şey yüzünden gitti. İstemeden de olsa onu bir şeylerin ortasına attım." Daha fazla soru sormamasını umuyordum; bundan daha fazlasını açıklayamazdım.

"Anlıyorum. Dürüstlüğün için teşekkür ederim Reyah."

"ok zgnm, bunun olmasını istememiştim. ylece gideceğini düşünmemiştim."

Idona düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kendi duygularıyla barışık biri değil, o yüzünden çekip gitmesi çok da şaşırtıcı değil. Sadece, zamanlama..."

"Biliyorum. Çok zr dilerim." Şimdi kendimi çok kötü hissediyordum, Idona'yı ne kadar korkuttuğm ve endişelendirdiğim için gözlerim doluyordu. "Burada kalıp onun dönmesini bekler misin?"

Başını iki yana salladı. "Seninle kuzeye geliyorum."

Nedense bu beni daha da suçlu hissettirdi, Idona döndüğünde Yates'in yanında olamadığı için. Ama bunu ona ifade etmemin bir yolu yoktu. Zaten bir önemi de yoktu, çünkü aniden Kaspian'ın sesi koridorda yankılanmaya başladı.

"Yemek odasına, hemen!" diye bağırdı.

Eve geri dönerken Idona bana temkinli bir bakış attı. Kaspian karşı kapıda duruyordu, yanakları soğuktan değil ama başka bir şeyden dolayı al olmuştu. Öfke olabilir mi? Elbette Yates ona bir şey söylemiş olsaydı, bunu herkesin önünde açıklamak istemezdi.

Kahvaltıda.

Sonra kapının ardında Callan'ı gördüm. Bakışlarımı yakaladı ve hızla başını sallayarak, Kas'ın söylemek üzere olduğ şeyin bizimle bir ilgisi olmadığına dair kısa bir rahatlama anı yaşattı.

"Az önce saraydan gelen acil bir mektubu okudum," diye başladı odadakilere hitaben. "Carithia, baban cinayetten tutuklandı."

Carithia korkunç bir griye döndü. "Ne?"

"Görünüşe göre saray onun Warrick'i öldürmek için komplo kurduğuna dair kanıt bulmuş."

"Bu imkansız, Warrick arenadaki patlamada öldü."

"O yapmadı Carithia, Kral'ın boğazı kesildi. Cesedi molozların arasında bulundu ama ölümü birinin elinden oldu ve saray şimdi bunun sizin babalarınız tarafından yapıldığına inanıyor."

"Yerine kim oturdu?" Darian sordu. "Eğer tutuklandıysa, gücü elinden alınmış demektir."

"Dornan Hanesi'nin yerine bir kâhyanın geçmesi konusunda ısrar etti."

"Carithia olmalı," diye tükürdü. "Ancak bir duruşma yapılana kadar geçici olarak."

"Bu onun belirgin arzusuydu, *ancak* reddedildi. *Sizin tarafınızdan* Baba, Darian."

Hepimiz sessiz kaldık, bunun ne anlama geldiğini anlayamadık.

"Kral Aldridge şu anda sarayda gücü elinde tutan son Kral ve Warrick'in oğlu reşit olana kadar geçici bir vekilharç atayarak bu gücü daha fazla sulandırmak istemedi, bu yüzden seni, Carithia, Dornan Hanesi'nin geçici Kralı olarak atadı."

"Kral mı?" diye sordu kısık bir sesle.

"Bir Kraliçe, bir Kral ile aynı yetkiye sahip değildir, bu nedenle size bir Kral unvanı verir."

Carithia birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra biraz daha uzun, biraz daha gururlu bir şekilde oturdu. "Bundan sonra ne olacak?"

"Derhal Arronbach'a dönmeli ve yeminlerinizi etmelisiniz, yapamam-"

"Hayır, Darian'la kuzeye gidiyorum."

"Yapamazsın aşkım," diye araya girdi Darian, onun elini tutarak. "Evden sadece babam yönetirken iki Kral'ın Kardonian Dağları'na yürümesi çok büyük bir risk. Geri dönmelisin."

Carithia ona şüpheyle baktı. Aldridge'in kendi gelinini kendisine denk olarak atadığından elbette haberi yoktu.

"Bu kalıcı bir durum olmayabilir Carithia," dedi Kaspian. "Julienne öldükten ve ben saraydan ayrıldıktan sonra Yates benim yerime atandı, ancak geri dönebildiğimde koltuğumu geri aldım. Aynı şekilde baban mahkemeye çıkar ve suçsuz bulunursa, yetki tekrar ona geçecek."

"Ama olmayacak, çünkü Warrick'i o öldürdü, değil mi? Eğer biri yaptıysa, o yaptı."

"Bu konuda spekülasyon yapmak bana düşmez."

Hepimiz düşüncelerimize daldığımızda odada boğuk bir sessizlik oldu. Tek duyabildiğim Dornan'ın Warrick'ten ne kadar nefret ettiğiydi, en küçük kızını hamile bıraktığı ve prestijli kan bağlarını bozduğu için ondan nefret ediyordu. Ama bu onu *öldürmek* için yeterli değildi, değil mi? Gerçekten de Krallardan birini daha öldürecek miydi?

Ağzım kuruduğunda yutkundum, birden Lazio'nun uyarısını hatırladım - Warrick'ten daha *kötü* bir Kral vardı. Biliyordu, bir şekilde Lazio bunun olacağını biliyordu.

"Beni eve götürmek için hazır bir araba var mı?" Carithia irkilerek sordu
Be

n. "Şu anda hazırlanıyor, evet."

O ve Darian birbirlerine döndüler, yüzlerinde aynı ciddi ifade vardı. yüzleri. Vakur ama gururlu.

"Ayrıca," dedi Kas kendini toparlayarak, "eminim artık herkes kız kardeşimin gecenin bir vakti kaçtığını biliyordur. Bu kuzeye gidişimizi etkilemeyecek. Her şey planlandığı gibi devam edecek, bu yüzden eve döndüğümüzde bizi bekleyen kaçınılmaz bok fırtınasıyla uğraşmadan önce dikkatimizi buradaki görevimize odaklayalım."

Kaspian başıyla onayladı ve çıkışa doğru geri döndü.

"Yarım saat içinde ayrılıyorruz," diye odaya bağırdı ve geri kalanımız şaşkın bir sessizlik içinde durduk.

Arkadaşımın yanına koştum, yeni kocasının da onun dikkatini çekmeye çalışıp çalışmadığını pek umursamadım.

"Sen bir Kralsın Carithia," dedim hayretle.

"Yemin edene kadar değil ama... evet."

"Bunun olacağını hiç düşünmüş müydün?"

"Kesinlikle hayır. Sizin de görebileceğiniz gibi, bu babamın istediği son şeydi. Ama şimdi..." Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

"Şimdi onun yanıldığını kanıtlayabilirsin."

Carithia'nın bana attığı bakış onun inanılmaz bir lider olacağını anlamam için yeterliydi. Darian tekrar aramıza girdi, ayrılmak zorunda kalmadan önce yeni karısıyla bir an daha geçirmeye çalışıyordu.

"Sizin yanınızda hizmet etmek için sabırsızlanıyorum Kralım," dedi elinin üstüne ateşli bir öpücük kondurarak. Kız utangaç bir şekilde kızardı ve elini onun yanağına koydu.

"Her zaman senin yanına ait olduğumu söylemeye cüret edebilirim, Darian. Ve şu ana kadar burayı oldukça sevdim." Onu öptü ve bu öpücük seyredilemeyecek kadar kaba bir şeye dönüştü. Nyx ve ben çıkışa doğru ilerlerken odanın diğer ucuna baktık.

Burke

Soğuktan çoktan bıkmıştım. Ayaklarımın altındaki zeminin sertliği, parmaklarımın uyuşması, rüzgârın yanaklarımı jilet gibi keskin bir şekilde kırbaçlaması. Ve bu durum daha da kötüleşecekti. Çok geçmeden Reyah arabamıza doğru yol almaya başladı. Kapıyı onun için açık tuttum ve hafifçe içeri adım attı.

"Çok üzgünüm, Kas."

"Olma. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Ne olursa olsun, Carithia'nın iyi iş çıkaracağını düşünüyorum. O doğuştan bir lider." "Bu inkar edilemez. Beni endişelendiren onun *nasıl* liderlik edeceği. Ben daha çok

Darian şu anda yanında olsa ve kulağına bilgece öğütler fısıldasa her şey daha rahat olurdu."

"O bilge biri, Kas. Sadece henüz kimse ona sesini duyurma şansı vermedi. Hepimizi gururlandıracak. Bundan eminim."

"Belki de haklısın. Koyunsuz bir çoban köpeği delirir ve belki de Carithia'nın sorunu başından beri buydu."

"Ya Yates?" diye sordu kararsızca.

"Kız kardeşim hakkında konuşmayacağım. Onun bu kadar incindiği önemsiz saçmalıklarla dikkatimi dağıtmayı reddediyorum. Idona'yı pisliğini temizlemesi için burada bırakmayı ve Yates'in dönmesini beklemeyi düşünüyorum."

"Sence dövuştüler mi?"

"Gece vakti kaçması için başka bir neden göremiyorum. Ama böylesi daha iyi. Eğer duygularını kontrol edemezse, onu kuzeye getirecek kadar güvenemeyiz."

Araba hareket ederken Reyah'ın gözleri kısıktı ve öfkem onu sinirlendirdiği için kendimi suçlu hissettim. Bankın üzerinden elimi uzattım.

"Ellerini bana ver." Başını kaldırmadan ellerini benimkilerin içine soktu.

"Buz gibi soğuksun Reyah." Ellerini kendi ellerimde ısıttım,

bir anı aklıma geldi.

"Neredeyse bir yıl önce biz de böyle oturuyorduk. Geçen yazın sonunda malikâneye gidiyorduk." Sonunda dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

"Avuç içlerimi okudun."

"Ben yaptım." Elini yukarı kaldırdım ve parmaklarımı geleceğinin çizgileri boyunca gezdirdim.

"Bir çocuğum olacağını söylemiştin." Bu onu gülümsetti.

"Evet ama benim olacağını asla bilemezdim." "Bana başka neler görebildiğini söyle."

"Buradaki oluk, senin kader çizgin." "Peki bu sana ne anlatıyor?"

"Elinize derinlemesine batmış, yani hayatınız kontrolünüz dışındaki dış koşullardan etkilenmiş ve etkilenecek. Benimki de aynı, anlıyor musun? Ve buradaki çizgi de sensin."

"Ben mi? Nasıl?"

"Bu bir evlilik hattı."

Reyah yutkundu. "İki hattınız var."

"Evet, ama canım, senin sadece bir tane var. Onca zaman önce avuç içlerinizi okuduğumda evleneceğinizi biliyordum."

"Yani teklif ettiğinde kabul edeceğimi biliyordun?" Soluk mavi gözleri bana baktı ve kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

"Hayır. Sonunda başka biriyle evlenebilirdin. Ama beni seçtiğin için mutluyum."

Sonra o mavi gözler bana dikildi. "Benden bir şey saklıyorsun."

"Evet."

"Anlat bana."

"Bilmek istediğine emin misin?"

Başını sallamadan önce tereddüt etti.

"Bizimki kolay bir evlilik olmayacak. Çalkantılı ve zor olacak ama ömür boyu sürecek."

Reyah düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ve bana evlenme teklif ederken tüm bunları biliyor muydun?"

"Ben yaptım."

"Bütün bu zahmete değdiğimi mi düşünüyorsun?" dedi sesi titreyerek.

"Değer."

Sonra eğildi ve beni öptü.

Ckapt'ca Twc "t'm-Two

Wcmak

D Uyandığımda parmak uçlarım köprücük kemiğime sürtünüyordu ve vagon hareketsizdi. Esneyip gerinerek uyandım ve kendimi Kaspian'a yaslanmış halde buldum.

"Ne kadar uyudum?"

"Neredeyse yedi saat."

"Neden durduk?"

"Buradayız."

Hızla doğruldum ve küçük pencereye doğru koştum. *Yeşil*. Etrafımızdaki her şey yemyeşil ve gürdü.

"Gidip bakabilir miyiz?"

Kaspian coşkun karşısında kıkırdadı. "Elbette aşkım."

Arabadan inip tanımadığım bir dünyaya adım attım. Etrafımızı saran devasa otlardan arındırılmış küçük, taşlık bir arazideydik. Hava ve toprak ılık görünüyordu, Kardonian Dağları'nın kenarında olmak için doğal olmayan bir sıcaklık. Sol tarafımda bir meyve bahçesine benzeyen bir yer vardı. Sıra sıra meyve veren ağaçlar vardı ama hayal edebileceğimden çok daha uzunlardı. Daha yakından bakmak için otların arasından ilerledim. İlk sıra elma ağaçlarıydı, ama bunlar Arronbach'ta yetişen budaklı, saplı ağaçlar değildi, bunlar kırk elli metre boyundaydı ve yüzlerce, belki de binlerce kırmızı olgunlaşan meyve ile beneklenmişti.

Arkamda Kaş'ın bana yetişmeye çalıştığını duyabiliyordum, bu yüzden daha fazlasını görmek için yoluma devam ettim. Bir sonraki sıra armut ağaçlarıydı, neredeyse elma ağaçları kadar uzundu ve dalları bekleyen ürünle ağırlaşmıştı.

Kocama dönerek, "Bu inanılmaz," dedim. Başını sallayarak onayladı, inanılmaz manzaralar karşısında duyduğum heyecanın tadını çıkarıyor gibiydi

etrafımızda. Hevesle bir sonraki sıraya doğru ilerledim, dalların altından yürüyecek kadar yaklaşmıştık. Bu bir kayısı ağacıydı, mis kokuluydu ve krem si turuncu çekirdekli meyvelerle doluydu. Uzandım ve birinin kadife yumuşaklığındaki kabuğunu okşadım.

"Hiç böyle bir şey gördün mü Kaspian?" Sık dalların arasından yukarı bakıyordu, belli ki o da benim kadar şaşkındı.

"Asla."

Altmışlı yaşlarında yaşlı bir beyefendi oflaya puflaya yanımıza geldiğinde biz hâlâ şaşkın şaşkın orada dikiliyorduk.

"Tanrılar adına, Majesteleri, hoş geldiniz!" Olabildiğince resmi olmaya çalışarak ama yüzündeki şaşkın gülümsemeyi silemeden sert bir şekilde eğildi. Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

"Merhaba, ben Reyah. Sizin adınız nedir efendim?" Bize hitap etmek için ayağa kalkmakta zorlandı.

"Adım Addock Henry Vysan, Majesteleri, ama herkes bana sadece Doktor der."

"Sizinle tanışmak benim için bir zevk, Doktor. Burası sizin çiftliğiniz mi?"

"Tanrılar hayır, orası Krallıklar'ın çiftliği ama ben yönetiyorum. Son yirmi dokuz yıldır." Elindeki bir çift deri iş eldivenini endişeyle sıktı.

"Bu gerçekten bir mucize efendim. Bize daha fazlasını gösterebilir misiniz?" Kaspian sordu. "Evet! Elbette. Eğer sizi memnun edecekse, beni buradan takip edin!"

Kaş ve ben, bize Kuzey'in ünlü Rahim'ini gösteren heyecanlı yaşlı adamı takip ettik. Otuz sıra meyve ağacı vardı, elli derinliğinde sıralanmışlardı. O kadar dar ve verimli bir araziydi ki, alan son derece sınırlıydı, bu yüzden bundan daha fazlasına sahip olmak mümkün değildi.

Doktor bizi yıllık ekinlerin yetiştiği ve neredeyse hasada hazır olduğu Womb boyunca batıya götürdü. Belki bir mil boyunca uzanıyorlardı ve artık büyüyemediklerinde yukarı doğru büyüyorlardı. Bize iki kat yüksekliğinde, toprakla dolu ve daha fazla bitki ile dolu inanılmaz katmanlı ekiciler gösterdi. Sıra sıra sarımsak ve mantar, pancar ve havuç vardı. Bir avuç yapraklı sapı tuttu ve topraktan çekip çıkardı. Bir kile dolusu dokuz ya da on tane kocaman havuç serbest kaldı ve bir tanesini önlüğünün üzerinde temizleyip bana uzattı.

"Bundan daha tazes i olamaz, Majesteleri." Ucuna hafifçe vurdum ve ben etrafımdaki dünyaya hayret ederken Doc gururla bana baktı.

Fasulye, zencefil, bal üretimine olanak sağlayan ayçiçekleri ve kırk metrelik kafesler üzerinde yükselen üzüm asmaları vardı ve ben farkına bile varmadan sonuna gelmiştik. Şok olmuştum. Bitki yaşamı, yabani otlardan çok azının yetişebildiği kayalık, çakıllı toprağa dönüşmüştü. Burası belirgin bir şekilde daha soğuktu ve ben çorak tundraya bakarken hem Doc hem de Kas paltolarının içine büzüşmüşlerdi.

"Bu kadar mı? Sadece...
duruyor mu?" "Evet,
hanımefendi."

O kadar uzun süredir yürümüyorduk, kamp kuran adamların yankılanan sesini hâlâ duyabiliyordum.

"Çok küçük."
"Evet, hanımefendi," diye tekrarladı, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Rahim neden bu kadar sıcak, Doktor?"

"Dağın altından akan sıcak kaynaklar. Tüm bu büyümeyi kolaylaştıracak kadar yüzeye yakınlar, ağaçların köklerini soğğun onları öldürmesini engelleyecek kadar sıcak tutuyorlar. Ama sizin de bildiğiniz gibi burada kış erken gelir ve önümüzdeki üç hafta boyunca şafaktan gün batımına kadar hasatla uğraşacağız. O zaman hava hiçbir şeyin hayatta kalamayacağı kadar soğuk olacak." Bitkileri kastettiğini biliyordum ama yine de hakaret gibi geldi.

Rüzgâr şiddetini artırıyor, ağır bulutları savuruyor ve ata bindiğimizde aldığımız ılık güneş ışınlarını engelliyordu. Kardonian Sıradağları solumda gri ve heybetli bir şekilde yükseliyor ve alçak bulutların arasında kayboluyordu. Dünyanın en uç noktası gibi görünüyordu ve bir zamanlar burayı terk ederken nasıl bu kadar gergin olduğumu merak ettim. Şimdi çok boş, çok kasvetli görünüyordu.

"Aşkım?" Kaspian'ın sesi arkamdan seslendi. Döndüğümde onu ve Doc'u gördüm, yüzleri keskin buz gibi rüzgara karşı koyarken neredeyse pancar kadar kızarmıştı.

"Üzgünüm, gitmeye hazırım."

Dağlara sırtımı dönüp iç kesimlere doğru ilerledim ve onların beni izlediğini hissettim. Beni eve çağırdıklarını hissettim.

Günün geri kalanında kampın üzerine kasvetli bir hava çökmüştü, herkes yarının nasıl geçeceğini bekliyordu.

Yatakta dönüp durdum. Kaspian'ın davetine rağmen bu gece yalnız uyumak istemiştim. Kardeşimle yüzleşmeden önce kafamı toparlamam gerekiyordu. Tanrım, yaklaşık üç yıl önce buradan ayrıldığımda kendime asla geri dönmeyeceğime dair söz vermiştim, burada benim için hiçbir şey kalmadığını düşünmüştüm. Ama belki Harrison buradaydı. Belki Kieran'la konuşmama yardım edebilirdi. Küçük kardeşimiz her zaman bir joker olmuştu, sabırlı olması gereken yerde aceleci, mantıklı olması gereken yerde inatçıydı. Biz çocukken Harrison her zaman Kieran'ı savunmaya gelirdi, kardeşimizin başını belaya sokmak gibi bir huyu vardı ve onu Kala Muata'nın arasında görmenin o kadar da şaşırtıcı olmadığını düşünmek beni üzüyordu. Şaşırtıcı olan, onu bir tahtta görmektir. Kieran bir insan lideri değildi; en iyi ihtimalle, başkalarını pek umursamadan istediğini alan bir karıştırıcıydı.

"Hanımefendi?" Ari'nin sesi kapı aralığından sızdı.

"İçeri gel Ari, uyandım."

Sessizce içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Elbette, Majesteleri. Sizi giydirmeye geldim." "Sabah mı oldu?"

Ari görünürdeki inançsızlığıma gülmedi, endişelenmiş görünüyordu. "Evet, hanımefendi."

Kalbim göğsümde güm güm atmaya ve derim korkuyla karıncalanmaya başladı. Bütün geceyi yatakta oturup bu andan korkarak geçirmiştim ve şimdi o an gelmişti.

Ari giyinmeme ve buklelerimi toplamama yardım etti ve işini bitirdiğinde beni çadırdan dışarı kadar takip etti.

Dışarı çıktığımda tüm kamp sessizliğe büründü. Devriye gezen muhafızlar yavaşlayarak durdular, mutfaktaki kadınlar karıştırma ve doğrama işlerini bırakıp bana baktılar ve buraya yapmak için getirildiğim şeyin büyüklüğü omuzlarıma ağır bir yük olarak çöktü. Nyx çadırımın dışında beni bekliyordu ve elimi sıkıca kavradı.

"Sen bu an için yaratılmışsın Reyah. Tanıdığım herkesten daha güçlüsün," dedi sessizce. Onu sıkı bir kucaklamanın içine çektim.

"Geride kaldığınız için rahatlamış olmalısınız ama yine de keşke yanımda olsaydınız."

"Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun karıcığım, ama bu yalnız yapman gereken bir şey. Döndüğünde seni bekliyor olacağım." Nyx öptü

yanağımı okşadı ve beni serbest bıraktı. Bugün arkadaşımı geride bırakma düşüncesiyle gözyaşlarına hakim olamadım ama kampımızda daha güvende olacağını biliyordum.

Omurgamı dikleştirdim ve Kaspian'ın çadırına doğru uzun adımlarla ilerledim, yanımdan geçen herkesin kederli bakışlarını yakaladım. Kendimden emin bir gülümseme topladım. Bu insanlara bugün için hazır olduğuma dair elimden gelen tüm umudu verecektim.

Kocamın çadırına girdiğimde Bastien ceketini çekiştiriyordu. Uşağın kolunu sıvazladı ve yanıma gelip tek kelime etmeden beni kollarına aldı.

Bu kucaklamayla söylemek istediğı her şeyi hissedebiliyordum, bana gücünü, güvenini, güvencesini ve inancını veriyordu. Bu günü atlatmak için ihtiyaç duyacağım her şeyin boş bir fincan gibi içime dolduğunu hissedebiliyordum. Göğsüne doğru derin bir iç çektim.

"Ben hazırım."

"Çok cesursun," dedi Kas, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Burada bekle, senin için bir şeyim var." Bir sandığa doğru yürüdü ve onu açarak büyük, parlak ahşap bir kutu çıkardı. Hemen hatırladım.

"Gel," dedi ve beni yanına çağırdı. Kutuyu sandığın üzerine koydu ve arkamdan geldi. Ağır nefesini kulağımnda hissedebiliyordum, sonra ellerimi tuttu ve kutunun iki yanına yerleştirdi.

"Tören gereğı bu sana ait ve taç giyme törenine kadar başına yerleştiremeyecek olsam da, bugün sana vermek istedim." Elleri benimsiklerin üzerine koydu ve birlikte kutunun kapağını kaldırdık.

İçeride Burke Kraliçesine ait taç gösteriliyordu. Sadeliğı, uzun kuleleri ve telkari detaylarıyla çok güzeldi. Siyah satenden bir minder üzerinde rahatça oturuyordu ve tacın tam ortasında bir yüzük vardı. Kaspian yüzüğü aldı ve düz tarafını bana bakacak şekilde çevirdi; yüzüğün üzerinde kalın, dekoratif bir 'B' damgası vardı. Kral olarak taktığı yüzüğün aynısıydı ama daha küçük ve daha kadınsıydı.

"Diyar'a olan bağlılığınızı ve dayanışmanızı göstermek için bunu şimdi almanızı istiyorum." Elim tuttu ve tüm dünyanın görebileceğı şekilde dışa dönük olarak küçük parmağıma geçirdi.

"Taç giyene kadar bunu giymemeliyim, Kas."

"Tören bekleyebilir, bugün Kraliçemin yanımda olmasına ihtiyacım var ve bu yüzüğü takarak onunla birlikte gelen sorumlulukları ve onuru kabul ediyorsun. Bugün bu yüzüğü takacak mısın Reyah? Burke Hanesi'ni Kraliçe olarak temsil edecek misin?"

Bugün bunu kesinlikle beklemiyordum. Metal parmağımda soğuk duruyordu, ama ona baktım, donup kalmıştım. Yanındaki altın alyans da bir zamanlar yabancı ve soğuk gelmişti ama altın tenime ısınmış ve artık benim bir parçam olmuştu. Bir şekilde parmağımdaki yeni yüzük bana savaştan önce zırh giyiyormuşum gibi hissettirdi. Kendimi cesaretlenmiş ve korunmuş hissettiriyordu.

Kocamın yüzüne döndüm. "Bu yüzüğü onurla takacağım, Kralım."

Kaspian önümde diz çöktü, Bastien ve Ari'nin de aynı şeyi yaptığını gördüm. Elimi tuttu ve parmağımdaki altın yüzüğü öptü ve "Kraliçe Burke'ü selamlayın" diye fısıldadı.

Kas elimi tutarak ayağa kalktı ve bizi kampın içine doğru götürdü. Bastien arkamızdan geldi ve kamptakilerin dikkatini çekmek için bekledi, ardından da güçlü bir şekilde bağırdı; "Kraliçe Burke'e selam olsun, saltanatı uzun sürsün!"

Herkes diz çöktü ve başlarını bana doğru eğdi. Diyar'ın enginliğini arkamda hissettim ve birden kararlılığım yerine oturdu. Cesaretim sadece şaka değildi, artık gerçektir ve Kuzey'deki geçmişimi ve Diyar'daki geleceğimi düzeltmek için buradaydım. Artık hazırdım.

Ckapt'ca Twc "t'm-Tkacc

Wcmak

T Burada girilecek büyük kapılar yoktu, Kuzey'i Diyar'dan korumak için bir duvara ihtiyaç yoktu. Sadece dağ geçidinin ana girişine doğru at sürdük.

Bir kraliyet muhafızı siyah bayrağıyla önden gidiyordu, ardından Kaspian ve ben, Darian, Kaspian'ın danışmanları ve sonra aralarında Callan'ın da bulunduğu küçük bir asker birliği geliyordu. Neyse ki dünkü rüzgâr dinmişti ve o kadar üşümüş görünmüyorlardı ama gökyüzü hâlâ kasvetli ve kapalıydı, bu da bize doğru türden bir kasvetli hava veriyordu.

At sürerken ellerimdeki deri dizginleri endişeyle sıktım ve çok geçmeden sarp dağların eteklerinden Kieran göründü. Devasa gri bir atın üzerinde oturuyordu, etrafı simsiyah giyinmiş küçük ordusuyla çevriliydi.

Kieran artık babamıza çarpıcı bir şekilde benziyordu; saçını ve sakalını uzatmıştı ve ikisi de benimkiyle aynı mürekkep siyahıydı. Yaklaşmamızı izlerken dengeli ve sakin görünüyordu ve görebildiğim bir gülümseme ipucu muydu?

Parlay bayrağımızı taşıyan adam ona yaklaştığında, onu el sallayarak uzaklaştırdı ve bizi ileri çağırdı. Kötü niyet, şiddet ya da tereddüt yoktu. Her haliyle bizi kollarını açmış karşılıyor gibiydi. Callan'ın onun beden dilinde ne okuduğunu, rahat ve çekici görüntüsünün ardında ne gibi sırlar sakladığını merak ettim.

Yeterince yaklaştığımızda gülümseyerek, "Evine hoş geldin Reyah," diye bağırdı. "Siz de majesteleri. Yanılmıyorsam siz de Prens Darian Aldridge'siniz, babanızın tahtının sıradaki varisisiniz."

"Öyleyim," dedi Darian.

"Bu kadar çok asil misafiri ağırlamaktan gerçekten onur duyuyorum. Sizleri Kardonian Dağları'nda ağırlamak benim için büyük bir zevk."

Kaspian'ın yanındaki atının üzerinde, gördüğümüz sıcak karşılama karşısında gerildiğini hissettim.

"Gelişinizi kutlamak için büyük bir ziyafet hazırladık Kralım. Dağların içinde bize katılacak mısınız?"

Kaspian ihtiyatlı görünmeksizin tereddütlüydü. Kieran hoşgörü ve dostluktan başka bir şey göstermemişti ve pusuya düşmüş olsak da onu reddetmek nezaketsizlik olurdu. Bunun daha kötü olacağını kesinlikle hayal edebilirdim, bu yüzden kardeşimin doğru bir başlangıç yapıyor gibi görünmesi beni rahatlatı.

"Misafirperverliğiniz için minnettar oluruz," diye yanıtladı kocam. "Duvarlarınızın içinde kimsenin zarar görmeyeceğine dair güvence verebilir misiniz, Kieran?"

"Size söz veriyorum, Majesteleri. Size ya da halkınızdan herhangi birine zarar gelmeyecek. Şahsen benim gözetimim altında olacaksınız."

Bu beni daha güvende hissettirmedi.

"Pekala, davetinizi kabul ediyoruz," dedi Kas.

Kieran başıyla onayladı ve atını dağ geçidine doğru çevirdi.

Yeraltı ağına birçok giriş ve çıkış vardı ama Kieran'ın bizi yönlendirdiği kapı en büyüğüydü. Demir ve meşe kapılar iki kat uzunluğunda görünüyordu ve dağın yüzüne o kadar mükemmel bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki, kapatıldıklarında sanki dağın bir parçasıymış gibi görünüyorlardı.

Yolumuza devam ederken karanlık hemen üzerimize çöktü ve gözlerim alıştığında etrafımızdaki zemin boyunca uzanan sütunları gördüm. Dağın kayasından oyulmuş yüzlerce devasa düz sütun, görülemeyecek kadar karanlık bir tavanda kayboluyor ve altımızdaki zemine karışıyordu. Bu boş geçitte ateşler ve meşaleler yanıyordu ve ilerlediğimiz geniş odanın sonunda kemerli bir kapı vardı.

Atın metal nallarının cilalı zeminde çıkardığı yüksek sesli, yankılı takırtılardan başka bir şey duyulmuyordu. Bu bana bir çadırın içinden yağın yağmur damlalarını hatırlattı.

Kemerli kapıya yaklaştığımızda düzinelerce uşak ve seyis atlarla ilgilenmek için bekliyordu. Önce Kieran attan indi ve adamlarına da aynısını yapmaları için işaret verdi. Ellerini vücudundan ayırarak sanki şöyle der gibiydi: 'Siz

Gördün mü? Burada korkacak bir şey yok'. Kas atından inip yanıma geldi, seyis çocuk benim için küçük bir adım atarak aceleyle yanıma gelmişti bile. Kieran deri binici eldivenlerini çıkararak, "Güvenlik ihtiyacınızı anlıyorum ama yanınızda bir ordu getirmenize izin veremem," dedi. "Biz Belki on adamla anlaşsınız?"

Callan'a bakmadan önce Kaspian'ın çenesinin gerildiğini gördüm. "Otuz," diye karşı çıktı general.

"Sorun değil," dedi Kieran gülümseyerek. "Beni takip edin."

Kieran, gençliğimde sadece birkaç kez yürüdüğüm devasa koridorlarda bana yol gösterdi. Dağların bu seçkin bölgelerine uğramak için nadiren bir nedenimiz olurdu ve şimdi küçük kardeşim burayı kendi eviymiş gibi adımlıyordu.

Sanki bir rüyayı hatırlıyormuşum gibi anılar akmaya başladı, tanıdık ama yine de bulanık. Dikkatimi çeken küçük şeylerdi; apliklerin üzerindeki çizgisel motifler ve yoğun, toprak kokulu hava. Kısa süre sonra Alt Geçit'e giriyorduk ve burası tam da Eldrin'in hatırladığı gibiydi. Bugün büyük bir ziyafet masası hazırlanmıştı ve soğuğa alışık olmayanlar için odayı ısıtan yanan metal mangallar vardı. Taş zemin parlayacak kadar cilalanmıştı ve üstümüzde, odanın ortasındaki buzdan bir kubbe, sarayın Büyük Salon'unun Kuzey'deki eşdeğerini aydınlatmak için az da olsa gün ışığına izin veriyordu.

"Bana katılın," dedi Kieran, odanın arka tarafındaki masayı göstererek. Kas ve ben diğerlerini öne doğru yönlendirirken muhafızlar geri çekildi. Masanın yanında bir kadın bekliyordu ve Kieran onun yanına gitti. "Bu Allory Reight," diyerek onu tanıttı. Kas'ın yaşlarında görünüyordu ve parlak siyah saçları ensesinde toplanmıştı. "Kendisi Kuzey'in saygın bir Vekilidir." Kieran söyledi ve Allory bizi diplomatik bir şekilde selamladı. Acaba Kieran'ın ikinci adamı mıydı, yoksa Kieran için daha da mı önemliydi?

"Lütfen... koşulları tartışmadan önce yemeğin tadını çıkaralım," dedi Allory. Sesinde derin, melodik bir tını vardı ve sıkıca geriye çekilmiş havası ondan anında hoşlanmamama neden oldu. Buna rağmen, önce ben oturdum, hem kocam hem de kardeşim için en kolayının bu olacağını biliyordum.

Rahat giyimli bir garson hemen koşarak geldi ve yemek servisi yapmaya ve şarap doldurmaya başladı. Kieran, Kaspian'ın tam karşısına oturmuştu ama kadehini doldurmak için uzatırken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Demek kardeşim, Kuzey'den ayrıldığından beri çok şey değişti."

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdim, kendi koşullarım kadar *onun* koşullarını da kastederek.

"Evet, her şey siz ayrıldığınızda olduğu gibi değil."

Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki, mesela onu neden tahta benzeyen bir şeyin üzerinde gördüğüm gibi. Naipliğin tüm modeli halk arasında diplomasiyi güçlendirmekti. O halde neden Kieran bu memur grubuna liderlik ediyor gibi görünüyordu? Ama bu sorular daha uygun bir zamanı beklemek zorunda kalacaktı.

"Bana bir kralla nasıl tanıştığının ve ona nasıl aşık olduğunun hikayesini anlat," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Garip bir sessizlik vardı ve bu sessizliği sadece yemek dağıtan personelin hafif çingirak sesleri dolduruyordu.

"Az önce kendi soruna kendin cevap verdin. Tanıştık; aşık olduk. Ve işte buradayız."

"Peki küçük Prens ya da Prenses bize ne zaman katılacak?"

"Aşağı yukarı bir buçuk ay içinde."

"Harika. Amca olmak için sabırsızlanıyorum." Kieran sırtarak şarabını yudumlarken, Kas'ın yanımda sertleştiğini hissettim.

"Hiç evlenmedin mi, Kieran?" diye sordum. "Hâlâ doğru kadınla tanışmadım."

Allory'nin dudaklarında yarım bir gülümseme yakaladım, bu da bana onun kesinlikle birçok kadınla tanıştığını söylüyordu.

"Yani, sen zaten amca değil misin? Harrison nasıl? Onunla irtibatı kaybettik ve son duyduğumda yeni evlenmişti."

"Senin de bildiğin gibi Harrison artık Kuzey'de değil," diye yanıtladı basitçe. Sesinde ağır bir önsezi vardı ve bu, ağabeyimizle ilgili diğer sorularımı bir kenara bırakmama neden oldu.

"Söyle bana Kieran," dedi Darian. "Bunlar gerçekten de yazınızın en sıcak haftaları mı?" Kieran'ın dikkati Prens'e kaydı ve biraz hafifler gibi oldu.

"Öyle. Kar yağışının alt kapıları kapatması uzun sürmez. Seyahat etmemiz gerektiğinde kar ve buzdan aşağıya doğru geçici basamaklar inşa ediyoruz ama avlanmak dışında kışın buradan ayrılmak için çok az nedenimiz var."

Kaspian dikkatle Kieran'ı izledi. Hesap yapıyor, kardeşimin sözlerinin anlamını çözmeye çalışıyordu. Eminim odanın içinde bir yerlerde Callan da aynısını yapıyordu. O arkamdayken kendimi güvende hissediyordum.

"Dağların içinde kapana kısılmış gibi hissetmiyor musun?" Darian sordu.

"Kapana kısılmış değiliz. İstedüğimiz kadar dışarı çıkıyoruz. Güneşli günlerde tembellik ediyor, piknik yapıyor ve dinleniyoruz. Çocukken bazı derslerimiz açık havada yapılırdı ve gece yoğun bir kar yağışı olduğunda, yeni yağmış karda oynamak için gece kıyafetlerimizle dışarı koşardık." "Dışarıdan bakanlar için soğuğun sadece Türkiye'yi sınırlamadığını anlamak zor. Allory bizi dağlara götürecektir," diye ekledi ve Darian düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Kuzeyde doğup da sıcaklığa dayanma yeteneği olmayan insanlar var mı?" diye sordu.

Kieran bana bir bakış atarak, "Sadece karışık bir soydan geliyorlarsa," dedi. "Ve genellikle Kuzey'de kalmazlar. Bunun için uygun değil." "

"Bir şeyler değişmediyse, yanıyorsam söyle kardeşim, halkımızın yaklaşık yüzde beşi Kuzey'e göç etmiş durumda."

Ağzımdan çıkar çıkmaz o lanet kaymayı duydum. *Bizim insanlarımız.* Artık bunu söylemeye hakkım var mıydı? Başka bir bölgenin Kraliçesiydim, elbette Diyar'ın halkı artık *benim halkımdı.*

Allory dişlerini biraz sıkarak, "Bu sayı biraz düştü," dedi.

Bu sayının neden düştüğüne dair çok iyi bir fikrim vardı. Kardeşim ve arkadaşları karda çok net bir çizgi çiziyorlardı.

"Majesteleri, çok sessizsiniz. Yemek hoşunuza gitmedi mi?" Kieran sordu. Kaspian gülümseyerek tabağına baktı.

"Yemekler güzel. Ama buraya gelme sebebim bu değil."

"Hayır, tabii ki değil," dedi gülümseyerek. Kieran bir elini koyu renk sakalının üzerinde gezdirerek kocamın ölçüsünü aldı. Küçük bakışmalarının bir şeye dönüşmesi ihtimaline karşı müdahale etmek zorunda hissettim ama Kieran fincanına uzandığında gerginlik azaldı.

"Beni onurlandırdığınız için teşekkür ederim, Majesteleri. Daha önce hiç bir kralla yemek yememiştim. Ya da bir prensesle," dedi bana dönerek.

"Artık bir Kraliçe," diye düzeltti Kas.

"Öyle mi?" Kieran şaşkınlıkla sordu. "Diyar'la ilgili haberleri yavaş alıyoruz. Tebrikler kardeşim. Kendine ne güzel bir hayat kurmuşsun." Fincanını bana doğru kaldırdı ve bir yudum aldı. El altından yaptığı iltifatlar sıkıcı olmaya başlamıştı ve eğer küçük kardeşim dışında biri olsaydı, dilimi tutabilirdim.

"Teşekkür ederim, Kieran. Annem ve babam bizi burada böyle görselerdi ne kadar gurur duyarlardı bir düşünsene."

Kıkırdadı. "Ama ne yazık ki sadece biz varız, öyle değil mi Reyah?"

Çenem sıkıştı ve öfkelenim, masanın üzerinden fırladığımı ve bıçağı boynundan beynine sapladığımı hayal ettiğimde görüşümün kenarları sarsıldı. Kaspian uyluğuma hafifçe dokundu ve tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Kieran benim durumumu görmezden geliyor, sadece önündeki yemeğe odaklanıyordu. Annemizden bahsetmek nasıl olur da benim midemi bulandırdığı gibi onun da midesini bulandırmazdı? Masada oturan herkesi ve tüm muhafızları ürküterek aniden ayağa kalktım.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim ve hızla uzaklaştım. Kaş'ın arkamdan yükseldiğini hissettim ve iki çift botun beni takip ettiğini duydum ve bakmadan diğer çiftin Callan'a ait olduğunu anladım.

Yıllardır görmediğim koridorlardan geçtim, yolumu hâlâ hatırlıyor olmama şaşırdım. Kuzey'den ayrılalı sadece üç yıl olmuştu ama Alt Geçit'e gelmeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Sonunda aradığım küçük köşeyi buldum ve demir bir halkayı sertçe çektim ve küçük mandal açıldı. Küçük bir balkona açılıyordu ve kendimi taş korkuluğun kenarına atıp sadece nefes aldım. Çok yüksekte değildim ama yine de dağ havası saçlarımı okşuyor, kulaklarımda uğulduyordu ve dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Kar şimdi yağıyor, bora ve çisenti halinde yere savruluyordu. Temiz hava yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı ve kendime gelmeye başladığımı hissettim. Buzlu tundraya baktım, ufukta bir ya da iki metreden uzun olmayan küçük çam ağaçları vardı. Gri tonlu bir manzaradaki tek renk çizgileri onlardı ve yakında karla kaplanacaklardı. Daha güneyde iğne yapraklı bir orman vardı ama şimdiden kar telaşından seçilemiyordu.

"Sen iyi misin?" Kaspian söyledi. Yüzümü ona döndüm, rüzgârın savurduğu saçlarım yüzüme batıyordu. Kalabalığa karışmak istemeyen Kaspian hemen arkamda durdu, Callan ise küçük çıkış kapısını gölgede bırakan küçük kapı aralığında durmuş bana acınası bir şekilde bakıyordu.

"Ondan çok nefret ediyorum, Kas."

"Sen olağanüstü güçlüsün, aşkım. Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum." Kollarını bana doladı ve ben de ona gömülerek öfke ve gerginliğimin bir kısmının azalmasına izin verdim. Callan'a hızlı bir bakış attım, keşke onun yerine ben ona sarılıyorsa idim.

"Artık bu oyunu oynamak istemiyorum, Kas. Bu işi bitirmek istiyorum, böylece gidebiliriz."

"Biliyorum tatlım, ama siyaset bir incelik ve algı oyunudur ve biz buraya barış önermek için geldik. Bu saldırganlıkla elde edilemez. Sabır ve mantık göstermeliyiz."

İçimi çektim ve kalan tüm sabrımı ve mantığımı toplamaya çalıştım. "Harrison'ın nerede olduğunu biliyor ama bana söylemiyor. Harrison'ın Naiplik unvanını doğuştan hakkı olarak talep etmesini istediğimizi biliyor."

Rüzgâr dağların dar yarıklarından geçerken uğuldamaya başladı.

"Gece boyunca burada mahsur kalacağız," dedim ve elimi Kaspian'ın eliyle birleştirerek onu içeri götürdüm.

"Fırtına o kadar da kötü olmayabilir." Başımı kaldırıp ona baktım. "Güven bana."

Ckapt'ca Twc "t'm-Fo "a

N "akc

Iona güvenmeliydim. Kar, geldiğimiz giriş yarı yarıya gömülene kadar gittikçe daha da yükseliyordu ve geleli sadece birkaç saat olmuştu. Sanki saklanmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Buradaki havanın etkileyici gücüne olan inancım tamdı, White Bridge bile böyle kış fırtınaları görmemişti, bu gerçekten bir fenomendi.

Rahatsız edici yemeğimizin ardından Kieran, takasımıza resmen başlamak için bizi Alt Geçit'teki büyük bir anti-odaya davet etti. Reyah dinlenmesi için özel odalara götürülmüştü ve karımdan ayrıldığım için huzursuzdum ama muhafızların çoğunu onunla birlikte göndermiştim, böylece en azından biraz rahatlamıştım.

Naiplikle, daha doğrusu Kala Muata'yla yapılan toplantı gergin geçmişti. Krallık bombalamalarla ilgili suçun kabul edilmesini istiyordu, ben ise şahsen Julianne'i öldüren emirleri veren adamın gözlerinin içine bakmak istiyordum. Ama Reyah'a sabrın önemini vurgulamaktan yeni gelmiştim ve kendi tavsiyeme kulak vermem gerekiyordu. Bunun yerine çözüme odaklandık. Önerilerimizi dinlemeye en yatkın kişinin Kieran'ın kendisi olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Danışmanların söylediği her şeyi sessizce dinledi ve akıllıca sorular sordu, hatta bize özgürce konuşma fırsatı vermek için kendi yönetim kurulu üyelerini susturdu. Kendi zayıflığımızı ima etmeden bir barış önerisi geliştirmek zor olmuştu ama en azından buraya kadar gelebilmiş olmamız, en azından onları bizimle masaya oturabilmiş olmamız bana yeniden güven duygusu verdi. Uzun saatler süren tartışmalardan sonra odadakiler yorgun düşmüş ve bir molaya ihtiyaç duymuşlardı. İşte o zaman Callan bana yaklaştı.

"Majesteleri, kar fırtınası daha da kötüleşti. Bu gece burada kalmamız gerekecek."

"Lanet olsun." Bir baş ağrısı kafatasımın tabanından aşağı doğru inmeye başladığında burnumun kenarını sıktım. "Reyah nerede?"

"O iyi, hâlâ odasında dinleniyor." "İyi. Kalmak zorunda olduğumuz söylendi mi?" "Hayır, majesteleri, kimse gelmedi."

"Şimdi gidip ona söyleyeceğim." "Elbette. Beni takip edin."

Callan beni dağların arasındaki dar oymalı koridorlardan geçirdi. Altgeçitten çıkar çıkmaz sıcaklık oldukça düştü ve bunca zamandır bulunduğumuz odaların rahat etmemiz için ısıtıldığını fark ettim. Callan kapıyı gösterdiğinde ayaklarımı zar zor hissediyordum ve ellerimi sıkıca yumruk yapmıştım. Kendimi içeri atmadan önce kapıyı üstünkörü çaldım.

"Tanrılara şükür, bu odayı ısıtmışlar." Uzun kamaranın her iki ucunda da gürül gürül yanan iki ateş vardı. Reyah esnedi ve ben ona doğru ilerlerken yatakta kendini yukarı itti, ama yolumda durdu. Dikkatim, etrafımızdaki mumların ve ateşlerin ışığıyla parıldayan ve ısıldayan odanın sarp ve bitmemiş duvarlarına çekildi. Şaşkınlıkla duvara doğru yürüdüm ve parmaklarımı kaba taşın üzerinde gezdirdim, altındı. Dağın gri ve beyaz ana kayası boyunca altın damarlar uzanıyordu, mahallenin arka duvarının tamamı altınla kaplıydı. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeylerden biri olmalıydı.

Reyah yüzümdeki ifadeyi yakalayarak, "Bu pirit," dedi. "Aptal Altını."

"Bu gerçek altın değil mi?" Ona baktım ve başını salladı. "Bakması güzel ama değersiz."

Hâlâ ışıltılı odanın ihtişamı ve zenginliği, Kuzeylilerin zarif bir şekilde dekore edilmiş odalara kaba, ham kenarı nasıl dahil ettikleri beni büyülüyordu. Halılar boydan boya uzanıyordu ve mobilyalar cilalı kiraz ağacından yapılmıştı ama odada hâlâ bir yakınlık vardı, dağın ne kadar derinlerinde olduğumuzu unutmak imkânsızdı.

"Şimdiye kadar nasıl gitti? Kardeşimle ve diğerleriyle?"

Yatağın kenarına oturdum ve Reyah bana doğru sürünerek başını omzuma yasladı, güzel obsidyen saçları etrafımıza gevşekçe dökülüyordu. Konuşmadan önce derin bir nefes aldım.

"Kardeşin zeki ama hesapçı bir adam," diye itiraf ettim. Reyah buna şaşırmış görünüyordu.

"O bir canavar."

"Her ne olursa olsun, o sabırlı biri. Danışmanlarım bana Naipliğin diplomatik bir şekilde çalıştığını söylemişti, bu doğru mu?"

"Evet. Yirmi beş aile arasında hiçbir aile diğerinden daha fazla güce sahip değil."

"Görünüşe göre bu değişti."

"Değişmiş mi? Nasıl değişti?"

"Kardeşinizi başkanları olarak seçtiler. Rolünü küçümsüyor ama lider olduğu çok açık. Ve siyasi duruşu Kala Muata ile uyumlu, dolayısıyla diğer Vekillerin çoğu da öyle."

"Kaç kişi onun görüşlerine karşı çıkıyor?"

"Dışarıdan mı? Sadece bir avuç. Belki daha fazlası vardır ama çeşitli nedenlerle sessiz kalıyor olabilirler." İçinin titrediğini hissettim ve onu rahatlatmak istedim. "Ama genel olarak iyi gidiyor; danışmanlar şu ana kadar çok memnun. Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yapıyoruz."

"Bu iyi," diye yanıtladı uysalca.

"Öyle."

Reyah başını kaldırıp bana baktı. "O zaman neden tereddütlü görünüyorsun?" "İhanete uğramaktan bıktım."

"İhanete uğramanın tek yolu önce güvenmektir."

Başparmağımla yumuşak, solgun yanağını okşadım. Nedenleri hakkında hâlâ içimde bir şüphe kırıntısı olmasından nefret ediyordum. "Kieran'a güvenebilir miyim?" Reyah doğruldu ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Sadece senin amacın da onunkiyle aynıysa."

"Bu beni pek tatmin etmiyor."

"Öyle olması gerekmiyordu."

"Neden gereksiz yere şifreli konuşuyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Özür dilerim, Kas. Öyle olmak istememiştim. Sadece endişeliyim. Buraya geri dönmek gerçeküstü, burayı ve tüm korkunç anılarını sonsuza dek geride bıraktığımı sanıyordum."

"Seni rahatlatmak için ne yapabilirim, aşkım?"

Bana baktı ve gülümsedi. "Öp beni," diye fısıldadı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve onu öptüm. Ciğerlerime dolan narin kokusu kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu, dudaklarımdaki tadı öpmemi sağladı

daha derine. Yatağın üzerinde biraz daha ilerledim, böylece göğsünün bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum ve usulca ağzını benimkine doğru açtım.

Gerginliği azalan Reyah'nın vücudunun gevşediğini hissettim. Öpüşmeyi hafif tuttum, dudaklar ve dil hoş bir ritimle dans ediyordu. Bitiremeyeceğim bir şeye başlamak istemiyordum ve aletim sadece öpücükle bile kıpırdanmaya başlamıştı.

Dudaklarımızı ayırdım ve Reyah gözlerini açmadan önce birkaç vuruş bekleyip minik bir iç çekerken gülümsedim.

"Bu konuda çok iyisin," diye fısıldadı. Egom biraz şişti.

"Geri dönmeliyim. Bu arada haklıymışsın; yarına kadar kar yağışı var."

Reyah sinirli bir şekilde başını öne eğdi. "Sana söylemiştim. Şimdi burada hizmetçim ve temiz kıyafetlerim olmadan sıkışıp kaldım."

Ona sıırıttım. "Çok çabuk şımarmışsın."

Gözlerini devirdi. "Böyle söyleme, gerçekten doğru olmasından endişelenirim." "Oh, endişelenme Küçük Kuzgun, kendini cezalandırmaktan çekinmem

hoşgörölü tavrını senden söküp alacağım."

Reyah'nın gözbebekleri büyüdü ve dudakları hafifçe aralandı. Kahretsin, deniyordum

Bir şey başlatmak için *değil*.

"Bu seni heyecanlandırıyor, değil mi tatlım?"

Yavaşça başını salladı ve yutkunmasını izledim, rollerimiz değişmeye başladığında gözleri otomatik olarak yatak örtüsüne indi. Siktir et, ben onu kızdırırken fazladan bir on dakika daha bekleyebilirlerdi. Onu sıırıslıkam ve serbest kalmanın eşiğinde bırakacak, sonra da bu son ölçüyü ondan esirgeyecektim. İnkâr etme konusunda her zaman çok başarısız olmuştu ve ben de onu yalvartma düşüncesinden zevk alıyordum.

"Vücuduna acıyla şarkı söyleteceğim ve seni zevkle ödüllendireceğim." Parmaklarımı çenesinin altına koydum ve başparmağımı mükemmel pembe dudaklarının arasına ittim. Dili pürüzsüz ve sıcaktı ve sikim heyecanlı bir sarsıntı geçirdi.

"Başka ne istersin, Reyah? Vücudunu beni memnun edecek herhangi bir şekilde kullanmamı ister misin? Benim küçük tatlı fahişem olabilmek için dediklerimi yapmak ister misin?"

"Tanrım, evet," diye soludu parmağımın üzerinden. Nefesi düzensiz ve derinleşmişti.

"Bunu söylediğini duymak bile beni mutlu ediyor." Dudaklarını başparmağıma doladı ve hafifçe emdi. "Beni memnun etmek için çok istekli." Benim uzunluğum

Reyah'nın altımda kıvranan çıplak bedeninin vaadi şimdi pantolonumu rahatsız edici bir şekilde itiyordu.

"Dizlerinin üzerine çök ve eteklerini yukarı çek. O güzel amcığını görmek istiyorum."

Yavaşça ve parmağımı ağzında kapalı tutarak eteğini yukarı kaldırdı.

"İç çamaşırlarını kenara çek."

O yaptı ve ben inledim. Kızarmış, şişmiş küçük amcığı beni karşıladı, parmaklarının güzel beyaz dantellere takıldığı yerde parlayan uyarılma bulaşmıştı.

"Vücudun benim için yalvarıyor, Reyah."

Başını salladı ve ben de başparmağımı yavaşça ağzından çekip kalçalarının arasına bıraktım. Dudaklarını usulca okşadım ve seksinin dokunuşumla titreşip kasılmasını izledim. Kalçaları küçük, kararsız bir sarsıntı geçirdi, vücudu onu tahrik ediyor, dokunuşumdan daha fazlasını talep ediyordu.

"Seni bu kadar ısılatan acı vaadi mi yoksa zevk mi, Küçük Kuzgun?" Hassas dudaklarını tekrar kaydırdım, tepedeki sinir demetinde hafifçe durakladım.

"İkisi de efendim. Bana ne verirsiniz."

"Tam da duymak istediğim şey bu." Parmaklarımı vücudunun olukları boyunca ittim ve sonra içine girdim.

Reyah'nın başı parmaklarımın girişiyle bir iniltiyle geriye düştü. Onları hâlâ içinde tutuyordum ve çok geçmeden kalçalarının bana karşı sallanmasını engellemek için mücadele ediyordu.

"Hareket edebileceğini söylemedim.

Kıpırdama." "Özür dilerim. Deniyorum, efendim."

Kapı hafifçe vuruldu. Reyah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana baktı. Onu susturmak için diğer parmağımı dudaklarıma götürdüm ama diğer elimi bacaklarının arasından çekmedim.

"Otur," diye fısıldadım.

"Ama-"

"Tek kelime tartışma yok, Reyah. Otur."

Kendini yavaşça yatağa yanıma bıraktı ve elbisesini ön kolumun etrafına çektim, parmaklarım hala onun dar amının içinde sıcaktı.

Gözlerimi Reyah'a diktim ve gülümsedim.

"İçeri gel."

Kapı açılırken bana acılı ve yalvaran bir bakış attı.

Callan bir adım attı ve gözleri bizi yatakta bulunca irkildi ve hızlı bir özürle arkasını dönmeye başladı.

"Callan, kal," dedim gözlerimi Reyah'tan ayırmadan ve sırtımı kapıdaki adama dönerek. Reyah endişeyle adamdan kolumun giysisinin altında saklı olduğu yere baktı.

Odanın içini başka kimse görmesin diye kapıyı hızla arkasından kapattı ve bizden uzaklaştı. "Geri dönme vaktim geldi mi?" Parmaklarımı yavaşça onun içinde kıvrarak sordum. Reyah irkildi ve iki yanındaki çarşafı sıkıca kavradı, şu anda odamıza başka bir erkeğin girmesine izin verdiğim için utanç içindeydi. Onun tepkisi bana sadece ilham verdi.

Callan boğazını temizledi. "Hayır aslında, ben... Naiplik toplantının geri kalanını yarın sabaha kadar erteleyip erteleyemeyeceğimizi sordu, umm... artan kar-" Callan o kadar telaşlıydı ki, bu çok lezzetliydi. "Artan karın ağırlığı dağın yerleşim yerlerinden birindeki buz çatılardan birini çatlatmış, bu yüzden çökme ihtimaline karşı bölgeyi tahliye ediyorlar."

"Bu tuhaf bir zamanlama gibi görünüyor. Böyle şeyler olur mu Reyah?" İçine derin bir vuruş daha yaptım ve aldığı zevki seslendirmeme çabası yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Evet, nadiren de olsa olabiliyor," diye yutkundum. "Buz yazın en ince halini alır ve bazen yoğun bir kar yağışı onu çatlatabilir ya da parçalayabilir." Etkilenmemiş gibi görünmek için çok uğraştı. Callan'ın arkamızda rahatsızca ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyabiliyordum.

"Pekâlâ o zaman, ben gidiyorum," diye mırıldandı hızla.

"Callan, dur."

"Majesteleri?"

Parmaklarımı itip kıvırdım ve Reyah bir iniltiyle boğuldu. "Dediğimi yapacaksın, değil mi Küçük Kuzgun?" Ona fısıldadım. Vücudu artık elimin üzerinde titriyordu ama başını salladı.

"Yüksek sesle."

"Evet, efendim." Umutsuzca kendini toparlamaya çalışırken sesi kırık bir törpü gibiydi.

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı boynunda gezdirdim. "Adımı söyle ve bu iş bitsin, tamam mı aşkım?"

Tereddüt etti, ağzı sesi olmayan kelimeler oluşturuyordu. "Evet, efendim," diye fısıldadı sonunda.

Boğazımda tatmin edici bir hırıltının yükseldiğini hissettim. "Aferin kızıma."

Parmaklarımı ondan çektiğimde Reyah biraz soluklandı ve eteğini daha uygun bir şekilde düzenlemek için acele etti. Şöminenin yanına doğru yürüdüm ve güzel bir deri koltuğa oturdum.

"Yaklaş, Callan." Sonunda general yüzünü bize döndü. Gözlerini karımdan ayırmıyordu ama derin, rahatsız edici nefesler alıyordu. Onu yemeğe katılmaya ikna edip edemeyeceğimden bile şüpheliydim.

"Gergin görünüyorsun, neden?"

Callan

"Burke..." Uyarıcı bir tonda söyledim. Başını eğdi ve cevap vermemi bekledi. "Şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum." Gözlerim hızlıca Reyah'a kaydı. Birçok kez gördüğüm bir şekilde kızarmıştı. Belli ki aralarında bir şey olmuştu ve ben sadece siktir olup gitmek istiyordum. Beni neden burada tutuyordu?

"Son zamanlarda kadınlara karşı nasıl iştahlı olduğunu hepimiz duyduk..." diye başladı. Beni yemliyor muydu? Reyah onu şüphelendirecek bir şey mi söylemişti? Başım alarm zilleriyle çalıyordu ve etkilenmemiş gibi davranarak berbat bir iş çıkardığımın farkındaydım ama Burke bir suçlamada bulunmak üzereyse Reyah'ın güvende olduğundan emin olmak istedim. Yatağı yumrukluyor, gergin bir şekilde Burke ve benim aramda dönüp duruyordu. Neler olduğuna dair net bir cevaba ihtiyacım vardı.

"Neden buradayım, Burke? Ne istiyorsun?"

"Emirlerime itaat etmeni istiyorum," diye sertçe cevap verdi. "İtaat ederim."

"Emirlerime itaat etmeni ve karımı becermeni istiyorum."

Bana söylediklerini sindirebilmem için tam bir dakika geçmesi gerektiğinden eminim. Hâlâ beni yemliyordu, değil mi? Kabul edip etmeyeceğimi görmek için beni test ediyordu.

"Kesinlikle olmaz, Burke. Ne tür iğrenç bir şaka yaptığınızı bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Yazık. Başka kim var, Hawthorn yakınlarında mı?"

Reyah'nın bakışı yalvarır gibiydi. Eğer bu bir oyun değilse, Burke buraya başka birini mi getirecekti?

"Sanmıyorum. Ana kapının arkasında kaldı."

"Yazık, eminim Reyah onu çok severdi. Başka kim var o zaman?"

Elimi yüzümde gezdirdim ve saçlarımı çekiştirerek şu anda ne haltlar döndüğünü anlamaya çalıştım. Bu Reyah ve benimle ilgili *değil miydi*? Burke sadece onu becerecek birini mi arıyordu? Kendi karısına bu şekilde nasıl saygısızlık edebilirdi? Bu düşünce elbette ironikti, zaten boynuzlanmışken bir de boynuzlanmak istemesi.

"Lütfen bunu bana açıkla. Ne istediğini anlamama yardım et, Burke."

"Sana az önce söyledim. Karımı becerirken seni izlemek istiyorum, ama eğer

İnşallah, o zaman eminim öyle birini bulmak zor olmayacaktır. Çok güzel bir kız."

"Elbette öyle. Bunun onunla bir ilgisi yok. Ama buraya gelen her erkek en az benim kadar tuzağa düşürülmüş hissedecek. Bir Kral'ın Kraliçe'yi becermesi için birini davet etmesi normal değil."

Gülümsedi ve sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi. "Başka bir kadını yatağımıza davet etmek muhtemelen çok yaygın bir şey değil ama Reyah beni başka biriyle sevişirken izledi ve ben de karşılık vermek için oldukça heyecanlıyım."

"Bu bir şaka ya da test değil mi?"

Burke sandalyesine geri otururken güldü. "Hayır. Eğer sen değilsen, başka biri olacak, ama içimde Reyah'ın senin olmanı *istediğine* dair bir his var..."

Yüzümü ona döndüm. "Şu anda neler oluyor? Seni başka biriyle yatman için zorluyor mu?"

Başını salladığında Reyah'ın gözleri hâlâ yalvarıyordu. "Zorlama yok. Kadınları yatağa getirdik ve... hoşuma gitti. Düşündüğümünden daha fazla," diye fısıldayarak ekledi.

"Gördün mü? Bu dürüst bir teklif Callan. Peki ya Tygart? Sanırım bizi takip etti. Onu getirebilir misin?"

"Bekle, bir saniye bekle," dedim ellerimi havada tutarken biraz fazla sert bir sesle. Bunu düşündüğüme bile inanamıyordum.

"Callan," dedi Reyah yataktan sessizce. "Senin olmanı tercih ederdim."

Sanki bir yumruk kalbimi sıkıyormuş gibi hissediyordum. Reyah sürekli Burke'ün kontrolü altındaydı ve eğer onu başka bir erkekle paylaşmayı aklına koyduysa, bunun benden başkası olmasını istemiyordum. Yavaş yavaş terazi devriliyordu ve bunu düşündüğüme bile inanamıyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı Reyah.

Bu kadın için kızgın kömürlerin üzerinde yürüyebilirdim, bu kadın için hayatımı verebilirdim, ama şu anda onunla sevişmeyi aklıma getirmekte zorlanıyordum.

"Bunun nasıl sonuçlanmasını istiyorsun, Burke?" Kendimi kederli hissediyordum, başka seçeneğim olmadığını hissediyordum ama yine de bir tür çarpık heyecan hissediyordum. Göğsümde kaynıyordu, Reyah'la birlikte olma arzusu, *ihtiyacı*. Bu hastalıklı bir intikam ya da teke tek dövüş müydü? Beynimin medeni olmayan ve hayvani bir parçası mıydı? 'Neden' sorusu daha sonra sorulacaktı ama az önce köpekbalıklarının istila ettiği sulara atlamıştım ve canlı canlı yenilmekten kurtulmaya çalışıyordum.

Burke sırtmasını bastırmaya çalışarak, "Çok sevindim," dedi. Gerçekten de çok heyecanlanmıştı. "Reyah *her* konuda bana itaat eder. Ona ne söylersem yapar. Aynı itaati senden de bekliyorum."

Hemen vücudum reddederek sertleşti.

"Callan, ben senin kralınım. Dediklerimi yaparsın, emirleri dinlersin. Bu o kadar da zor olmamalı. Özellikle de emirlerin bu kadar eğlenceli olacaksa."

"Beni teskin etme Burke, aynı şey olmadığını biliyorsun."

İçini çekti. "Reyah ile aynı özgürlüğe sahipsin. İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapma."

Bunun doğru olduğunu teyit etmek için ona baktım ve o da başını salladı.

"Callan, emir almakta *çok* iyidir."

O gece ilk defa sikime kan hücum ettiğini hissettim. Bunu yapabilirdim, değil mi? Burke üzerimizde sahip olduğu güçle boşalacak, Reyah ve ben birbirimizden tatmin olacaktık.

"Git yatağa otur," dedi sessizce. Ağır, isteksiz uzuvlarımı yatağa doğru hareket etmeye zorlamak zorunda olduğumu hissettim. Yavaşça kenarına oturdum.

Reyah

"Reyah, generalin ceketini çıkarmasına yardım et lütfen," dedi Kaspian. Dizlerimin üzerinde süründüm ve Callan'ın etrafından dolaşarak düğmelere doğru uzandım. Ellerim titriyordu ve o da bunu hemen fark etti çünkü elimi eline alıp sıkıca kavradı ve gözlerimin içine baktı. O da benim kadar gergindi ve Callan'ın her şeyin yolunda olduğuna dair benim güvenceme ihtiyacı vardı.

Buna hiç hazır değildim. Kas'ın yatak odamıza başka birini getirmekten bahsettiği onca zaman boyunca bunun Callan olacağını hiç düşünmemiştim. Yatağımı başka bir erkekle paylaşmak istemiyordum ve ondan başka biri olsaydı hemen hayır derdim. Tanrılar, her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, tek düşündüğüm birbirimizi zaten çok iyi tanıdığımızı belli etmemekti. Sanırım sinirlerimiz bu gerçeği iyi saklıyordu.

Elimi Callan'inkinden kurtardım ve tekrar düğmelerine uzandım. Bu kez bana izin verdi ve boğazının çukurunu sıyıran en üst düğmeden belinin altındakine doğru ilerledim. Ceketini omuzlarından çektiğimde zor nefes alıyordu ve ceketini üzerinden çıkarmam için bana yardım etmek üzere döndü.

"Tuniği," diye sordu Kaspian sonra. Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdiriyor, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Bizim üzerimizde sahip olduğu gücün onu tahrik ettiğinden hiç şüphem yoktu.

Callan gömleğinin altına doğru hamle yaptı ama Kas onu durdurdu.

"Reyah yapıyor."

Callan bir nefes aldı ve başının üstündeki tulumu çekmeme izin verdi. Göğsü ve sırtı sinir teriyle hafifçe nemlenmişti. "Ellerini onun üzerine koy, Reyah."

Tüm bu olanlardan sonra içim ısınmaya başlamıştı. Ellerimi Callan'ın sert göğsüne koydum, parmaklarımın altındaki kaba koyu bukleleri hissettim ve sarı teninin üzerinden karnındaki kabarık kaslara doğru ilerledim.

"O nasıl hissediyor, Küçük Kuzgun?"

"Sıcak. Sert." Onu tarif etmek zorunda kaldığım için cinsel organım sıkıştı. Kaspian kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Callan'ın yutkunurken boğazının sallanışını izledim. Ona da dokunmak, boğazını ve boynunu dudaklarımla okşamak istedim.

"Callan, Reyah'ın elbisesinin büstünü çözmesine yardım et."

Dikkatli parmaklarıyla elbiseyi göğüslerimin üzerine kapatan kurdeleyi çözmeye çalıştı.

"Sonuna kadar," diye emretti Kas.

Callan yavaşça nefes verdi ve elbiseyi çekiştirerek açmaya başladığında tenimde bunu hissettim. Göğüslerim ortaya çıkar çıkmaz ellerini kucağına attı. Meme uçlarım yeni özgürlükleriyle sıkıca kıvrıldı.

"Muhteşemler, değil mi?" diye sordu kocam. Callan kısık bir sesle "Evet," diye onayladı.

Kaspian bunun üzerine genişçe gülümsedi. "Generalin önünde diz çök Reyah."

Artık Callan'la aramda titreşen beklentiye hissedebiliyordum. İkimiz de sırada ne olduğunu biliyorduk ve bunu daha önce yüzlerce kez yapmış olmamıza rağmen, *bu şekilde* yapmak yepyeni bir şeydi.

Kendimi onun önünde alçalttım ve bacaklarının arasına yerleşebilmem için bana yer açmak üzere bacaklarını araladı. Pantolonunun altında çoktan sertleşmişti ve bir dereceye kadar onun da bundan zevk aldığını bilmek beni rahatlatı.

Topuklarımın üzerine oturdum ve bir sonraki emrimi bekledim.

"Endişeli misin aşkım?" Kas sessizce konuştu. Şimdi kasıtlı olarak acele etmiyor, gerginliğin kıvrılıp bükülmesine izin veriyordu.

"Evet, efendim."

Callan'ın burun delikleri az önce kocamdan nasıl bahsettiğimi görünce hafifçe açıldı. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık beni tahrik etmeye başlamıştı, özellikle de Callan'ın endişeyle sertleştiğini görmek.

"İyi endişeli mi, kötü endişeli mi?"

"İkisinden de biraz," diye itiraf ettim. "Çoğunlukla iyi. Heyecanlıyım." Son kısmı doğrudan Callan'a söyledim, böylece bundan sonra ne olursa olsun kendi seçimim olduğunu bilecekti.

"Pantolonunu çöz o zaman," diye emretti Kas.

Yavaşça dizlerimin üzerinde doğruldum ve üniformasının altın düğmelerine uzandım. Her biri, horozunun zorlamasıyla deliklerinden isteyerek fırladı.

"Onu ellerinizle dışarı çıkarın."

Yaptım ve o yanıyordu ve hatırlayabildiğimden daha sertti. Ona hafifçe vurduğumda Callan ezilmiş bir tıslama çıkardı. Şimdi ağır ağır nefes alıyordu ve gözleri dalgın dalgın kapanıyordu.

"Onu ağzına almak ister misin Reyah?" "Hem de çok," diye cevap verdim kısık bir sesle.

"Devam et o zaman."

Eğildim ve dudaklarımı ayırdım, sikini dilime karşı ağzıma kaydurdım. Onu boğazımın derinliklerine gömdüğümde Callan bir nefes titredi. Ona yavaş, tembel darbeler verdim ve şimdiden sızdırdığı tuzlu boşalmanın tadını alabiliyordum.

"Harika bir ağzı yok mu general?" Callan'ın cevap vermesi bir an aldı. "Öyle."

"Devam et ve parmaklarını saçlarında gezdir Callan. Sert seviyor."

Kaspian'ın sözleri üzerine kalçalarım sıkıca birbirine kenetlendi. Sertlikten hoşlanıyordum, özellikle de Callan bana karşı çok dikkatli olduğu için.

Saçlarımı arkamda toplayıp köklerinden sıkıca çektiğinde acıyı hissettim. Beni tamamen üzerinden çekerek gözlerinin içine bakmamı sağladı.

"Daha sert mi?" diye sordu. "Evet, daha sert," diye sızlandım.

Başımı tekrar aşağı indirmeden önce Callan'ın çenesi büküldü. Pürüzsüz, kabarık ucu ağzıma alır almaz sert bir şekilde aşağı itti ve birkaç hızlı itiş için beni tekrar yukarı çekmeden önce sadece bir an için beni orada tuttu.

"Daha sert mi?"

Sikeyim, kim oldu Bu yeni sıcak huylu Adam mı? I sevdim onu; Kadınlığım onu daha da çok sevdi.

Şişmiş ıslak dudaklarımın arasından gülümsedim. "Daha sert." Beni tekrar sikinin üzerine yatırmadan önce göğsünden bir hırıltı yükseldiğini duydum. Bu sefer çok daha sertti. Başımı onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi, çenemi açık tuttum ve dilimi onun horozunun tabanında geniş tuttum. Beni tamamen bastırdığında, kalçalarını boğazımın arkasına doğru salladı. Bir dahaki sefere beni yukarı çektiğinde nefes nefese kalmıştım.

"Daha sert mi?" diye bağırdı.

Tükürük çenemi kaplarken dilimi şişmiş üst dudağımın üzerinde gezdirdim. "Daha sert."

"Siktir-" diye fısıldadı kendi kendine.

Saçlarımı geri çekmesinin acısıyla kafa derim sızladı, sonra beni bir kez daha kabaca parlayan sikinin üzerine itti. Gözlerim ciddi bir şekilde sulanmaya başladı ve beni tekrar tekrar aşağıya doğru itti. Dudaklarımı dişlerimin etrafında kıvırmaya çalıştım ve boğazımı açabildiğim kadar açtım.

Tek duyabildiğim, içimden çıktığında çaresizce nefes alışlarım ve boğazımın arkasından gelen sert gıcırta sesleriydi. Vuruşları giderek derinleşiyor ve düzensizleşiyordu ve sona yaklaştığını söyleyebilirdim. Kaspian Callan için de benim için olduğu gibi aynı kurallara mı sahipti? Boşalmasına bile izin var mıydı?

Uzun süre endişelenmedim, çünkü saniyeler içinde beni yere serdi ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldı. Aleti tatlı tatlı darbeler atıyordu ve ben de elimden geldiğince yutkundum. Sonunda beni bıraktığında nefes almak için çırpındım, onun salgısı ve benim tükürüğümün karışımıyla boğuldum.

"Siktir, iyi misin?" Fazlalıkları halının üzerine tükürürken söylediğini duydum. Başımı salladım ve ağzımdan bir gülümsemenin süzülmesine izin verdim. Çok iyiydim.

"Etkileyici, değil mi?"

Callan pantolonunun içine geri sokulurken, "Özellikle," dedi.

"Hayır, hayır general, gece henüz bitmedi. İkiniz de soyunun, sonra yatağa çıkın."

Kaş'ı mutlu etmek için hemen ayağa kalktım. Elbisemi çıkardım ve içinden çıkarken ayaklarımın dibinde birikti. Callan hâlâ tereddüt ederek oturuyordu, ben de onu yukarı çektim ve pantolonunu çıkardım.

"Bekletilmekten hoşlanmıyor," dedim Kaspian'ın beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Onaylarcasına inlediğini duydum. Yatağa tırmandım ve Callan'ı beni takip etmesi için elimden tutup çektim, sonra heyecanla bir sonraki komutu bekledim.

"Islandın mı Reyah?" Kaspian bir avucunu sertliğinin üzerinde gezdirerek sordu.

"Evet, efendim."

"Dokun ona Callan, ne kadar ıslak olduğunu söyle." Elini hafifçe iç uyluğumdan yukarı çekmeden önce derin bir nefes aldı. Parmaklarını altımda gezdirerek oradaki hassas deriyi okşadı. Kalçalarımı hafifçe onun üzerinde sürükledim.

"Terbiyesizlik etme Reyah, misafirimize nasıl davranacağını bildiğini göster."

Asi kalçalarımı durdurmak için alt dudağımı ısırdım.

"Ee, Callan? Islak mı?"

"Evet."

"Ve şişmiş?"

"Evet." Sesi her konuştuğunda ciddileşiyordu. "Bir parmağını içine sok, bana nasıl hissettiğini söyle."

Callan diğer elini gergin bir şekilde saçlarında gezdirirken bir an için altımdaki eli hareketsiz bıraktı. Biraz sakinleştikten sonra parmaklarını kendime yaptığım nemli dağınıklığın içinde ileri geri kaydırdı. Dudaklarımın arasını yavaşça, o kadar dikkatle itti ki kalçalarımı elinin üzerine düşürmemek için kendimi zor tuttum. Yavaşça içime doğru itti ve amım bu girişle birlikte sıkıştı ve şarkı söyledi.

"Ve?" Kaspian, Callan'a isteğini hatırlatarak sordu.

"O kadar sıcak ki, kaslarının beni daha derine çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum." "O doyumsuz, general."

Callan avucu beni kavrayana kadar itti ve nefesim kesildi.

"Daha fazlasını istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Efendim, bana daha fazlasını verebilir mi? Lütfen?"

Kas bana gülümsedi ve başını salladı. Callan ikinci bir parmak daha ekledi ve bu tüm bedenimi titretti. Parmaklarını içime sokmaya başladığında ön kolunu sıkıca kavradım.

"Oh Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor..." Nefes nefese kalmıştım. Callan yenilenmiş bir şehvetle bana bakıyordu, güzel dudakları her nefesinde hafifçe aralanıyordu ve göz bebekleri fincan tabağı kadar genişti. Kalçalarımı elinin üzerinde döndürdüm, ısı karnıma doğru yuvarlanıp orada sıkıca sarılırken içimdeki hafif titreşimleri hissettim.

"Sana nasıl hissettiriyor, Reyah?"

Kas'ın sorusuna cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerim kapanmak istiyordu.

"Çok iyi hissediyorum, çok iyi. Tam doğru noktayı biliyor." "Kuralları biliyorsun, Küçük Kuzgun," diye uyardı. Başımı sallayarak ona baktım.

Callan ama Kaş'a cevap veriyor.

Callan altımda dolanırken hızını giderek artırdı ve ben nefeslerimi daha hızlı ve daha çabuk çekmeye başladım. Tenim, göğüslerim, seksim, her şey sıcak ve hassastı ve gergin, serbest bırakılmaya hazırды.

"Gelebilir miyim, efendim?" Kaspian'a soluk soluğa sordum. "Hayır," diye cevap verdi alçak bir sesle.

Ben de bunu bekliyordum. Bedenimi gevşetmeye ve Callan'ın parmaklarının içimde çıkardığı sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım, ama lanet olsun, avuçlarının altımda sürekli sürtünmesi, tuzlu güneş öpücüğü kokusu, tüm bunları Kaspian'ın emriyle yapmanın lanet olası işkencesi - kendimi kopmaya hazır hissediyordum.

"Lütfen, efendim, *sikişmeliyim!*" Durduramadım.

"Elini çek, şimdi."

Callan aniden benden çekildi ve vücudum tam serbest kalmanın zirvesinde dönmeye başladı, bekledi, sadece bir vuruş daha bekledi, ama asla gelmedi.

Bu ani kayıp karşısında aniden haykırdım ve tırnaklarımı Callan'ın kordonlu ön koluna geçirdim, vücudum cızırdıyor ve ağrıyordu.

Nefes almaya çalışırken ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Elinin yanağını okşadığını hissedene kadar Kaspian'ın yatağa yaklaştığını fark etmemiştim.

"Bitirmek ister misin aşkım?"

Terden ıslanmış saçlarımın arasından ona baktım ve başımı salladım. "Lütfen." Şimdi yataktaki iki adamla da iç içe geçmiş, onların sıcaklığı ve seksiyile çevrelenmiş hissediyordum. Her iki erkeğin de bana dokunmasını, beni kavramasını, her iki erkeğin de içime girmesini istiyordum. Zihnim karmakarışık ve her nasılsa her anını seviyordum.

"Callan, elini ona tekrar ver, yavaşça."

Arkamdan bana uzandı ve parmakları kolayca içeri kaydı. Bedenim ona yapıştı, o rahatsız edici, tamamlanmamış his içimden yayılıyordu. Callan içimi bir kez okşadı, sonra bir kez daha, sonra bir kez daha. "Bana bak Reyah," diye ısrar etti Kaspian. Tuniğini gevşetmiş, pantolonunun düğmelerini açmıştı ve bir elini uzun boyu boyunca

Dışarıda. "Bu hoşuna gidiyor mu, Küçük Kuzgun?"

Acınası bir inilti çıkardım. "Çok fazla," diye başardım.

Sonra Kas elini Callan'ın ağzına uzattı, orta parmağını Callan'ın dudaklarının arasından geçirini izledim. General parmağını isteyerek kabul ettiğinde ve hatta daha derine almak için başını öne doğru salladığında şaşırdım. Şahit olduğum erotizmle seksim kabardı, Kas parmağını Callan'ın ağzına sokuyor, Callan da parmaklarını içime sokuyordu. Callan yeniden sertleşmişti, boştaki eli sikine gitti ve ucunu hafifçe okşadı. Kaspian onu izlerken gözlerinde müstehcen bir bakış vardı, bu ateşin yöneticisi olmanın tadını çıkarıyordu.

"Lanet olsun Briggs, beni ağzınla böyle baştan çıkarırsan Reyah'ı utandırırın."

Callan'ın Kral'ın sikiyle boğulacağı düşüncesi boğazımdan yüksek perdeden bir inilti çıkardı ve Kas dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Merak etme aşkım, seni unutmadık." Parmağını Callan'ın ağzından kaydırıp ve eliyle sırtıma uzandı,

Sırtımın çemberi boyunca sıyrıldı. Bu dokunuş karşısında sıçradım ve Kas boştaki elini nazikçe boynuma doladı.

"Dur," diye uyardı ve parmağını geri verirken omurgamı gıdıkladı.

Bu his çok yabancı, çok yanılttı. Sadece Callan'ın elinin ne yaptığına, neden olduğu derin yankılara konsantre olmaya çalıştım.

Kaspian hafifçe itti ve parmağının ucu sıkı kası delip geçti. Kas ıslak parmağını daha derine bastırırken içlerinden biri inledi, hangisi olduğunu bilmiyordum. Ürperdim ve sonra Kaspian'ın elinin boynumu sıkıldığını hissettim.

"Durmamı istiyorsan parmaklarını şıklat," diye fısıldadı.

Kalbimin baskıya karşı daha sert pompalandığını hissetmeye başladım ve kan akışını engellediği için kulaklarımda uğuldayan dalgaları duyabiliyordum. Ve sonra tüm hisler birleşmeye başladı, vücudum beni hızla tatminime doğru sürüklerken bir hissi diğerinden ayırt edemiyordum.

Gelmek için izin isteyecek ne zamanım ne de gücüm vardı, sadece bir anda ağır, beyaz-sıcak bir dalga gibi beni vurdu. Dalgalar beni altına çekerken kalçalarım öne doğru savruldu, merkezimden dışarı doğru akan dalgalar birbiri ardına yuvarlandı. Kas'ın elini boğazımdan çektiğini belli belirsiz fark ettim ve bedenim şarkı söylerken parıldayan yıldızlardan oluşan bir patlama görüşümü bulanıklaştırdı.

Nefes nefese kalmıştım, başım kollarımın arasında diz çökmüşken tenimi okşayan nazik parmakların farkına vardım. Bacaklarımda, kollarımda, saçlarımda geziniyorlardı, Tanrım, her yerdeydiler. Hem Kaspian hem de Callan'ın ellerini kızarmış vücudumda tatlı tatlı gezdirdiklerini fark etmem bir anımı aldı, bu his inanılmazdı.

Birkaç dakika sonra başımı zorla kaldırdım ve ardından gelen tatmin edici uyku hali tarafından sürüklenmemek için kendimi zor tuttum. Bir adamdan diğerine baktım, ikisi de memnun görünüyordu. Memnun ama hala daha fazlası için aç.

Burke

Tenim yanıyordu, zihnim saf pislikti ve sikim tuğla gibiydi. Yatak odasına başka bir erkek getirme konusunda çekincelerim vardı, ama Reyah'ın o şekilde boşalmasını izlemek tüm endişelerimi silip süpürmüştü.

Callan ise mükemmel bir misafirdi; sadece davet edildiği gibi davranıyor, sınırları zorlamıyordu. Belli ki o da alışverişimizi hoş buluyordu. Daha önce bu şekilde kadınları başka erkeklerle paylaşmış olsam da, erkeklere karşı hiçbir şekilde bir çekim hissetmemiştim, ancak Callan'ın herkesle o kadar rahat olma şekli vardı ki, başka hangi sınırları test edebileceğimizi görmek beni meraklandırırdı.

Reyah kendine gelirken ben soyundum, Callan hâlâ ellerini Reyah'ın üzerinde gezdiriyordu ve sonra onlara yatakta tekrar katıldım. Sikim kızarmış ve acı verici bir şekilde sertleşmişti ve rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine dön, Reyah." Kendini yukarı itti, gözleri kısıktı ve bana gülümsüyordu. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim," dedi sırtarak.

"Bana doğru sürün, Küçük Kuzgun. Burada sana tapınan iki erkeğe ne kadar minnettar olduğunu göster bana."

Reyah baştan çıkarıcı bir şekilde sürünerek yanıma geldi ve sikimi kıvrak ellerinin arasına aldı. "Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı öpücük için eğilirken. Dudakları

Yumuşak ve morarmıştı ve öpücüğü hafif tuttum, ısırdım ve alay ettim, bir sonraki tur için kanını ısıttım. Küçük inlemeleri ağzımda titreşiyordu ve ben onun tadını içebilmeyi diliyordum. Sonra bilerek tırnağını sikimin gövdesine sürttü ve ben de misilleme olarak alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Cezalandırılmayı mı umuyorsun?" Dudağını serbest bırakmadan sordum. Küçük, üzgün bir mızıldanma sesi çıkardı ve başını salladı. "Bilmiyorum tatlım, kışın çok solgun görünüyor. Bence biraz pembeleştirmeliyiz." Dudağını bıraktım ve Callan'a döndüm. "Ona bir şaplak at general." Tereddüt etti ve Reyah'a acıyarak baktı.

"Ona vurmak istemiyorum."

"İsteyip istemediğini sormadım."

"Burke-"

"Reyah'ın sana kendisinin sormasını ister misin?" Bekledi.

"Lütfen Callan," diye mırıldandı, göğsünü yatağa doğru indirdi ve kışını havaya kaldırdı. Sonunda Callan bir hışımla rahatladı ve Reyah'ın arkasına geçti. İlk tokat zayıf ve gönülsüzdü, Reyah kıpırdamadı bile. Başını ona doğru çevirdi.

"Kollarınız bir ağaç gövdesinden daha kalın ve yapabileceğinizin en iyisi bu mu?"

Hakaret karşısında burun delikleri alevlendi.

Şaplak

Çatırtı, Reyah'nın onaylayan iniltisiyle karışarak odanın içinde yankılandı.

Şaplak

"Siktir!" diye bağırdı, adamın eli onu tekrar bulduğunda.

Şaplak

Reyah darbeyle öne doğru sarsıldı, derisi acıyı emerken kalçaları bir o yana bir bu yana yuvarlandı.

"Daha iyi misin, Prenses?" diye hırladı. Prensesin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona baktı ama sonra yumuşadı ve başını salladı.

"Biraz daha, lütfen."

Callan'ın eli havada süzülerek birkaç darbe daha indirirken, kız boğuk boğuk inliyordu.

Onu çenesinden tutmak için uzandım, o da öne doğru eğilip beni ağzına aldı. Sıcaklık ve basınç karnımı sıkıca sardı ve beni içeri ve dışarı doğru çalıştırmaya başladı.

"Durma, Briggs." Şu anki pozisyonumda güvenliğimden endişe ediyormuş gibi bir an bana baktı ama ciddi olduğumu görünce avucunu tekrar kızın üzerine indirdi.

Reyah darbeyle sarsılırken daha da içeri ittim, sikim onu hazırlıksız yakaladı ve bir kez olsun öğürdü. Tükürdü ve çabucak toparlandı, beni tekrar ağzına almak için sabırsızlanıyordu. Soğuk mavi gözleri ve kutsal yanaklarıyla bana baktı. Reyah benim hem gücüm hem de zayıflığımdı ve onu bana verdiği için Tanrılara sessizce teşekkür ettim.

Ben ağzında kendimi evimde hissederken Callan saldırıya devam etti ve her rap ile akılsız mutluluğa daha da battı.

Sonunda Reyah'ın tatlı ağzından daha fazlasını istedim ve geri çekildim. Nefes nefese kaldı ve dudaklarını yaladı, bir eli dalgınca bacaklarının arasına kayarak kendini tatmin etti.

"Ah, ah, sevgilim, ne yaptığını sanıyorsun?" Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Lütfen efendim, o kadar şiştim ki canım acıyor."

"Ben benimkini aldıktan sonra serbest kalacaksın."

Hemen tekrar sikime uzandı ve ben de onu uzaklaştırdım. "Fahişe."

Kalçaları birbirine bastırırken inledi. "O zaman Callan olabilir mi?"

"Ne yapabilir?"

"Sana dokunmak."

Reyah ağırlaşmış gözlerle bana baktı, dili dişlerinin arasında sürükleniyordu.

"Görmek istediğin bu mu, benim sinsî karım? Üzerimde başka bir adamın ellerini mi?" Başını sallamadan önce yutkunduğunu gördüm. Şimdiye kadar ciddi olduğumu düşündüğünü sanmıyordum ve merak etmeme rağmen bunu yapabileceğimi bilmiyordum.

"Lütfen, bunu izlemek için her şeyi yaparım."

Callan'ın yatakta bana doğru döndüğünü hissettim, görünüşe göre benimle birlikte bu çizgiyi aşmaya istekliydi. İtiraz etmek için yeterli zamanım olmadan, kocaman elinin beni sert bir şekilde sıkıldığını hissettim. Dudaklarımdan sert bir homurtu çıktı ve sonra beni okşamaya başladı.

İri, sert ve ateşliydi ve herhangi bir kadının olabileceğinden çok daha sertti. Diğer eliyle kalçamı kavradı ve bizi birbirimize yaklaştırdı.

Callan'ın dokunuşu deneyimliydi, her darbenin nasıl hissettireceğini tam olarak biliyordu. Göğsü benimkine karşı sıcaktı ve yatakta benim kadar iri birinin olması tamamen yeni bir deneyimdi. İpucu bulmak için yüzümü izledi ve bakışları bir kez, sonra iki kez dudaklarıma kaydı. Kendimden şüphe edemedim ağzımı onunkeye yapıştırdım. Dudaklarını ağılıkla ayırdı ve öpücüğümeye yakıcı ve sert bir şekilde karşılık verdi.

Dudaklarımız ve dillerimiz buluştu ve birbirine karıştı, kaba sakalları beni tırmalıyordu. Bir noktada elim başının arkasındaki kalın buklelerin arasına girdi ve parmaklarım boynunu ve kafa derisini yoğurdu. Kalçama bastırarak kendi sertliğini hissedebiliyordum ve elinin beni bu şekilde çalıştırmasından tamamen mutlu olsam da, yine de bu jسته karşılık veremeyecek kadar tereddütlüydüm.

Kısa süre sonra, kesemin ve midemin gerildiğini ve serbest kalmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum ve Callan'ın sıkı tutuşundan kurtuldum. Eli tekrar kendi sikine gitti ve yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

"Şimdi o kadar da korkunç değil, değil mi?"

Reyah'nın ciyaklayan iniltisi bana cevap verdi. "Özür dilerim!" dedi ve hemen elini seksinden çekti.

"Buraya gel," dedim nefes nefese karıma parmağımı uzatırken. Koşarak yanıma geldi ve kalçalarını kendime doğru çekip sert bir hamleyle amına soktum.

"Ahh sikeyim!" diye ılık attı ben içine girmeye başladığımda. Zaten çok yaklaşmıştım ve onun mkemmek kaygan amcığı eve dönüş gibi hissettiriyordu.

Ben ona sertçe girerken Reyah ılık atıp inliyordu ve yanımızda Callan izlerken ağır sikini elinde oynatıyordu.

Sonum hızla geldi, vücudum kıvrıldı ve kendini Reyah'ın içinde harcadı. Ben boşalıırken her şey sıcak ve titreşimliydi, onun seksi her tarafıma baskı yapıyor ve coşkumu uzatıyordu. Yayılan titreşimler sakinleşene ve kendime gelene kadar bedenlerimizi birbirine sıkıca kenetledim. Yavaşça çektim ve sikim serbest kaldığında bir elimle amına bastırdım.

"Benim için sırt üstü yat Kuzgun," diye emrettim. Reyah mutlulukla emre uydu.

Elimi ona karşı sıkıca sabit tuttum.

"Callan, yaklaş." Bize yaklaştı, siki önünde uğursuzca sallanıyordu. "Ağzını Reyah'ın üzerine koymanı istiyorum. Dilinle onu boşaltmanı istiyorum ama içinde bıraktıklarımından herhangi biri dışarı dökülürse gecenin geri kalanında ikinizin de boşalmasına izin vermeyeceğim. Anladınız mı?"

"Siktir, Burke-"

"Anladınız mı general?" "Evet.

Anlıyorum."

"Güzel." Yüzümdeki kötü niyetli sırtışa engel olamadım. "Tamamen senindir."

Elimi ektiğimde Reyah'nın bacakları açıldı ve kalın beyaz bir damla akmaya başladı. Callan hemen aşağı indi ve açık ağzını tamamen Reyah'ın üzerine bastırarak onu yaladı. Yeni sikilmiş ve kalçalarının arasına gömülmüş ateşli bir ağızla ihtişamını yaşıyordu. Bir viski ile sandalyeden izlemeye karar verdim ve bir anlığına doymuş olarak yataktan indim.

Callan

Reyah'ın tadı her zamanki gibi tatlıydı, ancak şimdi onun tadına Burke'n harcadığı tuz karışıyordu. Dilimi onun cinsel organında gezdirip yaladım ve Reyah buna karşılık olarak inledi ve titredi. Her şey

Ondan damlayanları açlıkla yuttum ve burnumdan çeneme kadar her yer onlarla ısladı.

"Tadı nasıl?" Burke sandalyesinden dindar bir tavırla sordu.

"Muhteşem."

Ellerimi yukarı kaydırıp Reyah'ı daha da ayırdım ve zevkinin  ı mı  merkezine odaklandım. Vah i bir mustang gibi kıvranıyordu ve amcı ına ba lı kalmak büyük bir g   gerektiriyordu. Parmakları saçlarıma dolanmı tı ve görevime bu kadar konsantre olmasaydım eminim acı çekerdim ama Reyah'ın vahşi çığlıkları, kalçalarının a zıma girmesi, kahretsın. Bu bir manzaraydı.

Kısa süre sonra ses tonu yükseldi ve topukları yatağa gömüldü.

"Gelebilir miyim efendim?" diye bağırdı Burke'e. Cevabını beklerken saldırıyı durdurmak için hiçbir hamle yapmadım. Sessizdi, i kisinden bir yudum almayı bitirmi ti. Sonunda i kisini dizinin üzerine koydu.

"Gelebilirsin," dedi, sesinde bir gülümseme vardı.

Reyah birkaç derin nefes aldı ve çatladı. Altımızdaki yatağı sarsarken attığı  ı lıkların tüm da da yankılandı ından eminim. Belki de benim yarı a ırlı ımda olduğunu d   n rs k, onu zapt etmek için ne kadar çaba sarf etti ime  a ırdım.  ı lıkları azalırken sa larımdaki tutu u gev edi ve yatakta yan yattı. Onu takip ettim, her seferinde vücudunu titreten son birkaç hafif vuruş yaptım.

"Bundan ho landı ını söyleyebilirim, Briggs," dedi Burke, Reyah'nın kalçaları kulaklarıma bastırırken sesi hafifçe bo ukla mı tı. Memnuniyetle g l msemememe engel olamadım.

Uzuvlarımla birbirine dolanmasından kendimi kurtardım ve e ilip boynuna birkaç hafif öpücük kondurma riskini göze aldım. Dikkatimi tekrar Burke'e çevirdim. Tüm bu olanlar karşısında bu kadar rahat olması beni  a ırtmı tı. Bu adamı yirmi yılı aşkın süredir tanıyordum ve konu ba lı olduğu kadınlara geldiğinde her zaman acımasızca kıskanç olmuştu. Daha on dakika önce onu becerdi im gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Erkeklere hiç ilgi g stermemi ti ve benimle deney yaptığı için onunla tuhaf bir şekilde gurur duyuyordum.

Barda ını dudaklarına götürerek, "Bana  yle bakma," dedi. Kıkırdadım ve başımı elime yaslayarak yanıma uzandım.

"Ne gibi?"

"Kendini be enmi ."

"Ama ben kendini be enmi  *biriyim*. Bu hoşuna gitti." Gülümsememi engelleyemedim.

"Dayanılmaz değildi."

"Hoşuna gitti," diye alay ettim. Burke oflayıp pufladı ve ayağa kalktı. Yatağın kenarına, tam önüme doğru yürüdü.

"Sırt üstü uzan," diye talimat verdi. İtaat ettim, şimdi çok meraklıydım.

Burke viskisinden bir yudum aldı, sonra bana doğru eğildi. Dudaklarımız birbirine değdi ve öpücüğünü almak için dudaklarımı araladığımda ağzıma bir yudum ılık likör damladı. İçkiyi yuttum ve Burke üzerimde kaldı, dudaklarımız ve burunlarımız birbirine değdi ve ben bekledim. Çekingen bir şekilde dudakları dudaklarımı okşamaya başladı, bu sefer yavaş bir keşifti, şehvetli ve ilgi çekiciydi. Benden istediği kadar almasına izin verdim ve öpücük sona erdiğinde biraz şaşkın görünüyordu ama tek kelime etmedi. İkimizin de dikkatini aynı anda çeken küçük bir zevk çılgılığıydı.

Reyah yastık yuvasından vahşi bir gülümsemeyle bize baktı. Bir şekilde aynı anda hem tahrik olmuş hem de doymuş, memnun ve meraklı görünüyordu. Onun herhangi bir nedenle gülümsediğini görmek göğsümü aydınlattı ve ilk kıskançlık acısı nihayet onu öpmek için Burke'ün hareket etmesiyle ortaya çıktı. Elimi baldırına sürttüm, sadece ona dokunmak, onun üzerinde biraz hak iddia etmek için.

"Yine dizlerinin üzerine çök, sevgilim. Henüz işimiz bitmedi," diye fısıldadı Burke ona. Her nasılsa, hâlâ kendini yukarı çekecek enerjiyi bulmuştu. O hareket ederken, Burke yattığı çarşafı inceledi.

"Tamamen kuru, bir damla bile dökülmemiş," dedi elini yemyeşil yatağın üzerinde gezdirerek. "Aferin general."

"Bu görevi seve seve yerine getiririm, Kralım."

"Umarım bu seferki de hoşuna gider. Banyo odasına git. Banyo yağlarından birini getir."

"Nasıl isterseniz." Yatak odasından çıktım ve bir yağ seçmek için banyo odasına girdim. Burke'ün aklında tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. Bizim için miydi? İçime girmesine izin verdiğim tek bir erkek vardı, ama reddetmemi ne kadar kabul edeceğinden emin değildim ve bunun başka bir şekilde olmasını istemediğinden neredeyse emindim...

Tekrar içeri girdiğimde, Burke onu önden arkaya doğru yalarken Reyah dört ayak üzerinde keyifle miyavlıyordu. *Şimdi* ne istediği hakkında daha iyi bir fikrim vardı.

Burke yukarı çekilip ağzını onun mükemmel pembe kıkına bastırırken inledi ve kaçmaya çalıştı. Kalçalarını sabitlerken, bir yandan da

Reyah'ın yüzünün rahatsızlıkla buruşmasını izledim. Onun hemen yanındaki yatağa uzandım.

"Güzel hissettirmiyor mu?" Boynunu okşarken söyledim.

Başını salladı. "Çok garip."

"Kıçınızı başka bir cinsel organ olarak düşünün, size büyük zevk verebilecek bir şey."

Bir an için mızızlanmayı kesti ama yüzü hiç değişmedi. Ne kadar sevimli bir şekilde huysuz görüldüğüne gülümsemekten kendimi alamadım. Burke nihayet ziyafetinden kalktı ve bana baktı.

"Yağı bana ver."

İşte o zaman Reyah bunun ne için olduğunu anladı. "Hayır! Kas, hayır!"

"Evet, aşkım. Ellerinizin üzerine."

Dudakları aşağı çekildi ve somurttu. "Lütfen!"

"Eller ve dizler, Reyah," diye bağırdı. İsteksizce kendini tekrar aşağı indirdi ve başını benimkinin yanına koydu.

"Yavaş gidecek. Sana zarar vermeyecek."

Mantarın patladığını duydum ve yağ tenine damlarken Reyah'ın irkildiğini gördüm ve Burke yağ her tarafına sürdü.

"Nefes ver, Küçük Kuzgun," diye talimat verdi. Burke parmaklarını içine daldırırken kız zoraki bir nefes verdi. "Güzel, aşkım. O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti. Burke'ün ona masaj yapmasını izledim, kıskançlıkla parmaklarımın yavaşça kıkına gömülmesini diledim.

"Siktir!" diye ciyaktı gerilirken.

"Sakin ol Reyah, çok iyi gidiyorsun. Çok sıcaksın." Burke bir elini onun sırtında gezdirdi.

"Nefes al tatlım, nefes almayı unutma," diye fısıldadım. Öfkeyle başını salladı ve derin bir nefes verdi.

Burke, "İşte bu," diye teşvik etti.

"Çok sıkı, lütfen. Acıtıyor."

"Biraz geri çekileceğim ama tekrar içeri gireceğim." "İyi," diye homurdandı.

Burke parmaklarını hafifçe çekerken vücudunun gevşediğini gördüm. "Ne kadar uzağa?" Merakla sordum. Gülümsedi.

"İki parmak, ikinci boğum." Reyah yine sızlandı.

"Neredeyse vardın. Çok iyi gidiyorsunuz Prens." Ağzında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Gerçekten iyi hissedeceksin, söz veriyorum," dedim göz kırparak. Şakama kıkırdadı.

"Tekrar başlıyorum, Reyah, bana karşı biraz geri it. İşte, işte! Aferin kızım, bu mükemmel."

Sikim karnıma doğru sarsıldı ve aşağıya baktığımda karnımda ve çarşıfta çoktan boşalma izleri vardı. Tüm bunların beni ne kadar tahrik ettiğini görmezden gelmeye çalıştım. Burke kıcını sikebilmek için parmaklarını Reyah'ın içine gömerken ben de ona koçluk yapıyordum. Tanrım, hayatımın geri kalanında bu günü düşünecektim.

Burke elini yavaşça çekerek, "Sanırım bu kadar yeter," dedi. Reyah'ın üzerine doğru eğildi. "Şimdi Callan'ı becermek ister misin, Küçük Kuzgun?" Reyah umutsuzca ona baktı.

"Evet, lütfen."

"Git üstüne çık o zaman."

Reyah bana doğru koştu ve bir bacağıyla hızla ortama attı. Kendini üzerime çok hızlı bir şekilde atmasını engelledim.

"Henüz değil Prens, bunun için çaresiz olmanı istiyorum." Elime tükürdüm ve sikimin alt tarafını kayganlaştırdım, sonra kalçalarını üzerime yerleştirdim. "Bana sürtün, beni ıslat ki içine kolayca kayabileyim." Reyah tereddüt etmedi ve kalçalarını sikimin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladı. Dudaklarından küçük zevk çığlıklarının çıkması uzun sürmedi ve başı geriye doğru eğilirken gözleri uykulu bir şekilde kapandı.

Hemen Lazio'nun genelevindeki küçük hücremiz olan altıncı odaya geri döndüm. Onunla yatmayı reddettiğimde o yatakta işte böyle sevişmiştik. Birbirimizi yüzlerce farklı şekilde tatmin etmiştik ama bu, açlıktan ölmek üzereyken karnınızı suyla doldurmak gibi bir şeydi. Bir süreliğine iştahınızı keserdi ama sizi beslemezdi. Sonunda Reyah'ın içinde olmak, tam bir biftek yemeği gibiydi.

Aramızdaki kayganlık artmıştı ve hızını yavaşlatmak için ellerimi Reyah'ın üzerine koydum.

"Artık hazırım," dedi, nefesi kesilmişti.

"Öyle olduğunuzu söylemeye cüret ediyorum, Prens." Dizlerinin üzerine kalktı ve ben de sikimi onun altına doğru eğdim. "Yavaşça."

Başını salladı ve üzerime çökmeye başladı.

Tüm vücudum zevkle çarpıyordu. Onun içine her girdiğimde, hafızamda kalan hissin ne kadar korkunç olduğunu görünce hep şok olurdum,

Çünkü her seferinde hatırladığımdan çok daha yüceydi.

Reyah kalçalarını ileri geri oynatarak boş zamanlarında beni kullanıyordu. Başparmağım ortasındaki küçük tümseği buldu ve hafifçe bastırdım. Keyifli bir inilti onu terk etti. Elleri şişmiş göğüslerini yoğurmak için yukarı kalktı ve meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarladı.

"Bu güzel mi, aşkım?" Burke bize doğru yaklaşarak sordu. "Çok güzel. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, efendim."

"Oh, bana henüz teşekkür etme," diye fısıldadığını duydum nefesinin altından. Reyah'ın arkasından yaklaştı ve ellerini Reyah'ın ellerinin üzerine koyarak onu göğüslerini sıkıca birbirine bastırmaya zorladı. Reyah kalçalarıyla nefis hareketler yapmaya devam ediyordu ve onları birlikte izlemekten zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Burke ağzını onun boynuna dayadı ve tenini ısırdı. Ona karşı arkasına yaslandı, açıkça tüm ilginin tadını çıkarıyordu ve odaklanmasını biraz geri çalmak için başparmağımı çok daha hızlı ovuşturdum. Keskin bir nefes aldı ve hızını artırmaya hevesli bir şekilde bana daha sert vurdu.

"Henüz değil küçüğüm, henüz değil," dedi Burke, ellerini kızın beline koyarak. Yavaşça onu itti. Karnı karnıma, göğüsleri göğsüme bastırdı, sonra güzel pembe dudakları bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

"Ne olacağını biliyorsun, değil mi Prenses?"

Uyarmıştım. "Umarım iyi hissettireceği konusunda haklısındır Callan."

Güldüm. "*Bunun* için doğru anatomiye sahip değilim ama sana elimden geldiğince iyi hissettireceğim." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben de bir anlığına gözlerimi kapatıp onun taze kokusunu içime çektim. Ciddi iniltisi Burke'ün onu tekrar gerdiğini anlamamı sağladı. Yavaşça içine girdim ve yüz ifadesi hemen değişti.

"Kahretsin... bu-bu... bilmiyorum." "Çok kötü değil mi?"

"O kadar da korkunç değil."

Burke onu hazır hale getirmek için daha fazla yağ ve daha fazla parmakla çalışırken hafifçe pompalamaya devam ettim. İkimiz de onun içindeyken parmaklarının ince ayırım duvarından benim horozumun tabanının üzerinde kaydığını hissedebiliyordum ve yakında kendi horozunun tabanını hissedebileceğimi bilmek beni daha da zorlaştırdı.

"Pekâlâ Callan, çekil. O hazır."

Ben kendimi kurtarıırken Reyah biraz somurttu, ıslak sikim karnıma çarpıyordu. Onu kendime doğru çektim, böylece aşağı doğru öğütmeye devam edebilecekti.

Burke içine otururken aletimin üzerindeydi.

"Bana bak Prenses, gözlerini aç." Kalın koyu kirpikler açılarak buz gibi, soluk mavi gözlerini ortaya çıkardı. "Nefes al, tamam mı? Rahatla ve benimle nefes al." Kaşları çatıldı ama başını salladı ve birlikte derin bir nefes aldık.

Reyah

Aletinin tepesinin bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum. Yabancı ve rahatsız ediciydi ve zihnim sinir ve acı korkusuyla karışmaya devam ediyordu.

"Reyah, geriliyorsun," dedi Callan altımda usulca. Kollarımı okşadı. Kendime derin nefes almam ve ona odaklanmam gerektiğini hatırlattım, büyüleyici koyu renk gözlerine ve benimle konuşurkenki yumuşak ifadesine.

"Aşağıda her şey yolunda mı?" Kas sordu. "Mm hm," tek yapabildiğim buydu.

"İçine bastırıldığımı hissetmeye başladığında beni geri it. Yavaşça gireceğim."

İçime doğru iterken açılmaya başladığımı hissettim, sıkı kas halkası hala direniyordu. Nefes verdim ve biraz geri ittim ve bu onun biraz daha içeri kaymasına yardımcı oldu.

"İşte böyle Reyah, aynen böyle."

Bu işlemi iki ya da üç kez daha tekrarladık, onun küçük itişiyile benim küçük itişim. Vücutlarımızın birleştiği yere bol miktarda yağ döktü ve uyluklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyordum.

"Ah, ah dur!" İnledim. Devam etmek için çok sıkı, çok acı verici bir noktaya ulaşmıştım.

Callan yumuşak bir sesle, "Reyah, yay gibi gerginsin, kaslarını gevşet," dedi. Söylediğini yapmaya çalıştım ama Kas'ın etrafını sarmaya devam ettim, izinsiz girişten endişeliydim.

Callan elini bedenlerimizin arasına sokarken, "İşte, buna odaklan," dedi. Parmaklarının uçları en hassas yerimi buldu ve elini hafif bir daire çizerek döndürdü. Minik vuruşlardan sonra, his

Acı hissi bir baskı hissine dönüştü, hala tamamen rahat değildi ama dakikalar öncesine göre çok daha katlanılabilirdi.

"Daha iyi mi?" Kaspian sordu. Başımı salladım. "Nefes almaya devam et." Tekrar itti ve daha uzağa kaydığını hissettiğimde, vücudum aniden tüylerim diken diken oldu. "Neredeyse geldim Reyah, mükemmel gidiyorsun."

Övgüsü bir uyuşturucu gibiydi, engelleri eritiyor ve bu yeni ve yasak pisliği daha fazla arzulamamı sağlıyordu.

"İşte böyle Reyah," dedi ve kalçalarının uyluklarıma bastırıldığını hissettim.

"Bu çok iyi Prenses," dedi Callan gülümseyerek. Parmakları dans ediyordu Kas küçük bir hamle yaparken üzerimde.

"İşte, aşkım. Aferin." Birkaç dakika boyunca onun küçük hareketlerinin ve bu hareketlerin Callan'ın parmaklarının verdiği hislerle iç içe geçmesinin tadını çıkardım.

"O hazır, Callan," dedi Kaspian.

Bu düşünceyle yeni bir sinir dalgası üzerime çöktü ama Callan'ın gözleri bana bakarken sakinleşiyordu.

"Yavaşça gideceğim."

Eli benden uzaklaştı ve sikini yerleştirdiğini hissettim. Arka tarafımın tamamını kaplayan yeterince yağ vardı, bunun bir sorun olacağından endişelenmiyordum, ama tepesi beni bulduğunda, içime girmesinin ne kadar zor olduğunu görünce şok oldum.

"Siktir, bu çok sıkı!" Ciyakladım ve sanırım her iki erkeğin de ifşaatıma kıkırdadığını duydum, ama Tanrılar, bir erkekle ilk kez birlikte olduğumdan beri böyle hissetmemiştim.

"Çok dolusun Reyah, Callan'ın biraz daha zorlaması gerekecek ama endişelenme, bunu kaldırabilirsin. İkimizi de kaldırabilirsin."

Daha fazla erime, daha fazla pislik.

Seksim ısındı ve ikisini de barındırmak için gerildi, Callan küçük dürtüklerle daha derine battı. Bana bir şeyler fısıldadığından neredeyse emindim ama tüm düşüncelerim içime dönmüştü. Hissettiğim çekim, baskı, akıl almaz dolgunluk. Nefesim ciğerlerimden çalınmış gibiydi, sanki beni o kadar doldurmuşlardı ki havaya yer kalmamıştı. Üstümde sert bir erkek vücudu ve altımda başka bir sert erkek vücudu hissettiğimde, tüm vücudum hislerle uğulduyor gibiydi.

Callan'dan kısık bir inilti duydum ve bir elini yanağıma koydu. "İşte bu Reyah, bu ikimiz için de geçerli."

Kısa bir rahatlama hissettim ve sonra hareket etmeye başladılar. Daha fazla acının taze ısırığını bekliyordum, ama hiç yoktu. Daha çok yorgun bir kas ağrısı gibiydi, yoğrulup çıkarılabilecek ve hoş hissettirmeye başlayacak bir şeydi. Arzu sinirlerimi bastırmaya başladı.

Adamlar aralarında bir ritim tutturmak için çabaladıklarından, ilk başta itiş kakışları senkronize değildi ve bir kez tutturduklarında, ani bir çarpışma içimi parçaladı ve titremeye başladım, tenim daha fazla tüylerim diken diken oldu.

"İyi misin?" diye sordu biri bana. Elleri üzerimde gezinmeye başladığında artık ne seslerini ne de vücutlarını ayırt edebiliyordum. "Evet, ben iyiyim. İyiden de iyiyim, ben-" ama kelimeleri bulamadım olduğum şey için. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kendimi aniden iki şişe şarabın içine döküldüğü boş bir fincan gibi hissediyordum, ama şarap ağzına ulaştığında, dökmeyi bırakmadılar. Şarap etrafımda çağladı ve taşı ve bunun şişeleri boşaltmak kadar bardağı doldurmakla da ilgili olduğunu fark ettim.

Kendi kalçalarım erkeklerin belirlediği tempo ile yuvarlanmaya başladı ve her yeni açının nasıl hissettirdiğini deneyimlemek için kıvrıldım ve eğildim. Sırtımı kamburlaştırmanın hisleri nasıl bu şekilde hissettirdiğini ve kaslarımı sıkmanın beni başka bir şekilde hissettirdiğini keşfediyordum.

İçlerinden biri, "O kadar sıkı ki," diye mırıldandı.

"Biliyorum, son beş dakikadır boşalmamak için kendimi zor tutuyorum."

İğrenç sözlerini seviyordum, her vuruşta ve çekişte tıslamalar ve homurtular çıkarırken ikisini de ne kadar aç bıraktığımı seviyordum ve üçlümüzün beyhude karmaşasında bir şekilde *bu* anın bir araya gelebilmesini seviyordum.

Birisi bacaklarımın arasındaki şişmiş ağrıyı yoğurmaya başladı ve uzak, gürleyen gök gürültüsü gibi bir ses kulaklarımda canlandı. Daha hızlı hareket etmeye başladılar ve Callan ile Kaspian artık uyum içinde çalışırken her sert pompayı, her uzun, lezzetli kaymayı hissedebiliyordum. Ortak bir sona doğru ilerleyen bir uzuv, ter ve deri karmaşasıydık. Tüm vücudum beklentiyle titremeye başladı ve inlemelerimiz ve çığlıklarımız senkronize olup tek bir çaresiz, muhtaç sese dönüşüyor gibiydi. Çok geçmeden gök gürültüsünün sesi daha da yükseldi ve onunla birlikte ilk şimşek çaktı.

Bir anda vücudum birbirine girdi, vücudumun her yerindeki her kas gerildi ve doruk noktam içimi yırtarken yanmaya başladı. Şiddetli şok dalgalarının ardından gelen şok dalgaları **ç e k i r d e ğ i m d e n** dışarı fırladı ve göz kamaştırıcı kıvılcımlar gönderdi.

Sımsıkı kapattığım gözlerimin ardında çakan şimşekler nefes nefese kalmama neden oldu. Şimşek uyluklarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar cızırdıyor, göğüslerimin üzerinden geçiyor ve her bir kolumdan parmaklarımdan ucuna kadar süzülüyordu.

Zevkten çılgına dönmüştüm, asırlar gibi gelen bir süre boyunca çözülürken kendimden tamamen habersizdim.

Ruhumu bedenime geri getiren şefkatli bir dokunuştu, birinin saçlarımı okşaması. Callan'ın üzerine yığılmıştım, Kas terden ıslanmış buklelerimi yüzümden nazikçe silerken hâlâ nefes almaya çalışıyordum.

Başımı yavaşça kaldırdım, hâlâ biraz tutarsız ve sersemlemiş hissediyordum. Callan gözlerini bana dikmişti ve ilk gördüğümün onun yüzü olmasına sevinmiştim, aramızda doğal ve içten bir şekilde akan o sevgi bana nerede olduğumuzu ve nasıl davranmamız gerektiğini hatırlatan bir bağ görevi görüyordu. O tek bakışla ihtiyacımız olan her şeyi paylaşmıştık.

Sonra bana rahatlık ve gururla gülümseyen Kaspian'a baktım ve kalbim onun için de çarptı. Her zaman iki adamla da inanılmaz bir şekilde iç içe olacaktım ve ne kadar şanslıydım?

İçimde yumuşamaya başladıklarında, birbiri ardına dışarı kaydılar ve çabalarımızın kanıtının kaba bir şekilde içimden sızdığını hissettim. Bu hoşuma gitmişti, hayranlıklarının ve sevgilerinin kaygan ve ıslak bir göstergesiydi. Callan beni kucağına alıp yastıkların üzerine yatırdığında aptal gibi gülümsüyordum. Kas elinde sıcak bir bezle yatağa geri geldi ve beni sevgiyle okşadı.

Temizlenip kurulandıktan sonra Callan saçlarımı ördü ve Kas beni çarşafın arasına sıkıştırdı. Ben ona doğru kıvrıldım ve Callan da sırtıma sokuldu. Uyku beni altına çekmeden önce hatırladığım son şey, sedir kokusunun deniz tuzu ve güneş ışığı kokusuyla ne kadar güzel iç içe geçtiği idi.

Ckapt'ca Twc "t'm-Five

Wcmak

I Uyandığımda karanlıktı, mumlar sönmüştü ve ateşler sadece kor halinde parlıyordu. Yatakta doğruldum ve ağrıyan kaslarımı gerdim. Oda ıssızdı ve sevgililerimin nereye gittiğini merak ettim.

Gardıroba doğru ilerledim ve şansına birkaç tane vardı.

İçinde ödünç alınmış eşyalar vardı, bunlardan biri de bir erkek bornozuydu. Onu üzerime çektim ve fiyonkunu şişmiş karnımın üzerine bağladım. Gecenin bir yarısı tek başıma elbisemi giymek için uğraşmamın imkânı yoktu. Ocağın üstündeki şöminenin üzerinde iki kullanılmış viski kadehi duruyordu ve adamlarımın beni tamamen becerdikten sonra birlikte bir içki paylaşma düşüncesine gülümsedim. Ama nereye kaybolmuşlardı?

Kafamı kapıdan dışarı uzattığımda dört kraliyet muhafızı kafalarını çevirdi.

"Majesteleri," dedi içlerinden biri eğilerek. "İhtiyacınız olan bir şey var mı?" "Kocam nerede?"

"Altgeçide geri çağrıldı, hanımefendi."

Bu beni endişelendirdi. "Ama neden? Gecenin bir yarısı."

"Yates'in burada olduğuna inanıyorum, Majesteleri."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Nasıl? Tamamen kar altında kaldık."

"Görünüşe göre bizden önce gelmiş."

Neden? Yates neden buraya tek başına geldi? Sonunda kardeşine Callan ve benden bahsetmek için mi gelmişti? Dağın duvarlarının yavaş yavaş etrafıma kapandığını hissetmeye başladım. Endişeli düşüncelerimi bir bulantı dalgası takip etti ve kendimi duvara yasladım.

"İyi misiniz Kraliçem?" diye sordu muhafız endişeyle.

"Ben iyiyim. Beni onlara götürebilir misin lütfen?" "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, ben-" "Beni şimdi onlara götüreceksin. Teşekkür ederim."

Muhafız sonunda başıyla onayladı ve yolu göstermek için döndü. Peşinden giderken bir elimi göğsüme koydum ve midemdeki ısrarcı hastalık hissiyle savaşılmaya çalıştım. Neyin içine girmek üzereydim? Ve Callan neredeydi?

Alt Geçit'e girdiğimizde sessizdi; etrafımdaki muhafızların botları dışında duyulabilecek tek ses, ateşlenen mangallardan gelen patırtılardı. Yalınayak arkalarından sessizce ilerledim.

Büyük salonun arka tarafındaki ön odada hareket eden insanları görebiliyordum ve aralarında Yates'in uzun boylu halini seçebiliyordum. Yaklaşırken paniğin eşiğindeydim, kaslarım gerilmiş ve kalbim hızla çarpıyordu.

Açık kapıdan içeri adımımı attığımda tüm gözler bana çevrildi ve yüzlerindeki ifadeler korkularımı yatıştırmaya yetmedi. Danışmanlar da oradaydı, Darian da.

Kaspian öfkeyle, "Reyah, buraya gel ve otur," diye talimat verdi. Callan masanın kenarında yumruklarına dayanarak duruyordu, Yates ise kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İkisi de bana ne olduğuna dair bir işaret vermedi ama ikisi de bana anlamadığım bir suçlamayla baktı. Callan hâlâ burada zarar görmeden duruyorsa, Yates'in hâlâ sırrımızı sakladığını düşündüm. Öyleyse neden buradaki herkes bana onlara ihanet etmişim gibi hissettiriyordu?

"Ne oldu?" Otururken titreyen bir sesle sordum. "Yeni bir gelişme, Reyah."

"Ne oldu?"

"Ailen hakkında biraz daha fazla şey öğrendik, bizden sakladığın bir şey." Yutkundum. Sertti.

"Annen hakkında," diye devam etti Kas.

Suçluluk duygusu boğazımı sıkarak nefes almamı zorlaştırdı. Biliyor olamazdı...

"Bunu senin ağzından duymak istiyorum."

Reddetmek için başımı sallamaya cesaret ettim. Başka bir şeyi kastediyor olmalıydı; bilmesine imkân yoktu.

Birden içim dışıma çıkıyormuş gibi hissettim, o kadar dikkatle kilitlediğim iğrenç karanlık canavar sonunda kafesten kaçıyordu.

zorlamayı başardı. Kieran

onlara söylemişti.

"Ne oldu Reyah?" Kaspian bana havladı.

İçime ağır bir dehşet çöktü ve ellerimin üzerine yığıldım, canavar keskin, kesici pençeleriyle içimden çıkarken titriyor ve hıçkırıyordum, ama benden kan yerine son üç yıldır bastırdığım her duygu sızıyordu. Suçluluk, bastırılmış suçluluk duygusu kesilmiş bir atardamar gibi içimden sızıyordu.

"Doğuştan gelen hakkınızı talep etmek için mi buradasınız?" "Ne? Hayır! Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Bir kafese kapatılmış durumdayız Reyah. Kardeşin tartışmasız Kraliyet'in en önemli rolüne sahip ve şimdi tam da senin eline oynamışsınız gibi görünüyor."

"Ben hiçbir şey yapmadım! Diyar'a ihanet etmek gibi bir niyetim yok!" Gözyaşlarımın arasından bağırdım.

"Sakin ol ve bana ne olduğunu anlat!" Kas bağırdı. Callan bile beni onun öfkesinden korumak için irkilmemişti.

Umutsuzca ağlamamı kontrol altına almaya, kendimi açıklamaya ve onlara gerçekten bilmediğimi söylemeye çalıştım. Zihnim bir ileri bir geri gidip geliyordu, nereden başlayabilirdim ki? Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım ve başladım.

Üç yıl önce

Annemle babamın yatağına oturdum. Yapmayı yeni bitirmiştım, çünkü annem bu konuda her zaman katıydı. Birbirine geçmiş parmaklarıma baktım, kendimi biraz uyuşmuş ve boş hissediyordum. Kalan birkaç kişinin mutfakta sessizce konuştuklarını ve babama son taziyelerini sunduklarını duyabiliyordum. Orada daha fazla kalamazdım, annemi ne kadar sevdiklerini ve onun ne kadar harika bir kadın olduğunu anlatırken şişmiş kırmızı gözleriyle daha fazla iyi dilekte bulunanlara bakamazdım. Kieran içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Annemin şifonyerine doğru ilerlerken, "Kesinlikle oyalanıyorlar," dedi. Annesinin tüm eşyaları, saç fırçası, küçük bir ayna ve küçük bir mücevher kutusunun üzerine özenle yerleştirilmişti. Kieran ahşap kutuyu açtı ve içinden birkaç zarif yadigâr, birkaç yüzük ve bir zincir çıkardı. Her şeye öylesine d u y g u s u z c a bakıyordu ki, sanki bu değerli şeyler bir zamanlar

Annemize ait olan eşyaların değeri, onları satabileceği fiyattan daha fazla değildi. Kieran hiçbir zaman duygusal bir tip olmamıştı ama küçük kardeşimi azarlayacak enerjim kalmamıştı.

"Şimdi biraz rahatladın, değil mi? Gitmiş olması."

Gözlerim ona dikildi. "Daha mezarı bile donmadı ve sen rahatlama hissi mi duyuyorsun? Neyin var senin Kieran?"

"Demek istediğim, kesinlikle bir rahatlama duygusu hissediyor olmalısın Reyah. Yaklaşık beş ay boyunca onun bakıcısıydın. Artık kendisi için hiçbir şey yapamıyordun."

"Annemin hâlâ hayatta olması için her şeyimi verirdim."

"Gerçekten mi? O kadar acı çekerken mi? Onu bir gün daha böyle yaşamaya mahkum mu edeceksiniz? Yatalak ve sefalet içinde?"

Yutkundum, onun çarpık sorusuna nasıl cevap verebileceğimden emin değildim. Bir yanım şu anda Javra'nın ellerinde huzur içinde yatıyor olmasına seviniyordu, çünkü onu acı içinde görmek dayanılmazdı.

Kieran şifonyerin çekmecelerinden birini açtı ve annemin ilaçlarından kalanları çıkardı. Çalkaladı, sonra yatağa geldi ve kalan tabletleri yanımdaki yatağa döktü.

"Ne yapıyorsun?" Küçük sarı tablet yığınınına bakarak sordum.

Sonra Kieran cebinden küçük bir keçe çanta çıkardı. Onu açtı ve içindekileri de yanıma bıraktı. Daha fazla tablet vardı, bunlar beyazdı.

"Bunlar ne?" Yeni yığını işaret ederek sordum. "Annemin ilaçları."

"Hayır, *bunlar* onun ilaçları."

"Hayır, değiller."

Başımı kaldırdım, ne demek istediğini anlamamıştım, belli ki kafası karışmıştı. Soluk mavi gözleri hiç kırpmadan bana bakıyordu. Zihnim yavaşça döndü, her şeyi anlamlandırmaya çalıştım.

"Bunlar ne?" Beyaz tabletleri göstererek ısrar ettim.

"Annemin ilacı," diye tekrarladı. İnce yüzü duygudan yoksundu. "Peki *bunlar* ne?" Annemden gelen sarı tabletleri sordum.

Şifonyeri.

"Hogweed."

Kieran'ın az önce itiraf ettiklerini bir araya getirme konusunda kafam pekmezden daha hızlı değildi ve belki de bir yerlerde onun ne demek istediğini anlamıştım

ama bir türlü kabullenemiyordum.

"Kavanozu neden Hogweed tabletleriyle dolu olsun ki?"

"Zehirle."

Görünmez bir el boğazımı sarmış ve bir sonraki nefesimi kısıtlıyordu. Son birkaç ay içinde anneme yüzlerce kez ilaç verdiğimi, ona küçük yuvarlak tabletleri uzatıp içtiğinden emin olduğumu, hatta son günlerde dinlenebilmesi için onları ezip suyuna karıştırdığımı düşündüm.

Başımı kaldırıp kardeşime baktığımda yüzüm alev alev yanıyordu. Ne yapmıştım ben?

"Nasıl..."

"Onları ben değiştirdim Reyah," diye fısıldadı. "Ama *sen*, sen onu her gün besledin. Onu zehirledin."

"Hayır! Ben yapmadım, ben-," Safranın boğazıma doğru yakıcı bir şekilde ilerlediğini hissettiğimde elimi ağzıma attım. Hıçkırıklarında boğulmaya başladım, kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Kieran yatağın etrafından dolanıp yanıma oturdu. Ona bakamıyordum, tek odaklanabildiğim yerdeki ayaklarım, baş parmağında küçük bir delik olan kırmızı çoraplarımdı.

Kieran iç çekti ve benimle konuşurken gözlerini önüne dikti.

"Harrison Naiplik unvanını reddedecek, bunu ikimiz de biliyoruz," dedi sessizce. "Ve *sen* de bundan vazgeçeceksin Reyah."

Dönüp kardeşime baktım, söyledikleri karşısında ağzım açık kalmıştı. "Onu bu yüzden mi öldürdün?" Nefesim kesildi. "Naiplikte bir koltuk kazanmak için mi?"

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım sevgili kardeşim. Unvan eninde sonunda birimize gelecekti, ben sadece süreci hızlandırdım. İkinci olarak, onu *sen* öldürdün ve eğer biri senin korkunç sırrını öğrenirse, işlediğin suçlar nedeniyle idam edilme riskinin olduğu çirkin bir mahkemeye sürükleneceksin. Bu nedenle, hakkınız olan unvanı bırakıp bana devretmeniz muhtemelen sizin yararınıza olacaktır. Ne yaptığını kimsenin bilmesini istemem."

Kardeşimi dinlerken kanım dondu. Tüm bunları aylarca planlamıştı. Hepsi beni katil yapmak ve köşeye sıkıştırmak içindi.

"Kieran. Sen bir canavarsın," diye fısıldadım gözyaşlarımdan arasından.

Tam o sırada babam odaya girdi. Yüzümdeki yıkımı gördü ve omuzları biraz daha çöktü.

"Ah, Reyah," dedi, eğildi ve kollarını bana doladı. Gözyaşlarımla ona sarılırken zar zor nefes alabiliyordum.

Yanımdaki Kieran işaret parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalması için sessiz bir tehdit savurdu.

Babama ne yaptığını nasıl söyleyebilirdim? *Benim* ne yaptığımı? Gerçek onun kalbini milyonlarca yeni şekilde kıracaktı ve Tanrılar, o bunu hak etmiyordu.

Harrison kapı aralığında belirdi ve babamın dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Üzgünüm baba, ama Orva Teyze gidiyor ve sana veda etmek istiyor."

Babam iç çekti ve beni serbest bıraktı. "Pekâlâ, ona birazdan çıkacağımı söyle."

Harrison başını salladı ve gitti.

"Tatlı kızım," dedi babam, gözyaşı lekeli yanaklarımı silerken. "Annen seni çok seviyordu."

Daha fazlasını söylemek istediği belliydi ama kendi kederiyle mücadele ediyordu. "Kız kardeşine iyi bak," dedi Kieran'a, omzunu sıkarak Sevgiyle. "Tabii ki." *Canavar*.

Tam bir hafta sonra babam hepimizi kahvaltı masasına çağırdı. Annem öldüğünden beri hepimiz bir arada *yaşıyorduk ve aslında birlikte yaşamıyorduk*. Çoğu gece masanın etrafında sessizce yemek yiyorduk, herkes kendi kafasına çok takılmıştı ve gerçekten sohbet edemiyordu. Zaten konuşacak ne vardı ki? Tüm zamanımı odamda inzivaya çekilerek, çoğunlukla uyuyarak, bazen de kendi düşüncelerimden kaçmak için kitap okuyarak geçiriyordum. Babamı ya da Harrison'ı görmekten çok utanıyordum. Ve Kieran, her ne kadar onun yanında güvenliğim için korkmasam da, ondan nefret etmeye başlamıştım. Yaptığı şey için, *bana* yaptırdığı şey için ve kendimden nefret etmeme neden olduğu için ondan nefret ediyordum. Ona her baktığımda nabzım hızlanıyor ve öfkeleniyordum.

"Ailemiz için bir karar verdim," dedi babam, gözlerini kahvesine dikerek. "Kardonian Dağları'ndan ayrılacağız."

Üç çift mavi göz ona dikildi. "Neden?"

Kieran talep etti.

"Çok sayıda sebep var. Aile olarak yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Bu eve annenin anıları musallat olmuş durumda ve bence başka bir yerde yeni anılar biriktirmemiz en iyisi olur."

Dalgınca başını sallayan Harrison'a baktım. O ve babam aynı kumaştan kesilmişlerdi, sadece yaşamak ve yaşatmak isteyen pasifistler. Hiçbir şekilde hırs eksikliği değil, sadece barışçıl bir yaşam tercihi.

Kieran, "Daha derslerimi bitirmedim," diye itiraz etti.

"Sizi başka bir yere kaydedeceğiz. Kuzey... hızla düşünüyor." "Düşüyor mu?" Ben sordum. Babam dudaklarını yaladı, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

açıklama.

"Anneniz hala Naiplikte görev yapabiliyorken bazı bilgilere sahipti. Ve Kala Muata şu anda koltukların çoğunluğunu elinde tuttuğu için, savaş fısıltıları var."

"Peki neden savaş olmasın?" Kieran alay etti. Tek yapabildiğimiz ona bakmaktı. "Rahim ancak dağlarımızdan süzülen mineraller sayesinde bu kadar büyüyebiliyor. Neden bize ait olmasın ki?"

"Ciddi olamazsın," dedi Harrison.

"Elbette öyleyim. Bu adil değil-" "Adil değil mi? Çocuk gibi konuşuyorsun."

"Sessiz olun, ikiniz de!" diye bağırdı babası. "Ailemin bir başka lanet savaşa sürüklenmesine izin vermeyeceğim!" Babam şimdi ayağa kalkmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar öfkeliydi. "Bu bir tartışma değil, bu aile üç gün içinde ayrılıyor ve benim sözüm kesindir."

Babam dört ağabeyini de savaşta kaybetmiş, ailesi paramparça olmuştu. Onun kararını anlıyordum.

Kieran, "Bu aile Kuzey'e ait," dedi. "Annem öldüğünde bize bıraktığı sorumluluktan kaçmayacağım. Biz Vekilleriz."

"*Kardeşin* bir Naip. Sen bir hiçsin," dedi babası. Kieran öfkeli ve birkaç gergin dakikadan sonra ayağa kalkıp yatak odasına gitti ve kapıyı öyle bir çarptı ki neredeyse tüm dağ sarsılacaktı.

Babam derin bir iç çekti ve elini alnına götürdü. "İkinizle de benzer tartışmalar yaşamayacağımı umuyorum?" diye sordu.

Harrison ve ben hep bir ağızdan "Hayır baba," dedik.

Ayrılacağımız gün geldiğinde, beklediğimden çok daha ani oldu. Görünüşe göre bir komşumuz, kayınvalidesi için evimizi ve eşyalarımızın çoğunu satın almayı kabul etmişti. Sürüklendik

Ağır yükler yerdeki girişlerden birine doğru ilerledi ve dört sabit atın üzerine oturdu.

Yolda saatlerce kimse konuşmadı, sonunda güneş ufku altına yerleşirken White Bridge'in sınırlarına vardık. Bizi ağırlayabilecek bir han bulduk ve rahatlayarak atlarımızdan indik.

Kieran, "Siz içeri girin, ben atları ahıra götüreceğim," dedi. "P e k â l â , elinizi çabuk tutun. Akşam yemeği servisi bitmek üzere."

Babası ona söylemiş.

Kieran'ın tereddüt edip etmediğini ya da son bir kez arkasına bakıp bakmadığını hatırlamıyorum ama atlarımızı aldı ve gece için binanın etrafında dolaştırdı.

Babam, Harrison ve ben odalarımızı aldıktan sonra bir masaya yerleştik ve önümüzde duran nefis kokulu yemeklere rağmen kimse tek bir lokmayı bile mideye indiremedi. Sessizlik içinde kardeşimin dönmesini bekledik, çoğu insan odalarına çekilene kadar bekledik.

Kieran geri dönmeyecekti ve sessizce ikimiz de bunu kabullendik.

Mevcut

Döktüğüm gözyaşları yüzünden yüzüm nemli ve sıcaktı, mutsuzluğuma ve suçluluk duyguma o kadar odaklanmışım ki Kas'ın ayaklarımın dibinde diz çöktüğünü fark etmemiştim. Ellerini kollarıma koydu ve ağlamam yatışana kadar beni sakinleştirdi. Tekrar bu lanet olası dağlarda olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı kesinlikle istiyordum.

"Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yoktu, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve aşığı baktım, bornozun bir ipliğini çekiştirdim. Kimsenin bakışlarıyla karşılaşamazdım, yaptığım şey için kendimden yeterince nefret ediyordum ve severek büyüdüğüm bu odadaki herkes tarafından nefret edilmeye hazır değildim.

Kaspian, Callan'ın özenle ördüğü saçlarını geriye itti ve bir parmağını çenemin altına sokarak gözlerimi onunkilerle buluşturdu.

"Aşkı, eğer gerçek buysa, o zaman kendini suçlayamazsın. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"O tabletleri ağzına koyan benim elimdi. Kieran'ın ne yaptığını bilmediğim halde onu öldürdüm. Bunu kendimle asla bağdaştıramadım."

"Babana gerçekte ne olduğunu anlattın mı?"

"Tanrılar, hayır! Babamın bu bilgiyle acı çekmesini asla istemem. Kieran da kimseye söylemeye utanacağını biliyordu. Söylesem bile, doğruca Naipliğe gider ve onlara anne katilliğinden suçlu olduğumu söylerdi. Hapse atılır ya da idam edilirdim."

"Babanız onun ölümünün doğal bir ölüm olmadığından hiç şüphelendi mi?"

Göğsüm sıkışırken başımı salladım. "Asla. Babam -Javra onu korusun-kendi başına böyle korkunç bir düşünceyi asla tasarlayamazdı."

"Ondan sonra ne oldu? Kieran o zaman Harrison'ın unvanı almasını nasıl engellemeyi planlıyordu?"

"O yapmadı, Harrison kendisi reddetti. Yönetmekle ya da Kala Muata'yla hiçbir ilgisi olsun istemedi. O basit, sessiz bir insan, bu tür bir yaşam için hiç uygun olmazdı."

"O zaman sıradaki *sen olurdun*."

"Ve eğer kabul etseydim, Kieran ne yaptığımı ortaya çıkaracaktı." Kas, Kieran'ın korkunç planının ne kadar iyi düşünülmüş olduğunu fark ederek iç çekti.

Kendimi bitkin ve perişan hissediyordum. Herkesin ruh hali değişmişti ama içeri girdiğimde bana doğru savrulduğunu hissettiğim öfkeden çok bana acıyorlarmış gibi geliyordu. Vücudum çok gergindi ve gidip uzanmak istiyordum.

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim Reyah," dedi Kaspian. "Kardeşinin bizi kızdırmaya ve olmayan bir çatlağı yaratmaya çalıştığı çok açık. Bana kalırsa sen tamamen masumsun. Ama bu konuyu daha sonra konuşuruz, izin ver yatağına dönmene yardım edeyim." Kalkmama yardım etti ve Yates seslendiğinde kol kola kapıya doğru yürüdük.

"Hepsi bu kadar mı Reyah? Yapman gereken tek itiraf bu mu?"

Hayır. Lütfen hayır.

Yavaşça dönüp onunla yüzleştim. Ağzında çirkin bir yüz ifadesiyle dimdik duruyordu. Varlığımın her zerresiyle bunu şu anda yapmamasını diledim. Başımı sallayarak ıslak gözlerle ona bakıyordum. Herkesin bakışları bir kez daha üzerimdeydi, hepsinin yüzünde şaşkın bir şüphe ifadesi vardı.

"Yates..." Mırıldandım. "Lütfen yapma."

Callan aniden bir bulanıklık içinde kendini ona doğru fırlattı. Yates saldırıya tamamen hazırlıksız yakalandı ama ağır bedenlerin birbirine çarpma sesleri duyulmadan önce çabucak toparlandı.

Kraliyet muhafızları kavgayı ayırmak için odaya hücum ederken şiddet beni dehşete düşürdü. Kas, kız kardeşini generalinden ayırmak için kendisini arbedeye atmadan önce beni bir muhafızın kolları arasına aldı.

Yumruklar, dizler ve dirsekler etime çarpıp dururken gözlerimi ayıramıyordum, ta ki karnımın etrafında nefesimi kesen ani bir sıkışma hissedene kadar. Sıcak sıvının bacaklarımdan aşağı süzölmeye başladığını hissettiğimde nefesim kesildi ve donakaldım, sonra da fişkıarak içimden dışarı aktı.

Yerdeki ıslak leke uzun bornozun altından süzölürken yere baktım. Bana sıkıca sarılan gardiyanın yanımda bir şeyler bağırdığını uzaktan fark ettim.

"Reyah?" Darian'ın sesi panik içinde fısıldıyordu. Kolumu tuttu. "Aman Tanrım..."

Kaspian'ın yanıma koştüğünü görmek için başımı kaldırdım, onun da gözleri ayaklarımdın dibindeki su birikintisindeydi. Bekliyordum, o vahşi panik dalgasının beni vurmasını bekliyordum ama hiç gelmedi. Etrafımdaki kaos çılgınca kükrerken, Callan ve Yates birbirlerinden kopmalarına izin verirken bile kendimi bir şekilde sakın hissediyordum. Çok erkendi; doğuma girmem için çok erkendi.

Dehşet içinde doktor diye bağırın sesler duydum ve Kaspian beni kollarına almak istedi ama onu durdurdum.

"Ben iyiyim, gerçekten. Yürüyeceğim."

Sersemlemiş, paniğe kapılmış gibiydi, başını sallayıp kapıya yöneldiğimizde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Artık savaşları ya da kralları düşünmüyordum, ifşa olmuş randevuları ve kindar görümceleri de. Artık tek odak noktam bebeğimdi.

Ckapt'ca Twc "t'm-Sip

N "akc

M Ne olduğunu anladığım anda kalbim boğazıma düğümlendi. Reyah sakinliğin timsali gibi görünürken, ben tam bir felakettim. Çok erkendi, daha otuz üç yaşındaydı.

Bu kadar prematüre bir bebeğe sahip olmak duyulmamış bir şey olmasa da, riskler astronomik olarak artmıştır.

Reyah'ı yatağa yatırdıktan kısa bir süre sonra küçük odamıza bir doktor geldi ve birkaç hemşire doktorun onu kontrol edebilmesi için beni aceleyle dışarı çıkardı.

Yün paltomu çıkardım, aniden sıcak bastı ve buz gibi koridorda bile terledim. Sırtım duvara çarptı ve yüzümü ellerimle kapatarak yere doğru kaydım. Dehşete kapılmışım, bu andan kesinlikle dehşete kapılmışım. Sonunda gerçekleştiğinde enkaz haline geleceğimi biliyordum ama o zamana kadar sağ salım saraya dönmeyi, doktorlarımız ve hemşirelerimizle çevrili olmayı bekliyordum, giriş çıkışı olmayan lanet bir mağarada mahsur kalmayı değil. Bu bir kâbustu.

Botların yavaşça bana yaklaştığını duydum ve kız kardeşimi görmek için başımı kaldırdım. Bir gözü neredeyse şişmişti ve yüzündeki ve ellerindeki kanı temizlemek için çok kötü bir girişimde bulunmuştu.

"Kaspian-"

"Sakın. Sakın bir şey söyleme. Ne hakkında olduğu umurumda bile değil."

"Yapmayacağım." Duvardan aşağı kayarak yanıma oturdu ve neyse ki sessizdi.

Tek düşünebildiğim Reyah ve bebektir. Başımı eğdim ve dua ettim, Anne'ye onları koruması için yalvardım - aileme yardım etmesi için. Sonra

Bir mr gibi gelen yatak odasının kapısı açıldı ve bir ebe beni içeri çağırdı. Ayağa fırladım ve hemen içeri girdim.

İim rahatlamıştı, Reyah yatakta rahatça oturuyordu, yüzünde neredeyse huzurlu bir ifade vardı. Endişeyle haberleri bekleyerek doktora döndüm.

"Kraliçe erken doğuma girdi, Majesteleri." Hemen başımlı salladım, en azından bu kadarını biliyordum.

"Şu ana kadar bebek iyi, aktif ve iyi pozisyonda görünüyor. Kasılmalar tutarlı, ancak hala birbirinden uzak. İşlerin ne kadar hızlı ilerleyeceğini söylemek için henüz çok erken, bu nedenle önümüzdeki süre boyunca yapılacak tek şey beklemek ve görmek."

Dikkatimi Reyah'a çevirmeden önce teşekkürlerimi sundum. Yatağın kenarına diz çöküp elini elime aldığım da gülümsedi. Saçlarını nazikçe okşamadan önce elini yüzlerce kez öpmüş olmalıym.

"Endişelenmen için henüz bir neden yok, Kas." Sesi sessizce kendinden emindi ve şu anda *beni* teselli ettiğine inanamıyordum.

"Reyah, bunun beni neden bu kadar korkuttuğunu biliyorsun."

"Biliyorum sevgilim, ama gerekmedikçe endişelenmeyelim. Şimdilik her şey yolunda."

Başımı salladım ve Acalia Ana'ya ona göz kulak olması için hızlıca bir dua daha gönderdim. Eğer bu bebek hayatta kalamazsa-

"Kaspian."

Reyah'ın sesi beni geri getirdi. "zr dilerim, haklısın. Ben buradayım."

Yavaşça yatağa, onun yanına süründüm ve kollarımızı birbirimize doladık. Hemşireler ve ebeler odada sessizce dolaşıp hazırlıklar yapıyorlardı. Burada olmamı umursuyor gibi görünmüyorlardı, ki bu en iyisiydi, çünkü şu anda karımın yanından ayrılmamı sağlayacak kadar güçlü bir kuvvet yoktu.

Bir sonraki kasılması başladığında sarsıldım. Reyah elimi sıkıca kavradı, gözleri kapandı ve kaşları çatıldı. Bir ebe geldi ve sırtını okşayarak nefes almasını hatırlattı, o da başını salladı ve kesik kesik bir nefes verdi. Doğum bittiğinde tüm vücudu eriyip sıvı bir hale dönüşmüş gibiydi ve bana doğru kıvrıldı. Ona sıkıca sarıldım, keşke onu rahatlatmaktan başka bir şey yapabilseydim. Ve sonraki birkaç saat böyle geçti.

Sabah olduğunda farklı insanlardık. Reyah şimdi çıplak bir şekilde elleri ve dizleri üzerinde çömelmiş, terden sırlıslıkam olmuştu. Kasılmalar sanki içindeki yaşamı söküp atıyor gibiydi, çığlıkları ve inlemeleri hayvani ve ığdı ve benim ona yardım edemememe rağmen

Her şekilde ona hayranlık duyuyordum. Tanık olduğum Şeyde tamamen temel bir Şey vardı ve doktorların ve hemŐirelerin bile bundan etkilendiğini söyleyebilirdim.

Son kasılmayı beklerken nefes nefese kalmış ve bir yastığı yırtmıŐtı. Yatağın yanında durmuş, ebenin bana gösterdiği Şekilde sırtının alt kısmına masaj yapıyordum. Burada gelenekler farklı olduğu için minnettardım, çocuğum doğarken eŐimle birlikte odada olmak istediğim hiç sorgulanmamıŐtı. Umarım onu biraz olsun rahatlatmıŐımdır ve doğum sırasında Julianne'in yanında olamadığım için derin bir pişmanlık duyuyordum. Uzun ve hayal edebileceğimden çok daha zor bir doğumdur. ığlıklar, kusmalar ve kan vardı ve saatlerdir devam ediyordu.

Sonra ebenin doktora başını sallaması her Şeyi harekete geçirdi.

"Vakit geldi, Majesteleri."

Hemşireler ve ebeler temiz çarŐaflar, sıcak su ve sayısız başka Şeyle hazırlanırken herkes Reyah'ın etrafında yer kapmak için mücadele ediyordu. Yatağın baŐucunda diz çöktüm ve o da uzanıp elimi sıkıca kavradı.

Doktor, "Bir sonraki kasılmayı hissettiğiniz anda ıkının," dedi. Oda beklerken Reyah gszce başını salladı.

Sonra bir anda vücudu kasıldı ve çabayla haykırdı, kasları eforla titriyordu. Kadın ıkınırken ebeler bağırarak onu cesaretlendirdiler ve kasılma sona erdiğinde başı yatağa düştü.

Bir ebe, "Başını dik tutmalısın tatlım," dedi. Reyah bitkin kaslarının üzerinde kendini yukarı itmeye çalıştı ama tamamen tkenmiŐtı.

"Yatağın zerine, Majesteleri."

Ebenin benimle konuştuğunu görünce Şaşırdım.

"Devam et!"

Yatak başlığına oturduğumda, Reyah'nın kolları onu dik tutmaya yardımcı olmak için boynuma dolandı. Bir sonraki kasılma onu ele geçirdiğinde onu sıkıca kavradım. Emrettiği g ve yoğunluk tarif edilemezdi. Her sıkıcı kasılma, her muazzam itme, dünyayı sadece ona ve üstlendiği inanılmaz göreve indirgedi. Bu kadar uzun sürebileceğini bilmiyordum; vücudunun yapmaya çalıştığı Şeyin büyüklüğünü hayal bile edemiyordum. Tanrılara gücümü alıp ona vermeleri, onun için acı çekmeme izin vermeleri için dualar fısıldamaya başladım ve sonra, bu dualardan birinin ortasında,

bağırışlar ve Reyah'ın arkasından gelen bir koşuşturma vardı. Bir anda vücudu bana doğru yığıldı ve umutsuzca bir şeyler görmeye, duymaya çalışırken onu sıkıca tuttum. Reyah kollarımda kıpırdanmaya başladı, dönüp görmeye çalışıyordu ama onu sıkıca tuttum. Henüz bir ses yoktu. Yepyeni bir bebeğin büyük çılgılığı yoktu ve geçen her saniye bana bir ömür gibi geliyordu, her an beni daha sıkı ve daha sıkı ezen bir mengene gibiydi. Doktorlar sinsice çalışıyor, hemşireler aletleri ve gereçleri taşıyor ve bu sırada kalbim göğsümde atmayı durduruyordu.

"Kas..." Reyah törpüledi.

"Sadece bekle, sadece bekle aşkım," dedim, onun için olduğu kadar kendim için de. Bebek erkendi, ama biliyordum, bu sefer farklı olacağını *biliyordum*. Bu sefer her şey yoluna girecekti.

Sonra bir öksürük. Ve bir tane daha ve yeni doğmuş bir çocuğun ıslak hırıltılarını duyduğumuzda Reyah ve ben birbirimize ağlamaya başladık.

Ebeler Reyah'ın sırt üstü yatmasına yardım ederken o da bana yaslandı ve nihayet bir hemşire bize minik, kıvranan bir kundak getirdi. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Reyah çocuğu uzanmış kollarının arasına aldı. Temiz beyaz bezin içinde çocuğumuzun tatlı melek yüzü vardı. Reyah yavaşça battaniyeyi çözdü, böylece mükemmel bebeğimizin her santimini görebildik ve sonra sevinç gözyaşlarıyla bana baktı.

"Bir oğlan. Bir oğlun oldu, Kaspian."

Ve o tek bir anda hayatım sonsuza dek değişti.

Reyah

Tüm vücudum daha önce hiç yaşamadığım kadar ağrıyordu ama göğsümde kıvrılan minik bebeğe baktığımda hiç bilmediğim bir sevgi hissettim. Çok küçük görünüyordu, şimdiye kadar gördüğüm en küçük parmaklardı ve teni pembemsi ve neredeyse yarı saydamdı. Ama güçlüydü. Elleri güçlü yumruklar halinde kıvrılıyor, boş zamanlarında geriliyor ve su içerken göğsüme şiddetle yapışuyordu. Kalbim sevgiyle doluydu, bu benim oğlumdu. Benim *oğlumdu*. Zihnimin kalbime yetişmesi, anne olduğumu kabullenmesi zaman alıyordu.

Kaspian rolünü bir anda benimsemişti, bebeğimizin üzerine titriyor, onu yatıştırıyor ve telaşlandırıyor. Onun gerçek gururunu görmek kalbimi kabarttı. Ebe ve hemşireler böylesine güçlü bir adamın bu kadar narin ve özenli oluşunu izlerken kıkırdadılar. Ne kadar mutluluk olsa da duygularım hızla karıştı ve kafam karıştı çünkü bu anda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ve bunun Callan olduğunu biliyordum. Oğlumu kucağına almasını, bu yatakta bana sarılıp ne kadar güzel olduğunu söylemesini ve minik ağzına, tatlı kulaklarına ve sevimli küçük ayaklarına bakarak kaybolmasını istiyordum. Değerli mavi gözlerini açtığında gurur ve sevgi patlamalarını deneyimlemesini ya da dramatik küçük esnemelerine gülmesini istedim. Ama bu anları benimle paylaşan Kaspian'dı, olması gerektiği gibi, doğru olan da buydu.

"Reyah?"

Kas yatakta yanıma otururken sessiz mutsuzluğumdan silkinip kendime geldim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle hızla kuruladım ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

"Hâlâ çok bunalmış durumdayım," dedim kendim gibi konuşmaya çalışarak. "Bence biraz yürüyüşe çıkmalıyız, ne dersin?"

Bu fikir kulağa harika geliyordu, bir buçuk gün boyunca eve kapanıp kendime ve bebeğime bakmıştım. Bir yürüyüş kulağa harika geliyordu.

Giyindim ve bebeği -Kas'ın ısrarlı şartlarına uyarak- kundakladık ve sonra koridorlarda yavaşça dolaşmaya başladık. Muhafızlar yol boyunca bizi takip ediyor, ellerinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Altgeçit ilerideydi ve Kas, Yates ile Darian'ın bebeği karşılamak için orada bekleyeceğini söylemişti.

Darian bizi görünce masadan kalktı ve yanımıza geldi. Bana sıkıca sarıldı ve gözlerinde bir nezaketle oğluma baktı. Belki de bir parça babalık duygusuyla.

"İkinizin de iyi olmasına çok sevindim," dedi. "Hepimizi çok korkuttunuz." Darian Kaspian'ın elini sıktı ve parmaklarının ucuyla bebeğin yanağına dokundu. "Dünyaya hoş geldin küçük Prens," diye fısıldadı.

Sonra Yates yaklaştı. Tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı ki özür diler gibi başını öne eğdi. Kaspian elini omzuna koydu ve bize birkaç adım daha yaklaştı.

"Yates," dedi, "bu Prens Burke. Yeğeniniz."

Kollarımda rahatça uyuyan bebeğe sevgiyle baktı.

"Onu tutmak ister misiniz?" Barış ve iyi niyet teklifiyle sordum. "Hayır, teşekkür ederim" dedi hemen.

"Kız kardeşim bebeklerden çok korkar," diye fısıldadı Kas kulağıma. "Çok kırılganlar," dedi. "Ve ben de çok... büyüğüm." Yates'i herhangi bir şeyin korkutabileceği düşüncesine gülümsedim. "Bir isme karar verdin mi?" Darian sordu.

"Henüz değil," diye itiraf ettim.

Kısa bir süre sonra duran ayak sesleri neredeyse boş olan odada yankılandı ve başımı kaldırdığımda Callan'ın kapı aralığında donup kaldığını gördüm. Gözleri benden bebeğe, oradan da Yates'e kaydı ve yüzündeki paniği görebiliyordum.

Dikkatimi ondan uzaklaştırıp tekrar çocuğuma odaklamaya çalışırken boğazım düğümlendi ve gözlerimden yaşlar aktı.

"Callan," dedi Kas. "Gelip oğlumla tanışmak ister misin?" Kaspian'ın sesi Yates'le konuştuğundan daha ağır ve duygu doluydu.

"Ben olsam yapardım," dedi Callan ve sessizce yanımıza geldi. Darian uzaklaştı ve sonra Yates kenara çekildi; ikisi arasında hâlâ hissedilen sert bir gerilim vardı.

Önümde dururken ona bakamadım, dizlerim titredi ve oğlumu göğsüme sıkıca sardım. Callan elini kaldırdı ve onu daha iyi görebilmek için battaniyeyi çenesinden aşağı çekti.

"O kesinlikle mükemmel." Bir parmağını hafifçe yanağında gezdirdi ve tam orada, Kaspian'ın ve benim gözlerimin önünde, başparmağıyla altın yüzüğünün kenarını okşadı.

Sıcak gözyaşım sessizce elinin üzerine düştü ve Yates boğazını temizlerken boğuk bir ses çıkardı.

"İkinizi de tebrik ederim," dedi Callan. Bu kelimelerin içinde çok şey vardı. Aşk, pişmanlık, özlem. Gözyaşlarına boğulmamak için kanın metalik tadını alana kadar dudagımın içini sertçe ısırdım.

"Gel," dedi Kas elini sırtımın küçük kısmına koyarak. Kas bizi odaya götürürken Callan ve Yates'ten birlikte ayrıldığım için biraz korkarak diğerlerine başımı salladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Belki biraz temiz hava iyi gelir diye düşündüm."

"Evet, sanırım temiz havaya ihtiyacım var."

"Bu arada çalışanlarınız fırtınadan sonra kar temizleme konusunda inanılmaz derecede becerikli. Bana tüm kapıların erişilebilir olduğu söylendi, dolayısıyla hazır olur olmaz buradan ayrılabiliriz."

"Hazır mısın? Hazır mısın?"

Kas'ın dudakları bir çizgi halinde düzleşti. "Sen doğuma girdiğinde her şey askıya alındı."

"Yani, henüz gitmiyor muyuz?" "Henüz değil. Özür dilerim."

Omuz silktim. "Bu yüzden buradayız. Bundan sonra bir daha geri gelmek istemiyorum. Asla."

Koridorlarda ilerliyorduk, insanlar yanlarından geçerken heyecanla duruyor ve bize bakıyorlardı. Onların sıcaklığı ve sevinci beni de etkilemeden edemedi ve çok geçmeden kulaktan kulağa ışıldamaya başladım.

"Bu taraftan," dedim Kaspian'ın elini merdiven boşluğuna doğru çekiştirirken. Dağın içinde yükseldikçe yükselen küçük camlı pencereler vardı.

"Kapılara doğru gittiğimizi sanıyordum. Bizi nereye götürüyorsun?"

"Göreceksin."

Zaten yeterince ağırlım vardı ve belki de merdivenler iddialıydı, ama kalın meşe kapıyı ittiğimde, tırmanışa geçti.

Dağların iki dik kaya yüzü arasında uzun bir köprünün asılı olduğu geniş bir oyuğa çıktık. Bugün rüzgâr hafifti ama yine de köprü sallandıkça uğursuzca gıcırdıyordu.

Kas sert bir sesle, "O eski püskü küçük köprüden geçmemize kesinlikle izin vermeyeceğim," dedi. Kıkırdadım.

"Hayır, hayır, sadece bekle. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Temiz ve serin havada durduk ve bekledik. Güneş umutsuzca ağır bulutların arasından çıkmaya çalışıyordu, ama birkaç sıcak ışın içeri girer girmez rüzgâr hızlanıyor ve güneş tekrar çalınıyordu. Rüzgâr büyüdü ve yön değiştirdi, Kaspian sabırsızlanıyor gibiydi ama sonra başını yana eğdi. Yüzünü esintiye doğru çevirdi ve duymak için zorladı.

"Bu ses de ne?" diye sordu. Gözlerimi kapattım ve dağların vadisinde dans eden rüzgârın ruhani, yankılanan uğultusunun giderek yükseldiğini duyunca gülümsedim.

"Bu aquilo, kuzey rüzgarı anlamına geliyor. Sıcak hava bu yarıktan sadece yaz sonunda geçer ve karaya veda eder.

mevsim. Büyükbabalarımız ve büyükbabalarımız, bize siyah saçlarımızı armağan ettiği söylenen Tanrıça Corvina'nın, yazın bitmek üzere olduğunu haber vermek için yoldaşı kurdu gönderdiğini ve bu sesin onun perdenin arkasından yaptığı çağrı olduğunu söylerlerdi."

Sanki bir işaretmiş gibi rüzgâr yeniden hızlandı ve etrafımızda ağlamaklı, içli bir uluma sesi duyuldu.

"Aquilo mu?" dedi Kas. "Bunu çok sevdim. İsim olarak hoşuma gitti."

Ona döndüm ve gülümsedim. "Aquilo mu? Kuzey rüzgârı mı?"

"Neden olmasın? Ne de olsa annesine bir övgü."

"Aquilo," diye fısıldadım, kollarımdaki bebekte bu ismi deniyordum. Yakışıklı küçük yüzüne kesinlikle uyuyordu. "Bence mükemmel."

Ulumalar yankılanırken Kaspian eğildi ve oğlunun başını öptü. "Prens Aquilo." Sonra doğruldu ve yüzümü ellerinin arasına alıp dünyadaki tüm zarafet ve şefkatle beni öptü.

Tam o sırada dağların arasından esen rüzgârın taşıdığı farklı bir ses duyduk, bu erkeklerin yüksek sesle bağırırlarıydı. Kapıdan uzaklaşıp oyuk boyunca yürüdüm ve dağların bir kanyona ayrıldığı yere geldim. Bu kez kendi gözlerimle gördüğüm için kalbim ürperdi. Buzlu vadide yüzlerce siyah çadır sıralanmıştı ve etraflarında binlerce asker dolaşıyordu. Bazıları siyah askeri ceketleriyle üniforma giymişlerdi, diğerleri ise metal zırh giymişlerdi. Dinlenen diğerleri ise uzanırken ince bir şort kadar az bir şey giyiyordu. Dinlenenleri görmek için gözlerimi zorladım ve aralarında kadınlar olduğunu fark ettim, etraflarındaki erkeklerden sadece biraz daha az geniş olan kadın askerler.

Kaspian arkamdan gelip kalbimin yeniden atmaya başlamasına neden olunca sıçradım. Ona baktım, gördüklerimiz karşısında şaşırılmış gibi görünmüyordu.

"Kuzey'den ayrıldığınızdan beri Kala Muata on altı ile elli yaş arasındaki tüm erkeklere zorunlu askeri eğitim verdi. Artık kadınların da eğitim alma seçeneği var."

"İnsanları savaştırmaya zorluyorlar, orduyu bu kadar hızlı büyütmelelerinin nedeni bu."

Kaspian fısıltıyla, "Evet," dedi.

"Tanrılar, babam haklıymış."

"Kala Muata'dan başka kimsenin Naiplikte görev almamasını sağlamak için veraset sıralarını güvence altına alacaklar. Sonra yine rahim için gelecekler. Ve daha fazlası."

"Hayatıma kastedilmesi kardeşimin korkunç planının sadece ilk adımıydı, değil mi?" diye sordum. Kaş derin bir iç çekti.

"Öyle görünüyor."

"O zaman neden buraya gelir gelmez beni öldürtmediniz? Neden bu kadar zaman harcayayım?"

Kas yüzünü bana dönerek kararsız bir bakış attı. "Belki de kararlılığını test ettiğini, seni dönüştürebilir mi diye baktığını düşünüyoruz Reyah. Krallığın bir Kraliçesi Naiplik makamına oturursa, bize karşı ne kadar güçlü bir silahları olur."

"Ve? Kala Muata arasında hüküm sürmekle ilgilenmediğime onu ikna etmek için yeterince şey yaptım mı?"

"Henüz görülmedi."

Kocama ters ters baktım. "Bana olan güvensizliğini ancak bu kadar affedebilirim Kaspian."

Yüz hatlarında bir şey kırılmış gibi görünüyordu. "Bu güvenin kırılmasını bağışlamalısın Reyah. Seninle tanıştığım günden beri benden sır saklıyorsun." Çok güvensiz görünüyordu ve ona böyle hissettiren kişi olduğum için anında kendimi mutsuz hissettim. Pek çok farklı şekilde onun güvensizliğini kazanmıştım ve giderek artan suçluluk duygusunu bastırmak için kendimi zorladım.

Kendimi bir korkak gibi hissederek, "Bebeği içeri götürmeliyiz, üşürse diye," dedim.

"Evet. Gel ailem." Kas bir kolunu omzuma doladı ve oğlumuza baktı. "Hadi gidip biraz ısınalım."

Ckapt'ca Twc "t'm-Sevc"

Calla"

R Eyah'ın bebeği çok güzeldi. Doğum sancısı çektiği süre boyunca tam bir felaket olmuştum, volta atmaktan neredeyse botlarım yıpranmıştı. Zihnim yanlış gidebilecek her şeyle dolup taşıyordu, ve üzerime ağır bir endişe örtüsü çökmüştü. Sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdiği haberini alana kadar rahatlayamadım. Sanki kendi çocuğumu doğurmuş gibi bir gurur hissettim. Onun Reyah'tan olması benim için yeterliydi. O bebeği zaten tüm varlığımla seviyordum. Onları ilk kez bir arada gördüğümde titriyordum, üçünü de. Kendi çocuğum değil de Burke'ün çocuğu olduğu için kalbimde kıskançlığa yer yoktu, sadece onun sağ salim gelişinden duyduğum sevinç ve heyecan vardı. O yumuşak pembe yanaklara baktığımda hissettiğim her şeyin birleşimi, şimdiye kadar yaşadığım en içgüdüsel ve gerçek şeydi.

Ancak bu çok kısa sürdü çünkü kısa bir süre sonra Kieran, Burke'ün toplantı masasına dönmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Artık yeni bir sabırsızlığı vardı ve nedeninden emin değildim. Bunun Burke'ün varisinin yeni doğmuş olmasıyla bir ilgisi olabileceğini kabul etmek istemiyordum ama bu göz önünde bulundurmam gereken bir tehditti, bu yüzden yeni aile yakından izleniyordu.

"General."

Döndüğümde adamlarımdan birinin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Yates sizinle özel olarak konuşmak istiyor. Onu içeri gönderebilir miyim?"

Bu kadını neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım ve bir kez bile aramızda bir sorun çıkmadı. Kendisini Burke'ün olduğu kadar benim de kız kardeşim gibi hissediyordum. O kadar ki, çabuk sinirlenen biri olduğunu biliyordum ve Reyah doğuma girerken olanlar hâlâ sinirlerimi bozuyordu. Onun medeni olmasını umuyordum. *Ben* de medeni *olabileceğimi* umuyordum.

"Onu içeri gönderin."

Yates bana sağlanan küçük çalışma alanına adımını attı ve Idona da onu takip etti. Ahşap masanın arkasına geçtim ve sabırla konuşmasını, talep ettiği bu toplantının tonunu belirlemesini bekledim.

"Sana söylemem gereken pek çok şey var Callan, bunlardan ilki özür dilemek."

"Tam olarak ne için?" "Küçük düşünme."

"Kabul edip edemeyeceğime karar vermeden önce ne için özür dilediğini bilmem gerekiyor, Yates."

"Bunu nasıl bu kadar çabuk çarpıttın da birdenbire hatalı *ben oldum*?" Çenesi

kilitlenmiş ve boynu kızarmıştı.

"Yates," diye fısıldadı Idona. "Lütfen sakin ol."

"Kartlar masada, Yates. Oyun oynamayı bırakmanın zamanı geldi." "Bunu yapabilirim Callan," diye ısırdı.

"Güzel. Kala Muata'nın sempatzanı mısınız?" Yüzüne iğrenç bir ifade yerleşti. "Affedersiniz?"

"Beyaz Köprü'den bizden bir gün önce ayrıldınız ve bu dağlarda hoş karşılandınız. Öyle mi?

Kieran ile komplo mu kuruyorsun?" "Hayır."

"Onunla herhangi bir bağlılığınız var mı?" "Evet."

Sertçe nefes almadan önce anında donakaldım. Az önce itiraf ettiği şeyi algılamam bir anımı aldı. "Bu bağlılığın doğası nedir, Yates?" Kalbim şimdi göğsümde çarpıyordu. Her ne söyleyecekse

ve Yates'in böyle bir şeyi bana itiraf etmesini asla ama *asla* beklemezdim.

Ben.

"Sadece Reyah ve kardeşimi buraya getirmek için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim."

"Ne kazanacaksın?"

"Herkes gibi, bir savaşı durdurmaya çalışmak için."

"Kieran savaştan yana, Yates, neden bu anlaşmazlığı başka bir şekilde çözmek istesin ki?"

"Kala Muata'yı aksi yönde ikna etmeye çalışıyor. Bana dinlemelerinin tek yolunun Burke ve Reyah'ın onlara gelmesi olduğunu söyledi."

"Ve sen ona inandın!"

Ben öfkemi dizginlemeye çalışırken Yates sessizdi.

"Neden başka bir Kral olamayacağını sordunuz mu? Neden başka bir o ikisi olmak için?"

"Elbette Callan. Kuzey'le olan bağlantısı nedeniyle kız olması gerekiyordu."

"Peki senin çıkarın neydi?"

"Lanet Diyar'da barış. Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm."

"Saçmalık. Güneye giderken Beyaz Köprü'yü harap etmemeyi kabul ettiler, değil mi? Bunun için pazarlık yaptınız."

Yates bana bakarken sessizdi, üst dudağı yüzünü buruşturmuştu ve o zaman tam on ikiden vurduğumu anladım. "Bunca çaba ve bunca zamandır düşman hattının gerisinde gizleniyorsun."

"*Müttefiklerin* arkasından gizlice iş çeviren bir adamın bunu söylemesi çok zengin. çizgiler."

Koltuğumun kol dayanağını öyle sıkı kavradım ki eklemlerim acıyla inledi.

"Çocuk senin mi Callan?"

"Tabii ki değil."

"Onun gerçek bir varis olduğundan emin misiniz?"

"Hamile olana kadar onunla tanışmamıştım." "Babası başka bir adam olabilir mi?"

"Hayır, Yates." Reyah adına yapılan bu suçlama beni kızdırmıştı.

"Eğer kardeşimin arkasından iş çeviriyorsa, diğer tek kişinin sen olduğunu sana düşündüren nedir? adam?"

Ona hançer gibi baktım ve sorusuna bir cevap vermeyi reddettim.

"Onu seviyor musun, Callan?"

Bunu beklemiyordum. Yutkundum ve yer değiştirdim. Görünüşe göre bu yeterli bir cevaptı, çünkü Yates başını salladı ve ellerine baktı.

"Peki karşılığında seni seviyor mu?"

Kendimi konuşmaya zorlayamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Öyle."

Yates sandalyesinde arkasına yaslandı ve Idona'ya kısa bir bakış attı. "O da kardeşimi seviyor mu?"

"Bu soruya onun adına cevap veremem. Onunla evli; bir çocukla birbirlerine bağlılar. Eminim aralarında bir çeşit aşk vardır. Bence onları bir arada tutan Burke'ün ona olan aşkı." Bu konuşmayı açık havada yaptığımıza hâlâ inanamıyordum. Bir şekilde Yates'e kendimi açıklamam, bunun kardeşine karşı küçük bir sadakatsizlikten daha fazlası olduğunu ona kanıtlamam gerektiğini hissediyordum. Aynı zamanda da çaresizce gerçeği bilmek istiyordum. "Ona söyledin mi Yates? O biliyor mu?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Reyah'ın doğuma girdiği günden sonra ona tek kelime etmedim. "WW

"Bunu neden yaptın? Reyah'tan bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Konuşmaya çabalarken dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Kardeşliğin kehanetini duydun."

"Gördüm ve üzülerək söylüyorum ki buna pek inanmıyorum." "Ya kurt oysa Callan?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve kafamdaki tekerlemeyi gözden geçirdim.

*"İkisinden biri, ama saltanat sürece,
Dünyayı diz çökerek yönetecek.
Ama ağaçların arasında aç kurtlar pusuda
bekliyor, Onu kurtaracak kimse yok, sadece
o var."*

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun, Yates? Tek kanıtınız bir şiirken onu komplo kurmaktan tutuklamamı mı?"

"İş o noktaya gelirse Kralınızı koruyacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

"Ona zarar vermeyecek, bunun ona ne faydası olacak?" "Reyah Diyar'ın Kraliçesi ve Kuzey'in haklı Vekilidir. Hayır Yaşayan başka hiç kimse böyle bir güce sahip değildir."

"O bunu istemiyor, Yates. Feragat etti; doğuştan gelen hakkını reddetti. Bunu en iyi sizin anlayabileceğinizi düşünmüştüm."

"Bunun konuyla ilgisi yok!" diye bağırdı. "Kardeşim burada ölürse, aramızdaki en yüksek rütbeli Diyar üyesi olur ve buna kimse itiraz edemez."

"Yates, aptalca bir ayeti alıyorsun ve bunun seni paranoyak yapmasına izin veriyorsun.

Ona güvenmemek için sebep arıyorsunuz."

"Belki de haklıdır."

"Belki de kurt sensindir, Yates. Belki de Reyah'nın onu *senden* kurtarması gerekiyordur."

Yates sandalyesinden öyle hızlı kalktı ki, sandalye sert taş zeminde gürültüyle takırdayarak kendi üzerine düştü. "Bu ne cüret?"

Idona da ayağa kalktı ve onu sakinleştirmek için bir elini koluna koydu. O küçük odadan hışımla çıkmadan önce ikimiz de tek kelime etmedik.

Burke

Oğlum doğmadan önce hayatı ya da aşkı bilmiyormuşum gibi hissediyordum. Sadakati ve fedakarlığı bildiğimi sanıyordum ama dünyayı sadece siyah beyaz biliyordum ve şimdi hayatı göz kamaştırıcı renklerde görüyorum.

Aquilo onu kucağıma aldığımda bana bakıyordu. Büyük bir özveriyle parmaklarını ağzına götürüyordu ve bu basit hareket kalbimi yerinden oynattı. Çocuk sahibi olmak istediğimi hep biliyordum ama hayatımın bir anda bu kadar değişeceğini hiç tahmin etmemiştim. Bu çocuk, ellerimde kıvranan bu altın saçlı, mavi gözlü bebek birdenbire varlığımın merkezi olmuştu.

Reyah yanımdaki yatakta sessizce kıpırdandı. Doktorlar onun mümkün olduğunca sık dinlenmesine izin vermem konusunda ısrar ediyorlardı. Aquilo doğduğundan beri her gece uyandığımda onu yanımdaki yatakta sessizce emzirirken, usulca şarkı söylerken ve tekrar uykuya dalana kadar yanaklarını ve kollarını okşarken buluyordum. Bir sütannenin yardımını reddediyor, ona kendi başına bakabileceği konusunda ısrar ediyordu. Reyah'ı daha önce de sevmiştim ama oğluma annelik edişini izlemek ona duyduğum hayranlığı bambaşka bir boyuta taşıdı.

"Acıkmadı mı daha?" diye mırıldandı yataktan.

"Daha yeni mızımızlanmaya başladı. Biraz daha uyumak isterseniz onu bir süre daha sessiz tutabilirim."

Reyah başını salladı, kendini yukarı iterken koyu renk bukleleri sallanıyordu. Bebeğe uzandı ve uykulu bir gülümsemeyle onu kendine doğru çekti. "Gitmem gerekiyor Kraliçem. Vekillerle görüşmeler başlıyor. tekrar. Bir süre tek başına iyi olacak mısın?"

"Elbette, Kas. Tüm bunları geride bırakmak ve bir aile olarak hayatımıza başlamak istiyorum."

Eğildim ve dudaklarını öptüm, kalbim onun sözleriyle ısındı.

"Teşekkür ederim Reyah. Görev uğruna bu değerli anlardan herhangi birini kaçırmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

Aquilo elini uzatıp çeneme vurdu ve ben de bunu onlardan ayrılmam için bir davet olarak kabul ettim.

Taşlı koridorlarda Alt Geçit'e doğru yürürken kendimi yeniden kazanmaya çalıştım. Olmam gereken Kral ile bu yeni halimi özümsemeye çalıştım. Birden Briggs arkamdaydı, kolumu tuttu ve beni geri çekti.

"Sizinle konuşmam gerek majesteleri."

"Neden? Ne oldu?"

"Burada olmaz. Beni takip edin."

Callan beni küçük ofisine götürdü ve kapıyı kapattı. "Bu Yates," dedi ve hemen yüzünü bana döndü. "Ne yapmış?"

"Kieran'la işbirliği yaptı." "O... ne?"

"Bir savaş çıkması durumunda Beyaz Köprü'yü zarar görmeden terk etme karşılığında hem seni hem de Reyah'ı Kuzey'e getirmeyi kabul etti."

"Yani kendine karşı bahis mi oynuyor? Tanrım, Callan, yapamıyorum... Düzgün düşünemiyorum bile. Onu hemen bana getir." Başını salladı ve kapıya yöneldi ama kapı önce dışarıdan açıldı. Bir gardiyan dikilmiş, tedirgin görünüyordu.

"Majesteleri, General, Kieran giderek daha da sabırsızlanıyor. Sizi alt geçitte bekliyor."

"Kral önce kız kardeşiyle konuşacak. Nereye gittiğini biliyor musun?"

Askerin gözleri benimkilerden Callan'ınkilere kaydı. "Yates zaten orada bekliyor."

"Kieran'la mı?" Alay ettim. Askerin yüzü kızardı.

"Evet, Majesteleri."

Alt Geçit'e doğru ilerlediğimde burayı yoğun bir şekilde dolu buldum; Naipliğin yirmi beş üyesinin tamamı uzak duvar boyunca oturmuştu. Darian ve danışmanlarımız da çağırılmıştı ve onlar da uzun masanın diğer ucunda yerlerini alıyorlardı.

Kieran ayağa kalkarak, "Majesteleri, bize bir kez daha katıldığınız için teşekkür ederiz," dedi. Allory onun yanındaki yerinden ters ters baktı. Odayı taradım ve Yates'in uzak duvarın dibinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde vurdumduymaz bir ifadeyle durduğunu gördüm.

"Ne yaptın lan sen?" Ona yaklaşmayı talep ettim. Göğüs göğüse geldik ve ne o irkildi ne de muhafızlar beni ondan uzak tuttu.

"Rol yaptım, Kaspian. Dört yaşlı adamın kafası kışkılarındayken karını buraya sürüklemen için sana zaman kazandırdım. Bana teşekkür etmelisin."

Hiç tereddüt etmeden kız kardeşimin suratına bir tokat attım.

"Burke, neden oturup konuşmuyoruz?" diye araya girdi Kieran.

Ona yaklaştım ve kendi muhafızları hemen yoluma çıktı. "Yates'in Diyar'da hiçbir rütbesi ve yetkisi yok.

seninle yaptığı anlaşmaya asla sadık kalmayacak. Umarım bunu biliyorsundur."

Kieran sırtıttı. "İkiniz de buradasınız, değil mi? Sen ve kız kardeşim? Yates pazarlığın kendi payına düşen kısmını çoktan yerine getirdi."

Benimle alay ederken ellerimi ona doğru uzatmamak için kendimi zor tuttum. Ama öfkem Kieran'a değildi. Onun düşmanım olduğunu biliyordum. Şokum ve hayal kırıklığım Yates'e yönelikti. Reyah'ın bir keresinde bana dediği gibi, ihanet sadece güvendiğiniz kişilerden gelir.

"Ne zamandır onlarla komplo kuruyorsun, Yates?"

Başını bana doğru salladı. "Ben Diyar'ın tarafındayım Kaspian." "Ne dersen de, ama söyle bana, bu ne zaman başladı?"

Kieran ikimizin arasına dikkatle baktı, Yates'in soruma cevap vermesinden memnun görünüyordu.

"Bir süre. Komşularımızı takip etmenin akıllıca olacağını düşündüm." "Warrick'in düğününden önce mi?"

"Sadece birazcık."

İtirafı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Aman Tanrım, Yates."

Göz ucuyla Kieran'ın kaydığını gördüm, Yates onunla benim aramda kısa bir bakış attı.

"Ne olmuş yani?" diye sordu. "Zamanlama ne fark eder ki? Aylar sonrasına kadar kimseyle bir anlaşma yapmadım."

"Anlamıyorsun, değil mi?" İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Farkına vardığım şey katılaştıkça uzuvlarım uyuştı ve soğudu. Kısa bir an için öfke beni terk etti ve yerini cahil ablama acımaya bıraktı.

"Seni kullandı," dedim anlaması için yalvararak. "Reyah'ın nerede olduğunu başından beri biliyordu. Vekillik unvanının peşinden gelemesin diye onu öldürmeye çalışıyordu!"

"Hayır, o-"

"Evet, Yates! Düğün gecesi Julianne'i öldüren patlama Reyah'ı öldürmek içindi! Yoksa neden sadece benim kulem hedef alınsın ki?"

Sesim kavernöz alt geçitte yankılandı ve sonunda Yates'in yüzündeki kendini beğenmiş ifade kırıldı.

"Şimdi görüyorsun, değil mi? Oyunlar sırasında arenaya yapılan saldırı onun hayatına yönelik bir başka girişimdi."

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Lanet olsun Yates, onunla evlendiğimi söyledin ve Lazio hemen ertesi gün onu aldı."

Sırıtarak oturan Kieran'a dönüp bakmaya cesaret ettim. "Mutlu bir kaza aslında," dedi. "Sadece ona zamanında ulaşamadık."

Tüm parçalar yerine otururken Yates bir cesetten daha beyaz olmuştu.

"Bunların herhangi biri Kuzey'in Rahmi'nin üzerinde miydi, Kieran?"

Yoksa

hep kız kardeşin hakkında mı?"

"Bu her şeyle ilgili," dedi. "Hareket halinde olan çok daha fazla şey var." Gururla gülümsedi ve Vekilliğin diğer üyeleri de kendini beğenmiş bir şekilde ona baktı.

"Majesteleri," dedi Darian yüksek bir sesle ve dikkatimi çekti. Arkamdaki masada oturan ona döndüm ve öfkemi bastırarak Kieran'dan uzaklaştım.

"Evet, Darian. Ne oldu?" Masanın bizim tarafımıza doğru yürüdüm.

"Sanırım elimizde Kieran'ın hak iddiasını etkileyebilecek bazı bilgiler var. Regency."

Onun sözleri üzerine tüm oda dikkat kesilmiş gibiydi. Kieran'ın gözleri bile merakla kaymıştı.

Darian, masanın üzerinde uzun bir parşömen açan danışmanlardan birine işaret etti.

"Bu," diye açıkladı Darian, "Arronbach'ın kuzeydoğusundaki küçük bir kasaba olan Hadina's Cross'ta iki yıl önce yapılan bir nüfus sayımı kaydı. Tam şurada gördüğünüz gibi, otuz yaşındaki Harrison Healy'nin yirmi altı yaşındaki Sharolyn ile evli olduğu yazıyor."

Bu haber karşısında heyecanımı belli etmemek için kendimi zor tuttum. Kieran parmaklarını ağzının önünde birleştirerek oturdu.

"Öyle görünüyor ki, sevgili kayınbiraderim, tüm çabalarınıza rağmen, unvanınızın meşruiyeti sorgulanabilir." Adama karşı beslediğim tüm iğrenç duyguların sesime damlamasına izin verdim.

"Pek olası değil," diye cevap verdi çok rahat bir şekilde. "Göster onlara Allory."

Solundaki sert görünümlü kadın oturduğu yerden kalktı ve bir bezle örtülü tuhaf görünümlü bir nesneye uzandı. Kumaşı geri çekti ve tenim buz kesti. Tahta bir blok üzerinde fildişi beyazı bir insan çene kemiği duruyordu. Bir diş diğerlerinden farklıydı, sağ çene dişi gümüş bir dişle değiştirilmişti.

"Öz kardeşini öldürdüğünü itiraf mı ediyorsun? Çünkü bu kendi unvanını tehlikeye atar, Kieran."

"Tabii ki hayır. Harrison hastalandıktan sonra kuzeye geri döndü. Geçen yıl vefat etti."

Ölen kardeşi için sesinde en ufak bir kalp kırıklığı yoktu.

"Çene kemiğinin bir tür kanıt olduğunu mu sanıyorsun?"

Darian havladı. "Onu içeri getirin. Doğrulayacaktır."

Kieran başıyla muhafızlarını işaret etti ve onlar da salona doğru ilerlemeye başladılar. Onlarla birlikte yürümeye başlayan Callan'a bir bakış attım, adamlarımızdan birkaçı da peşlerindeydi.

Reyah'ın odaya girmesini beklerken gergin ve sessiz bir dakika geçirdik. Şaşkın ve korkmuş görünüyordu, yarım düzine Kuzeyli asker ve yarım düzine Diyar askeri de onu takip ediyordu. Hepimize bakarken Aquilo'yu koruyucu bir şekilde kollarının arasına aldı.

"Kim o Reyah?" Kieran masanın ortasında uğursuzca duran çene kemiğini işaret ederken küstahça konuştu. Kafası karışan Reyah daha iyi görebilmek için yaklaştı. Keşfini yaparken çenesi titredi ve gözleri doldu.

Dudaklarından hayalet gibi bir "hayır" çıktı ve bu Harrison'ın öldüğüne dair ihtiyacımız olan tek kanıttı.

Callan onu omuzlarından tuttu ve kardeşinden geriye kalan dehşet verici görüntüden uzaklaştırdı.

Kieran soğuk ve rahat bir ses tonuyla, "Trajik, gerçekten,"

diye yalan söyledi. "Reyah hâlâ unvanını koruyabilir," dedi

Darian agresif bir şekilde.

Kieran, kız gözyaşlarını koluna silerken ona baktı. "İstedğin bu mu kardeşim? Naiplik için gelecek misin? Yoksa bu odadaki diğer herkese en başta neden kaçtığını söylemek zorunda mı kalacağım?"

Reyah'ın nefesi titrerken, tüm o acı, suçluluk ve öfke yüzeye çıkarken, kardeşine hançer gibi baktı. Görünüşe göre diğerleri Reyah'ın annesinin ölümünden sorumlu olduğunu gerçekten bilmiyordu.

"Söyle Reyah, yüksek sesle!" Kieran böğürdü. "Naiplikte benim yerimi almak mı istiyorsun?" Onu kışkırtıyordu.

Oda onun cevabını beklerken Callan bir elini omzunun üzerinde sıktı.

"Asla," diye ısırdı. "Naiplik diye bir şey kalmadı, sadece Kala Muata var ve onlar benim Kraliçe olarak hizmet ettiğim Diyar'ın düşmanı."

Sesindeki buzla ensemdeki tüyler diken diken oldu ve odadaki tüm gözler ona kilitlendi.

"Sen Kuzey halkı için bir yüz karasısın, Kieran. Senin kardeşin olmaktan duyduğum utancı asla anlayamayacaksın."

"Tahta çıkmak için fahişelik yapan bir kız kardeşe sahip olmaktan daha büyük bir utanç olamaz."

"Bir katil olarak tahta oturmaktansa, bir fahişe olarak tahta oturmayı tercih ederim!" Reyah çığlık attı, soğukkanlılığı dağılırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Aquilo kollarında irkildi ve ağlamaya başladı, ben de yanlarına gittim.

"Bunu senden duymak çok güzel, sevgili kardeşim."

"Beni onun ölümünün katalizörü yapmış olabilirsin ve bir gün kendimi affetmeyi öğreneceğim. Ama seni *asla* affetmeyeceğim, Kieran."

Reyah masanın karşısındaki ağabeyine bakarken tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "Beni eve götür Kas," diye fısıldadı.

"Evet, Kraliçem."

Callan'ın çenesi kilitlenmişti, onu götürmesi için başımı salladım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Kieran ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak seslendi.

"Krallıklarımız arasında barış olmayacağı açık, Kieran. Seni savaş alanının diğer ucunda göreceğim."

Tekrar sırtıttı ve başını salladı. "Gitmiyorsun."

Bu tehditle birlikte saray muhafızları kılıçlarını çekerek Reyah ve benim etrafımı sardılar. Kuzeyli askerlerden oluşan bir dalga odaya akın ederken içimde korku yükseldi. Ağır zırhların şangırtısı boş odada kulakları sağır ediyordu ve etrafımızı tamamen sardılar.

"Kieran!" Reyah ığlık attı. "Kesin şunu!"

Bize birkaç uzun adım daha yaklaşırken yüzünde kötü niyetli bir gülümseme belirdi. Başı dik ve boynu açık bir şekilde, kraliyet muhafızlarından birinin uzun kılıçlarından birinin ucuna doğru ilerleyerek bizden ne kadar az korktuğunu gösterdi.

"Soy komik bir şey, değil mi kardeşim?" diye fısıldadı, böylece onu sadece biz duyabildik. "Aylardır seni öldürmeye çalışıyorum, Naiplikteki koltuğumu tamamen sağlama almak için çaresizce."

"Sana söyledim, koltuğun için gelmeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Belki de asla," dedi. Soluk mavi gözleri, sımsıkı sarıldığı kılıcın çelik ucunun yansımasında parlıyordu, sonra bakışları Aquilo'ya kaydđ. "Ama olabilir."

Kieran yırtıcı bir bakışla oğluma baktđ ve ben bir saniye bile tereddüt etmedim. Kimse beni durduramadan kılıcı tutan muhafızın kolunu ileri doğru ittim. Herhangi bir dirençle karşılaşmadan kılıç Kieran'ın boynunun derinliklerine saplandı ve adam dizlerinin üzerine düştü.

Ckapt'ca Twc "t'm-Eigkt'

Wcmak

T Kuzeyliler ölmek üzere olan kardeşimi sürükleyerek geri götürürken çığlıklar ve bağırışlar birbirini izledi. Ne olduğunu anladığında yüzündeki şok ve dehşetin içgüdüsel ifadesini gördüm, tüm o ukalalık bir anda. Kanamayı durdurmak için elleri boynuna gitti ve saniyeler içinde kıpkırmızı oldu.

Sonra kaos tamamen patlak verirken Callan üzerime atladı. Kılıçlar şakırdarken ve askerler etrafımızda bağırırken Aquilo ve beni taş duvarın arkasına topladı. Kaspian, muhafızlarımız ve Darian'la birlikte saf tutarak çatışmada öne atılmıştı. Callan'ı kontrol etmek için umutsuzca onun geniş formunun ötesine bakmaya çalıştım. Bunu yaptığımda, en şok edici görüntüleri gördüm; ete batan kılıçlar, ölenlerin yüzlerindeki dehşet dolu bakışlar, siyah Kuzey üniformaları tarafından yavaşça yutulan denizci mavisi üniformaların dağınıklığı.

Aniden iki asker aynı anda üzerimize saldırdı, Callan ustalıkla ve pratik bir beceriyle ikisinin de önünü kesti ama ardından daha fazlası geldi.

Bir el bir yerden uzanıp kolumu tuttu ve beni Callan'ın korumasından kopardı. Onun için çığlık attım ve o da kılıcının ucundaki adamı görmezden gelerek beni bulmak için döndü. Rakibinin çenesine ağır bir yumruk indirmek için tek ihtiyacı olan o bir saniyeydi. Callan'ın başı geriye düştü ve asker beni daha uzağa çekerken sendeleyerek ayağa kalktı.

"Bırak beni, seni canavar!" diye bağırdım. Kucağımdaki bebekle elimden geldiğince çırpındım ve dövüştüm ama açıkça üstündüm.

İki asker daha bize doğru koşuyordu ve sonra ani, kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu. Beni kavrayan adam sertçe yere düşerken Yates

kılıcını adamın açık sırtından çekip çıkardı ve diğer askere döndü. Ölmek üzere olan adamın eli aniden bacağını kavradı, kaçınılmaz olanı anladığında yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Erkekler kılıçlarını ellerine almadan önce bunu anlamıyorlar mıydı? Göz açıp kapayıncaya kadar onurun, cesaretin ve emirlerin, ruhunuz bedeninizden ayrılırken bir anda buharlaştığını bilmiyorlar mıydı?

Bana bakmaya devam etti, kan kusuyordu, ona yardım etmem için çaresizce çırpınıyordu ve oğlumun ve benim peşimden gelmiş olsa da, o anda ona acımazsam bir canavar olurdum. Vücudu sakinleşirken tutuşu gevşedi ve ben de Aquilo'yu bu korkunç manzaradan uzak tuttum.

O kargaşada kendimi Yates'le duvar arasında tutmaya çalıştım ama o sırada başka bir asker, onun görmediği büyük sarkıtlardan birinin etrafından dolandı.

"Yates! Solunda!" diye bağırdım. Şimşek gibi fırladı ve tam kılıcını ona indirmek üzereyken adama saplandı. Gözlerimi kaçırmak istedim, ağzından çıkan kemik titreten çığlık boğazımı düğümledi ama bunların hiçbirisi Yates'i durdurmamıştı. Ağır bir darbenin altında eğildi ve ölmekte olan adamın elinden kılıcı çekip aldı, iki silahını da hâlâ ayakta olan iki askeri yere sermek için kullandı. Ama ağır bedenleri yere düşer düşmez, daha fazla adam ona doğru ilerledi.

"İyi misin?" diye omzunun üzerinden bağırdı.

"Evet," dedim titreyerek. "Ben iyiyim."

Başka bir çift el aniden beni yakalayınca döndüm, ama Callan'ın endişeli gözlerinin bana baktığını görünce paniğim azaldı. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

"Onu güvende tut," diye Callan'a seslendi Yates. "Ben kardeşimi bulmaya gidiyorum."

Yates adam kalabalığının arasından Kaspian'ın olduğu yere doğru ilerledi. Umutsuzca kırmızı ceketini seçmeye çalıştım ama o kadar çok şey oluyordu ki bir metre önümü zar zor görebiliyordum.

Callan bizi odanın bir köşesine ve çatışmaların çoğunun yaşandığı yerden ayrı bir yere götürdü.

"Gidip ona yardım etmelisin!" Callan'a yalvardım, "Lütfen, git!" "Bunlar benim emirlerim değil Prenses, bunu sen de biliyorsun."

Odadaki en iyi dövüşçünün Kaş'a yardım etmek yerine burada benimle birlikte sinmiş olmasından dolayı çarpık bir suçluluk duygusu hissettim.

Sonunda, savaşın içinden kırmızı bir parıltı seçebildim, Kaspian neredeyse kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir adamın darbe üstüne darbelerini savuşturuyordu ki ayağı takıldı ve yerde yatan ölü bir adama takıldı. Asker kocama alçak bir bıçak darbesi indirdi ama neyse ki Kaspian yuvarlanarak ağır darbeden kurtuldu ve bir kez daha sürü tarafından yutuldu.

Yates'in şekli artık kalabalığın içinde netleşmişti, en az dövüştüğü adamlar kadar yıkıcıydı, kana bulanmış ve acımasızdı. Bir adamın karnına doğru hamle yaptı ve mızrakladı, ama şimdi sırtı dönüktü ve kılıcı adamın karnına saplanmıştı, savunmasız kalmıştı. Her şey ağır çekimde oldu, bir kılıç havaya kalktı, odadaki diğer metallere daha parlak bir şekilde parladı ve üzerine indi.

Callan yüzümü çekti ve gürültünün üzerinde tiz bir sesin yankılandığını duydum ve bunun bana ait olduğunu anlamam bir anımı aldı. Çığlık atıyordum.

Arkama bakamadım, ne olduğunu görmek için kendimi zor tuttum ama Callan'ın kollarımı titreyen bir öfkeyle kavrayan elleri bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Sonra bir sendelemeye kendini benden uzaklaştırdı ve iki Kuzeyli askerın bize doğru geldiğini görmek için başımı kaldırdım. Callan iki adamı da uzakta tutmayı başarıyordu ki, ağır çeliğin gürültüsü arasında gür bir kadın sesinin bağırdığını duydum.

"Silahlarınızı tutun! Durun, şimdi!"

Callan'la çatışan Kuzeyli asker durdu ve emir üzerine temkinli bir şekilde ondan uzaklaştı. Kısa sürede, savaşın kulakları sağır eden seslerinin yerini ürkütücü bir sessizlik aldı ve ağır nefes alış verişlerimi duyabiliyordum, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Aquilo'nun çığlıkları alt geçitte yankılandı ve birkaç dakika önceki şiddetli, şarkı söyleyen çeliğin yerini aldı, feryadı hepimizin içinden geçen duygunun ilkel bir ifadesiydi Etrafıma baktığımda ayakta neredeyse hiç kraliyet muhafızı kalmamıştı.

Gözlerim yavaşça solmakta olan Yates'e kaydı.

Vücudu yana doğru yığılırken Callan koşarak yanına gitti. Onu tuttu ve kolayca yere yatırdı, üzerine diz çöktü, vücudu gevşerken elini yanağına koydu.

Şimdi Aquilo bile garip bir şekilde sessizleşmişti.

Kaspian'ı bulmak için odayı taradım. Ayakta kalan adamlar arasında yoktu ve onu ararken kalbimin göğsümde çarptığını hissettim.

"Onu buraya getirin," diye bağırdı bir kadın sesi. Bu Allory'ydi. Adamların parçalanmış bedenleri üzerinde cesurca yürürken saçının bir teli bile yerinde değildi.

yere saçılmıştı. İki adamın Kaspian'ı yere düşen askerlerin altından çekip çıkarmasını izledim, rahatlasam mı yoksa dehşete mi kapılsam bilemedim.

Askerler onu Allory'nin ayaklarının dibine bıraktılar ve göğsünün ritmik bir şekilde inip kalkışını izlerken hayatımın geri geldiğini hissettim. O yaşıyordu.

Allory ona dizlerinin üzerine kalkması için bir süre verdi, Kaspian onun önünde diz çökerken bile sendeliyordu. Saçları ve giysileri kanla ıslanmıştı ve omzundaki derin yarayı tuttuğunu görebiliyordum.

"Elini oynadın ve kaybettin," dediğini duydum Allory'nin. Sesinde bir sıkıntı vardı, sanki az önce yaşanan kanlı sahne onun günü için sadece bir rahatsızlıkmış gibi. "Napliğin geri kalanını getirin. Bir Kralı cinayetle yargılamak üzereyiz."

"Ne?" Ona bağırdım. "Ciddi olamazsın Allory! Kieran hepimizi öldürtmek üzereydi!"

"Kapa çeneni Reyah. Son birkaç aydır Kuzey'in başına o kadar çok bela açtın ki, adını bir daha duymazsam çok erken olacak."

Callan'ın elinin kolumu sıktığını ve sessiz olmam için beni uyardığını hissettim.

"Onları durdurmalıyız!" Ona yalvardım. "Callan, onu *öldürecekler!*"

Aquilo'ya eliyle işaret etti. "Sen de boynunu kılıcın altına koyma. O çocuğun sana ihtiyacı var."

Callan'ın söyledikleri karşısında şok olmuşum, tamamen şok olmuşum. Kralını nasıl korumazdı? Arkadaşını!

Çenesi sıkıştı ve daha fazlasını söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi seğirdi, ama bana bakışları öyle bir çaresizlik yayıyordu ki, belki de haklı olduğunu düşünmeye başladım. Aquilo'yu buradan sağ salim çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Uyumlu ve sessiz olursam, bu hayatlarımızı kurtarabilirdi.

Napliğin geri kalan üyeleri yavaş yavaş güvenli ön odadan içeri girdiler. Bazılarının yüzünde dehşet ifadesi vardı, diğerleri ise sanki tam da istediklerini elde etmişler gibi ölü adamların katledilişine kendini beğenmiş bir şekilde bakıyordu.

Yirmi üç kadın ve erkek Allory'nin arkasında toplanmıştı ve Kaspian onların önünde yenik bir şekilde diz çökmüştü. Keşke yüzünü görebilseydim. Keşke arkasını dönse de o masmavi gözlerini görebilsem ve onu biraz olsun rahatlatılabilem. Kendi tercihiyle öne dönük durduğunu biliyordum, bu sadece karısını ve çocuğunu görmeyi daha da zorlaştıracaktı.

"Naipliğin saygıdeğer üyeleri," diye başladı Allory. "Güneyden gelen komşularımızı *barış görüşmelerinde* bize katılmaları için günlerce ağırladıktan sonra, saygıdeğer liderleri şimdi bir katil olarak önünüzde diz çöküyor."

"Bu saçmalık, Allory!" Çığlık attım. Durdu ve dönerek bana baktı. "Kieran Prens'in hayatını doğrudan tehdit etti ve kocam onu savundu. Sen Kaspian'a kendi oğlunu koruyan bir katil mi diyorsun?"

"Kieran sadece onu test etmek istedi..."

"Düşmanlık yapıyordu ve o hıyar hak ettiğini buldu." "Kendi etini ve kanını ne kadar az düşünüyorsun, Reyah," dedi alaycı bir tavırla.

"Elimde kalan tek et ve kan, çocuğum ve kocamdır ve ikisinden birine zarar gelirse Diyar'ın gazabına uğrarsınız."

"Sadece benim merhametim sayesinde hayatta olan biri için çok büyük tehditlerde bulunuyorsunuz." Allory küçümseyen bir bakışla Naipliğe geri döndü.

Kendimi hissiz, işe yaramaz, çocuksu ve tamamen yardım edemez hissediyordum. Ve zihnim sinsice onu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Değerli zamanımızı boşa harcamanın bir anlamı yok. Tüm bu talihsiz toplantıyı bir an önce bitirmeliyiz, özellikle de saygıdeğer liderimizin hayatına mal olduğu için. Kral için merhamet dileyenler, şimdi ellerini kaldırsın."

Regency'nin birkaç üyesi ürkek ve sarsılmış bir şekilde kollarını kaldırarak kocamın yaşayıp yaşamayacağını oylamaya başladı.

Yüzümü, beni sıkıca göğsüne bastıran Callan'a yasladım. Onlara dönüp bakamazdım, bu yabancıların Kaspian'ın kaderine karar vermelerini izleyemezdim.

"Reyah," dedi Callan beni kolumdan iterek. "Berabere kaldık."

Yutkundum ve ona baktım, dudakları sessizce sayarken koyu renk gözleri ileriye odaklanmıştı.

"Tekrar say," diye bağırdığını duydum Allory'nin.

"Berabere Reyah, on iki oy idam için, on iki oy da merhamet için."

"Callan," diye fısıldadım. "Bebegi al."

"Ne-" "Onu al,

Callan."

Kollarını Aquilo'ya doladım ve tüm içgüdülerime karşı savaşılarak onlardan uzaklaştım.

Damarlarımda kan yerine buz akıyormuş gibi hissediyordum, içimden dışıma soğuk yayılıyordu. Hissetmek için elimi sıkı bir yumruk haline getirdim.

Küçük parmağımdaki altın mühür yüzüğü, Kaspian'ın beni takmaya layık gördüğü o oymalı 'B' harfi.

"Allory!" diye bağırdım. Alçak kadına yaklaşırken attığım her adım kemiklerimde yankılanıyor gibiydi. "Allory!" Benimle yüzleşmek için döndü, burun delikleri genişlemişti ve endişeli görünüyordu. Belli ki ağabeyimin yerine geçip bir Kralı öldürmenin kolay olacağını düşünmüştü.

Kralım.

"Ne istiyorsun, kaltak?" diye bağırdı bana. Arkasındaki Naip'in gözlerine baktım. Bazıları savaşa aç canavarların yüzleriydi, ama hepsi değil. Bazıları sadece Kala Muata'nın parmağı altındaki insanlardı, cezalandırılma korkusuyla doğru olanı savunamayacak kadar korkmuş insanlar.

Allory'nin birkaç adım ötesinde, korumalarının izin verdiği kadar yakınında durdum. Kas yanımda diz çöktü ve onun acı dolu nefeslerini duyabiliyordum ama gözlerim ailemi parçalamaya cüret eden kötü kadına kilitlenmişti. Sesim alçak ve titrek çıkıyordu ama söylediğim sözler Alt Geçit'i bir gelgit dalgası gibi yıktı.

"Oyumu istiyorum."

Odadaki herkesin üzerine yavaşça bir ağırlık çökmüş gibiydi. Allory'nin taş suratlı ifadesini izledim, sadece ağzının köşesindeki bir tik, isteğim karşısındaki telaşını ele veriyordu.

"Doğuştan gelen hakkımı talep ediyorum," dedim sakince. "Oyumu istiyorum."

Burke yanımda ürpertici bir nefes verdi. Kaderin ona verdiklerinden asla kaçmamış olan bu adam, kaderin başına koyduğu tacın ağırlığıyla omurgasını çelikleştirmişti.

Ve bir de ben vardım, bildiğim tüm ailevi sorumluluklardan kaçan. Burke ve ben aynı değildik. O benden çok daha cesurdu ve eğer bu adamın cesaretinin eline su dökebileceğim tek bir an olacaksa, o da şu andı.

"Buna hakkın yok, kızım. Evini, halkını terk ettin ve *onlarla* birlikte hareket ettin. Bu konseyde oturmana izin verilse bile, seni destekleyecek tek bir üye bile yok. Unutmayın ki Vekilliğin tüm üyeleri son derece uzun bir yaşam sürmüyor."

Annemi kastediyordu ve hissettiğim öfke patlaması kör ediciydi ve tüm yeteneklerimi korumak, kendimi saldırmaktan ve kendini beğenmiş kadının boynunu kırmaktan alıkoymak için ürperdim.

Ama sakinleştim. Kaspian'ın beni her düzelttiğinde gösterdiği sabrı ve sükûneti hatırladım, soğukkanlılık için duygularımı feda ettim,

alçakgönüllülük için umursamazlık.

"Bana hakkımı kaybettiğimi söyleyen bir yasa gösterin. Naiplik unvanım üzerinde hak iddia edemeyeceğimi söyleyen herhangi bir şey gösterin. Bulamadığınız zaman da, o koltukta benden daha fazla hak iddia eden birini gösterin."

Öfkelendi ve ben devam ettim.

"Allory, beni bir domuz gibi sokup bu taş zeminde kanımı kurutabilirsin ve yine de kanım bu zeminde asla donmaz. Bugün de ayrıldığım günkü kadar Kuzeyliyim ve benim olanı almak için senin iznine ihtiyacım yok."

Naipliğe döndüğünde uzun bir sessizlik oldu, bakışları onların üzerinde geziniyordu, bunu benden saklamasına yardım edecek birini umutsuzca istiyordu, ama bir Naibi koltuğundan mahrum etmek, özenle hazırlanmış tüm yapıyı baltalamak olurdu.

Genç bir Naip, "Bırakın Kraliçe oyunu kullansın," diye onu kışkırttı.

Allory dudak büktü; yumrukları iki yanında sıkıca kenetlenmişti. Tıslayan bir nefes verdi. "Şansın vardı Reyah. Her fırsatta unvanı reddettin."

Şu ana kadar bunu istememiştim, şu ana kadar buna *ihtiyacım* yoktu. Allory'nin beni doğuştan gelen hakkımı kullanmaktan alıkoyabilmesinin tek yolu, annemi öldürdüğümü bilmeleriydi ve bu sır Kieran'la birlikte ölmüştü. Köşeye sıkışmıştı ve tuzağa düştüğünü hissedenden her haşarat gibi bana dişlerini gösterdi. Sonunda, kimse ona yardım etmeye gelmeyince tükürdü;

"Nasıl oy kullanıyorsunuz?"

"Merhamet."

Bir an kristal berraklığında bir sessizlik oldu ve zaman yavaşlıyor gibiydi. Birden bir çift kol kabaca Allory'nin beline dolandı ve onu Vekillerin kalabalığının içine doğru sürükledi. Kuzeyli muhafızlar başıyla onaylayan kaptanlarına baktılar ve kılıçlarını benden uzağa indirdiler. Artık onlar için bir tehdit değildim, artık onlardan biriydim. Resmi olarak.

Burke'ün önüne yığıldım, ağlayarak ona sarıldım. Kolunun beni sardığını hissettim, beni kendine doğru bastırdı ve omzuma doğru hıçkırarak ağladı.

Onu yıllarca öyle tuttum. Naibin alt geçitten geri çekilmesine yetecek kadar uzun süre. Yaralıların taşınmasına yetecek kadar. Güneşin tamamen batmasına ve odanın mumlar ve apliklerle aydınlatılmasına yetecek kadar uzun bir süre. Kimse yanımıza yaklaşmamıştı.

Aquilo'nun ısrarlı, aç çığlıkları sonunda beni kocamdan uzaklaşmaya zorladı, Callan onu salladı ve elinden geldiğince yatıştırdı.

"Odamıza geri dön, Kas. Onu beslemem gerekiyor ve senden uzak kalmayı reddediyorum." Sessiz yakarışımı anlamış olan Callan'dan çocuğu aldım. Sendeleyerek Kaspian'ı kaldırdı ve odamıza girmesine yardım etti.

Callan bizi terk etmek için döndüğünde Aquilo çoktan bana sarılmıştı. Kapıda bir an duraksadı ve aramızdaki kapıyı kapatmadan önce ciddiyetle başını salladı.

Ckapt'ca Twc "t'm-Ni "c

Wcmak

W Womb'daki halkımıza yeniden katılmak üzere Kardonian Dağları'ndan ayrılmadan önce üç gün boyunca dinlendik. Atlarımız karda ilerlerken ciddi bir gruptuk.

Kamp. Kaspian önde gidiyordu, kolu askıdaydı ve yolculuk boyunca gözlerini ufka dikmiş, bir kez bile dönüp bize bakmamıştı. Alt Geçit'teki olaylardan beri neredeyse hiç konuşmamıştı ve neredeyse her zaman yalnız kalmakta ısrar ediyordu. "Kız kardeşimi ve karımı düşmanım yüzünden kaybettim," demişti. "Bana bu kadar pahalıya mal olmuşken barışı kutlamayacağım." Kendi başına yas tutmasına izin verdim ve onun yerine Callan'ın ilgisiyle teselli buldum. Sessiz bir anda dudaklarımı öpmüş ve bana ne kadar cesur olduğumu söylemişti. O anda Kaspian'ın hayatını kurtarabilecek tek kişi olduğumu söylemişti ve ben de yapmam gerekeni yapmakta tereddüt etmemiştim. Belki de ilk kez ikisini takas etmek istediğimi, Callan yerine Kaspian'ın yanımda olmasını istediğimi hatırlıyorum çünkü kocamın yardımına, gücüne ihtiyacı olduğunu *biliyordum* ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

Aquilo ve benimle ilgilenen ve güvende hissetmemizi sağlayan kişi Callan olmuştu. Kraliyet muhafızları ile Kuzeyliler arasında kısa bir çekişme olmuştu, her biri diğerinin bana zarar vereceğini düşünüyor gibiydi. Yine de ikisi de yapmayacaktı, ben artık ikisine de aittim.

Callan yanımda, görüş alanımın hemen kenarında at sürüyordu ve iki kez başparmağını yüzüğünün saklı olduğunu bildiğim eldivenli işaret parmağına dokundurduğunu gördüm.

Darian diğer tarafıma at sürdü. Dağlarda bana yakın durmuştu, belki de Kaspian'ın mesafeye olan ihtiyacını hissetmişti. Onun arkadaşlığı için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Womb'a sessizlik içinde yaklaştık, olan biten her şeyin yankıları hala hepimizin içine yerleşiyor gibiydi. Ancak kampa varır varmaz enerji büyük ölçüde değişti. Biz içeri girerken etrafımızı saran, bizimle ilgilenen ve sorularını fısıldayan bir grup insan vardı. Kral yaralanmıştı, sadece bir avuç muhafız kalmıştı ve ben artık hamile değildim. Nyx gözlerinde yaşlarla bana doğru koştu, dikkati benimle kucağımdaki bebek arasında eşit olarak bölünmüştü.

"Adı Aquilo," dedim gözlerim gururla yaşararak.

Nyx'i suskun görmek domuzların uçtuğunu görmeye benzer bir şeydi ama çocuğuma olan sevgisinin benimki kadar anlık ve saf olduğunu hissedebiliyordum. Çömeldi ve Aquilo'yu uyandırmadan başına yüzlerce öpücük kondurdu, sonra doğruldu ve beni kollarının arasına aldı.

"Hiç haberimiz yoktu Reyah, hepimiz çok korkmuştuk." "Biliyorum aşkım. Özür dilerim."

Nyx bana sarıldı ve oğluma hayranlıkla baktı, altın rengi saçlarını nazikçe okşadı. "O mükemmel," diye fısıldadı.

Ari hemen arkamızda duruyordu, gözleri kızarmıştı ama gülümsüyordu. "Geri dönmenize çok sevindik," diye fısıldadı. "Çadırınıza gitmek ister misiniz?"

Kaspian'ı bulmak için etrafıma bakındım ve Bastien'in onu çadırına kadar takip ettiğini gördüm. Gururunun da en az geri kalanı kadar yara alıp almadığını merak ettim.

"Evet, teşekkür ederim, Ari."

Aquilo'yu yatağa yatırdım ve Nyx koruyucu bir şekilde onun yanına kıvrıldı. Ari banyoyu benim için doldurdu ve aç bir bebek beni çağırmadan önce yıkamayı ancak bitirebildim.

Çocukların yanına süründüm ve Aquilo'yu göğsüme yasladım. "Lanet olası Tanrılar!" Nyx ağladı.

"Ne?"

"Göğüslerin muazzam!"

Ari'yle göz göze geldik ve kıkırdamaya başladık. Geri dönmek güzeldi.

Burke

Idona beni aradığında devasa bir erik ağacına yaslanmış oturuyordum. Konuşmadan bana yaklaştı ve ağacın dibinde yanıma oturdu. Sohbet mi yoksa arkadaşlık mı istediğini bilmiyordum ama bu garip, gümüş saçlı kadına sunacak pek bir şeyim olmadığını hissediyordum. Bir parçam o dağlarda kız kardeşimle birlikte ölmüştü ve bırakın onun sevgilisini, kendimi bununla nasıl uzlaştıracığımı bile bilmiyordum.

Ertesi gün Beyaz Köprü'ye, Yates'in evine dönmek üzere yola çıkacaktık. İçeride uyumaya cesaret edebileceğimden emin değildim; Bastien'den çadırımı şirketin geri kalanıyla birlikte kurmasını rica etmiştim. Uzun boylu, gururlu kız kardeşim olmadan o ev çok boş kalacaktı.

"Nasılsın Kaspian?" diye sordu sonunda.

"Hollow."

"Bu yarayı iyileştirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, keşke olsaydı."

"Biliyorum. Ve sanırım aynı sempatiyi size de sunmalıyım. Onu ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum."

Bunun üzerine Idona'nın dudakları kederiyle savaşıırken aşağı doğru çekildi. Ona döndüm ve bunu gördüğüme şaşırdığımı söylemek isterdim ama yanaklarını çizen gözyaşları gümüş rengindeydi. Eğildim ve yüzünü kuruladım.

"Bir gün bana Kardeşliğin sırlarını anlatmanı istiyorum," dedim gümüş lekeli parmaklarımı incelerken.

"Bir gün," diye kıkırdadı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

İçimi çektim ve günlerdir içimi kemiren soruyu sormak için cesaretimi topladım.

"Onun öleceğini biliyor muydun?"

Yüzünde bir şey parladı; suçluluk muydu? Pişmanlık mı? Donup kaldım, cevabını bekliyordum.

"Yemin ederim yapmadım. Tahmin edebileceğiniz gibi, Kardeşlik birbirlerinden sır saklamakta büyük zorluk çekiyor. Onlarla son konuştuğumda bir *terslik* vardı. Şimdi neden bana söylemek istemediklerini anlıyorum."

"Öyle olsaydı, bunu durdurmak için bir şey yapamaz mıydınız?"

Yutkundu ve bana döndü. "Kaspian, kız kardeşin asla senin yanından ayrılmazdı. Kehanetin kendisiyle ilgili olduğuna o kadar inanıyordu ki, son anına kadar seni savunurdu. Gerçekten de önce Kieran'a gelerek seni koruduğunu düşünüyordu."

Onunla tartışmak için ağzımı atımda kelimeler boğazımda dűėümlendi. Belki de bir bakıma kehaneti gerçekleştirmişti.

Idona, "En azından ihanetinin aldatma değil cehaletten kaynaklandığını bilmek bizi teselli ediyor," diye ekledi ama bunun doğru olduğundan bile emin değildim.

"White Bridge'de mi kalacaksın?"

İ ekti. "Hayır. Ben başkente geri döneceğim. Orada Kardeşliğin bir bölümü var. Beyaz Köprü benim için her zaman çok soğuk olmuştur."

"Bana yaz, Idona. Kız kardeşimin sevdiği tek kişi sendin ve ikinizi de kaybetmek beni çok üzer."

"Yapacağım," dedi titreyen bir sesle.

"O kadın sevilme için kendini zorladı, ama bir şekilde ikimiz de başardık, değil mi?"

"Öyle yaptık, Kaspian. Yaptık."

Reyah

Ertesi sabah kampta garip bir uğultu vardı; nihayet eve dönecek olmanın heyecanı, ama haftalar sürece yolculuğun yorgunluğu da vardı. Kaspian herkesin dikkatini çekmek için bağırdığında neredeyse toparlanmıştık ve korktuğum an nihayet gelmişti. Derin bir nefes aldım.

Kas herkesin toplanmasını bekledi ve herkese hitap etmek için tahta bir kutunun üzerine ıktı. Herkese söylemek üzere olduğu şeyde birlik içinde görümemiz gerekiyordu, sağlam ve kararlı olmadığımız sürece bu asla işe yaramayacaktı. Ben de tam böyle hissediyordum, ama yine de canım yanacaktı.

Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları geri çekmeye zorladım çünkü Kraliçeler halkının önünde ağlamaz.

"Bizimle birlikte bu uzun ve tehlikeli yolculuğa çıktığınız için hepinize minnettarlığımı asla yeterince ifade edemeyeceğim," diye başladı Kaspian. "Burada geçirdiğimiz süre zarfında kayıplar vermiş olsak da, Kuzey ve Diyar arasında barışi koruma hedefimiz nihayetinde başarılı oldu. Ve şu anda size başka bir kaybımı daha itiraf etmeliyim, öyle bir kayıp ki-" Kas boğazını temizledi, kendi duygularını bastırdı ve kalbim sanki

onun soğukkanlılığını korumaya çalışmasını izlerken parçalanıyordu. "Henüz kavrayamadığım bir şekilde içimi parçalayacak bir kayıp."

Bizimle birlikte dağa girmemiş olan insanların endişeli yüzlerine kısa bir bakış attım. Nyx aniden yanımda belirdi, iri gözlü ve gergindi.

"Hepiniz karımı ve çocuğumu korumak için Kieran'ı öldürdüğümü ve kısa bir savaş yaşandığını duydunuz. Ama henüz duymadığınız şey, Kraliçenizin hayatımı nasıl kurtardığı."

Neredeyse yüz çift göz beni buldu ama bakışlarım Kaspian'dan hiç ayrılmadı.

"Onun cesareti ve fedakârlığı sayesinde bugün hâlâ hayattayım," derken sesi yeniden titriyordu. "Ve size onun bizimle birlikte başkente dönmeyeceğini söylemek bana acı veriyor."

Kalabalık şok içinde sessiz sorular mırıldanmaya başladı, Nyx kolumu itti ve ona nedenini söylememi istedi.

"Beni hızlı bir idamdan korumak için Reyah, ailesinin Naiplik koltuğuna oturmamak zorunda kaldı ve yönetmek için Kuzey'de kalması gerekecek."

"Hayır Reyah, yapamazsın," dedi Nyx, yüzümü çekerek ona bakmamı sağladı. "Tek yolu buydu."

"Saçmalık, artık dışarıdasın. Geri dönmek zorunda değilsin!"

"Siyasi açıdan," dedi Burke herkesin dikkatini yeniden toplamaya çalışarak, "kraliyet ailemizin bir üyesinin Naipler arasında hüküm sürmesi güçlü bir hamle. Ama kişisel olarak, ailem için asla tercih etmeyeceğim bir şey."

Kalabalığın arasından Callan'ı gördüm. Çenesi kilitlenmişti ve çenesi titriyordu. Yüzüğünü okşayışını izlediğimde beni gördüğünü anladım. Umutsuzca ona veda etmek için özel bir an çalabilmeyi umdum. Kaspian'ı kaybetmek zordu ama Callan'ı kaybetmek dayanılmazdı.

"Neyse ki müstakbel hükümdarınız onunla birlikte kalacak," diye devam etti Kas. "Prens Darian bir yıl boyunca burada kalıp sarayın temsilcisi olarak hareket etmeye karar verdi ve kendisine sonsuz minnettarım."

Dikkatler, sessizce başını sallayarak onaylayan Darian'a kaymıştı. Darian'ın Kuzey'de kalmakta ısrar ettiğini söylemek zorunda kaldığında Kaspian ile Aldridge arasında geçecek konuşmayı hayal bile etmek istemiyordum ama dürüst olmak gerekirse, yanımda bir arkadaşım olduğu için çok rahatlamıştım.

"Bu yolculuğu mümkün kılan her birinize bir kez daha teşekkür ederim. Eve dönüş yolculuğumuzun hızlı ve olaysız geçmesi için Tanrılara dua edelim." Kaspian bununla birlikte arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Al onu, Nyx." Aquilo'yu teslim ettim ve kocamın peşinden koştum. "Dur! Kas, lütfen!" Rahim'in sınırına gelene kadar durmadı; çimenlerin kayalık, çorak tundraya dönüşmeye başladığı yerde, yemyeşil yaşamla kurak ölüm arasında bir yerdeydik. İki elimi de avuçlarının içine aldı ve şiddetle kavradı.

"Bana doğru kararı verdiğimi söyle Reyah."

Gerildim. Kaspian'ın ikiye bölündüğünü görmek beni yıkıyordu ama içten içe bunun doğru yol olduğunu biliyordum. "Öylesin. Bu binlerce masum insanın hayatını güvence altına alıyor." Elimi yanağına koydum ve o da elime doğru eğildi.

Cesur olan olmak ne kadar farklıydı, onun gücü olduğum için kendimi ne kadar metanetli hissediyordum.

"Ama seni kaybediyorum... ve oğlumu."

"Bizi kaybetmiyorsun, Kas. Kış tatile girdiğinde ve bebek seyahat edebilecek kadar büyüdüğünde ziyarete geleceğiz. Sadece birkaç ay."

"İnsan kendi evini *ziyaret* etmez Reyah. İnsan yaşamadığı bir yeri *ziyaret* eder."

Titrek bir nefes aldım. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Her şeye rağmen Kuzey benim evimdi ve Kaspian'ın Diyar'a ait olduğu kadar ben de Kuzey'e aittim.

"Sonsuza kadar burada yaşamayacak," dedi Kas. Bu üstü kapalı bir uyarıydı, çocuğumuzun her iki yere de ait olduğunu hatırlatıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım, Aquilo büyüdüğünde onu başkente tek başına gönderme düşüncesi kalbimi şimdiden sıkıştırıyordu. "Her seferinde bir gün, aşkım."

Döndü ve beni kendine doğru çekerek başımı çenesinin altına sıkıştırdı. "İkinizi de tekrar kollarıma alana kadar ne uyuyacağım, ne yiyeceğim, ne de içeceğim."

"Sana ne kadar büyüdüğünü ve güçlendiğini anlatan bir sürü mektup yazacağım."

"Sen zaten harika bir annesin Reyah." "Ona aşık olmak çok kolay."

Kaspian ellerini yanaklarıma koydu ve beni bir öpücüğün içine çekti, ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar hissettiğim bir öpücük, tüm benliğimi sıkan bir öpücük

ve ikimizin de birbirimize sarılıp ağlamamızla son bulan bir öpücük. Sonunda benden ayrıldığında gözyaşlarını sildi ve ellerimi tuttu.

"Unutmadan söyleyeyim," dedi elini göğüs cebine götürürken. "*Bunun* sana ait olduğuna karar verdim."

Kaspian küçük bir mendil açtı ve aylar önce şelalenin arkasında bulduğumuz küçük altın aslanı çıkardı.

"Bunun bebek için olduğunu sanıyordum."

"Babam bunu bana gücümü hatırlatması için verdi ve *sen* Reyah, benim gücümsün, gururumsun. Bu sana ait."

Küçük bibloyu avucumun içinde sıkıca kavradım ve güzel sözlerinin üzerime yerleşmesine izin verdim. Kaspian bir an sessiz kaldı, sadece bana bakıyordu. Derin, titrek bir nefes almadan önce gözleri endişeyle dalgalandı. Bir şeyler daha söylemek istiyordu ama yüzündeki yıkılmış ifade duymak isteyip istemediğimden emin olamama neden oldu.

"Burada bekle."

Karnımda gergin bir endişe kıvranıp dururken başımı salladım. Sadece ayrıldığımız için üzgün değildi, daha fazlası vardı, benden sakladığı bir şey, ama zihnim ne kaçırdığımı çözmeye bile başlayamayacak kadar dağınıktı.

Döndüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Burke onu yanıma getirirken Callan ve ben şaşkın ve gergin bakışlarımızı paylaştık. Dağın içine girdiğimizden beri onunla konuşmamıştım ve uzaklaşmasını izlemek zorunda kalmadan önce kendimi son bir kez kollarına atmayı çok istiyordum. Her iki adamı da kaybetmenin acısının yüzüme kazınmamış olmasını umuyordum. Sanki binlerce at tarafından eziliyormuşum ve acımıyormuş gibi davranmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. İkisi için de.

Kaspian anlam veremediğim karışık bir ifadeyle bana baktı. Yüzünde bunun neyle ilgili olduğuna dair bir ipucu aradım.

"Reyah, karım. Seni çok sevdiğimi biliyorsun ve sevdiklerime iyi bakmakla her zaman gurur duymuşumdur."

"Benimle hep ilgilendin ama-" "Lütfen, sadece dinle."

Yutkundum ve başımı salladım.

"Seninle ilgilenmek için yapabileceğim son bir şey var Reyah, o da Callan'ı geride bırakmak."

Gözlerim Kaspian'ın yüzünden Callan'ın yüzüne kaydı ve tekrar geri döndü.

"Yüzleşmemem hiçbir zaman cehaletimden kaynaklanmadı."

Sözleri üçümüzün arasında havada asılı kaldı ve ben ani bir panikle kızardım.

"Uzun zamandır biliyordum," diye devam etti, "ve dürüst olmak gerekirse, kızgın değilim. *Öyleydim* ama... artık değilim. Benim seni sevmekle senin beni sevmek şeklinin aynı olmadığı düşüncesiyle huzur buldum. Ama benim için, güvenliğim için neleri feda edebileceğini de ilk elden gördüm ve bu yeter de artar bile. O yüzden," dedi Callan'a dönerek. General konuşmak için ağzını açtı ama Burke onu susturmak için elini kaldırdı. "Lütfen, yapmayın. Şu anda bahanelere, özörlere ya da herhangi bir şeye tahammülüm yok. Sadece bilmem gerekiyor; onu hayatın pahasına koruyacak mısınız?"

Callan, Kas'a bakarken mermer gibi sert görünüyordu. "Yemin ederim." "Aynı şekilde oğlumu da koruyacak mısınız?" "Son nefesime kadar, Burke."

Kocam başını salladı ve ciddi bir gülümsemeye zorladı.

"Duymak istediğim tek şey buydu." Bununla birlikte Kaspiyan eğildi ve yanağıma tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu. "Oğluma veda etmeye gidiyorum," diye fısıldadı ve sonra bizi terk etti.

Bir saat sonra, son vagonların da uzaklarda kayboluşunu izledik. Gittiklerinde bir terk edilmişlik hissi olacağını düşündüğüm şey, daha çok sakın bir kabullenişti. Çocuğum kollarımın arasındaydı, hayatımın aşkı korumacı bir şekilde arkamda duruyordu. Ve arkadaşlarım, Darian, Ari ve tabii ki eve gitmeyi şiddetle *reddeden* Nyx, hepsi yakınımda durmuş, tanıdık olan her şeye veda edişimizi sessizce izliyorlardı.

"Yakında dağın girişine doğru yola çıkmalıyız, aşkım," dedi Callan sessizce. Başımı salladım ve yüzümü ona döndüm. Bir elini uzattı ve Aquilo'nun yanağını okşadı.

"Bekle," dedim, uzanarak. İşaret parmağındaki altın bandı çekip aldım ve yavaşça yüzük parmağına geçirdim. "Ona ne kadar bağlıysam sana da o kadar bağlıyım, kanunen ya da değil ve eğer sana benim diyebilmem için elime geçen tek şey küçük bir altın kordonsa, ihtiyacım olan tek şey bu. Sen artık benim ailemsin, Callan."

O büyüleyici, yarım gülümsemesini takındı ve hayranlıkla bana baktı.

"Kan sudan daha kalındır," dedi.

"Hayır. Kan altından daha kalındır."

Epilog "c

Wcmak

5 yıl sonra

"M ama, bak!" Aquilo simsiyah bir atın üstünden bağırdı. Kaspian onu mümkün olduğunca sık ata bindiriyor, mevsim değişmeden önce hayat dolu çocuğu ava çıkarmak istiyordu.

Oğlunu izlerken yüzünde beliren gülümseme, Diyar'a dönmek için harcadığımız haftalara değdi. Aquilo, Kaspian'ın yaz sıcakına olan sevgisi gibi pek çok özelliğini benimsemişti. Benim özelliklerim ona bahşedilmemişti ve soğuktan neredeyse Callan kadar şikâyetçiydi.

Karışık ailemiz ne kadar tuhaf olsa da, bir şekilde işe yarıyordu. Ben Diyar'dayken Callan beni kocama bıraktı ama o asla uzakta değildi. Özel hayatımızda her şey normale döndü. Yani bizim normal versiyonumuza. Kuzey'deyken bir Naip, Diyar'dayken de bir Kraliçe'ydim. Her iki hayat da birbirinden çok farklıydı ama birbirine bu kadar zıt olan iki şeyin nasıl sevileceğini ilk elden biliyordum.

Callan çitlerle çevrili ringin yanında bana yaklaşıarak, "Oldukça usta bir biniciye dönüşüyor," dedi.

"Oldukça iyi, değil mi?" Bakarak söyledim. Sırtı dimdik, topukları aşağıda ve elleri eyerin hemen üzerinde duruyordu.

"Nasıl hissediyorsun aşkım?" Callan sessizce söyledi. Bu Aquilo olmadan geçireceğimiz ilk yazdı. Sarayda derslere başlayacaktı ve ben aylardır bu düşünceyle duygusal olarak tükenmişim.

Callan'ın sorusuna cevap vermeye çalıştım ama gözlerim doldu ve ağlamamak için dudaklarımı ısırdım.

"Oğlumuzu eve götürmek zorunda kaldığım her sefer için Kaspian'a karşı daha fazla empati duyduğumu söyleyebilirim."

Callan bir kolunu bana doladı ve başımın yan tarafını öptü. O zaman kendi gözlerindeki yaşları fark ettim.

"Sen de başlama, yoksa hiç durmayacağız!" Acıma rağmen gülmeye çalışarak söyledim. Callan her şeyde, ilk sözde ya da ilk adımda yanımdaydı ve Aquilo'yu kendi çocuğu gibi sevdiğini biliyordum.

"Callan!" Kas onun geldiğini fark etti. "Oğlumuz yukarıda ne kadar iyi görünüyor?"

Oğlumuz. Bir zamanlar sahiplenici ve kontrolcü olan Kral'ın kendi oğlunu başka bir adamla paylaşmayı nasıl öğrendiğini asla bilemeyecektim. Onu bu hale getirdiği için Tanrılara şükretmeyi de asla bırakmayacaktım. Kas her zaman istediği şeye sahipti; bir aile. Belki çoğu insanın sahip olduğu geleneksel şekilde değil ama sahip olduğu nimetler için her zaman minnettar olmuştu.

Kaspian bize doğru yürüdü, eğitim alanında daireler çizerken Aquilo'yu dikkatle izliyordu.

"Bu gece için hazır mısın aşkım?" diye sordu ve elime uzanıp onu öptü.

"Sanırım öyleyim, evet."

Kas yeni keşfettiğim özgüvenim karşısında parlak bir şekilde sırtıttı. Artık gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar beliriyor, sarı saçlarının arasından birkaç kır düşüyordu ama bu onu sadece daha gösterişli yapıyordu.

"Bunu geri almam gerekecek," dedi ve küçük parmağımdaki mühür yüzüğe dikkat çekti. Biraz zorlayarak onu çıkarmayı başardım. Kaspian onu kavradı, yumruğunu öptü ve cebine koydu. Çok yakında geri alacaktım.

"Elbisenden memnun musun?" diye sordu.

"Tamamen gösterişli," diye güldüm.

"Seçiminde Carithia'nın parmağı var mı?"

"Biliyorsun vardı," dedim gözlerimi devirerek.

"İşte hepiniz buradasınız!" Nyx bize katılarak bağırdı.

"Nyx Amca! Bakın!" Aquilo heyecanla bağırdı. Eyerde biraz daha doğruldu ve dilini şaklatarak atı tırısı kaldırdı.

"Bu çok tehlikeli görünüyor, Lo. Sıkı tutun."

Üçümüz de arkadaşımıza güldük.

"Kaspian, onun yerine binebileceği bir midilli ya da başka bir şey yok mu? Bu at çok uzun."

"Bu bir Prens'in atı," dedi Kaspian. "Avda midilli olmaz, Nyx."

Nyx'in dudakları etkilenmemiş bir şekilde yana çekildi. Endişeyle bana bakan kardeşimin yanına yaklaştım. "O iyi, bak ne kadar iyi gidiyor."

"Bundan hoşlanmadım."

Nyx'in oğluma en kötü küfürleri öğretmekle ilgili tüm tehditlerine rağmen, tam bir dadı keçi olduğunu kanıtlamıştı. Herhangi bir diz sıyrığında, herhangi bir çürükte, Aquilo sadece Nyx amcanın daha iyi öpmesini istiyordu. Oğlum için bu kadar endişelenmesinin hayatından yıllar götürdüğüne yemin edebilirim ama onun beklenmedik ebeveynlik içgüdülerine bayılıyordum.

Nyx mağrur bir edayla, "*Kral* beni sizi almam için gönderdi," dedi.

"Tanrılar, hangisi?"

"Dornan, tabii ki."

Gülümsememe engel olamadım. Carithia tam beş yıldır Kral'dı ve Diyar'da bu konuda söyleyecek bir sözü olan varsa bile, onun tek bir keskin bakışıyla kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp evine kaçmıştı.

"Lo," diye bağırdım oğluma. "İçeride bana ihtiyaç var. Törene kadar seni göreceğimi sanmıyorum, o yüzden birinin sana banyo yaptırdığından emin ol."

Hem Callan hem de Kaspian bana başlarıyla selam verdiler ve kalbim her ikisine de sevgiyle doldu.

"Tanrılar, sonunda!" Odasına girdiğimde Carithia söyleniyordu. Üzerinde sadece dantelli iç çamaşırları vardı ve saçları bigudilerle toplanmıştı. Ama tek odaklanabildiğim şey kocaman göbeği idi.

Doğrudan ona yöneldim, doğmamış çocuğunun üzerindeki gergin tenini okşadım, o ise sabırsızca oğlunu ya da kızını sevmeme izin vererek ofladı.

"Bu günü göreceğimizi hiç düşünmemiştim Carithia." "Evet, sen ve Diyar'daki diğer herkes."

Darian'ın onu yıpratması ve sonunda ona bir çocuk vermesi beş uzun yıl sürmüştü ve çocuk ve annelik fikrini dıştan reddetmesine rağmen, bu bebeğe çok değer verdiğini biliyordum.

"Daha üç hafta var, değil mi?" Yatağının önündeki divana uzanarak söyledim. "Her şeyi yaptım Reyah, biberleri, ahududu yaprağı çayını. Bu bebeği içimden çıkarmaya hazırım. Uyuyamıyorum! Nefes alamıyorum!"

"*Dışarı çıkmak* işin eğlenceli kısmı değil."

"Dışarıda oldukları sürece artık umurumda bile değil."

"Tanrım, neye bulaştım ben?" dedi Darian. Carithia onu öpmek için odanın diğer tarafına geçerken yüzündeki renk soldu. Kendimi tutamayıp gözümü kaçırdım, giyim tarzıyla fazla samimi gelmişti ama ikisi de varlığımdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

"Yine mi kırmızı?" Darian, Carithia'nın devasa aynasının yanında boş boş asılı duran elbiseye doğru ilerledi. Yatak odasının yarısı aynaya yansıyor ve onun aynanın önünde kendine bakarak ne kadar zaman geçirdiğini düşünmeye tenezzül ettim. Kibirli biri miydi? Kesinlikle öyleydi. Buna rağmen onu seviyor muydum? Kesinlikle seviyordum.

"Her zaman kırmızı, sevgilim," diye tersleyerek elini elbiseden uzaklaştırdı.

Carithia makyaj masasına gitti ve kendini ağır bir şekilde sandalyeye bırakarak derin bir iç çekti. Bir hizmetçi hemen yanına gelerek saçlarındaki bigudileri çekmeye başladı ve uzun, koyu kahverengi saçlarının etrafına dökülmesine izin verdi.

"Reyah, seni sadece ahırlardan uzaklaştırmak için çağırdım. Lütfen git yıkan sevgilim, bu gece at gibi kokmanı istemiyorum."

"Evet, Majesteleri," dedim alaycı bir tavırla, beni aynadan görebilmesi için dramatik bir şekilde eğilerek.

"Git! Yoksa saltanatın boyunca At Kraliçesi olarak anılacaksın!" Onun odasından kendi odama doğru çıkarken güldüm.

Ari savunmacı bir tavırla, "Banyo çoktan hazırlanmıştı, Hanımefendi," dedi.

"Oh Tanrım, onun için endişelenme. O her zaman odadaki en önemli kişidir ve bunu bilir. Carithia'ya her gün seve seve arka koltukta oturacağım."

Yıkanıp giyindikten sonra ailem teker teker gelmeye başladı. Önce Aquilo ile Nyx geldi, ona şık bir erik rengi ceket giydirmişti.

"Prensım, siz tüm Diyar'daki en yakışıklı erkeksiniz," dedim diz çöküp yanaklarından öperek.

"Kuzey de öyle, değil mi anne?"

"Evet, Kuzey de, aşkım."

Callan içeri girdiğinde Nyx çocukla meşguldü. Onu bir general üniforması dışında herhangi bir resmi kıyafetle görmek hâlâ tuhafıma gidiyordu. Kuzey'den dönmeyeceği için erken emekli olmak zorunda kalmış ve onun yerine iyi bildiği ve son derece iyi olduğu bir pozisyon olan Kuzeyli acemileri eğitmeye başlamıştı. Naipliğin diğer üyeleri ilk başta Callan'ın Kuzey ordusunda herhangi bir rol oynamasına şüpheyile yaklaşmışlardı ama savunmalarını dağıtmaya çalışmadığını kanıtladıktan sonra ona bazı hoşgörüler gösterdiler ve şimdi kendisini Kuzey ordusunun ayrılmaz bir parçası olarak buldu.

Regency üyeleri arasında kendimizi kanıtlamaya çalışmak ikimiz için de zor birkaç yıl olmuştu. Ama yavaş yavaş bize güvenmeye başladılar ve şimdi neredeyse dostane bir ilişkimiz vardı.

Bir hizmetçi taç giyme töreni elbisemin omuzlarına derin, mavi dantel bir pelerin takarken Callan arkamdan geldi.

"Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı, boynuma sokuldu ve omzuma nazik bir öpücük bıraktı. "Bugün için hazır mısın?"

"Elbette. Şakayla karışık beş yıl oldu, bugün sadece Kraliçe unvanımı mühürleyeceğim."

"Seni beş yıl beklettiklerine inanamıyorum," diye alay etti.

"Emin olmaları gerekiyordu Callan. Tereddütlerini anlıyorum." Ona döndüm ve onu öptüm. "Seni özlüyorum, biliyorsun."

"Ve ben de seni, Kraliçem." Diyarı ziyaret etmek için güneye geldiğimizde Callan benden tamamen vazgeçmişti, bu da onunla aynı yatağı paylaşmayalı neredeyse bir ay olduğu anlamına geliyordu. Ama ikimiz de bunun Kaspian'ın bize verdiği hediye için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşündük.

"Tanrım, şu haline bak," dedi Kas'ın sesi aniden kapıdan. Callan geri çekildi ve ikisi birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. "İnanılmaz görünüyorsun Reyah."

"Teşekkür ederim. *Kendimi inanılmaz hissediyorum.*" Aynaya döndüm, gözlerim arkamdaki adamlara takılmadan önce kısa bir süre kendime baktım. Her biri hayranlık ve şefkatle bakıyordu. Aquilo büyüü bozarak arkamdan koştu ve narin pelerine sarıldı.

"Yavaşça, aşkım. Bu gece tüm Diyar için mükemmel görünmem gerekiyor." "Çok güzel görünüyorsun anne," dedi gülümseyerek.

Bastien kapı aralığında boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti. "Tören birazdan başlayacak, Majesteleri. Aşağı inmeliyiz."

"Elbette," dedi Kas.

Koridorlarda yürürken erkeklerden ve oğlanlardan oluşan küçük ailem arkamdan geliyordu. Saray, Büyük Salon'a giderken geçtiğimiz her mermer sütunun arası gece mavisi peygamber çiçekleri, orkideler ve süsenlerle süslenmişti. Sıcak yaz havasına hafif bir parfüm kokusu veriyordu ve ben buna bayılıyordum.

Salona vardığımızda Callan, Nyx ve Aquilo yerlerini bulmaları için içeri alındılar. Kraliyet ailelerinin diğer üyeleri ve ben ön odada anonslarımızı bekledik. Sonra o an geldi.

Sekiz parlak ahşap kutu görevliler tarafından getirildi. İlk dördü bir sıra halinde dizildi ve Kaspian, Aldridge ve Carithia önlerinde durdu. Kutuları açıldı ve üçü de uzanıp taşlarını çıkardı. Altı yaşındaki Isacar ellerini Warrick'in kutusuna doğru kaldırdı ve Cressida ellerini savuşturdu. On altı yaşında babasının tacını miras alacak ve kendisi de bir Kral olacaktı. Omuzlarına bu kadar çok sorumluluk yüklemek için ne kadar hassas bir yaş. Bu beni kocam için üzdü.

Krallar yerleştğinde sıra Kraliçelere geldi.

Kraliçe Maeve ve Cordelia öne çıktılar ve kutuları açıldı. Ben hâlâ kapalı olan Burke kutusunun önünde durdum. Onu rahimde sadece bir kez görmüştüm.

"Orada hâlâ gerçekten bir taç var mı?" Kaspian'a fısıldadım. "Sanırım bekleyip görmen gerekecek," diye sırttı.

"Beş yılın beklemek için yeterince uzun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Yeterince uzun sürdü. Ve beklediğin için memnunum." Dudaklarımı şefkatle öptü ve bu jest kalbimi yerinden oynattı.

"Yine olsa yine beklerdim, Kas."

"Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum."

Kısa süre sonra tören alayı başladı. Sıra bize gelene kadar her aile Büyük Salon'a girdi.

"Hazır mısınız
Kraliçem?" "Ben
hazırım."

Herkes Kaspian ve benim salonda yürüyüşümüzü izlemek için koltuklarında dönerken sandalyeler gıcırdadı. Hiç yapamadığımız o görkemli düğünü anımsatıyordu. Ama bugün kızaran gelinler yoktu, sadece ben vardım, son beş yılda öğrendiğim zarafet ve güvenle yürüyordum, yanımda da metanetli Kralım vardı.

Tören uzundu, tüm duaları ve ilahileri okumak için dört rahip gerekti. Birçok yemin ettim, Diyar'a ve tüm dünyaya sadakat yemini ettim.

halkına. Çok fazla şüphecim kaldığından şüpheliydim, Diyar onlar için neler yaptığımı, Kala Muata'nın canını nasıl sıkmaya devam ettiğini görmüştü. Sanırım bu noktada Diyar'la Kuzey'den daha iyi dostluklar kurmuştum.

Sonunda zamanı gelmişti. Güzel ahşap kutu önümdeki sunağa yerleştirildi. Kaspian kutuyu kaldırıp açarken bana gülümsedi. Uzun, dışa dönük uçları ve güzel telkari kabartmalarıyla güzel altın taca bakarken nefesim ciğerlerimde durdu.

"Hâlâ seviyor musun?" Kas bana fısıldadı.

İşildadım. "Bu mükemmel."

Tacı almadan önce uzandı ve içinden altın mühür yüzüğümü çıkardı. Mükemmel bir parlaklıkta yeniden cilalanmıştı ve Kas onu ait olduğu yere, küçük parmağıma geri taktı. Sonra taca uzandı. Dikkatli bir dokunuşla onu kutudan çıkardı. Rahipler Kral'ın elindeki tacı kutsarken bir koro alçak sesli, unutulmaz bir ilahi mırıldanmaya başlamıştı. Bana doğru dönmeden önce herkesin görebilmesi için tacı yüksekte tuttu.

"Güçlü boyun, aşkım. Görüldüğünden daha ağır." Ve sonra yavaşça başımın üzerine koydu.

Tören, Büyük Salon'da oturan herkesten gelen ani bir alkış korosuyla sona erdi ve Kaspian elimi tutarken Aquilo'ya el salladım.

Koridordan geri yürüdük ve uzak kapıdan çıktık. Porter -yeni baş general-sarayın içinden ana kapılara doğru giden kraliyet alayımıza liderlik etti. Binlerce insan artık resmen Kraliçe olan beni bir an olsun görebilmek umuduyla dışarıda bekliyordu. Kas ve ben izleyici kalabalığının arasından geçerek bu günü bizimle birlikte kutladıkları için onlara teşekkür ettik. Birçoğu sırf beni görmek için ağlıyordu ve sadece benim varlığımın daha önce hiç tanımadığım biri için bu kadar çok şey ifade etmesini hâlâ çok garip buluyordum. Ama hepsi çok kibar ve nazikti ve bu bana yeniden hoş karşılandığımı hissettirdi.

Akşam yemeği yaklaştığında bitkin düşmüştüm. Yemeğin gelmesini beklerken Aquilo'yu dizime oturttum, uykulu çocukla sessizce konuşurken güzel mavi ayakkabılarım elbisemin altında bir yerlerde kayboldu. Kulağına tatlı sözler fısıldarken güzel sarı bukleleri dudaklarımı gıdıklıyordu. Kıkırdayıp kucığımda kıvrandı ve amcası Nyx'in elinde büyük bir dilim pasta gördüğünde üzerimden kaçtı. Akşam yemeği servis edilmeden önce tatlıyı nasıl elde ettiği sadece Nyx'in bildiği sinsi gizemlerden biriydi.

"Gelip merhaba demek için sakın bir an bekliyordum," dedi arkamdan sessiz bir ses. Idona'nın orada durduğunu görmek için döndüm ve garip dövmeleri olan gümüş gözlü kadına sarılmak için ayağa fırladım. Onu son gördüğümünden bu yana en az iki yıl geçmişti.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Ben sordum.

"Ben yaptım. Sen harika yaptın, Reyah. Ağırbaşlı ve gözü pek.

Tebrikler Kraliçem." Bu sözleri söylerken başını öne eğdi. "Bugün burada olduğunuz için minnettarım, kocamın da öyle olduğunu biliyorum."

Bir tepsi köpüklü şarap taşıyan bir garson geldi ve Idona ile ikimiz birer kadeh içtik. Çok uzun bir gün olmuştu ve gevşemek için sabırsızlanıyordum. Kadehlerimizi tokuşturduk ve ben uzun bir yudum aldım, ama tam olarak oturmadı.

"Sanırım bir şeyler yemem gerekiyor. Aç karnına şarap içmek belki de akıllıca bir fikir değildi."

"Hayır, sen Grace'sin, bunun senin sorunun olduğunu sanmıyorum..." Idona içkisinden bir yudum daha aldı ve bardağının ağzından bana baktı.

"Idona..." Kalbimin göğsümde hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyordum. "Seni doğru anlıyor muyum?"

Gümüş gözlü kadın hafifçe sırttı. "Bir kız."

Zihnim sessizleşti ve içgüdüsel olarak elim karnıma gitti, gözyaşlarım sevinçle gözlerimi çevreledi.

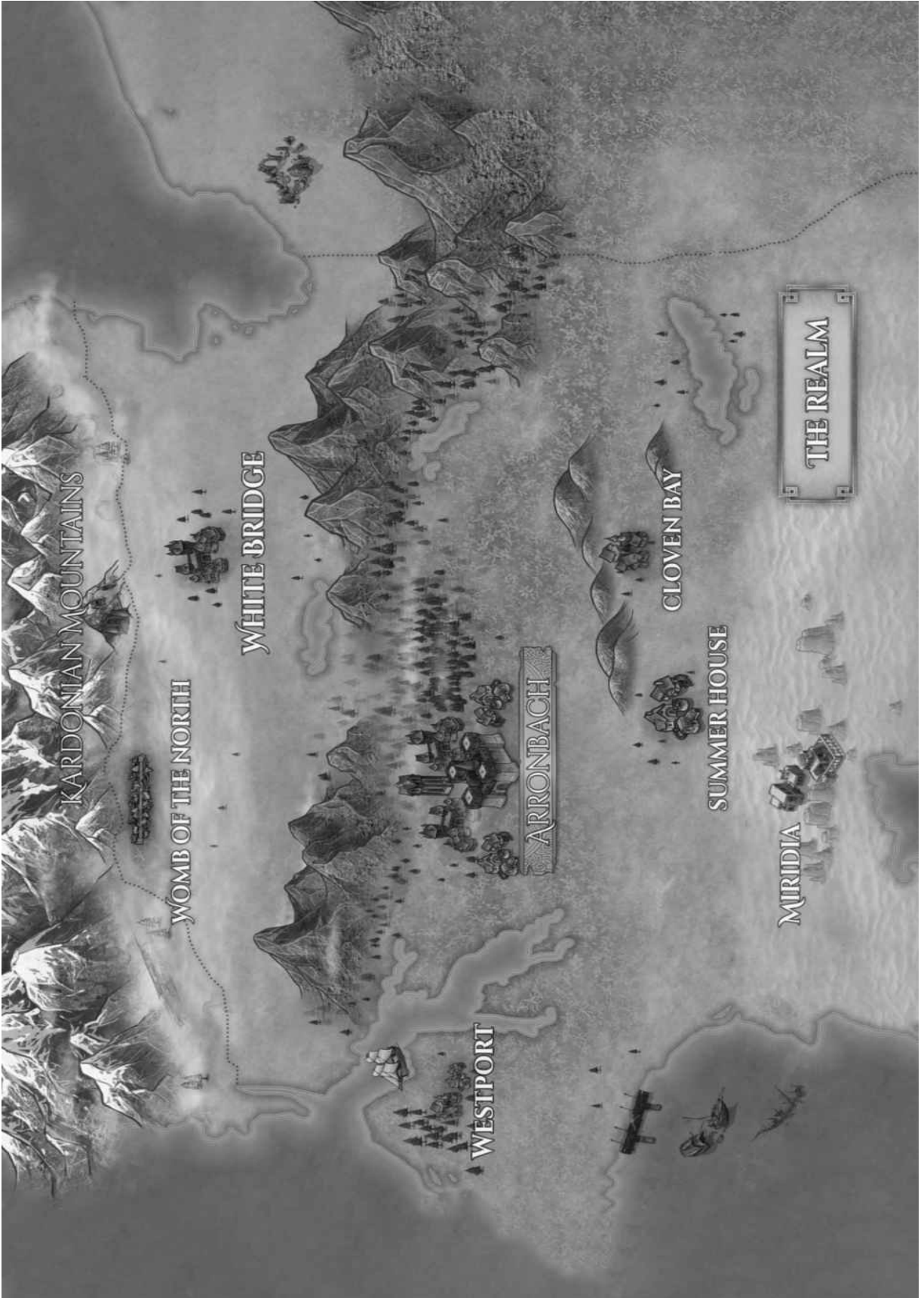
"Kim o, hayır, buna cevap verme. O bana ait, bize ait."

Birden Idona önümde ağlamaya başladı ve ben de uzanıp ona sarıldım.

"Ona ne isim vereceğimi zaten biliyorsun, değil mi?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağlarken omzuma doğru başını salladı. "Teşekkür ederim Reyah. Teşekkür ederim."

SON

KARDONIAN MOUNTAINS

WOMB OF THE NORTH

WHITE BRIDGE

ARRONBACH

CLOVEN BAY

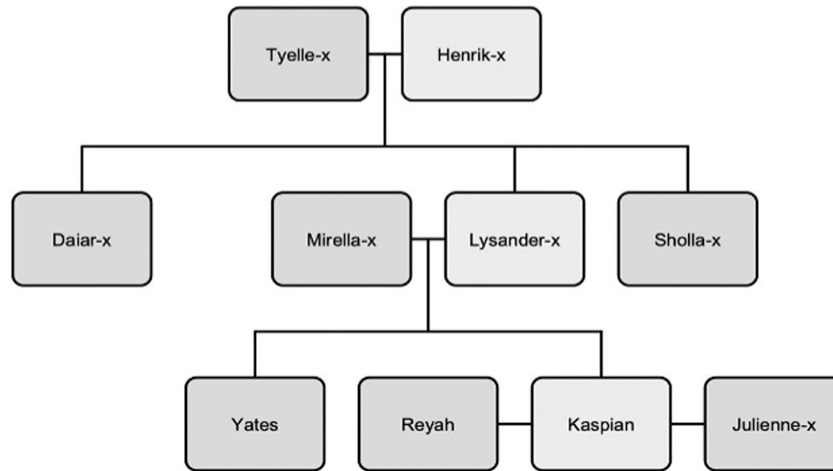
SUMMER HOUSE

MIRIDIA

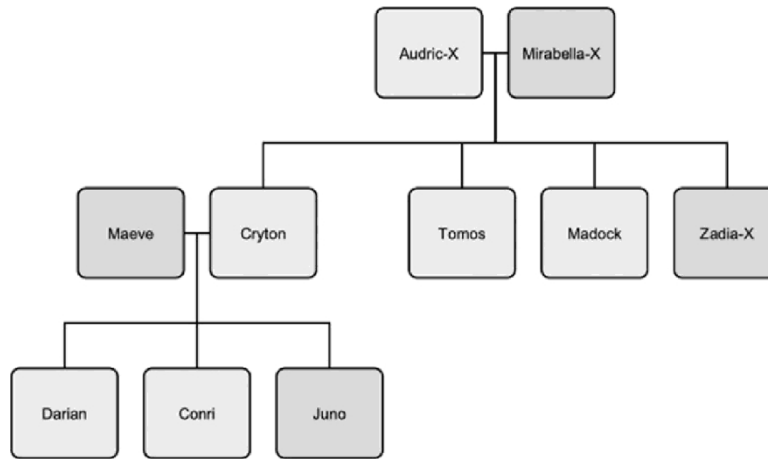
WESTPORT

THE REALM

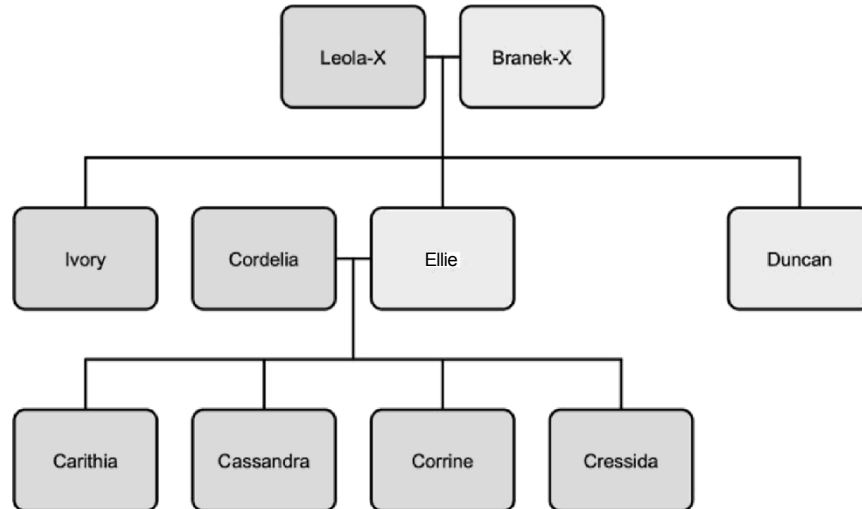
HOUSE BURKE

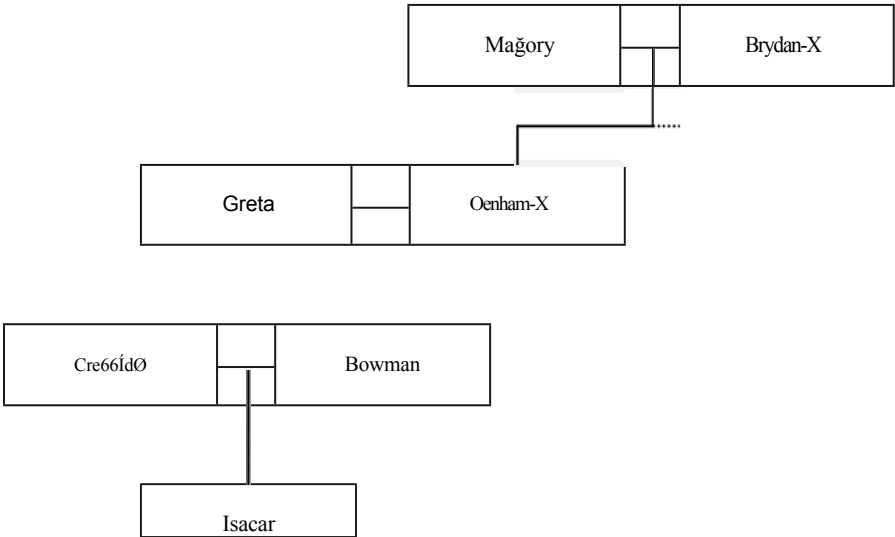
0F3E LDRIDGR

HOUSE)tt*0RNAN

OPŞL BARRİCI

Tka "k Yo"

Bir kez daha, ilk teşekkürüm sana Johnny. Bu seriyi yorulmadan izlediğin için sana minnettarım. Teşekkür ederim.

Finn! Harikası.

Stefanie'ye kapaklar için bir kez daha teşekkür ederim. Kimseye söylemeyin ama bu benim favorim.

Books and Moods'dan Julie'ye böyle harika bir irtibat noktası olduğu için teşekkür ederim.

Web sitesi bakımı için Jeff'e teşekkür ederiz.

Bu kitaplara zaman ayırdığınız için Val, Samantha, Randi, Jacquie, Heather ve Ali'ye özel teşekkürler. Çok minnettarım.

TikTok ekibine teşekkür ederiz! Meagan, Cady, Laura, Tess, Kaylie, Paige, Ray, Allie, Kirstie, Kris, Terry, Mika, Sandi, Lani, Ryann, Stephanie, Sarah, Rachel, Amanda, Holl, Kat. Bu serinin yeni okurlara ulaşmasına yardımcı oldunuz ve bir yazar için bu her şey demektir.

Ve en büyük teşekkür de benimle bu yolculuğa çıktığınız için SİZ okuyuculara. İlk kez bir yazara şans verdiğiniz için minnettarlığımı ifade edemem. Umarım siz de Altın Serisi'ni okurken benim kadar keyif almışsınızdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

